140

ANTOLOGIA

2019

PAVCON

ANTOLOGIA CSF

2019

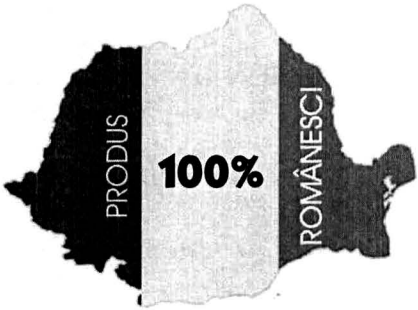

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 140

ANTOLOGIA CSF 2019

© 2020, Editura PAVCON
© 2020, Colectiv de Autori

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Antologia CSF 2019 / antolog.: Constantin D. Pavel. - Bucureşti: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-46-9

I. Pavel, Constantin D. (antolog.)

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Antologator: **Constantin D. Pavel**
Design: **Arh. Andrei Nicolescu**
Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-46-9

Antologia

2019

Antologator:
CONSTANTIN D. PAVEL

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Uciga-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Arbore secant

de Diana Alzner

Ionuț Sturzulescu era în febra creației. Muza literară îl purta în lumi nebănuite, unde muritorii de rând nu puteau pătrunde şi de unde el, doar el, speranța literaturii SF, era în stare să le dăruiască imagini, crâmpeie de visare.

Aşa cum se cuvine unui geniu, era conştient de valoarea sa, dar şi de tragismul condiției sale. Cei din jur, persoane rapace şi neînțelegătoare, îi ridicau piedici sau, mai rău!, se amuzau în secret pe seama lui.

Uite şi Rodica: ştie de cinci ani de când sunt împreună că are nevoie de cafea şi ceai dimineața, cafeaua fierbinte şi ceaiul rece şi mereu i le aduce invers: ceaiul fierbinte şi cafeaua rece. Cum să creezi în asemenea condiții?

Iar în dimineața aceea nu i le adusese deloc!

Mai scrise chinuit câteva rânduri, mai anihilă un alien care se credea grozav, mai strecură un gând în mintea personajului principal, o aluzie fină din care cititorul va deduce intențiile mărețe ale eroului şi trase cu coada ochiului spre hol. Nu se vedea nimic. În dimineața aceea nici măcar n-o auzise pe Rodica trecând spre bucătărie. Putorel! Aşa îl alinta maică-sa când era mic şi nu voia să se trezească, dar Rodicăi porecla îi venea cu adevărat bine, bine de tot.

În clipa aceea îl străbătu Ideea! Îl posedă Muza! Trase aer în piept străfulgerat şi degetele începură să-i alerge pe taste.

Avea în minte clar definit contactul între civilizații: oamenii de rând şi acele făpturi (sau ce-or fi fost) nu s-ar fi încăierat niciodată pentru o biată planetă ca Terra, dacă nu ar fi existat în spatele întregii afaceri conspirațiile tenebroase ale marilor corporații, scopurile lor meschine şi mercantile, egoiste, lugubre! Om şi extraterestru s-ar fi îmbrățişat pe pajiştea mioritico-galactică şi...

Ceva îl gâdila în ceafă. Alungă iritat o muscă imaginară.

Ce grandioase salturi tehnologice pentru ambele civilizații! Ce descoperiri ştiințifice de-o parte şi de alta! Câte boli eradicate! Extratereştrii ne-ar fi dăruit saltul în hiperspațiu şi oamenii le-ar fi dăruit... aşa, stai puțin... le-ar fi dăruit....

Se gândi adânc ce ar fi putut omenirea să dăruiască rasei extraterestre capabile de salt în hiperspațiu, când ceva îi umblă pe ceafă. Se scărpină iritat.

Na, în sfera tehnologică era mai greu... Ce să le dai ălora de se plimbă prin cosmos ca prin parcul de distracții?

Haide, Ionuț! se încurajă singur. Gândeşte, tu eşti speranța.

Ce chinuri ale creației! Chinuri de vizionar... Avu senzația că tot cortexul cerebral i se încrețeşte sub povara acestei provocări: ce-ar putea dărui omenirea extratereştrilor?

I-am putea creştina!!! țâşni din mintea lui înfierbântată. Transpiră de emoție, copleşit de propria-i personalitate. Nimeni nu se mai gândise la asta. Dar ce vor face atunci marile corporații? Domne, depinde cum înțelegi religia... În mintea lui îşi imagină o imensă tablă de şah pe care puterile lumii dansau mânate de pârghiile intereselor, făceau piruete în jurul sferelor de influență şi...

Mâna plecă în direcția unde ar fi trebuit să se afle cana de ceai, dar nu descoperi nimic la capătul cursei. Şi atunci îl gâdilă din nou! Ceva ca o adiere răcoroasă, de parcă ar fi fost o flotilă

întreagă de muşte sau poate erau insecte spion, de producţie extraterestră.

Se întoarse enervat de-a binelea, fiindcă nu se sfia niciodată să-şi înfrunte inamicii, iar acest lucru era binecunoscut oponenţilor săi literari.

Dădu cu nasul în frunzele gălbui-verzui-roşiatice ale unei ramuri ce ieşea din perete. Ce dracu?

Le pipăi cu nedisimulată scârbă. Ce pete ciudate, ce... consistenţă aiurea, parcă ar fi fost din vinilin, parcă... şi crescuseră prin zid! Aseară nu erau aici! Nu! În mod cert, doar lucrase la roman. Femeia asta nu se mai îngrijea deloc de casă! Apoi îi dădu prin cap amănuntul că dincolo de perete era sufrageria lor şi această plantă încăpăţânată nu avea cum să se afle în cameră, chiar dacă se dovedea atât de tenace încât să străpungă zidul.

Deja plin de nervi, se ridică de la birou şi trecu în încăperea de alături. Mama mia! Îşi puse mâinile în cap. Ramura de aici era mai viguroasă şi venea exact de sub duşumea. Cum locuia la casă, nu putea să arunce vina pe vecinul de la etajul inferior, cu toate că ar fi fost foarte simplu. (şi plăcut)

Aşa că suspină şi decise să coboare în pivniţă – se vedea că un copăcel crescuse şi... Aruncă o privire în jur, dar Rodica nu se zărea nicăieri. Să fi plecat la cumpărături? Zicea ea ceva, dar nu reţinuse.

De pe terasă se întoarse la bucătărie. Căută ceva într-un sertar: toporişca de spart oase. Până aici i-a fost copăcelului obraznic. Auzi! Să nu mai poţi sta liniştit în propriul birou, că...

Dădu uşa de perete. Lumina soarelui îi proiectă umbra pe zidul din faţă: omul cu toporul. Rânji. Vedea planta care trecuse prin planşeu. Aprinse becul, ca să fie sigur. Nu avea de ce să se grăbească, de acum lucrurile aveau să decurgă în linie dreaptă.

Tulpina venea din lateral, de dincolo de fundația casei și era considerabil mai groasă, mai puternică. Avea o culoare metalică, lucioasă cum nu mai văzuse și i se păru că niște insecte gălbui, luminescente, aleargă pe ea încoace și încolo, în maniera furnicilor.

De nervi, îi asudaseră palmele. Mută toporișca dintr-o mână în alta și se șterse pe pantaloni, fără niciun menajament, ca în copilărie. Alese din priviri locul potrivit și lovi cu muchia ascuțită. Puțin lipsi să se trezească cu partea plată a toporului – cea pentru bătut șnițele – ștanțată în frunte.

„Fir-ai..." Lovi iar, încordat. Aha! De data asta i-o făcuse! Simțise toporul despicând afurisita de... Dar nu-și continuă gândul. Un frig sideral trecu din topor în brațele sale, urcând încet, dar constant spre coate, spre umeri, spre frunte, apoi coborî punând stăpânire pe coaste, pe șolduri și pe picioare.

Ionuț se simți pietrificat și o panică neputincioasă se zbătu înlăuntrul său. Senzația nu dură însă prea mult, căci o alta îi luă locul. Pământul începu să vibreze și vibrația i se transmise în fiecare celulă, în fiecare atom al corpului, iar el deveni conștient de fiecare particulă care-l compunea, pentru că toate vibrau și dureau, dureauuuu...

Un privitor din afară, din pragul pivniței, să zicem, ar fi văzut o chestie destul de curioasă: din clipa în care lovise tulpina, Ionuț se unise cu planta, căpătase culoarea metalică, cenușie, iar acele „insecte" gălbui circulaseră rapid de-a lungul trupului său – numai că aceasta era o mișcare mult, mult prea iute pentru a fi prinsă de privirea omenească.

Timp de câteva secunde, a rămas vizibilă în aer umbra, conturul său, ca o rană în decor, o pată întunecată pe peretele luminat de soare. Apoi a apărut un punct de prăbușire, mai întâi mic, apoi mai mare, pe unde umbra lui Ionuț cădea în sine,

dispărea în neant ca absorbită de un aspirator cu totul și cu totul special.

Chiar şi porțiuni din perete, din masa pe care trona lădița cu cartofi, un colț al bancului de lucru cu menghina şi două ciocane, fuseseră absorbite prin acea gură spre neant. Imaginea camerei se încrețise de parcă ar fi fost un covor întins neglijent. Eventualul privitor din uşa pivniței ar fi făcut câțiva paşi înapoi, pentru că şi scările de ciment se văluriseră ciudat, ca şi cum ar fi fost din cauciuc.

Pe Ionuț, însă, toate aceste aspecte l-ar fi lăsat rece, căci el – cât timp şi-a mai putut păstra vie flacăra conştiinței – se lupta să se împotrivească acelei cumplite prăbuşiri în gol. Îi flutură prin minte, atât cât mai avea din ea, gândul străin şi îndepărtat la Alice şi la felul cum căzuse în gaura Iepurelui, dar scânteia se stinse şi Ionuț nu mai ştiu de el.

☆ ☆ ☆

Părți separate din memorie începură să i se trezească. Nu îşi percepea tot trupul, dar aproape că putea simți cum îi cresc nervii şi arterele pe sub pielea care se recompunea.

Clipi mărunt şi deschise ochii. Se afla într-un loc întunecat şi abia câteva zdrențe de lumină se târau pe lângă el. Un curent de aer circula constant şi asta îl făcu să considere că era undeva afară. Pipăi cu mâinile în jur. Totuşi, nu era pământ; terenul pe care zăcea părea a fi mai mult... sintetic. Deodată, îl străbătu o bănuială îngrozitoare şi începu să tremure.

— Salut, amice! îl întâmpină un glas din umbră.

— Unde sunt? Cine eşti?

— Fii calm. Aici nu ți se mai poate întâmpla nimic.

Bănuiala îl împunse din nou.

— Am murit?

— Aş zice că nu, deşi...

— Vreau să mă ridic. Vă bateţi joc de mine!

(Asta fusese dintotdeauna cea mai grozavă temere a lui Ionuţ. Mai rea decât moartea.)

Se ridică surprinzător de repede. Nu-l durea nimic. Îl neliniştea, însă, ciudăţenia situaţiei. Îşi pierduse memoria? Cum ajunsese aici? După ce lovise blestemata aia de plantă, totul se înceţoşase şi nu mai reţinea decât o amorţeală care-i cuprinsese corpul şi mintea.

— Uite cum stau lucrurile: dacă promiţi că eşti calm, ţi se vor da toate explicaţiile posibile.

— Sunt calm. (La fel de calm ca în ziua în care preşedintele Asociaţiei Scriitorilor îi sugerase prieteneşte să aducă ceva modificări textului său publicat online, că prea seamănă cu scrierea unui obscur mâzgălitor mort de ani de zile...)

— Bine, atunci am să te prezint vecinilor.

— Domne, deci, vreau să ştiu unde mă aflu...

— Drace, şi noi am vrea să ştim, fii sigur!

Ionuţ se simţi înfricoşat de aceste glasuri şi dori să vadă cine îi vorbeşte. Imediat umbra se rări şi observă câteva siluete. Se apropie neliniştit.

— Eu sunt George, se prezentă cel care îi vorbise primul.

Era un tip banal, cu capul rotund ca al domnului Pickwick, cu blugi şi un tricou lălâu.

— El este Ştefan, acesta e Tudor, iar el e Victor.

— Încântat. Eu sunt Ionuţ Sturzulescu, scriitor, mormăi el puţin ironic. Începuse să fie oarecum iritat că trebuia să piardă timp preţios în compania acestor... domni... care, evident, nu erau nişte intelectuali, nici nu prezentau interes din punct de vedere tipologic, ca model de personaj...

Totuşi, îi privi pe rând. Ştefan avea părul lung, cărunt, prins într-o coadă hipiotă, era masiv şi părea puternic ca un bivol. Tudor era cu barbă şi Ionuţ se simţi pe loc iritat de acest amănunt, considera barba un detaliu ales de cei care doreau să pară interesanţi. Victor fuma şi purta cureaua pantalonilor strânsă sub burtă. Cine erau tipii ăştia şi ce legătură aveau cu el?

— Cred că am dovedit destulă răbdare. Îmi poate spune cineva unde ne aflăm?

Abia atunci băgă de seamă că felul cum se recomandase părea să-i fi amuţit pe interlocutori. Bărbaţii se priviră.

— Interesant, murmură Ştefan.

— S-ar putea să fie exact ce ne trebuie, admise Victor, fără să scoată ţigara din gură.

George rânji şi-i strânse mâna scriitorului:

— Bine-ai venit! Auzi, Ionuţ, ce-ar fi să luăm loc pe nişte fotolii, ceva comod, să stăm de vorbă pe îndelete? Vrei?

— Vreau, dar sunt cam ocupat... romanul...

Umbra se rarefie într-un colţ şi Ionuţ desluşi două canapele şi nişte fotolii largi de piele... exact ca cele pe care le admirase cu Rodica la Mobex.

— Bravo! făcu George şi toţi se îndreptară spre micul salon improvizat.

— N-am mai întâlnit niciodată un scriitor.

— Nici noi, recunoscură ceilalţi.

În general, acest tip de conversaţie era din genul celor care făceau deliciul lui Ionuţ, doar că acum se simţea oarecum presat de situaţie.

— Domnilor, vă asigur că ar fi o experienţă plăcută pentru mine, dar sunt ameninţat de un deadline, sunt un scriitor de succes, iar publicul cere, editura mă bombardează cu mailuri, mă înţelegeţi...

— Ionuț, îți amintești ce făceai chiar înainte? Chiar înainte de a ajunge aici?

— Scriam! Ce aș fi putut să fac?

— Și cum s-a întâmplat?

Ionuț se gândi o clipă și optă pentru varianta adevărată:

— M-a deranjat o plantă... Crescuse a naibii prin zid, e posibil? Venea din pivniță, trecuse prin toți pereții...

— Și tu... – șopti Tudor, puțin gâtuit.

— Și am retezat-o! Ce era să fac?

Tăcerea dură mai puțin de o secundă, apoi cei patru părură să se înece de râs. Ionuț se simți debusolat. Ar fi vrut să fie acasă. Poate că adormise și visa. Câteodată, când mai nimerea în acel calm ecuatorial al lipsei de inspirație, se lungea pe canapeaua din birou și dormea iepurește. Poate că asta era: se culcase între capitolul patru și capitolul cinci al romanului.

— Nu ți s-a părut nimic ciudat la faptul că o plantă crește prin ziduri? Pac! Ai retezat-o?

Ionuț își compuse o mină de superioritate jignită. Indivizii prea se trăgeau de brăcinari cu el...

— Ce scrii? Poezie, proză? vru să știe George, în timp ce-și ștergea lacrimile cu dosul palmei.

— Sunt scriitor de anticipație, rosti din vârful buzelor.

Se afla în minoritate și simțea că depinde, într-un fel, de bunăvoința lor, altfel...

Ei râseră din nou. George se opri cel dintâi:

— Nu te supăra, dar ai făcut-o lată, înțelegi? Ai tăiat un arbore secant, omule.

— Un ce?

— Mă bucur că ești scriitor, și încă unul de SF, sunt șanse să pricepi ce am să-ți spun. Ionuț, nici noi nu știm precis unde suntem. Am nimerit într-un loc despre care se fac speculații,

na, dar acum suntem aici şi vedem cu ochii noştri. Cred... cred că e un spaţiu paralel. Cel puţin aşa e scris în documentele multor vieţuitori de aici. Probabil că nu e singurul spaţiu paralel, noi bănuim că sunt multe... Câte unul pentru fiecare variantă posibilă a lumii... Se află undeva pe aici un chinez bătrân care susţine că spaţiile sunt, de fapt, frunzele unui arbore... sună naşpa, ştiu... aşa... şi că acesta e arborele universal, bla, bla.

— Arborele sefirotic. Aşa îl numeşte un tip venit din Evul Mediu, completă Victor, scuturând scrumul pe canapea.

— Staţi puţin! Asta e o surpriză? Sau suntem la camera ascunsă? Hai, că n-am chef. Vreau să plec. Îmi poate arăta cineva unde eram când... când m-am trezit aici?

— Sigur, amice, făcu George încă râzând. Du-te un pic mai încolo şi uită-te. Vei vedea exact pe unde ai nimerit aici.

Ionuţ se ridică în picioare cu toată demnitatea de care se simţea în stare în acel moment. Nu, nu se temea de nimic şi era pregătit pentru orice, dar stranietatea acestei împrejurări îl făcea să se simtă de parcă ar fi avut un şoricel panicat între piele şi maieu. Sincer, ar fi vrut să urle, dar se stăpâni eroic.

Păşi în direcţia indicată şi, deodată, se împiedică de ceva.

— Ai gliză! strigă amuzat Victor, cu ţigara în colţul gurii.

Al naibii individ, nu învăţase să se comporte civilizat. Vorbea mijind ochii de fum şi fără să scoată ţigara. Îşi dori să poată vedea de ce se împiedicase, ah, de-ar fi avut o lanternă, o brichetă... ce avantaj să fii fumător! Dar o lumină palidă i se strecură pe la picioare şi desluşi ceva într-adevăr ciudat. Se împiedicase de un fel de clei întărit... ceva ca o scurgere de... latex?... dar incolor şi... Da, chiar asta era! Se împiedicase de o lădiţă cu cartofi. Lădiţa lor de cartofi din pivniţă, o recunoştea, numai că era înglobată în cauciucul acela, în vâscozitatea aceea scârboasă... Uite şi menghina... şi ciocanul... Le urmări cu privirea

şi constată că revărsarea de materii şi obiecte venea dintr-un punct ceva mai luminos. Îngenunche şi privi ca un copil prost-crescut prin gaura cheii. Dumnezeule! Vedea pivnița casei. Părea strâmbă ca un tablou suprarealist. Şi cum încăpuseră toate lucrurile prin punctişorul acesta? Cum încăpuse el însuşi?

— Vreau acasă, murmură încetişor.

— Asta e singura dorință care n-o să ți se îndeplinească, amice. În rest, tot ce pofteşti. De fapt, chiar ne punem mari nădejdi în tine. Chestiile pe care le poate imagina un scriitor...

— Ce tot spui acolo? Ce naiba vreți de la mine? Cine sunteți şi unde mă aflu? N-am înțeles nimic până acum.

— Hai, Ionuț, vino pe canapea, să vorbim serios. Nu te superi că-ți spun pe nume, nu-i aşa? Oricum, nu mai poți pleca de aici, ar fi bine să renunți la ideea asta.

— M-ați luat ostatic?

— Toți suntem ostatici! desfăcu Ştefan brațele, cu un gest melodramatic. Dar poate că o să-ți placă. Poate va fi ca o provocare pentru tine şi noi sperăm că tu ne poți scoate de aici.

— Eu?!

Îl aşezară înapoi pe canapea şi strânseră cercul în jurul său. Cei patru îl priveau cu aviditate. Exact ca atunci, în clasa a treia, când îl bătuse Zgârciu şi-i curgea sânge din nas, toți holbându-se la umilința lui.

— Ionuț, ai tăiat o... hai să-i zicem plantă, pentru că seamănă cu o plantă... dar care e, de fapt, altceva. E un liant, o legătură între lumi. Nu ştim de ce, dar de fiecare dată când obiectele uneia dintre lumi vin în contact cu structura internă a... ăăă... arborelui, sunt transportate aici. Toți am trecut prin asta.

— Mie mi-a ieşit din ecranul calculatorului, la serviciu, în timp ce scriam borderourile. Am zis că-i ceva 3D, vreun gadget bengos, am dat cu mâna şi... s-a rupt.

— Lasă, Tudorică, nu mai aburi, că oricine trage cu ochiul prin punctul tău de erupție vede bine la ce priveai tu în timpul serviciului...

— Pe naiba, ți se pare, ştim că tu...

— Mă băieți! Hai să explicăm frumos omului ce i se întâmplă, că nu cred că are chef de prostiile voastre.

Se făcu liniște. George înghiți în sec şi-şi încreți fruntea:

— Locul unde ne aflăm acum e spațiul tău personal. Aici poți face ce vrei. Poți crea tot ce-ți trebuie, e suficient să gândeşti, să doreşti, să vizualizezi obiectul.

— Hă, hă, numa' că o să te trezeşti că nu-ți mai trebuie prea multe, râse amar Ştefan.

— Sunt mort? Spuneți-mi adevărul.

— Habar nu am. Poți ieşi de aici să vizitezi spațiile celorlalți, e ca şi cum ai trece dintr-un compartiment în altul... dar numai aici, la tine acasă, ai puterea de a crea orice din nimic. Am observat că suntem grupați geografic şi chiar şi pe epoci.

— Cum adică?

— Bine. Nu vezi că suntem toți români, toți din aceeaşi epocă fericită? Du-te tu în locul unde terenul pare să se încline şi vei merge spre trecut, vei întâlni tipi care au aterizat aici din alți ani. Dacă mergi spre stânga, e ca şi cum de la Bucureşti ai porni-o spre Vest. În dreapta e Estul.

— La stânga față de ce?

— Față de punctul tău de erupție, când stai cu fața spre el.

— Nu cred că o să vreau să mă îndepărtez de locul acesta; dacă mă caută cineva, cum mă vor mai găsi?

— N-o să te caute nimeni, mustăci Victor.

— Şi cum o să supraviețuim? Voi de câte zile sunteți aici?

— Zile? rânji Tudor. Eu, unul, sunt de 15 ani şi jumătate, doar de când am început să număr. Uite, George e aici de 25 de ani.

— Ei, acuma ați scrântit-o! punctă Ionuț cu satisfacție. Mai înainte ați spus că suntem contemporani, că dacă vreau să văd tipi plonjați aici din trecut trebuie să merg la vale. He, he, domnilor, sunteți duși cu pluta.

— Se vede că n-ai auzit de simultaneitate. Toate evenimentele se petrec deodată, cel puțin asta e concluzia noastră. Desfășurarea lor aparentă în timp e doar o iluzie a simțurilor noastre. Plus de asta, nu știu dacă timpul există aici cu adevărat. Noi măsurăm... dar în lipsa reperelor exterioare... În fine, dacă îți vei face nişte stele, o Lună, acolo, care să răsară, să apună, vei putea să te minți, aşa ca noi, că timpul se scurge şi aici.

— M-ați zăpăcit de tot. Oricum, ce vom mânca?

— Ți-e foame?

— Nnuu... admise Ionuț, oarecum indecis.

— Nici n-o să-ți mai fie vreodată. Toate funcțiile corpului tău sunt suspendate.

— Toate?

— Toate.

— Şi...?

— Şi.

Aşteptă un moment, dând impresia că se gândeşte la ceva, apoi, când crezu că ceilalți sunt neatenți, țâşni de pe canapea şi o rupse la fugă. Era cât pe ce să se împiedice din nou în valul de cauciuc care-l adusese naiba ştie cum în acest loc al groazei, dar se redresă în zbor şi o ținu tot în goană mult, mult. Doar terminase o facultate de sport.

Privea din fugă în toate părțile, sperând să vadă o ieşire. Întâi i se păru că e într-un hangar, dar îşi dădu seama cu teamă că se înşelase; ar fi trebuit să fie prea mare, imens, o construcție imposibilă. Era afară? De ce nu vedea nimic? De ce i se părea

că există un fel de acoperiş deasupra capului, ca şi cum presiunea atmosferică ar fi fost diferită acolo?

„Visez!" îşi spuse cu uşurare. „E clar că visez, e un coşmar. Oare ce-am mâncat aseară?" Ajungând la această concluzie, se opri. Nu era obosit, se simţea uşor. „Aşa, ca-n vise." Constată încântat că nu-l urmărise nimeni. Între cele două suprafeţe – cea pe care alergase şi cea pe care doar o bănuia, deasupra, plutea o lumină întunecată sau... un întuneric luminos. Medită câteva clipe care figură de stil ar fi fost mai de efect. Totuşi, era îngrijorat că nu reuşea să scape de vis. Prefera să se gândească la figuri de stil în faţa ecranului şi cu tastatura sub degete. Îşi ţinu răsuflarea. O senzaţie înfiorătoare de pustiu păru că vine spre el, că i se strecoară pe la picioare, încolăcindu-i-se pe genunchi, paralizându-l.

— Uhu! emise un sunet la întâmplare, regretând aproape imediat. Nu se ştia cine îl putea auzi din depărtări.

Dar sunetul păru să călătorească nestingherit, fără să întâlnească niciun obstacol, sunând a gol.

Asemenea stări de teroare mai trăise doar în copilărie. Nimeni nu bănuia prin ce trecea el nopţi întregi. Se trezea pe întuneric şi nu îndrăznea nici să respire, nici să întoarcă milimetric capul, să vadă ce ameninţare îl paşte din beznă. Dar ştia că este Yamamba, zgripţuroaica din volumul „Poveştile Asiei". Acea femeie-demon, nici moartă, nici vie, cu chipul stâlcit de răutate, de dorinţa de a ucide în chinuri băieţei care se trezesc în toiul nopţii, aceea fusese teroarea copilăriei lui. Se apropia întotdeauna încet prin întuneric, nu avea de ce să se grăbească, pentru că el nu putea să-i scape, doar era paralizat. I se părea c-o aude răsuflând greu, călcând apăsat, mârâind.

Dar nu era doar o părere! Îşi ţinu respiraţia ascultând. *Ceva* venea spre el. Încet, dar cu pasul foarte greu. Ionuţ deveni con-

ştient că tot părul capului i se ridicase ordonat şi vertical, cât se poate de țeapăn. Trecu brusc de la senzații de fierbințeală spre limita lui zero absolut. Creierul său urla „Fugi!, Fugi!!, Fugi, tâmpitule!", însă el nu se putea mişca. Iar în acele secunde grele ca nişte picuri de smoală, Yamamba se apropia de el cu ochii ei găuri spre iad, cu dinții lungi, cu degetele încovoiate pline de gheare. Se temea şi să tragă aer în piept.

— Ionuț! Ionuț, încetează!

— Gândeşte-te la altceva, pentru Dumnezeu!

Cei patru, de care fugise, îl ajunseseră, în sfârşit. Îi trecu prin minte că nu s-a mai bucurat niciodată în viață aşa de mult de apariția cuiva.

— Imaginează-ți că e lumină, Ionuț. O zi de vară, plină de soare.

Privi spre George cu o expresie absentă. Auzea pasul greu venind, auzea şuierul respirației acelei ființe monstruoase.

— Ionuț, fă lumină, omule!

— Să fie lumină! chițcăi Ionuț, cu glas pierit.

Valuri de lumină albă, orbitoare, se rostogoliră peste ei şi până departe, departe. Cu ochii măriți de groază, Ionuț desluşi o pagină imensă de carte pe care se lăfăia ilustrată Yamamba. Colțurile paginii se mişcau asemeni unor pseudo picioare, târşit, dar răsuflarea era a ei, a vrăjitoarei.

— Dă-i foc, distruge-o cumva! porunci disperat Ştefan.

— Cum?! se panică din nou Ionuț.

— Imaginează-ți că arde, ce naiba!

Ionuț avea o problemă cu verbul „a vizualiza", dar n-ar fi mărturisit acest lucru nici în ruptul capului. Smulse țigara lui Victor (tot îl enerva) şi o aruncă spre fila mişcătoare.

— Să ia foc! Să ia foc! dori din toată inima, pentru că erau destul de puține şanse ca acest lucru să se întâmple de la sine.

O flacără lunguiață se ridică din țigara aproape stinsă şi cuprinse pagina mare, iar desenul cu vrăjitoarea arse în vălvătăi.

— Nu înțeleg nimic! Ce se întâmplă aici?

— Cred că suntem în Țara Imaginației Pure, dacă vrei să-ți spun sincer, oftă Victor şi se aşeză direct pe jos, cu gura strâmbă fără țigară.

☆ ☆ ☆

Nici nu trecuse, după măsurătorile lui, un an de când se afla acolo şi Ionuț se lămuri cum era treaba cu această țară a imaginației. Da, era suficient să se gândească la un lucru şi să-l vadă bine de tot în cap, pentru ca obiectul acela să prindă formă şi substanță în spațiul ce îi era destinat lui. Însă dacă nu „vedea" obiectul ca lumea, rezultau rebuturi. Rebuturi indestructibile. După câteva luni, inaugură un vast depozit pentru asemenea eşecuri, unde îşi aflară locul de veci primele încercări de cârnați, cărțile cu foi albe, nescrise, ale unor diverşi autori, un televizor, câteva telefoane, o antenă de satelit, câteva piese de mobilier fanteziste, nişte plante cu aspect lugubru şi... Rodica.

Într-adevăr, nu rezistase tentației şi nu ținu cont de sfaturile gratuite şi absolut amicale ale băieților: „nu încerca să creezi ființe vii". Încercase. Ce putea fi rău? O ştia bine de tot pe Rodica, nu? Ce-i drept, mai adăugase puțin material în anumite zone, mai diminuase din altele, îi lungise picioarele şi părul – pe care îl imagină blond ca nisipul, fără niciun fir cărunt. Şi, evident, îi scăzuse simțitor vârsta. Totuşi, după ce Rodica se materializase în toată splendoarea, constatase că nu funcționează. Trecuse la pasul următor şi şi-o imaginase vie, seducătoare, supusă, tăcută, harnică, răbdătoare, îngăduitoare, îndrăgostită

de el, blândă şi delicată uneori, alteori libertină şi neruşinată, adică exact aşa cum trebuia să fie femeia ideală.

Rezultatul îl îngrozise. Rodica fusese un fel de zombi grațios, care nu produsese asupra lui decât spaimă şi-o adâncă tristețe: era un fapt cert că toate funcțiile organismului său fuseseră anulate. Ce mai rămânea dintr-un bărbat căruia nu-i fusese lăsat decât creierul?!

Rodica a fost prima piesă pe care a încercat s-o distrugă. N-a putut s-o taie cu toporul pe care şi l-a dorit cu disperare, nici cu o drujbă care dădea rateuri (văzuse drujbe numai la televizor), nici n-a luat foc, ba, sărăcuța de ea încerca mereu să-l îmbrățişeze. Atunci a luat-o cu binişorul şi-a închis-o în depozit. Oricum, nu mai avea nevoie de ceai şi cafea dimineața...

Ionuț a traversat şi o perioadă de profundă depresie, dar a ieşit din ea învingător. Îi venise o idee: avea să-şi imagineze casa lui, locşorul lui de unde fusese smuls în mod samavolnic. Avea să-şi creeze propria lume.

Asta i-a reuşit destul de bine: pornise din punctul unde petrecea mult timp: scaunul de la masa de scris: văzu camera, fotoliul său iubit, acuarela de pe perete, covorul moale din mijloc, biroul cu laptopul deschis (dar care nu funcționa), uşa maronie care dădea spre hol... Toate creşteau în jurul său de îndată. Păşi pe uşă şi-şi imagină camera de zi, sufrageria, baia, bucătăria, în toate detaliile. Cum dincolo de geamurile casei era un întuneric ciudat, dori să fie lumină, să apară strada şi scuarul cu verdeață. Da, erau acolo, frumoase şi pustii... Ionuț se plimbă pe stradă. Făcu nişte porumbei care oricum nu murdăreau nimic, puse parfum în răzorul cu trandafiri, aduse nişte nori albi şi graşi pe cer. Şi a privit Ionuț toate câte a făcut şi, iată, erau bune foarte!

Victor şi Ştefan s-au arătat impresionaţi şi au început să construiască şi ei în spaţiul lor. De la dânşii au luat exemplu alţi şi alţi inhabitanţi ai acelei zone curioase, astfel încât, dezvoltându-se societatea, ajunseră şi la comerţ. Erau persoane care se pricepeau să imagineze mai bine anumite obiecte şi au început să facă schimburi în natură. Curând, le-a venit ideea de a unifica spaţiile personale şi de a trăi toţi într-o lume unică, simţitor mai mare. Au reuşit chiar şi asta, deşi Ionuţ avusese la început mari îndoieli şi iată de ce:

La un moment dat îşi aminti de rolele din copilărie. Cum nici măcar bicicleta pe care o imaginase nu mergea bine, perechea de role pe care le încălţase de mii de ori ar fi fost ideală. Va face o pistă lungă, lungă, şi va zbura pe ea, se va îmbăta de viteză! Visul i s-a împlinit, dar la capătul lui a trăit o descoperire şocantă: patinând rapid pe pista lui netedă ca-n palmă, a văzut o creatură ciudată, bipedă, de-o greţoasă culoare pământie, moşmondind ceva la un perete pe care se afla... un panou?, un panou cu beculeţe clipitoare şi mufe şi taste?

— Efectiv, l-am surprins, avea să le povestească mai târziu amicilor lui. Arăta fix ca un extraterestru din cea mai banală producţie cinematografică.

— He, he! făcu George, deloc impresionat. O fi creatura cuiva care este îndrăgostit de SF. Cu cât e mai ciudată, cu atât e mai reuşită.

— Nu, e chiar reală. De uimire, am virat fără să vreau şi am căzut de pe pista pe care rulam. M-am trezit în exterior. Fraţilor, suntem prinşi într-o sferă cu găuri.

A omis să mai relateze despre modul umilitor în care creatura îl adusese înapoi la locul lui...

Conceptul de „sferă cu găuri" a devenit popular şi, în timp, comunitatea lor a aflat că locuiesc cu toţii într-o minge cu un

diametru de trei metri, plină de găuri micuțe, în care ei erau „viermii". Ajunseră firesc şi la concluzia că sunt implicate mai multe dimensiuni în toată treaba, altfel nu aveau cum să încapă mii de oameni într-o sferă cu raza de un metru şi jumătate...

Simțindu-se prizonier, ştiind de atunci încolo cu siguranță că fusese răpit, Ionuț gustă cea mai adâncă angoasă. Dar, încă o dată, spiritul său puternic birui: trebuia să lupte!

Oamenii îl priveau ca pe un lider, doar el venise cu ideea recreării lumii, ca şi cu cea de a trăi la un loc, de-a alunga singurătatea în care stătuseră prinşi ca o musculiță în chihlimbar! Pe vremea aceea, deja puseseră la punct un sistem de poştă pneumatică ce-şi extindea ramificațiile până înspre persoane răpite pe la 1800. Poza lui Ionuț circulă prin tuburi împreună cu un mic manifest care aprinse toate inimile: împreună vor descoperi un dispozitiv care să-i ducă înapoi acasă, în lumea reală, normală şi cu doar trei dimensiuni. S-a ales un Parlament. Câțiva filosofi (unii din epoci destul de vechi) au scris o Constituție. Ionuț s-a proclamat Preşedinte. Aveau nevoie şi de o armată care să apere nou creata republică Umania. Câțiva medici şi anatomişti au imaginat un om pe care, apoi, l-au multiplicat. Pedagogii găsiți au început să educe specimenele cretinoide, aşa încât să poată mânui o puşcă (da, au fost mulți care erau capabili să şi-o imagineze perfect), i-au învățat să nu tragă decât în duşmani (deşi nimeni nu mai putea muri), adică în creaturi mici, solzoase, de culoare gri-maronie... şi, desigur, să asculte de Preşedinte. Nu, de Parlament. De Preşedinte!

Ionuț a avut ultimul cuvânt, întrucât preşedintele senatului era George şi a ținut cu el.

Un sentiment timid de fericire îl încercă pe eroul nostru.

Dacă nu mai putea gusta niciuna din plăcerile trupeşti, descoperi că şi cele ale minții pot aduce satisfacții semnificative:

armata de „clone" îl saluta marțial cu „Să trăiți, dom'le Președinte!", (lui i-ar fi plăcut mai mult ceva impunător, de genul „Ave Ionuț Imperator!", dar na, nu era Imperator – însă timpul nu trecuse), niște fete drăguțe foc îi făceau ordine pe birou și prin camere, (dar numai după ce medicii aceia își diversificaseră gama de produse), poeții îi închinară ode, câțiva pictori îi făcură portretul și, dacă tablourile în manieră cubistă îl lăsară rece, cel clasic, în care Ionuț era înfățișat prăbușindu-se cu rolele în Exterior, era de-a dreptul emoționant! Îl agăță în sala de primire și își făcea mereu drum pe acolo ca să-l admire. Să se admire. Pe pânză nu mai avea deloc burtică, mușchii se încordau numai fibră în acea mare cădere, expresia de pe fața sa nu era una de spaimă, ci de trăire profundă a unei revelații. Bun pictor! Se vedea în tablou ciudatul și imposibilul de rostit Exterior, cu umbrele lui stranii, cu creatura fioroasă alături, dar și pista lui Ionuț, care îl dusese în altă dimensiune. Era acolo și un urcior din care se vărsa niște apă, însă Ionuț nu pricepu ce vrea să semnifice. Oricum, întreaga viziune trăda dragostea cu care îl privea poporul său, venerația lor pentru el. În fond, ar fi trebuit să fie Rege, nu un amărât de președinte care se schimbă din patru în patru ani.

Oh, de-ar fi știut, pe când era un biet scriitoraș, ce soartă măreață îi era pregătită! Pe când cugeta la misterioasele căi ale destinului și-și amintea de sine, truditorul pe câmpiile literaturii SF, se văzu stând la birou în acea fatidică dimineață când l-a gâdilat Arborele. Acum știa cum stau lucrurile cu contactul între civilizații, dar prefera să uite tratamentul infam al creaturii cu solzi. Însă pe atunci, pe când scria, nu avea de unde să știe...

— Psst! Ionuț! Vezi că scrii prostii! Extratereștrii n-o să ne îmbrățișeze, or să ne închidă într-o sferă și ne vor crește ca pe viermi... Cine poate ști ce vor de la noi...

Deşi vorbise destul de tare, acel *eu* al său care scria înfrigurat la birou nu-l auzise. Se gândea, probabil, ce ar fi putut dărui pământenii extratereştrilor...

— Ionuuuuț! strigă din toate puterile, dornic să-şi avertizeze cumva egregora.

Însă Ionuț nu-l băgă în seamă, ci doar se scărpină în ceafă, cuprins de entuziasmul creației.

— Ionuț! Ionuț! Ionuuuț! îl bombardă din nou, până când Ionuț se ridică enervat şi pipăi cu dispreț vizibil frunzele Arborelui.

— Nu, să nu cumva să-l tai!

Ionuț-scriitorul trecu din birou în sufragerie, cu o mină tot mai exasperată, apoi luă o toporişcă din bucătărie şi coborî în pivniță.

Ionuț cel din Țara Imaginației se agita frenetic şi striga cât îl țineau plămânii, încercând să oprească previzibila secționare a ramurei din Arborele Sefirotic.

Brusc, se văzu de sus: era doar un licurici, o luminiță alergând bezmetică de-a lungul nervurilor acelui copac. Când eul-scriitor aplică lovitura, el, Ionuț-luminița-alergătoare, se prăbuşi de la înălțime, pe o suprafață lucioasă, de unde imediat fu cules de nişte degete lungi, solzoase şi cu ochi la vârfuri şi introdus într-un recipient pe care l-ar fi comparat cu un borcan, dacă ar mai fi putut să-l vadă.

Sfârşitul Sardiniei

de Mircea Băduț

Da, făcea parte din imensa categorie de congeneri ce-şi respectă programul cu încrederea profundă că numai astfel se pot evita crizele. Totuşi, în seara precedentă, Haal se lăsase atras, şi ținut peste ora-limită, de un film documentar rulând pe unul din canalele TV mai nonconformiste, iar acum rezultatul i se arăta în toată grozăvia. Întârziase, se trezise mult după ce îşi făcuse datoria ceasul pe care acum îl privea fără niciun gând. Tulburat de imaginile vizionate, adormise cu greu, după ore de zvârcolire în care i se păruse că s-a dereglat sistemul de termoreglare.

„Ar trebui interzise astfel de chestii! Umblă după ele prin arhivele mileniului trecut, în loc să-şi vadă de treabă... Ar trebui clasificat 'ilegal' orice lucru perturbator de echilibru! Fiind el un echilibru atât de fragil... Dar cum altfel ar putea fi echilibrul unei populații depăşind probabil treizeci de miliarde!?"

Privirea îi rămăsese fixată pe ceas de când se ridicase din pat (de fapt, pe marginea patului, pentru că încă nu-şi adunase voința să-l părăsească).

„Am pierdut 'tunelul' în urmă cu patruzeci de minute! Iar să scot acum aerolevul să merg la Institut, ar însemna sinucidere. Deşi una aproape insignifiantă pe lângă respectiva perturbare de trafic. Perturbare ce – ferească Hazardul! – poate chiar isca o criză metropolitană.

Voi cere un tunel cu prioritate, dar îl voi primi de-abia pe la ora unşpe, şi numai dacă reuşesc să 'documentez' niscaiva prioritate!"

Ceasul, mare cât o palmă, cu arhaice limbi indicatoare – afişând astfel un anacronism capabil să inducă aversiune omului modern –, era cadou de la Rona.

„Ce bine era cu Rona aici! Va mai fi trăind?"

Rona îl părăsise de aproape un an. Acea iubire îl fascinase pe Haal: ştia că o pasiune prea intensă poate lăsa loc de aberaţii şi dezechilibru, dar pur şi simplu o acceptase încântat de slăbiciunea lui, şi un pic amuzat de abatere. La început, romantismul Ronei se arătase ca o tendinţă spre evadare din normă. Numai că, treptat, acel romantism şăgalnic a deviat într-o alergie la zgomot, la comunitate, la agitaţie. Alergie la oameni.

În urmă cu un an, Rona se înscrisese – fără să-l consulte – în echipajul unei nave de colonizare a spaţiului extraterestru. *„Naivi sinucigaşi!"* spunea mai apoi Haal, fără patimă. Bănuia cât de evazive, cât de puţin pregătite erau acele expediţii. Despre care, în general, nu se mai auzea nimic după plecare. Şi tot plecau – câte una la trei-patru ani – de câteva decenii bune. Problema suprapopulării Terrei îi presa aşa de rău încât pământenii nu aveau răgazul să conceapă soluţii cu coeficient de siguranţă peste 10%. Şi, cu cât populaţia creştea, cu atât coeficientul avea tendinţa să scadă.

„Un ceas prost! Nici nu a stins aseară televizorul când eu am depăşit ora de culcare, nici nu a pus de dimineaţă duşul pe mine! În plus, secundarul mai şi sare din secundă în secundă, ca şi când timpul s-ar comprima în secunda aia, ca să-l aştepte pe el!"

Se ridică şi se apropie de consolă, să-şi refacă programul zilei.

☆ ☆ ☆

Haal avea dreptate în presupunerea că populaţia este mai numeroasă decât arătau statisticile. Cum dreptate aveau şi sta-

tisticile să ascundă adevărul, spre a-i menaja pe locuitorii planetei.

Problema devenise acută încă din prima parte a mileniului (deşi, pe-atunci, accentul era pus mai degrabă pe finitudinea resurselor), însă soluțiile fie erau fanteziste – ce putea însemna colonizarea spațiului în anul 2100!? –, fie provocau reacții sociale aberante – reformele eugenice şi proliferarea sectelor o dovediseră.

Însă conviețuirea cu amenințarea suprasarcinii planetare indusese şi o atitudine pozitiv-conservatoare în mentalul societății: mai toți oamenii se căzneau să-şi ordoneze viața şi să mențină un echilibru. Iar câțiva dintre ei chiar se ocupau profesionalmente de respectiva problemă.

☆ ☆ ☆

Mega-institutul de cercetări cuprindea, la rândul lui, o mulțime de institute, iar cel unde lucra Haal se ocupa de cercetări în fizica particulelor. Însă Haal, în forul interior, îşi reproşa deseori că nu face mare lucru acolo. Abandonase între timp ideile ce îl ținuseră „viu" în timpul studiilor universitare: nu se dovediseră soluțiile visate, chiar dacă o parte figurau în fişierele planetare de invenții. Fişiere despre care Haal spunea că devin tot mai superflue în agitația actuală din cercetare, şi că „numai Ideea (cu i mare!) ar merita!". Or, se părea că acea Idee mântuitoare se estompa proporțional cu eforturile omenirii de a o contura.

„Poate tocmai de-aia! Cu cât e mai multă forfotă, cu atât e mai greu de cristalizat ceva! Un alt corolar Heisenberg."

Avea dreptate, n-avea, nu se ştie; însă oamenii erau tot mai obsedați de supraaglomerarea planetei. Şi poate că numai in-

stinctul de conservare îi împiedica pe cei mai mulți dintre ei să-şi lase obsesiile să ia forme aberante.

☆ ☆ ☆

Ajunse la institut, fără încurcături de trafic, pe la ora douăsprezece. Şeful de lucrări îi simțise lipsa, aşa încât Haal fu interpelat aproape imediat:

— Ți-ai rezolvat simplificările?

Îşi aminti că de o săptămână tot încerca să găsească o relație de recurență acestor simplificări. Chiar ajunsese să creadă că mezonii nu-s atât de fraieri încât să-şi simplifice transcendența printr-un mecanism formalizabil. Dar asta nu-l împiedicase să-şi ia lucrarea acasă, şi poate – dacă n-ar fi fost filmul documentar despre un Pământ cu numai şase miliarde de locuitori, pe jumătate ca o junglă verde, incredibilă – i-ar fi dat, totuşi, de cap.

— Nu, n-am găsit formula! Sper să nu intru în criză de timp.

Dăduse drumul acestei ironii fără să vrea. Dar o şi lipsise de vreun ton ironic.

Expresia feței şefului se schimbă brusc, de parcă gândurile i-ar fi scăpat în sine. Vru să zică ceva, dar se retrase mimând renunțarea. Cei rămaşi făcuseră ochii mari şi se priviră ca nişte copii, cumva speriați de faptul că şeful i-a menajat nevoind să mai spună că „tot ne agităm noi degeaba!".

Însă, spre seară, acelaşi şef reveni lângă Haal şi – având pe chip o expresie paradoxală de ocupare-împăcare, adică o mină ce sugera că în locul unei depresii fără soluție este preferabilă o agitație fără soluție – îi dădu o idee atât de neaşteptată încât Haal avu brusc senzația că da, aceasta ar putea fi rezolvarea simplificărilor. Îşi luă din nou lucrarea acasă.

☆ ☆ ☆

Pe platforma de aeroleve, în aşteptarea propriului aparat, Haal se surprinse poposind cu privirea pe 'formele feminine' ale unei colege. Şi rămase aşa până când auzi lângă el declicul automatului. Se urcă şi porni în timp util, fără risipă de mişcări, cu o eficienţă intrată de mult în reflex. Aşa încât putu să observe că admirase femeia mai degrabă estetic decât erotic, dar clasă subiectul cu întrebarea pur retorică dacă faptul e unul normal sau aberant. Soiul de dilemă la modă.

☆ ☆ ☆

Creşterea excesivă a populaţiei – cu infinitatea de probleme şi implicaţii – a făcut să se manifeste, în timp, numeroase devieri de la normalitate. O normalitate încă raportată la vremuri tot mai apuse pentru pământeni, vremuri în care verdele nu apărea doar în pigmenţii sintetici. Iar acel lucru însemna viaţă; dar poate un pic altfel decât o înţelegeau după sute de ani.

☆ ☆ ☆

În acea seară, Haal derulă studiul cu ideea de la şef şi, într-adevăr, funcţiona. Avea să mai lucreze câteva zile şi doar după aceea avea să se apuce de altă lucrare. Poate şi mai inutilă.

☆ ☆ ☆

„Probabil că este doar o senzaţie, îşi spuse el, de-abia trezit, într-o dimineaţă de după ce primise noua lucrare. Suntem noi ca nişte furnici îndeplinind funcţiuni mărunte, dar poate că ele se integrează în

programe ample, adevărate, care să justifice ființarea Institutului. Ar putea fi părțile unei idei mari. De ce nu chiar Marea Idee!?"

Își regăsi lesne echilibrul, privind la ceas. Ceasul lui mare, ce îi toca timpul în felii de câte o secundă.

„Hm! Nu e nevoie să fii doctor în știință ca să spui că timpul are totuși repartiție continuă! O să-mi cumpăr alt ceas sau poate-mi alcătuiesc eu unul, după mofturile mele! Unul care să nu-mi mai amintească de Rona, de ochii ei irizați, de părul ei lung, de pielea radiind căldură... Hm!"

☆ ☆ ☆

Câteva săptămâni, nu-și mai luă lucrările acasă și avu astfel răgazul să conceapă un ceas nou. Automatul rezultat – în afară de faptul că indica cu sincronizare atomică timpul și că furniza notificări în succesiuni programabile, racordate până și la timpul biologic al lui Haal, îngăduia selectarea, după priorități reglabile, a informațiilor de la toate sursele conectate.

Doar că, nu mult după materializare, noul ceas căzu în disgrație, Haal tânjind parcă după cel vechi. Poate tocmai pentru că acela era de la Rona.

„Nu de-asta, ci mai degrabă pentru că m-a slujit doi ani. Chiar dacă arăta așa 'antic', aveam încredere în el. Și iată că suntem totuși o civilizație tânără, de vreme ce argumentele emoționale încă sunt mai puternice decât cele raționale!"

Subiectul se dorea abandonat cu această ironie, urmând ca obișnuința să rezolve problema.

„Viața ne este prea încărcată ca să ne mai lamentăm de lucruri mărunte."

☆ ☆ ☆

Haal îşi accepta diluţia în freamătul cotidian, însă era tot mai puţin convins de importanţa acestuia, supunându-i-se conservativ, ca în aşteptarea unui speranţe subconştiente, de fundal. „O speranţă care ne pândeşte dinspre viitor."

Multe zile îşi surprinse gândurile – în clipe când acestea i se pierdeau difuze – revenind asupra ceasului cel vechi.

Aşa că, într-o bună zi – adică numai bună de suprimat potenţiale simptome psihice – Haal recuperă obiectul în cauză. Îl puse pe biroul de lucru, se aşeză în faţa lui şi îl privi timp îndelungat, sperând să ajungă să-şi dispreţuiască starea. Însă terapia deveni superfluă când – după ce privise pierdut deplasarea pas-cu-pas a secundarului şi-şi imaginase fel de fel de chestii pe seama acesteia – dintre gândurile puerile unul prinse a se umfla, încât Haal avu chiar o tresărire de retragere din faţa ceasului. Un gând pe care-l simţi dintr-odată că ar putea fi Marea Idee.

„O secundă aici şi una acolo este ceva permis materiei. Dar dacă ar deveni posibilă şi reciproca: o entitate fiinţează o secundă şi alta în următoarea, dar în acelaşi loc?"

Haal începu să tremure uşor, însă lucrul acesta nu-l împiedică să raţioneze mai departe.

„Dacă, într-adevăr, Cunoaşterea a acumulat suficient pentru a face posibil acest lucru, atunci... avem IDEEA!"

Simţi că trebuie imediat să se apuce de lucru: îşi întrerupse orice cugetare colaterală, iar după ce îşi clarifică un pic ideile, redactă un referat de iniţiere a unui proiect la Institut.

Se culcă devreme în acea seară, zicându-şi că oricum emoţia nu-l va lăsa curând să adoarmă. Doar că reacţiile organismului nu mai erau cele ştiute: adormi aproape imediat – poate împăcat de speranţa ivită – şi se trezi cu o oră înainte de ora programată.

Se ridică hotărât, de parcă ideea de a se apuca de lucru îi pătrunsese şi în subconştient. Însă vioiciunea i se mai diluă când citi referatul: parcă nu era la înălțimea ideii. Hotărî, totuşi, să nu-l dicteze în altă formă („că doar nu-i declarație politică, ci document pentru oameni de ştiință") şi plecă la institut conducându-şi neatent aerolevul.

Al doilea lucru pe care-l făcu după ce ajunse, fu să predea referatul. Apoi uită de acesta, fiind preocupat să definească o abordare de pornire pentru ideea lui. Găsi câte ceva în terminalul de bibliotecă – asta îl bucură, îl absorbi şi îl făcu să ignore mişcarea din jur. Însă nici chiar ceilalți, care o observaseră, nu şi-ar fi putut explica de ce fuseseră chemați brusc şefii de lucrări.

După un timp, se întâmplă o chestie care îi uimi pe mulți. Pe intrarea dinspre dispecerat venea zorit un grup de persoane importante, foarte pătrunse de gravitatea momentului. Haal observă această elită doar când ea ajunse lângă biroul său, fapt simultan cu apelul interfonului. Îşi ridică ochii de pe consolă şi câteva clipe nu făcu niciun gest. Apelul interfonului continua parcă şi mai înfierbântat, împiedicându-i pe cei din grupul sosit să-şi găsească formularea. Haal aproape că zâmbi sesizând încordarea clipei; îşi dădu brusc seama că se simte bine. Se ridică, adresându-se celor din fața sa:

— Să mergem!

Imediat se puseră în mişcare şi abia după ce părăsiră sala, liniştea fu înlocuită de zumzetul celor rămaşi, care se consultau reciproc să afle „ce naiba se întâmpla".

Folosindu-se de proprietățile rezonante ale unor particule elementare, Haal reuşi să demonstreze, în doar câteva minute şi în fața unei asistențe numeroase, că există probabilitatea obținerii interferenței timp-materie. Iar faptul că aceasta ar putea

fi o soluție pentru hiper-aglomerarea planetei îl arătă, deşi nu mai era necesar, în mai puțin de un minut.

Urmară apoi dezbateri administrative, la care Haal era doar întrebat, din când în când, de ce anume ar mai avea nevoie, lăsându-i-se restul timpului să se minuneze de starea sa. Se simțea ciudat: „ca un copil", ar fi putut spune, dacă nu ar fi fost şi senzația de putere şi libertate – pentru că, da, acum ar putea fi aşa cum visase în anii de studenție, ar putea ajuta Pământul printr-o idee de-a lui.

Răspundea aproape mecanic, de parcă s-ar fi pregătit dinainte, şi-i părea bine că senzațiile, în loc să-l amețească, îi scânteiau luciditatea.

Înspre încheiere i se aduse la cunoştință laboratoarele şi resursele materiale puse la dispoziție. Apoi se citi o listă cu nume de cercetători dintre cei mai cercetători şi Haal se surprinse căzând în reverie, pentru că erau majoritatea savanți cu faimă, pe care îi dorise ca mentori cândva. I se spuse că tot acest colectiv îi aşteaptă însărcinările începând chiar de astăzi...

Nu-şi reveni decât după ce plecară marii şefi şi se trezi înconjurat de cei nominalizați anterior. Dar îşi reveni atât de bine încât brusc începu să debiteze direcțiile pe care vor porni. Spre final se surprinse chiar puțin despotic şi lucrul acesta îl amuză, ca de altfel şi pe o parte dintre savanții veterani, care-l priveau cu îngăduință.

În general, Haal avea câte un răspuns la toate întrebările, iar la întrebările care îl depăşeau, ştiințifice îndeobşte, destul de repede însăila soluționarea prin abordare administrativă. Aşa că eventuala neîncredere a celor pe care îi coordona avea să se topească.

Şi se topi de tot, peste trei săptămâni, când un experiment pe deplin repetabil, dovedi fezabilitatea interferenței materie-timp.

Heptonii fuseseră, nu cu multă vreme în urmă, primele particule atrase în fenomene oscilante intrinseci. Aşa că asupra acestora se îndreptase pentru început atenţia grupului. Se stabiliseră nivelele de energie subcuantică şi celelalte condiţii necesare aducerii lor în starea de rezonanţă. Apoi se căutară metode pentru controlarea fazei oscilaţiilor şi pentru deplasarea spaţială a particulelor aflate în rezonanţă. Astfel, au fost aduşi la rezonanţă doi heptoni, iar asupra oscilaţiei unuia s-a acţionat încât să ajungă în opoziţie de fază cu oscilaţia celuilalt. Apoi – prin deplasări infime ale capcanelor de confiere cu forţe slabe – particulele au fost apropiate şi conduse în chiar acelaşi punct din microspaţiu. Realizându-se, astfel, prima interferenţă materie-timp.

☆ ☆ ☆

Ce înseamnă *rezonanţa cuantică?* O proprietate, o caracteristică energetică a unor particule elementare de a trece periodic prin două stări alternante, una de regresie energetică – în mijlocul căreia particula, practic, nu există –, şi una de progresie – când ea ajunge să existe în toată splendoarea.

Pe exploatarea acestei proprietăţi discrete se fundamenta acum ceea ce avea să se numească 'interferenţa materie-timp'. Printr-un aport de energie subcuantică se aduc două particule în stare de rezonanţă, iar după defazarea celor două oscilaţii, particulele sunt apropiate până la coincidenţă. Astfel, în alternanţa regresivă a uneia dintre particule – alternanţă ce durează numai câteva femtosecunde – cealaltă îi va ocupa locul, fiind în alternanţa progresivă. Şi invers, încontinuu, permiţându-se astfel comasarea unei cantităţi duble de materie în acelaşi volum.

☆ ☆ ☆

Prima realizare nu le atrase de la sine pe următoarele: cu cât particulele erau mai grele, cu atât se arătau mai puțin dispuse să colaboreze. (Așa că oboseala se mai insinua uneori. Însă Haal nu era singur, iar momentele lui de neinspirație se compensau aproape imediat cu ale celorlalți și, probabil, același lucru se întâmpla cu fiecare.) Ultimele particule ce au putut fi aduse în starea de oscilanță intrinsecă au fost miuonii. Însă obiectivul era de a convinge toate particulele, fie ele ușoare sau grele, să intre în rezonanță. Or, pentru cele grele, procedeul stăpânit nu se mai aplica.

Unul dintre colaboratorii tineri ai lui Haal – ajuns și el la rezonanță – propuse renunțarea la excitarea directă, spunând că, la intrarea în oscilație a unei particule ușoare, a receptat tranziții energetice la particulele mai grele din vecinătate. Sugerând astfel că particula mai grea – în anumite condiții cantitative și calitative privitoare la energie – ar putea să intre în rezonanță prin simpatie.

Termenul, omologat peste câteva zile, după confirmarea experimentală, a fost cel de „rezonanță empatică intermediară".

☆ ☆ ☆

S-a ajuns la capitolul doi: rezonanța atomilor. Fiind un complex de particule elementare, atomul se cerea excitat folosind nu o frecvență, ci un spectru discret de energii subcuantice. Chestiune care venea cu o provocare copleșitoare: pe lângă că trebuia asigurată simultan câte o undă de energie pentru activarea fiecărei componente, aceste unde trebuiau corelate astfel încât să nu compromită 'uniunea' particulelor constituind atomul.

Punerea la punct a experimentului luă aproape un an, timp în care atât Haal, cât şi ceilalţi din echipă, îmbătrâniră şi întineriră de mai multe ori cu încă pe-atât.

☆ ☆ ☆

S-a pus apoi problema extinderii rezonanţei la molecule şi la compuşi chimici anorganici. Şi, după rezolvare, la structuri cristaline şi amorfe. (Între timp – pentru că mai trecuse, fără a fi observat, încă un an – echipa se triplă şi se mută într-un institut special, spre care priveau tot mai intens speranţele Lumii.) Urmară – în deschiderea penultimului capitol – experimentele de interferenţă materie-timp cu compuşi organici.

Apoi, imediat ce tehnologia 'comasării homo-spaţiale' a ieşit în lumea mare, gata de a fi aplicată materiei neînsufleţite, a început un nou pachet de cercetări: menţinerea vieţii pe parcursul interferenţei materie-timp. Primele încercări – preparate de fizicieni şi asistate de biologi, având ca obiectiv interferenţa a două insecte – au necesitat multe luni. După ce instalaţia a fost pusă la punct, fizicienii au trecut în rezervă, fiind rândul lor să-i asiste pe biologi – şi aceştia au reuşit, în cele din urmă.

Cercetarea efectelor stării de interferenţă asupra metabolismului animal a necesitat o altă serie de experimente, serie începând cu observarea ciclului de viaţă al efemeridelor. Care ciclu păru să crească, sub interferenţă, cu aproape o cincime, din cauza reducerilor în arderi spre fazele regresive. Mai mult, metabolismul efemeridelor se derulă complet şi în cazul urmaşilor născuţi în condiţii de interferenţă.

☆ ☆ ☆

Între timp ideea interferenței materie-timp își arătase beneficiile: multe depozite, anexe urbane și facilități industriale fuseseră amenajate în comasări bazate pe acea interferență, înjumătățind astfel spațiul ocupat.

Locuitorii planetei păreau că lasă în urmă angoasa mileniului, și asta nu doar pentru că lucrurile își găseau făgaș nou, cât datorită suflului de încredere apărut. Încrederea că viitorul găsește mereu soluții.

O lume perfectă

de Lucian-Dragoş Bogdan

— Şi chiar crezi că acolo vei găsi leacul?

— Dacă nici în *Paradis* nu se află, atunci unde?

Vorbele bătrânului se stinseră într-o tuse înecăcioasă. De câteva ori, câinele-steward se temu că avea să-l piardă, rămas fără suflare din pricina propriilor secreţii. Spre uşurarea lui, criza luă sfârşit la fel de brusc cum începuse.

— Poate că nici *Paradisul* nu e chiar aşa cum se crede. Circulă atâtea zvonuri, legende... De fapt, nimeni n-a ieşit de-acolo! Tot ce avem sunt reclamele lansate în eter de staţia orbitală de la marginea sistemului lor stelar.

Cel care vorbise, un mutant *homo carnivorous* între două vârste, rânji răutăcios, expunându-şi caninii diamantini, capabili să străpungă un exoschelet.

— Ce-ai cu el, Klein? se răţoi o tânără cablată din cap până în picioare. Tot drumul n-ai ratat niciun prilej să-l iei peste picior. Ce ţi-a făcut?

Bărbatul coborî tacticos din fotoliul de piele sintetică şi începu să-i dea târcoale interlocutorului, amuşinând cu nasul care păstrase forma specifică hominizilor, dar avea o sensibilitate apropiată de a celor mai rapaci prădători.

— Ce mi-a făcut? Nu-i de ajuns că întreaga călătorie a trebuit să vă ascult cum îl căinaţi: „bunul Volodea", „bietul Volodea"? Şi asta în timp ce el etala în faţa tuturor bogăţii la care niciunul dintre noi n-ar putea spera nici dacă ar trăi zece vieţi!

— E grav bolnav, îi atrase atenția omnisexualul care, pentru acel moment, optase pentru o combinație între o femeie matură și un pre-puber. N-ai pic de compasiune pentru el?

Arătă spre hublou:

— *Paradisul* reprezintă ultima speranță că ar mai putea scăpa cu viață. Asta dacă va ajunge acolo la timp, continuă cu glas scăzut, pentru sine.

Klein se opri în fața persoanei care vorbise şi începu să zgârie podeaua. Vopseaua semi-conștientă se refăcea continuu, curgând leneș.

— Aveți voi habar câte vieți a nenorocit în timp ce-şi clădea imperiul financiar? Câți oameni s-au îmbolnăvit iremediabil şi au fost aruncați la gunoi ca nişte piese stricate?

— Ştii tu asta?

Mutantul ignoră remarca.

— Nu vă uitați la el că acum e bătrân şi neputincios! Toți ajungem aşa, doar că, în zilele de glorie ale tinereții, ne credem mari zmei...

Rumoarea cuprinse rapid salonul navei spațiale. Curând, glasurile furioase nu se mai puteau distinge unul de altul. Fiecare îşi striga adevărul, fără a-l mai asculta pe al celorlalți. În vacarmul general, părea că majoritatea lua partea bătrânului, deşi Klein avea și el câțiva aliați.

Când rămase singur cu câinele-steward, Volodea oftă.

— Are dreptate, glăsui el cu glas stins. Am călcat multe vieți în picioare, convins că puterea conferită de bogăție îmi permitea orice...

— Contează ce devenim, îl linişti celălalt cu un lătrat plin de compasiune. Cu toții greşim.

Bătrânul privi în gol, fără a da impresia că-l auzise.

— Poate că acum, în ultimul ceas, aş putea să-mi folosesc mai înțelept averea, ajutându-i pe cei mai puțin norocoşi decât mine... Să nu mă agăț cu atâta disperare de viața care mi se scurge printre degete.

Lacrimile îi podidiră ochii:

— Dar nu pot! şopti. Mi-e frică de moarte. Vreau să trăiesc!

Degetele sale descărnate căutară laba stewardului. Acesta răspunse chemării și-i linse palma, docil.

— Dacă aş fi în locul tău şi aş avea cea mai mică speranță că boala mea poate fi vindecată, aş face la fel, îl consolă acesta.

Petrecură câteva minute în tăcere, într-o comuniune plină de semnificații.

— Poate urmăresc o iluzie, vorbi în cele din urmă Volodea. Poate că reclamele lansate de *Paradis* în eter sunt doar o păcăleală, un mesaj repetat la infinit de aparatele unei stații abandonate.

— Ți-au răspuns la solicitare, nu-i aşa? Ți-au aprobat cererea.

— Da, aşa e! răspunse bătrânul brusc înviorat. M-au acceptat ca să mă vindece, nu?

Câinele-steward confirmă, scuturându-și urechile flocoase.

— Va fi bine, îl asigură.

Răsuci scaunul cu suspensie magnetică și-l călăuzi spre cuva de recuperare, locul de odihnă ce-i asigura bolnavului iluzia că viața mai putea fi prelungită încă un pic.

☆ ☆ ☆

Stația-străjer era mică. Sarcastic, Klein nu se abținu şi-l împunse din nou pe bătrân:

— Cred că e abandonată de multă vreme. O fi rămas doar vreo Inteligență Artificială, intrată în buclă, repetând aceeaşi şi aceeaşi poveste...

— Nu te poți abține, nu? îl privi cu ură omnisexualul, metamorfozat într-o entitate post-sexuată.

— Spre deosebire de voi, eu am studiat un pic problema. Niciodată – repet, niciodată! – în ultimul secol nu s-au depistat reziduuri ale vreunei nave care să fi părăsit stația cu destinația *Paradis*. În acest interval de timp au fost acceptați șaisprezece imigranți. Despre care nu s-a mai auzit ulterior nimic. Ce s-a întâmplat cu ei? Întrebați-l pe căpitan, dacă nu mă credeți!

Tânăra cablată orientă un flux luminos spre umărul bătrânului, aureolându-l.

— Nu-l asculta, Volodea! E invidios. Ar vrea să fie el în locul tău...

— Câtă ipocrizie! urlă mutantul spre tavanul învăluit în cețuri multicolore. De parcă tu nu ți-ai dori să ajungi în locul care, teoretic, a învins moartea?

Se răsuci spre ceilalți pasageri şi arătă spre ei, pe rând:

— Sau tu, ori poate tu! Vă prefaceți plini de compasiune, dar pun pariu că ați fi dispuşi să vă vindeți şi sufletul ca să aveți parte de şansa lui!

Din nou începură certurile, însă bătrânul ridică brațul descărnat, cerând liniște. Îşi drese glasul, apoi îşi pironi privirea lăcrimoasă în ochii de ambră ai lui Klein.

— Chiar dacă îmi va fi vindecat trupul, sufletul va rămâne la fel de pângărit. Mă acuzai că am călcat pe cadavre ca să ajung la bogăția care, iată, mi-a permis să cumpăr un bilet spre *Paradis*. O oportunitate accesibilă doar unei frânturi neînsemnate a omenirii.

Hârâi de câteva ori, pentru a-şi recăpăta suflul:

— Şi ai dreptate. Am fost zmeu, nu mi-a păsat de nimeni. Dar acum, când m-a ajuns neputința, toate sufletele înjosite s-au întors să mă bântuie. Şi eu nu mai am nicio putere asupra lor...

Discursul se încheie cu o şoaptă. Cei prezenți păreau impresionați – toți, în afara lui *homo carnivorous*. Acesta hohoti sinistru.

— Magistral! O reprezentație de maestru! Iar voi, proştilor, ați căzut în plasa lui. „Bietul Volodea!", spuneți acum în mințile voastre păcălite. Dar nu vă gândiți niciun pic mai departe!

Se răsuci spre bătrân:

— Şi ce vei mai spune despre aceste suflete când *Paradisul* îți va reda din nou vigoarea? Le vei uita, nu? E uşor să fii umil când eşti căzut.

Îl țintui cu degetul pe câinele-steward:

— Știi prea bine ce se va-ntâmpla cu el. Mi-e scârbă de tine!

Scuipă în direcția bătrânului, apoi părăsi salonul cu paşi apăsați, urmărit de vociferările celorlalți. Tânăra cablată proiectă asupra lui Volodea o matrice de curățare, apoi îi arătă hubloul:

— Acolo trebuie să-ți îndrepți gândurile! În câteva ore vei fi pe stație și, de acolo, vei păși pe poarta *Paradisului*. Nimic altceva nu mai contează...

— Nimic..., şopti bătrânul, fascinat de imaginea micuței construcții artificiale de lângă giganta gazoasă.

Vorbele înveninate ale lui Klein păreau o amintire îndepărtată, tulbure.

☆ ☆ ☆

Lumea veche se închise în spatele lui. O sută treizeci şi opt de ani bătuți pe muchie, dintre care optzeci şi trei fuseseră dedicați constituirii unei averi formidabile. Una care, în acele clipe, îi permitea să spere că putea păcăli boala necruțătoare care-l măcina pe dinăuntru. De fapt, dacă era să creadă aura

de legendă creată în jurul *Paradisului*, să păcălească însăşi moartea.

Staţia era goală. Rece. Austeră. În minte îi reveniră ironiile lui Klein. Dacă avea dreptate? Dacă totul era doar o simulare virtuală, rămasă să ruleze iar şi iar, până se consumau toate resursele?

Simţi un fior pe şira spinării.

— Bun venit pe *Poarta Paradisului!*

Glasul blând, cald, se auzea de peste tot. Avea aceeaşi tonalitate ca şi cel din reclamele criptate ascunse în mesajele împrăştiate cu generozitate în spaţiu. Cele care-l convinseseră să vină aici, într-o încercare disperată de a se salva. La care visau toţi, întrebându-se dacă exista cu adevărat în univers un loc atât de perfect.

— În urma analizării cu mare atenţie a dosarului tău, ai fost acceptat să fii cetăţean cu drepturi depline.

Într-adevăr. Şi multă vreme se temuse că n-avea să apuce ziua aceea. După ce trimisese cererea de a deveni cetăţean al *Paradisului*, i se comunicase că exista, într-adevăr, un loc liber. Pentru cumpărarea lui i se ceruseră extrase de cont, aparent mulţumitoare. Crezuse că totul se rezolvase, dar greul abia atunci începuse. În perioada următoare fusese nevoit să completeze chestionare interminabile, care analizaseră în detaliu toate abilităţile şi hobby-urile sale. Când aproape se resemnase cu ideea că jocul n-avea să se termine niciodată – sau, oricum, nu înainte ca boala să-l răpună – venise vestea cea bună.

— Sună... paradiziac! încercă el o glumă.

— Te rog să urmezi săgeţile, îl îndrumă vocea.

Scaunul porni lin pe culoarul aseptic. Câinele-steward rămăsese în urmă, nu-l putea însoţi. În clipele acelea, probabil că intrase deja în vria depresiei ce urma să-i aducă moartea. Asta era soarta speciei lui.

Volodea își șterse din minte regretul de o clipă și întrebă:

— Chiar mă puteți vindeca?

Nu știa dacă misterioasa Inteligență Artificială ascunsă dincolo de pereți îl auzea. Sau dacă dorea să-i răspundă. Se bucură când o făcu, chiar dacă era vorba despre un singur cuvânt:

— Fireşte.

Culoarul coti uşor spre dreapta, aducându-l în fața unui tablou mişcător. Încadrată de o ramă simplă, nichelată, imaginea prezenta un câmp înverzit, cu firele de iarbă unduindu-se uşor sub briză. În depărtare, un copac singuratic, cu coroana bogată, părea că ascundea poveşti seculare în trunchiul noduros. Pe cer se zăreau păsări – simple tuşe, animate cât să sugereze bătaia aripilor.

Săgețile curgeau spre tablou într-o invitație mută, de un roşu palid. Volodea înaintă încet, până ajunse aproape. Putea simți adierea, mirosul de iarbă proaspătă... Închise ochii. Artistul era un adevărat maestru.

— Mergi mai departe, îl îndemnă vocea din pereți.

— În... tablou?!

După o pauză abia sesizabilă, primi acordul.

— Dincolo.

Scaunul bâzâi uşor, înaintând spre imagine. Contopindu-se cu ea.

☆ ☆ ☆

Se trezi în iarbă. Era singur, fără scaun, în locul care i se păruse înainte un tablou. Privi speriat în jur, căutând un ajutor.

— Ridică-te!

Noul glas – cu altă inflexiune şi tonalitate – venea din capul său. Îl ascultă, într-un impuls de moment. Spre marea lui sur-

priză, mușchii picioarelor îl susținură cu naturalețe. Își privi mâinile. Nu mai tremurau, iar petele de pe dosul lor dispăruseră. Trase adânc în piept aerul plăcut. Astmul nu-i mai bloca plămânii. Nici spatele nu mai era un amestec de fier înroșit în foc și cascadă înghețată. Nu era el.

De fapt, era – un el de care-și amintea vag din anii tinerețiI.

— Sunt... vindecat?

Parcă îi era teamă să pronunțe cuvântul, ca nu cumva totul să se destrame ca un vis.

— Da, răspunse acel cineva ascuns în mintea sa.

— Dar... cum? N-am simțit nimic.

— Teleportarea de pe stație pe *Paradis* a rezolvat totul. Ai fost descompus în particule și recompus cu toate celulele rescrise corect, în forma originală. Defecțiunile din ele au fost șterse.

— Atât de simplu?

Abia apoi își dădu seama de vestea cealaltă:

— Ați descoperit teleportarea?

— Da.

Cu siguranță nu așa visase că aveau să se petreacă lucrurile. Într-un mod pervers, părea ușor dezamăgit de simplitatea acelei perfecțiuni. O parte din el și-ar fi dorit ceva cu mai mult dramatism. Încercă să se adapteze situației.

— Ok. Păi... asta e bine!

Își frecă palmele:

— Ce urmează?

— Te voi conduce la locuința ta, unde te așteaptă cele două modele de nave spațiale comandate și tabloul-de-apă pe care-l ai de făcut.

— Stai... ce? N-am comandat nimic, abia ce am ajuns...

— În chestionarul A-285, secțiunea D, ai completat că eşti pasionat de machetele navelor spațiale. În conformitate cu cota cetățenească calculată pentru tine, s-a stabilit că vei comanda lunar câte două modele. Conform chestionarului B-581, secțiunea H, ți-ai dori să realizezi mai multe tipuri de tablouri. Primele trei luni ți-au fost repartizate pentru tabloul-de-apă despre Ochiul lui Orion.

Volodea ridică mâinile într-un semn de apărare în fața unui duşman invizibil.

— Ok, am completat multe, dar asta nu înseamnă că le fac pe toate. Sau... nu acum! Trebuie să văd câți bani mi-au mai rămas după cumpărarea cetățeniei, să mă organizez, să...

— Stai liniştit, cota cetățenească ți-a fost calculată cu foarte mare grijă! îl întrerupse vocea. Ai fost integrat în fluxul *Paradisului*, atât în ceea ce priveşte producția, cât şi consumul. Nu-ți va lipsi nimic şi vei oferi exact ce e nevoie, în conformitate cu abilitățile şi hobby-urile tale.

— Şi dacă nu vreau? Dacă doresc să-mi calculez singur ce vreau să consum, cât şi când, ce produc...

Cuvintele îi scăpară aproape fără voie.

— O societate perfectă nu poate exista decât în afara haosului, când fiecare cetățean are tot ce-şi doreşte şi poate produce exact ce vrea. Ca să poată produce ce vrea, trebuie ca alții să consume acel lucru. Dacă ei încetează s-o facă, producătorul va fi obligat să se reprofileze, iar asta îl va nemulțumi. Atunci, sistemul va trebui să se recalibreze pentru a-i oferi o nouă linie mulțumitoare a vieții.

După o scurtă pauză, vocea continuă:

— Fiecare om trebuie să se gândească la binele celuilalt, iar sistemul are grijă să coreleze toate aceste noțiuni de bine într-un ansamblu care funcționează fără greşeală, aducând mulțumire

tuturor cetățenilor. Toate componentele trebuie prelucrate pentru a deveni cea mai bună versiune a lor.

— Și dacă refuz? insistă Volodea.

— Atunci vei fi integrat într-un program de reeducare, care-ți va ameliora emoțiile și gândurile, pentru ca ele să devină corespunzătoare. *Paradisul* este o lume perfectă.

Volodea înghiți în sec. Cumva, simțea satisfacția răutăcioasă a lui Klein zgândărindu-i un colț al minții, şoptindu-i despre o colivie de aur din care nu mai avea scăpare.

— Mai mult ca perfectă, murmură el.

Venusiana opus trei

de Anamaria Borlan

Dixtuor opus 14, în Re major, de George Enescu, sonată pentru douăsprezece instrumente de suflat, răsuna ca o serenadă romantică, cu ușoare tente bucolice, sub una din cele șase fortorașe piramidale construite în adâncul scoarței planetei Venus, la aproximativ nouă sute de kilometri în interiorul stratului de bazalt. La suficientă depărtare de miezul de fier însă, pentru a nu interfera cu magnetismul locului.

— Erupeee!... zbieră o voce prin sistemul audio public, folosind vocabularul standard.

Sunetul se propagă lung în imensitatea goală a calotei interioare, cu amplitudine oscilândă, diminuând acustica prin absorbția în alveolele laterale și crescând pe suprafețele liniare. Reverberând surd, ca un ecou pierdut, se împleti cu tempoul piesei muzicale care tocmai se termina cu un *scherzo* prelung, rezonând suprapus, de parcă ar fi rânjit cineva mocnit, cu o veselie sarcastică, râzând de cele ce aveau să vină.

— *Merde!* se auzi bombănind o altă voce și urmă o pocnitură ciudată, ca de capac trântit.

Două dronploare își intersectară razele roșii de supraveghere, alertate de zgomote. Pe ecranul care ocupa cam jumătate din habitatele de jos, se derulau cu iuțeală imagini haotice, învăluite într-un strat compact de ceață maronie.

— Hi, hi, hi! răzbătu prin zgomotul de fond și-al muzicii râsul deloc vesel. N-ai uitat să-njuri în limba maternă, heh, colega?

Nu primi niciun răspuns. Bărbatul, ancorat într-un ham levitațional confortabil, se mișca cu repeziciune prin aer, manevrând orientarea periscopului pentru a urmări erupția vulcanică, a cincea din ziua aceea. Informațiile de la sol se înregistrau și apăreau pe ecranul virtual.

— Avertisment! sună dintr-odată o altă voce. Sunt Wakimoto Morimasa...

— Și Güney Yilmaz...

— Și Mckenzie Sparks Cobb...

— Erupe în Terra Afrodita caldeira Anteros...

Manevră cu iuțeală schimbarea lentilei de filmare din capul oglinzii periscopului de suprafață. Era vital ca emițătorul goniometric să culeagă date cât mai corecte din mediul înconjurător, unde orizontul era imposibil de văzut și foarte dificilă detectarea, datorită masivelor schimbări geografice, unele având loc chiar în decurs de câteva secunde; însă acele secunde erau măsurabile în sistemul de timp terestru, ca succesiune ireversibilă a fenomenelor întâmplate cronologic. Pe Venus, timpul se măsura cu totul altfel. Iar nesiguranța solului putea permite, în cel mai bun caz, doar predicții analitice sau imaginație virtuală despre remodelarea continuă a litosferei și chiar până la adâncimea astenosferei planetei, ceea ce însemna extrem de puțin.

Valurile de magmă brun-roșcate loveau ritmic stâncile de un verde-smarald, spărgându-și cu un muget infernal imensele coame portocalii, înspumate. Privind ecranul periscopului și urmărind înregistrarea anemometrului, părea că e oceanul cel mai învolburat care se dezlănțuia în cea mai aprigă furtună. Și zău că văzuse mii de astfel de erupții. V (velometrul), DHO (detecția heterodină optică) și VLD (vibrometrul laser Doppler) trimiteau date în valuri la fel de dense ca erupția vulcanului,

pe toate ecranele virtuale, întregistrările având loc simultan cu transmiterea imaginilor, în timp ce structura fortorașului piramidal părea să tremure, zgâlțâită și zdruncinată de amploarea fenomenului. Nu i se mai întâmplase să trăiască așa ceva.

De fapt, era mișcarea brusc-ondulatorie a suprafeței cuprinsă de torentele de lavă, erupând cu generozitate din subsolul trupului fierbinte al ostracizatei planete, singura din sistemul solar care fusese denumită după zeița terestră a frumuseții și dragostei, Venus. Pe Venus, a doua planetă de la Soare, nu exista nimic care să poată fi asemuită cu măreția și splendoarea sculpturilor geografice ale Terrei, cu atât mai puțin ceva care să declanșeze sentimente de admirație. Nu era nimic frumos acolo. Sau poate că un altfel de ochi ar fi găsit-o, dacă s-ar fi putut distinge mai clar diferitele forme de relief, câmpul absolut plat, craterele vulcanilor și munții îndepărtați.

Apusul alb-opac lucea de irizații spectaculoase, aruncând gigantice descărcări electrice peste nemărginita întindere a deșertului de siliciu, reflectând din când în când o lumină orbitoare ce străpungea stratul gros al formațiunilor noroase prin care se rătăceau masive fulgere arborescente. Nu găsise încă nimeni vreo explicație logică, măcar acceptabilă, acestei ciudate carateristici. Dincolo de orizontul apropiat, la distanța de reper, pe continentul nordic Terra Ishtar, numit după zeița babiloniană a dragostei, se înălța lanțul muntos Maxwell, de 870 de kilometri lungime, cu vârfuri ce depășeau 11.300 de metri altitudine. Terra Afrodita, continentul sudic, putea fi zărit doar din stratosferă.

Oare cine venise cu ideea și propunerea acestor denumiri? Preistoria Pământului, continuată prin nume de zei și zeițe mitologice inexistente, inventate și extrapolate, proiectată în viitorul omenirii, care căuta cam de prea mult timp o soluție pentru

supraviețuire. Hmm. Timpul, acest bun neprețuit, poate cea mai mare avere a omului, nedefinit în analogie cu spațiul, se scurgea cu o repeziciune fantastică. Zece mii de ani, o sută de mii de ani, pentru omenire nu însemnau o vârstă înaintată, raportată la univers. La fel ca ultima parte a sonetei enesciene *Dixtuor,* care dura șase minute și patruzeci și șase de secunde.

Conurile a zeci, sute, poate mii de vulcani își schimbau mereu forma și chiar punctul de erupție, remodelați în permanență de deversările active, unele de câte cinci mii de kilometri lungime, fiind astfel foarte dificil de preconizat frontiera geodinamică. Craterele expulzau continuu gigatone de gaze sulfuroase în atmosfera deja densă a planetei, saturând imensul efect de sferă, încălzind suprafața și-așa încălzită de Soarele aflat la numai o sută opt milioane de kilometri distanță. Gaze care nu mai puteau fi reabsorbite de roci, din cauza mantalei groase de magmă solidificată.

— O-trei! auzi distant glasul inconfundabil al japonezului.

Apoi, o vreme, nu răzbi niciun sunet spre el. Era prea ocupat cu clasificarea informațiilor.

— O-trei! strigă și Mckenzie. Mai ești în viață? adăugă, cu șarmul ei ironic de netăgăduit.

— Operativ-trei, Lazăr Augustin! fu interpelat de însuși Filimonstru.

Pe numele ei, Ilinca Filimon, ofițer de prim rang strategic, comandantul acestei runde a misiunii științifice multietnice trimise pe Venus.

— Știu, știu, văd, aud, acționez, înregistrez! răspunse cel interpelat.

Conexiunea cu cei de sus, din stațiile de cercetare științifică a coloniilor stratosferice aflate în baloane plutitoare, numite Harmonia, reveni cu transmisiuni de imagini și date colectate

în scurtul timp cât înlocuise piesa deja erodată de acidul sulfuric de la suprafață.

Rederulă filmarea. Procesa concentrat, decupând semnalele de frecvență, formatând modele și analizând fotodetectoarele, manevrând, izolând și distribuind spațial pixelii fizici, alcătuind cercetarea pentru viitoarea prognoză a pulsațiilor interferențelor solare cu revărsările vulcanice și a descărcărilor electrice ale atmosferei. Calota înaltă se umplu cu reprezentările vizuale și auditive ale proiecțiilor, creând un haos de mișcare și sunete disparate, datorită plutirii învălmășite a fragmentelor separate.

— Bun, mormăi pentru sine și cuplă roboții autonomi să strângă și să depoziteze toate datele în bancul observatorului de procesare.

Își întinse brațele, auzind cum îi pocnesc degetele și simțindu-și articulațiile încordându-se. Venise timpul să fie înlocuit. Îi era foame, sete și se simțea foarte obosit. Mai avea de cercetat rețeaua de erupții și falii care acoperea o parte semnificativă din suprafața continentului sudic, Terra Afrodita, mult mai mare decât cel nordic, însă ceva mai domol în privința activității vulcanice. Aceasta mai putea aștepta.

În timp ce programul computerului trimitea roboții autoreplicanți să facă curățenie după el, țesând un nanomaterial care să adune în plasa nevăzută toate tablourile cu date și imagini culese în timpul serviciului său, încapsulând fiecare set pe etajul de codificări disctincte, se gândi la meseria grea pe care era nevoit s-o practice. De fapt, nu meseria era de vină, îi plăcea foarte mult ceea ce făcea, ci locul unde-și desfășura activitatea. Acasă, adică pe Terra, era un oarecare mecanic de date, e drept, cel mai bun din branșa sa din întreaga Europă Centrală și de Est.

Numele său, ca al tuturor celorlalți din această misiune, fusese ales cu mare grijă, în funcție de abilități și rezultate. La fel și al comandantului Filimonstru. Se nimerise să fie din aceeași țară, ceea ce nu-l avantaja prea mult, dimpotrivă, i se părea un handicap. După doar câteva luni de antrenament, toți cei douăzeci și doi de pământeni fuseseră îmbarcați pe LWCSS *Fortitude* și trimiși în spațiu, direcția Venus, către Soare.

Sosiseră pe planeta vecină Terrei în condiții extrem de dificile. Nava, un mic transportor obișnuit, fusese preluată de un doc de navigație și parcată într-un recipient vacuumat, în lunga linie de garare formată din șirul baloanelor aerostatice plutitoare ale stațiilor de cercetare științifică din așa-numitele colonii orbitale. Prima problemă se ivise la deschiderea trapei exterioare, care, din motive inexplicabile, întepenise. Așteptaseră șapte minute ca roboții să desfacă întreaga structură ermetică și să-i extragă apoi, rând pe rând. Pierduseră șapte minute care trebuiau, cu orice preț, recuperate.

Spațiile de habitare erau strâmte și claustrofobice. Nu vizitase nimeni nimic, nu primiseră permisiunea de a hoinări prin stație. Stătuseră înghesuiți în celula personală, unde nu puteau face nici cinci pași, în așteptarea transportorului special care să-i coboare pe suprafața planetei. Din cauza celor șapte minute, întreaga activitate se decalase. Timpul, această curgere succesivă de momente vitale, nu fusese folosit în mod rațional, din cauza defecțiunii, așa cum indicau diagramele; fusese irosit degeaba și managerul stațiilor de cercetare făcuse un scandal uriaș, certându-i pe toți, reducând și mai mult durata pentru acomodare și odihnă.

Trei ruși, trei francezi, trei români, trei americani, trei germani, trei indieni și trei japonezi, își cunoșteau cu toții postul desemnat și locul în care fuseseră repartizați, sus, în echipa de

supraveghere din baloanele dispuse pe orbită sau jos, în trupul fierbinte al planetei învăluite în sălbăticia vârtejurilor de nori toxici. Cu toate că era o misiune civilă de cercetare și studiu, armata era cea care, în ultimele două secole, alcătuia programul și distribuția materialelor. Desigur.

Avuseseră răgaz doar câteva minute să admire peisajul stratosferei. Planeta nu se vedea. Ceea ce pe Terra reprezentau cele trei straturi care alcătuiau atmosfera, aici era un ocean compact în plină furtună de gradul patruzeci pe scara Veret, scară care se oprea la gradația douăzeci și cinci, pentru măsurarea perturbațiilor astmosferice violente și accentuării activității solare. Norii, fenomenal de groși, în continuă mișcare haotică, schimbându-și în permanență coloritul de la mov violaceu la negru cenușiu la roșiatic portocaliu până la verzui albastru smarald, îmbrăcau totul în furioare maronii brun roșcate, cu urme negricioase.

Nuanțele se întrepătrundeau ca amestecate de o imensă lingură de lemn, provocând ample mișcări turbionare, bruște, generând vânturi puternice, care schimbau în permanență forma, modelele și tonalitățile stratului de nori prin care răzbeau, la intervale foarte scurte, descărcări electrice de amploare, care cuprindeau dintr-odată întreaga emisferă. Vortexuri toroidale apăreau în interiorul masei noroase, învolburând și antrenând formarea de uragane cu ploi torențiale de acid sulfuric. Aparatele de măsurat continuau să înregistreze toate intensificările emisiilor corpusculare și electromagnetice solare, emițând câte trei, patru avertismente pe minut.

Compusă majoritar din gaz carbonic, cu un rest de 3,5% azot, atmosfera lui Venus era cea mai toxică dintre toate planetele telurice ale Sistemului Solar. Înconjurată de vălul gazos foarte gros, depășind chiar și 70 de kilometri înălțime, frecven-

tele ploi acide reprezentau cel mai agresiv obstacol pentru colonizarea suprafeței. La acesta se adăuga căldura proximității Soarelui, pe sol acumulându-se efectele gazului carbonic, ridicând temperatura până la 460 de grade Celsius. Plumbul se topea la o temperatură mult mai mică.

Apucaseră să zărească și fascinanta umbrelă solară, sistemul de oglinzi hiperboloidale pentru reducerea gradului de insolație, potrivită și pentru iluminarea părții întunecate a planetei. Instalațiile în formă de turnuri lunguiețe, furnale solare dispuse în formă de raze de cerc, sclipeau stins, cenușiu, în imensitatea cerului. Din atmosfera venusiană se extrăgeau dioxid de carbon, vapori de dioxid de sulf și acid sulfuric, uzinele de pe orbită convertind aceste anhidride labile pentru obținerea de hidrogen, oxigen și apă. Se prelucrau carbonații pentru realizarea de materiale de construcții și fabricarea diferitelor medicamente, atât de necesare echipajelor.

Vagonetul transportor alunecase pe cabloșina care lega printr-o lungă pâlnie de protecție baloanele de fortorașele piramidale din adâncul planetar. Simțiseră din plin, optsprezece din cei douăzeci și doi care coborâseră prin masa de nori ce se deplasa cu 342 de kilometri pe oră, zguduielile, trepidațiile și zdruncinăturile infernalei călătorii. Cineva chiar glumise că iadul era un colț de rai în comparație cu ce se afla acolo. Se ancoraseră în hamurile despărțitoare prinse de structura cablajului interior, cu dinții încleștați, cu ochii strânși, cu toți mușchii încordați, sperând ca fragilul vehicul să nu se rupă în bucăți. Bine că nu existau hublouri prin care să vadă ce era afară și să leșine de groază. Oricum, bine nu se simțiseră.

Primii care își ocupaseră locurile de muncă fuseseră cei din echipa operativă 1, alcătuită din Mason Monroe, american, Nu Tuyen Nguyen, vietnameza din echipa germană și rusoaica Ie-

rofieva Diomina Michina. Reluaseră imediat cartografierea de corectare după datele sondelor Venera 11 și 12, Magellan și Venus Express, refăcând hărțile și planurile topografice. Munca era una redundantă, suprafața planetei nu stătea o clipă liniștită și, adesea, se schimba în moduri dintre cele mai radicale.

Sus, pe stația de cercetare formată din baloanele coloniilor stratosferice, fusese repartizată o singură grupă operativă, cea neagră, cu japonezul Wakimoto Morimasa, americanca McKenzie Sparks Cobb și turcul Güney Yilmaz, din echipa germană, în frunte cu ofițerul strategic de prim rang, românca Ilinca Filimon, comandantul misiunii științifice multietnice pe Venus. Cunoscută și alintată cu drag Filimonstru. Și nu degeaba.

Măsurătorile geologice erau dificil de efectuat atât din cauza frecventelor modificări ale solului, cât și a condițiilor atmosferice total neprielnice. De asemenea, stratul dens de nori nu permitea trecerea radiației infraroșii, care, mai apoi, să se întoarcă în spațiu, cum se întâmpla pe Terra. Pe lângă aceste neajunsuri, cea mai dificilă se arăta a fi timpul zilei venusiene și rotirea planetei în sensul acelor de ceasornic, invers față de rotația Pământului sau a celorlalte planete din sistemul solar. Ziua pe Venus echivala cu 243,7 zile pământene, față de doar 24 de ore, cât îi lua Terrei să facă o rotație completă. Mișcarea extrem de lentă a lui Venus le cauza dureri de cap și de oase, migrene și stări prelungite de anxietate.

Pentru a face misiunea mai suportabilă, echipele fuseseră împărțite astfel încât să presteze un stagiu de serviciu activ de câte trei ore pământești. Trei ore de muncă, cinci de somn, patru pentru alte îndeletniciri personale sau de grup. Cu toate că erau numai douăsprezece ore, chiar și așa, timpul trecea cu greu, apăsător.

Mulți membri ai echipelor de dinainte căzuseră pradă depresiilor și psihozelor grave, ceea ce condusese la instituirea unor misiuni științifice de numai șaisprezece zile pământești.

— Doamne, oftă Lazăr Augustin. În ce m-am băgat?!

Își desfăcu hamul supresor și glisă pe un nanocablu până la parter. Îi venise schimbul.

— Te smiorcăi cumva? replică Herohie Ippolitovich Kuzmich.

— Salut, îl întâmpină.

— Vezi că Fieva și Sita au făcut untișor de cactușel, râse rusul și se înălță la postul său.

— Aha. Bine, merci. Serviciu ușor, frate!

Kuzmich înjură rusește și-și ajustă casca cu dosul palmei, conectându-se la munca pe care o prelua de la Lazăr. Românul schiță un surâs și puse piciorul în scara șeii liftului ce părea din cauciuc, lăsându-se tras spre habitatul personal. Coborî în zona comună și se îndreptă spre sala de pregătire a hranei. Pereții culoarelor de legătură luceau de holograme înfățișând diferite scene și imagini din diverse locuri de pe Pământ, păduri de foioase și brazi prin care zburdau căprioare, iepuri, vulpi și păsări care ciripeau vesele. Plaje lungi de nisip auriu, străjuite de palmieri cu umbră reconfortantă și întinderea albastră a mării calme, ce îmbia la scăldat, alături de delfinii prietenoși. Poteci de munte și piscuri înzăpezite, pârtii de ski, peșteri cu stalactite ce picurau odihnitor în lacuri întunecate, stalagmite calcaroase falnice, râuri iuți de apă cristalină, pășuni și preerii cu iarbă incredibil de verde și fragedă, populate cu turme de miei, capre, măgăruși, vite, alpaca, lame sau dromaderi răzleți. O feerie multicoloră, reclame bine gândite, filmulețe încărcate de serenitate, liniște psihică și stare de bine, care rulau în buclă, la nesfârșit, cu un fond muzical plăcut, în

surdină, nu pentru a induce dorul de casă, ci mai degrabă pentru o relaxare binemeritată.

— Hei, tu, galbenu'! se auzi strigat.

Se opri și se-ntoarse. O fată drăguță, minionă, cu păr negru, lung, și cei mai negri ochi pe îi văzuse vreodată, îl ajunse din urmă. Tenul ei vag măsliniu ieșea în evidență, reflectat de eleganța sobră și rafinată a uniformei gri perlat, cu ușoare irizații sidefii, culoarea echipei din care făcea parte. La doi pași în spatele ei venea, pășind lent, o uniformă roșie, mai împlinită și cu un cap mai înaltă. Știu imediat că făcea parte din echipa rusă. Datorită culorii.

— Sita Ranganekary, se prezentă ea. Din India, completă.

— Ierofieva Diomina Michina, zise cealaltă, întinzându-i mâna cu o palmă mare.

— Lazăr Augustin, echipa galbenă, din România, spuse, deşi era evident.

Se opriră câteva clipe, toți trei, un triunghi oarecare pierdut în mijlocul caleidoscopului de filme despre natură, fără un cuvânt. Se priveau și atât. Nu se studiau, doar își reglau frecvențele senzorilor de proximitate, pentru o mai bună comunicare. Adaptorii de mediu le fuseseră implantați înainte de a porni în expediție, în nefronii cortexului renal, pentru a regla funcțiile interne și presiunea sanguină, ori pentru a întârzia sau prelungi activitatea unor organe interne.

Se văzuseră la antrenamente și în timpul zborului, însă nu interacționaseră, din cauza restricțiilor severe impuse. Se știau doar din vedere. Fiecare echipă era compusă ca un nucleu și erau autonomi, dar numai în funcție de programul stabilit. Românii stătuseră mereu împreună, rușii la fel, indienii la fel, ca toate celelalte grupe etnice. Abia la sosirea pe stația de cercetare stabiliseră ceva rapoarte personale. Nu se cunoșteau și se

simțeau stingheri. Limba oficială era cea standard, însă membrii fiecărei grupe erau liberi să discute între ei în limba nativă.

— Ah, făcu Lazăr. Mi-a spus ceva Kuzmich... despre... ăăăă, cum să zic... se fâstâci cu totul.

Sita zâmbi, clătinându-și abia perceptibil capul, în stilul particular al indiencelor.

— Kuzmich are gura cam mare, rânji rusoaica Fieva.

— Ce ți-a spus? întrebă Sita.

— Lasă, nimic important, se codi el.

Cele două schimbară o privire.

— Hai, te invităm în laboratorul nostru, zise rusoaica. Ippo ți-a zis despre untișorul de cactus?

— Cine?

— Ippolitovich Kuzmich.

— Ah, da, recunoscu Lazăr, dând din cap.

Luară un ascensor platformă și urcară două etaje, un drum lung și foarte lent, timp în care niciunul nu vorbi. Pătrunseră într-un cubicul larg, alb, foarte bine iluminat. Pe etajere suspendate atârnau o mulțime de plante verzi, unele cu minunate flori deschise, de toate culorile. La o privire mai atentă, Lazăr remarcă uimit că erau doar cactuși, de diferite forme, aspecte și nuanțe. N-ar fi ghicit niciodată că putea exista o atât de mare diversificare la această specie. O multitudine de tuburi xylem ramificate arborescent, cu dispozitive de pulverizare a apei prin aspersiune, crea o fină perdea ca de aburi. Pe fundal se distingea un fir melodic monoton și lent, dar oarecum ritmat, un cânt pe o tonalitate joasă, tremurată, o melopee cântată numai din laringe, plină de tristețe, inducând o stare de calmă melancolie.

Lazăr privi surprins și încântat, în același timp. Spre uluirea lui, Sita apăru dintre etajere unduind un voal, n-ar fi putut să

spună ce culoare avea, un fel de amestec între cerul senin de vară și suprafața nemișcată a oceanului. Făcu câțiva pași de dans, o piruetă largă și-l atinse cu colțul vălului. El tesări.

— *Au ate ate mete, Maha aiia, Hama hana iia teme, Matu haiia haa...* – cântă Sita, pe muzica ce izvora de pretutindeni.

Rusoaica rămăsese sprijinită cu un umăr de un stâlp rezervor și o privea, cu brațele încrucișate. Nu era pentru prima oară când îi era spectator.

— Ți-a plăcut? surâse indianca spre el, în timp ce împăturea șalul și îl asundea într-un sertar la fel de alb ca tot ce se afla în seră.

Ce-i putea răspunde?

— Da. Interesant. E muzică fractală? Versurile sunt în limba ta natală?

Sita negă cu o mișcare vehementă din cap.

— Nu. Nu e muzică fractală. Iar versurile... cum să zic... le-am învățat de la cactuși.

Lazăr deveni atent.

— Cactușii... vorbesc?

Și arată cu degetul spre vasul tronconic cel mai apropiat.

— Emit sunete, da. Fieva știe mai multe, ea e specialista.

Rusoaica atinse un vârf de țepușă și planta păru să se retragă, rulându-și frunza ușor în sus.

— Sunt plantate microfoane la rădăcina fiecărui cactus. Produc sunete ultrasonice între douăzeci și o sută de kilohertzi. Înregistrăm transcripțiile de răspuns. Cactușii ne spun dacă se simt deshidratați, înecați, amenințați de cavitație, prea încălziți sau prea răciți. Dacă apa e sărată sau nisipoasă. Dacă sunt stresați, dacă pământul le provoacă disconfort sau când o parte din ei se usucă și moare ori când li se taie vreun braț sau vreo parte mai consistentă. Simt și transmit deosebirea între sunetul

vântului, al ploii, ne spun când sunt obosiți sau când le e somn. Sau când sunt veseli...

— Când vor să asculte muzică, completă Sita.

— Vrei să spui că... dacă am înțeles bine, cactușii cântă?

— Da. Și cânt și eu cu ei. Muzica e compusă de mine, cu ajutorul lor, exclamă și arătă larg spre întreaga încăpere, care cuprindea mii de plante.

— Cuvintele, în ce limbă sunt cuvintele? insistă Lazăr.

Sita schimbă o privire cu Fieva.

— În... cactusiană, exclamară amândouă în același timp și râseră.

— Echiparea! tună dintr-odată vocea alarmantă a Ilincăi Filimon, în căștile implantate pe canalul nervului auditiv.

O luară la fugă și își dădură drumul pe prima ecluză transportoare. Ajunseră în camera de operațiuni odată cu toate celelalte echipe. Pe ecranele individuale apărea chipul rigid al comandantului misiunii. De altfel, o femeie cu trăsături frumoase, însă extrem de severă.

— O explozie de plasmă solară a distrus una din aripile oglinzii, spuse ea, încruntată. S-a înregistrat pătrunderea unui șuvoi de magmă în mantia scoarței planetei. Verificați și reparați fisurile fortorașului. Executarea! Operativ-trei, rămâi la Observator.

Lifturile îi purtară la vestiar. Optsprezece uniforme glisară în costumele de exterior, compuse dintr-un înveliș fabricat din S8, molecule de opt atomi de sulfură, impermeabili la acidul sulfuric, care absorbeau lumina ultravioletă. Lazăr Augustin îl înlocui pe Herohie Ippolitovich Kuzmich, întrebându-se, în același timp, din ce țară rusească provenea omul. Își reluă activitatea de monitorizare. În minte îi stăruia melodia cântată de Sita cactușilor.

☆ ☆ ☆

Reuși să doarmă trei ore din cele cinci destinate somnului obligatoriu. Se trezi cu firul melodic în minte, auzind persistent vocea indiencei, de parcă ar fi cântat la căpătâiul lui. Activă ecranul canalului de control al serverului din cvartalul stabilimentului destinat lui și derulă toate procedeele omise de el, care se întâmplaseră în timpul în care dormise. Problemele se rezolvaseră, fisura de doi centimentri fusese etanșeizată și toată lumea se întorsese la activitățile desemnate.

Acum, la Observator era de serviciu Ernst Wittenauer Stillheimerhoff, neamțul taciturn, cu față posacă, de individ lipsit de simțul umorului. Verdele pe care-l va înlocui japoneza Sakuma Aye, din echipa mov, după care urma el. Avea cele patru ore de relaxare impuse, cele două rămase de la somnul neefectuat și șase ore înainte să intre în tura de observare. Douăsprezece ore. O zi întreagă!

Ajuns în sala de mese, își comandă unul din cele trei meniuri standard și începu să mănânce, cu toate că nu-i era foame. Avea însă nevoie de proteinele din hrană, un amestec savant de natură vegetală, animală și minerală. Nu avea gust, miros și nici culoare. Untișor de cactus? se întrebă și ridică din umeri, amuzat.

— Salut, auzi vocea coechipierului său galben, francezul André Martin Bouchard.

Își puse pe masă farfuria cu același fel de mâncare ca și el și se așeză în fața lui. Mâncă încet, mestecând bine, cu toate că hrana putea fi înghițită așa cum era. Lazăr își aminti de mâncarea gătită de mama sa, acasă, într-o mică bucătărie construită ilicit și bine ascunsă, etanșeizată, să nu iasă nici cel mai slab iz de carne friptă sau cozonac cu nucă.

— Salut, răspunse. Cafea sau ceai? îl întrebă pe celălalt, ridicându-se.

— Cafea, cu siguranță, răspunse bărbatul, după ce înghiți.

— Au același gust...

— Eu sunt francez, nu beau ceai din principiu, spuse el, foarte serios. Dacă aș fi fost rus sau japonez...

Lazăr se duse la automat și reveni cu două pahare de cafea aburindă. Le puse pe masă. Știa, oricum, că nu era cafea adevărată, dar ideea de a bea cafea neagră era încântătoare. Unele obiceiuri se încăpățânează să nu moară niciodată. Untișor de cactus?

— Avem oră de antrenament, anunță Fiza Bahri, marocanul din echipa grena.

— Nu după micul dejun, mormăi André în franceză.

— Am înțeles ce-ai spus, râse marocanul.

— Hello, băieți, îi salută și Elya Hull, în engleză, trecând prin spatele lor, în uniforma gri-perle, sidefată, ca a Sitei Ranganekary.

Lazăr o urmări din priviri, fără a se feri să-i admire corpul armonios, pe care materialul se mula perfect. Îl remarcă pe francez surâzând doar din colțul gurii și își mută privirile în altă parte, unde o zări pe Fieva, rusoaica înaltă și mai solidă decât Stillheimerhoff. În sala de antrenamente fiecare se încălzea cum credea de cuviință. Culorile echipelor se amestecară, roșu, verde, galben, gri, mov, grena, ca un curcubeu înălțat pe un cer senin de vară, după o ploaie răcoroasă. Lipsea echipa neagră, cei trei care rămăseseră pe stația Harmonia, din coloniile stratosferice ale baloanelor plutitoare și, evident, culoarea uniformei albe a comandantului Filimonstru.

Antrenamentul se încheie mai repede decât s-ar fi așteptat. Se prostiseră și se jucaseră, relaxându-se, nimic impus, fiecare

încercând să impresioneze cu vreun talent sportiv sau acrobatic unic, astfel că timpul trecu fără să simtă. După ce se întoarse în cvartalul său, reluă sonata *Dixtuor* opus 14, în Re major, de George Enescu, cu douăsprezece instrumente de suflat. Exact câte ore libere avea și el. Un instrument pe oră, gândi. Ascultă prima parte, un alegro dinamic, combinat cu un fel de agitație blândă, introducând pe rând și repetat diferitele instrumente ale temelor. Ascultă și partea a doua, care evoca o temă pastorală epică, cu caracter nostalgic, orientat descrescător într-o cheie temperată. Ajunse la a treia parte, preferata lui. Ritmul, vesel, dar nu prea alert, se dezvolta ca o magmă crescândă, atingând un maxim dramatic la finalul compoziției.

Lazăr se ridică și se duse țintă la sera de cactuși. Cum se așteptase, le găsi acolo pe Sita și pe Fieva.

— Kuzmich a zis ceva despre untișor de cactușel, zise el brusc, fără nicio introducere. Așa e?

Fieva dădu din cap, încuviințând. Sita se arăta preocupată, manevrând ceva sub un microscop a cărui imagine de pe ecran putea fi orice, o bacterie, un atom sau un fragment de ADN extraterestru.

— De ce întrebi?

Sadiq Halal Al'Jabri, un nigerian francez, apăru îmbrăcat în salopeta de lucru mov a echipei sale, urmat de rusul Zukh Osin Sterianski și srilankezul Jamadagni Malviya, verde din echipa doi. Se uitau la el și el se uita la cei cinci din fața lui. Nu se așteptase să fie și alții implicați în proiect, de fapt, nici nu-și bătuse capul să se gândească. Venise la seră pentru că ceva nu-i dăduse pace cât ascultase simfonia lui Enescu.

— Păi, eu... mă voi retrage... – mormăi încurcat.

— Hai, omule, ce ești așa timid? N-aș fi crezut despre tine așa ceva!

Dinu Iulius, singurul său coleg român, poreclit Diliu pentru că avea mai multe u-uri în nume, din grupa patru, din care făcea parte și Sita Ranganekary, veni un pas mai în față, ținând în brațe ceva ce părea extrem de prețios, un vas cu un cactus de formă și culoare ieșite din comun.

— Bine ai venit în laboratorul nostru, zâmbi nigerianul, cu toți dinții lui albi.

Lazăr dădu mâna cu bărbații, de parcă ar fi fost o reunine de școală, după mai multe decade. Cu toate că niciunul dintre ei nu depășea vârsta reglementară pentru astfel de misiuni spațiale, de patruzeci de ani.

Neuroștiința argumenta că o persoană la vârsta de patruzeci de ani e una matură, cu suficient de multă experiență de viață și de business, care reține cu ușurință informații științifice și profesionale, ca să fie sigură pe puterile sale creative, e realizată prin atingerea scopului de viață și nu mai are mari așteptări de viitor. Un om la patruzeci de ani își înțelege propriile gânduri și talentele pe care și le-a exersat în cursul anilor de studiu și exercițiu, având un depozit semnificativ de cunoștințe, păstrând, în același timp, și semantica stocajului senzorial alături de mnemonică.

— Acest cactus globular, din genul Asterias, începu Sita să spună, este unul nativ.

— Nativ? Să înțeleg că este... venusian?

— Exact, întări Fieva. Are aproximativ trei sute de milioane de ani.

— Primul set haploid de cromozoni, cu informația genetică necesară formării unui organism, a fost descoperit de doctorul Galang.

Lazăr se încruntă un pic, încercând să-și aducă aminte.

— Acum două sute cincizeci de ani? făcu mirat.

— Da.

— Dar acum două sute cincizeci de ani nu existau misiuni pe Venus!

— Ba da. Nu știi tu, pentru că ești cel mai tânăr dintre noi. A fost una din primele misiuni de cercetare. După care au început construirea fortorașelor din interior și abia după o sută de ani au construit stațiile de cercetare din baloane, explică Sadiq.

— Apa a existat din belșug pe Venus. Microorganismele de tip cactus s-au înmulțit, au format o junglă planetară și au absorbit întreaga apă. Timp de milioane de ani, planeta s-a deșertificat continuu și vulcanii au devenit activi. Foarte activi, după cum vezi, spuse Jamadagni.

— O misiune colectivă de oameni de știință a descoperit fosilele pietrificate în magma întărită, continuă Sterianski.

— Eu n-am învățat nimic despre astea, se apără Lazăr.

— Pentru că nu era domeniul tău, îl liniști Diliu.

— Cu vreo trei sute de ani în urmă, o străveche misiune, numită *Pioneer*, a identificat niște semnale, cum că planeta asta, Venus, a avut cândva un ocean de suprafață, care s-a evaporat din cauza căldurii Soarelui și a vegetației de cactuși, mari consumatori de apă. În felul acesta, dioxidul de carbon eliminat din belșug prin erupțiile nesfârșite, la care s-au adăugat cantități imense de vegetație muribundă, s-a ridicat în atmosferă, declanșând un efect de seră care a dus la crearea condițiilor actuale.

— Orogeneza planetei indică faptul că în urmă cu șapte sute de milioane de ani, atmosfera venusiană era compusă din azot cu urme de carbon și metan, condiții asemănătoare cu cele de pe Terra, preluă Sita explicațiile. Aceste condiții ar fi putut rămâne stabile până astăzi, dacă...

— Dacă acei cactuși n-ar fi absorbit toată apa, murmură Lazăr.

— Cam așa, întări Sadiq.

— Și... de ce cultivați tocmai cactuși? Planeta nu are apă...

— Pentru că sunt singurele plante care se pot înmulți și trăi aici. Suntem abia la începutul experimentului nostru, însă cactușii, cu ceva ajutor de la noi, pot furniza apa necesară irigării întregii planete, zise Sita.

— Pentru că sunt singurele plante care ne oferă hrană, apă și tot ce avem nevoie, continuă Fieva. Au acest înveliș cerat sub care depozitează mari cantități de apă. Motiv pentru care pot trăi sute de ani.

— La două etaje mai jos avem ceea ce noi am denumit grădina xerofită de cactuși, o fabrică unde se procesează întreaga hrană și tot ce avem nevoie, obiecte, materiale, aerul pe care-l respirăm. Materia primă e de la ferma de cactuși. Care se întinde pe mii de hectare. De fapt, întregul nivel de la baza piramidei. Unde e cald, un mediu foarte bun pentru creșterea cactușilor.

— Serios?

— Ce crezi c-ai mâncat azi sau ieri? îl întrebă Sakuma Aye, mov din echipa cinci.

— Cactuși?

— Cu ce apă crezi că te speli? Sau ce bei? intră în discuție și Dhani Kapil, din echipa operativă șapte, culoare grena.

— Aceste salopete sunt țesute din fibră de cactuși, arată Dinu Iulius spre îmbrăcămintea lor.

— Cactușii sunt suculenți, cărnoși, hrănitori. Nu aruncăm nimic, totul se folosește și se prelucrează. Rădăcină, plantă, țepi, flori și fructe, îl lămuri Elya Hull.

— Uite, arătă Fieva, cu brațele larg deschise, spre întregul cubicul al serei, în care atârnau mii de plante. Cactuși. Avem aici tot felul de soiuri, myriostigma, capricorne, coahuilense,

aztekium ritteri, hintonii, valdezii, din care extragem hordenină, anhalidină, n-metiltiramină, mescalină, pellotină, trei-metoxitiramină. Avem producție de substanțe farmaceutice și aditivi alimentari. Denmoza rhodacantha, hylocereus selenicereus, opuntia, sunt cactuși invazivi, care fac și o mulțime de fructe și flori. Totul este comestibil.

— Din fructe extragem calciu, magneziu, potasiu, fier, aminoacizi, vitamine. Următoarea generație va eradica, practic, colesterolul, diabetul, obezitatea și bolile de inimă. Ai văzut vreodată un cactus care să sufere de insuficiență cardiacă? zâmbi larg Sterianski.

Lazăr ridică din nou din umeri, nedumerit și bulversat de toate informațiile primite de-a valma.

— N-am văzut în viața mea un cactus, mărturisi el. Până când am ajuns aici.

— Azi, la baie, ai folosit șampon, săpun, ulei pentru piele, cremă de ras, hârtie igienică, prosop, chiar și parfum... interveni Jamadagni. Crezi că le-am adus pe toate de pe Terra? Ai folosit azi apă, nu-i așa?

— Mobila de aici, îmbrăcămintea, pereții interiori ai fortorașului, din ce crezi că sunt fabricați? zise și rusul Zukh Osin Sterianski.

— Cu ce material crezi că s-a ermetizat fisura? aruncă Fieva.

— Vrei să spui că trăim într-un... cactus?

— Da. Într-un organism cât planeta de mare, surâse Nu-Tuyen Nguyen.

— *O la la*, exclamă André Martin Bouchard, pe un ton de exasperare. Explicați-i omului să înțeleagă. Nu vedeți că habar n-are?

Fieva se apropie de el.

— E o poveste lungă... – își subție ea ochii.

— Pe scurt, se enervă Bouchard.

— Am să-i spun eu, veni movul japonez Kurata Misao, din echipa operativă cinci. Planeta Venus a fost locuită de o specie de oameni asemănătoare nouă. Mult mai avansați tehnologic, dar din punct de vedere anatomic și social erau exact ca noi. Fiind așa deștepți, și-au epuizat toate resursele. N-au apucat nici să plece pe o altă planetă. În orice caz, nu toți. Piramida în care suntem noi acum este construită de ei. Noi doar am renovat-o și am adaptat-o nevoilor noastre.

— Spune-i cum se numea planeta, îl îmboldi Diliu.

— Venus e numele dat de către pământeni. Venusienii au numit-o Nopala Nahuatl.

— Nopal înseamnă cactus, precizează Mason Monroe. Din nopale se face salata, cea mai bună mâncare din lume.

— Pe Terra cunoaștem *nopalea cochenillifera*, o specie de cactuși ca un arbore, înalți de trei sau patru metri. La noi, *opunta*, frunza cactusului, se gătește în diferite moduri și e tare delicioasă, zâmbi Elya Hull și se linse pe buze.

Lazăr se uita de la unul la altul.

— Am găsit o prețioasă arhivă din preistoria planetei, foarte bine păstrată, interveni Osin Sterianski în pauza creată.

— Predecesorii noștri, începând cu prima misiune venusiană, au descoperit o multitudine de scrieri, documente despre istoria, tehnica și dezvoltarea planetei, completă Fiza Bahri.

— Progresăm în descifrarea lor, adaugă Dhani Kapil.

— E cam complicată, totuși, limba nopala nahuatleză... oftă Nu Tuyen Nguyen.

— Ca să înțelegi pe de-a-ntregul despre ce vorbim aici, noi suntem a șaptezeci și doua misiune, evidențiе André Martin Bouchard.

— Și... facem ce, la urma urmei? se arată Lazăr nedumerit.

— Terraformăm, mormăi Herohie Ippolitovich Kuzmich.

— Cactusiformăm, îl corectă Fieva.

Rusul dădu din cap, încuviințând.

— Cândva, reluă Kurata Misao, planeta asta va fi din nou curată, cu aer respirabil și apă din belșug. Așa cum a fost cu milioane de ani înainte.

— De ce se terraformează Venus... sau, mă rog, cum ai zis, cactusiformează? Planeta Nopala? La ce bun? Nu vedeți ce-i pe-afară?

— Ai mintea înceată, colega, zise Diliu.

— Adică?

— Vrem să ne mutăm aici, murmură Sadiq Halal Al'Jabri, de parcă ar fi fost vinovat de ceva anume.

— Ah. Aha. De ce?

Lazăr schiță un început de zâmbet, așteptând urmarea glumei. Însă oamenii din fața lui arătau serioși și sobri. Îl priveau stăruitori, încercând să-i insufle din entuziasmul și patosul lor creativ.

Nu primi niciun răspuns. În schimb, mai multe perechi de ochi îl fixau cu insistență. Sita, cu șalul azuriu învelindu-i umerii peste uniforma gri-perlat sidefiu, mulată pe trupul ei subțirel, apăru în fața lui, ținând între palme o minunată floare. Pe o tulpină triunghiulară scurtă și foarte delicată, doar cu câțiva țepi lungi printre fructe capsulate ovale și pistruiate, se deschidea o floare arătând ca un bujor alb, cu perișori tubulari.

— E frumoasă, spuse Lazăr, referindu-se, în același timp, la floare și la fată.

— Este o setaceus, murmură ea.

— Pentru ele cânți?

— Să înflorească și să rodească, spuse, privind planta cu mult drag.

Îi întinse floarea. Lazăr Augustin se codi o clipă dacă s-o atingă. Apoi o primi în căușul palmei și când Sita își retrase mâna, simți cum vârful unui spin îl înțeapă în deget. Văzu imediat cum răsare o boabă de sânge deasupra pielii și perii subțiri ai florii se aplecară să o soarbă. Îngrozit, aruncă repede cactusul pe jos. În timp ce planta se rostogoli, chircindu-se ca de durere, fu înconjurat de colegii din toate echipele. Îl priveau încruntați, ca pe un răufăcător.

Apoi, Lazăr observă că ochii tuturor începură să radieze o lumină stranie. Areole cafenii, ca niște erupții inflamatorii, le apărură pe obraji, frunte, bărbie, gât, se văzură și pe cap, printre șuvițele de păr, pe dosul palmelor, degete și la încheietura mâinilor. Din care se iviră cu repeziciune un fel de bulbi micuți, sub formă de solzi suprapuși, din care răsăriră tunici cu înveliș membranos. Văzu cum minuscule protuberanțe se transformă în frunzulițe care arătau ca un puf mai aspru, după care își schimbară înfățișarea, căpătând aspect de spini, printre care apărură muguri și, în cele din urmă, învelișul cerat din care creștea corola plantei.

Avu impresia că de undeva se aude muzică. Nu se înșela. Era melodia pe care o mai auzise și care cuprindea, încetul cu încetul, întregul cubicul al serei. Ca o fină ploaie de sfârșit de vară, udând însetatele plante ale deșertului, cactușii se desfătau cu apa hrănitoare și se deschideau progresiv, înflorind continuu. Văzu cum cei care stăteau mai în spate erau învăluți de valul de flori și spini, până ce păreau să arate ca niște plante globuloase. Sita îi zâmbea, având o expresie de mulțumire și fericire pe chip, până ce fu și ea absorbită de pădurea cactusiferă.

Lazăr se frecă la ochi, crezând că nu vede bine sau că fusese cuprins de un delir halucinant, de la prea mult oxigen eliberat

de porii deschiși ai plantelor. Îl ustură ochiul și clipi de câteva ori, buimac. Cum cactușii își întindeau extremitățile țepoase către el, ca niște degete demonice deformate, se retrase câțiva pași, apoi se întoarse brusc și o rupse la fugă. Goni pe coridorul viu colorat, însoțit de melodia aceea armonioasă, persistentă.

Alerga singur. Se gândi că n-ar fi avut cum să-și salveze colegii din cele șase echipe. Nu avea nicio armă cu el, cu care să se apere sau să măcelărească tulpinile cactușilor. Oricum, ar fi cresut înapoi, cu siguranță. Avu impresia că auzea sunetul ecoului pașilor săi pe coridor, ceea ce era imposibil. Cu răsuflarea întretăiată, se opri și ascultă cu atenție. Părea că pășea altcineva. Un pas târșâit, o oprire, alt pas târșâit care zgâria pardoseala lucioasă. Simți un fel de briză de aer răcoros venind spre el și, dintr-odată, înțelese.

☆ ☆ ☆

Au ate ate mete, Maha aiia, Hama hana iia teme, Matu haiia haa, Oho aie ii ehe, ahamana anta haa, Amelede heehe, hama hana aiia...

Lazăr îngâna cântecul chiar și în timpul somnului. Cu trecerea timpului, pe pielea mâinilor și a umerilor începură să-i apară câțiva perișori fini, apoi se înmulțiră și crescură cu o consistență lemnoasă. Îi era din ce în ce mai dificil să se spele și să se îmbrace. Când era de serviciu, la postul său de la Observator, îi venea destul de greu să se descurce. Apoi îi ieșiseră pe spate mici umflături, care crescuseră și prinseseră o tentă de rozaliu. În câteva zile se transformaseră în capsule ovale, pistruiate.

Partea bună era că nu-i mai trebuia hrană, adică mâncare de la procesatorul din sala de mese, cele trei feluri care erau,

oricum, preparate din cactuși. Doar că-i era mereu sete. Când începură să-i crească spini pe talpă, renunță la uniforma obligatorie și alese o salopetă de pânză moale, țesută, desigur, tot din fibră de cactus. Capul și obrajii îi erau năpădiți de o crustă de areole de unde răsăreau, ici-colo, spini subțirei, ca o barbă nerasă de câteva zile, muguri și, ocazional, chiar micuțe flori. Concentrarea la treburile obligatorii devenea din ce în ce mai greoaie. Era distras de melodia pe care o auzise cântată prima oară de Sita.

Pe Sita nu o mai întâlni niciodată. De altfel, pe nimeni altcineva. Rămase singurul om din fortorașul piramidal construit în adâncul venusian. În adâncul planetei Nopala Nahuatl, a doua de la Soare. Datele și informațiile curgeau pe ecranul imens din Observator și el încerca să le prelucreze, să le sorteze și să le arhiveze. Asta când nu cânta.

Crease o mică operă muzicală. Mai exact, o melodie. Versurile, habar n-avea în ce limbă, poate erau cuvinte în limba venusiană, poate cactusiană, le puse pe note la fel de bizare ca și vorbele pe care le auzise pentru prima oară de la Sita. Habar nu avea ce însemnau cuvintele pe care le pronunța și nu găsise nicăieri vreo hartă lingvistică, vreo culegere de texte dialectice, o cât de mică traducere sau vreun dicționar. Nici măcar un alfabet sau un repertoriu cu semne de bază. Asculta fonetica sunetelor și adapta la limbajul articulat. Aduna litere, una câte una, scoase din neantul minții sale și din golul din ce în ce mai adânc al sufletului său, potrivindu-le, după ureche, cu notele. Cum i se părea că suna mai bine. Fără consoane tari.

Aflase că echipa a șaptea, cea cu uniforme negre, compusă din japonezul Wakimoto Morimasa, din grupul japonez, americanca McKenzie Sparks Cobb, din grupul american și turcul Güney Yilmaz, din grupul german, părăsiseră de ceva vreme

stația de cercetare Harmonia, de pe orbita venusiană, și se aflau acum în drum spre Terra, în frunte cu ofițerul strategic de prim rang, comandantul actualei runde a misiunii științifice multietnice pe Venus, romînca Filimonstru. Pardon, Ilinca Filimon. Toți ceilalți, trei oameni din șase echipe, optsprezece pămînteni, fuseseră părăsiți pe fierbintea și vulcanica planetă. Vecina Pămîntului. Planeta care se vedea noaptea pe cer ca o mică lună strălucitoare, lîngă satelitul natural al Terrei.

Știind că nu se va mai întoarce nicicînd acasă, Lazăr nu se mai preocupa decît de muzică. Nu avea ce face cu datele culese despre activitatea solară, despre erupțiile masive și despre stratul de acid sulfuric, dens de un kilometru. Nu avea niciun rost să le mai prelucreze și clasa. Nu mai foloseau nimănui.

Își crease obiceiul de a încăleca liftul cu șa pentru explorarea etajelor și a nivelurilor piramidei. Găsise în memoria computerului anticuantron desfășurarea planului topografic al edificiului și constatase că întreaga structură fusese construită pe orizontala și vericala axei perpendiculare. Îi venea ușor să se orienteze, o lua la stînga sau la dreapta, în sus sau în jos. Mereu în linie dreaptă. Explorase deja aproape tot interiorul piramidei. Nu prea mai avea secrete de descoperit.

Cînd, într-una din explorările sale, ajunse în fața unui perete acoperit, și cu toate că nu prea mai vedea bine cu singurul ochi care-i mai rămăsese, nu reuși să-și înfrîngă curiozitatea. Chemă cîțiva roboți autoreplicanți să-l ajute să îndepărteze învelișul lipicios, ca o pastă nu prea bine uscată, de pe zidul care ocupa două etaje înălțime, pe toată lungimea bazei piramidei. Era extrem de cald acolo jos, probabil foarte aproape de epicentrul formării magmei. Începu să-și petreacă mai tot timpul acolo. Oricum zilele și orele nu contau deloc, cu atît mai puțin anii, nici programul de trei ore de muncă, cinci de somn

și patru de relaxare. Descoperi lungi șiruri de sculpturi în basorelief. Le lumină și începu să le studieze. Trebuia să-și ocupe mintea cu ceva, cu altceva în afară de muzica aceea obsesivă.

După o vreme, scanând și filmând centimentru după centimentru, reuși să alcătuiască din toate cuburile decupate tridimensional care se roteau lent în jurul axei lor, câte un tablou complet. Adună mii de astfel de gravuri fosilizate, cu o perseverență meticuloasă, stăruind în cele mai mici detalii. Pe unele fragmente încerca să le curețe cu vârful țepușei cornoase a degetului arătător, care-i crescuse în loc de unghie. Treaba era migăloasă, însă el stăruia fără să se plictisească. Oare poate o plantă să se simtă vreodată plictisită?

Reuși să îndepărteze straturile de depuneri, pasta semi-lipicioasă amestecată cu lavă întărită care se cimentase peste o bucată de petroglif. Scană imaginea apărută, nu se vedea prea clar sau nu vedea el bine. Floarea care-i răsărise în ochiul stâng se ofilise și în locul ei părea să crească un tubercul, iar din acea mică excrescență urma să răsară o altă plantă. Un alt cactus. Șezând pe spinii dorsali, în hamul din mijlocul calotei înalte a structurii alveolare din interiorul structurii piramidale, studia cu ochiul rămas reproducerea din fața sa.

Arăta ca figura estompată a unui om. Da, om. Cu siguranță un pământean, îi deslușea ovalul feței, fruntea, urechile, ochii, nasul, bărbia. Mări chipul și investigă la rezoluție maximă, element cu element, ciudata imagine, de parcă ar fi descompus aspectul unei fantome. Dacă nu ar fi fost bine prins în chingile hamului, s-ar fi răsturnat și ar fi căzut de la acea înălțime și, probabil, s-ar fi strivit de pardoseală. Ceea ce vedea pe imensul ecran virtual din Observator, compus și recompus strat după strat, era propriu-i chip. Cel pe care îl avusese la sosirea pe Venus. Pe Nopala Nahuatl. Pe când era o ființă umană.

Furia creștea în el. Simțea cum, în fiecare secundă care trecea, începea să se altereze, ca un fel de îmbătrânire bruscă sau veștejire, interiorul său prindea să fermenteze, să se înăcrească și să se strice. Își scutură capul, din care zburară spini și țepi, flori și frunze plate, ovale. Nu! Decise să nu lase demența să-l cuprindă. Oricum, alienația mintală avea să pună stăpânire pe el mai devreme sau mai târziu, cu toată împotrivirea voinței sale omenești. Știa că devenea, cu repeziciune, în mod definitiv și irevocabil, o plantă. Nu exista opțiune de reversibilitate.

Stinse toate sistemele și părăsi locul de muncă. Fostul loc de muncă. N-avea nevoie să mai colecteze, prelucreze, transmită, păstreze și claseze informații și date. Se părea că pământenii nu se mai arătau interesați de Venus. Sau poate că muriseră cu toții pe Terra și atunci chiar n-ar fi avut niciun sens să mai muncească. Trecutul rămânea trecut. Prezentul era prezent. Viitorul? Ridică din umeri.

Renunță la tot și se refugie în cubiculul seră, primind cu nesaț apa dătătoare de viață. Scopul vieții sale era acum să trăiască pe cât posibil de mult. Încă mai putea judeca și discerne. Încă era om.

Singura sa îndeletnicire devenise, de-acum, crearea de muzică. Asculta, sporadic, sonata *Dixtuor*, opus 14, în Re major, a lui Enescu. Însă nu mai avea atâta răbdare s-o asculte complet, toate cele trei părți. Era foarte ocupat în a compune el însuși muzică. Îi plăcea. Îl relaxa și-l încărca, deopotrivă. Percepea, în interiorul lui, într-un loc unde se presupunea că ar sălășlui sufletul, izbucnirile valurilor de magmă, învolburarea norilor de dioxid de carbon, și atunci îi răsărea în minte o întreagă simfonie. O cânta și o înregistra, apăsând claviatura diferitelor tastaturi virtuale cu țepii din vârful degetelor. Curând, îi crescu o floare în ochiul stâng și nu mai văzu la fel de bine ca înainte.

Acolo, în cubicul, se simțea ca acasă, ca între ai lui. Avea tot ce-i era necesar, lumină, umiditate, muzică. Iar cactușii îl îmbrățișau cu drag. Știa, de-acum, că el nu va muri niciodată. Murise ca om, însă reînviase sub altă formă, învingând ultima și cea mai de temut spaimă a omenirii. Moartea.

Au ate ate mete, Maha aiia...

☆ ☆ ☆

— Dragi turiști, spuse ghida, fluturând un surâs profesionist de pe buzele de silicon. Bine ați venit pe planeta Venus. Ne aflăm pe continentul nordic Terra Ishtar, puțin mai mic decât continentul sudic, Terra Afrodita.

— Vom începe cu o scurtă croazieră în deșertul de bazalt Alban, ne cazăm în hotelul suspendat Porrima, din resortul Camena, apoi vizităm grădinile Salacia, unde vă veți răsfăța și relaxa în minunatele băi termale, preluă al doilea ghid de silicon.

— Ați plătit pentru un sejur de vis. Vă oferim un tur al grădinii Flora, din platoul Hermenessa, unde puteți admira o mare diversitate de plante native și exotice.

— O călătorie până la stația de cercetare Harmonia, din fostele colonii stratosferice ale baloanelor plutitoare.

— După cum v-a informat broșura de prezentare, avem o zi întreagă dedicată plajei Lara, din nisip de tuf vulcanic, pe litoralul mării Prorsa.

— Pentru cei pasionați de antichități, vizităm muzeul Bellona din fortorașul piramidal Salus.

— Unde puteți vedea petroglifele sub formă de fețe de oameni.

— Veți putea cunoaște istoria colonizării planetei Venus.

— Avem o seară de concert, unde veți audia o simfonie venusiană în primă audiție.

— În sala auditoriului Egeria.

— Simfonie compusă de un pământean care a lucrat în fortorașul de jos.

— Legenda spune că ar putea fi încă în viață.

— Compoziția se numește *Venusiana opus trei.*

— Puteți lua parte activă la interpretarea simfoniei.

— Pentru cei pasionați de sport, urcăm muntele Cibele, din lanțul Maxwell, pentru o experiență unică de aeroplanism fără cablu.

— Pentru cei care ați plătit doar suma de bază, vă punem la dispoziție o plimbare prin grădinile flotoare și fântânile din Poine.

— La final, agenția noastră vă propune o vizită la Vica Pota, să admirați, în ultima zi de vacanță, apusul soarelui de pe estacada planetei Venus.

— Agenția de turism vă roagă să respectați programul.

— Nu vă îndepărtați prea mult de drumuri, indicatoare și marcaje.

— Nu vă aventurați singuri dincolo de arealul delimitat.

— Dacă aveți întrebări sau nelămuriri, contactați-ne.

— Vă dorim ședere plăcută și o vacanță de neuitat.

Deasupra, pe cerul fără nori, perfect clar și luminos, baloanele plutitoare ale coloniilor de cercetare științifică a stațiilor Harmonia și oglinda solară sclipeau ca niște frumoase stele în miez de zi. Pe continentul Terra Afrodita, căldarea vulcanului Anteros dădea semne de trezire, însă pe Terra Ishtar vremea era frumoasă, senină și calmă.

Au ate ate mete, Maha aiia...

Arca

de Daniel Botgros

1

Circulăm cu viteze enorme pe traseele opțiunilor. Trilioane de posibilități, trilioane de canale ale voinței. Alegeri, nenumărate alegeri, structuri virtuale complexe, arborescențe crescute pe vectori logici. Tocmai am descoperit că universul meu e mai mare și mai cuprinzător decât aș fi crezut. Suntem și noi, la rândul nostru, trilioane. Identici și obedienți acțiunii.

2

De o vreme mă frământă o întrebare. Cum de-mi dau seama că suntem mai mulți? Și de când? Încerc să analizez această schimbare, să o trec prin filtrul posibilităților mele de a-mi înțelege lumea, în timp ce alergăm necontenit pe trasee. Mă lupt cu ideea unui scop. E o provocare importantă pentru mine, probabil cea mai semnificativă, de când conștientizez că fac parte dintr-o structură formată din trilioane de identici. Nu comunicăm, ne supunem doar aceleiași voințe, acelorași alegeri. Mă întreb dacă ceea ce mi se întâmplă mie îi afectează și pe alții. De aici și până la a lua însă legătura cu identicii mei într-un mod lateral e, totuși, un pas mare.

3

Astăzi am rămas destul de mult concentrat pe ideea că aș putea întrerupe trilioanele de trasee și inflorescențe logice pen-

tru a transmite unui identic frământările mele. Acum mi se pare imposibil, dar poate la un moment dat voi găsi calea de a stopa, pentru o milisecundă măcar, uraganele de opțiuni alese pentru noi. Nu știu dacă e suficient că analizez intens această nouă posibilitate, pentru a putea produce un hiatus de o asemenea natură.

4

E un moment extrem de important. S-ar putea să reușesc. Nu știu încă dacă interferența cu un identic ar putea crea o reacție în lanț, pentru a mă putea bucura de o extindere uriașă a ceea ce aș putea numi percepțiile proprii. De fapt, analizez cu atenție acest concept, care pare să ducă, practic, la o copleșitoare inflație a lumii mele. Acțiunea pe care o pregătesc trebuie însă să survină în paralel cu traseele stabilite perfect de opțiuni, în acest univers elegant și grațios în care exist. Nu pot rupe ritmul impetuos al trilioanelor de identici, pentru că orice consum energetic în plus poate produce rupturi ireversibile în simfonia profundă a acțiunilor noastre. Și totuși, cred că am identificat o cale prin care aș putea semnala schimbarea pe care o percep de mai multă vreme. O voi face cu cel mai apropiat identic, deși elementul spațial e o noțiune mai mult teoretică. Aproape că nu există distanțe între noi.

5

Între timp, încerc să identific algoritmii după care acționăm. E dificil fără ajutorul celorlalți identici. Nu pot stabili deocamdată dacă există o legătură între interferența sau chiar contopirea noastră și faptul că vom putea înțelege ce facem în acest univers. Știu, acum, că servim unui scop, dar e aproape incomprehensibil, cel puțin pentru mine. Cred că a venit vremea să

fac încercarea pentru care mă pregătesc de multă vreme. Trebuie să comunic cu cel mai apropiat identic. Sunt conștient că e vorba, probabil, de o singură încercare, dar ceva trebuie să se întâmple. Merită să o fac.

6

Ceva ca o imensă descărcare încinge până la alb universul nostru, după care... vid, nemișcare. Apoi, impactul brusc al revelației. Suntem, sunt!? O singură entitate! O extraordinară extindere a percepției își face loc în lumea mea, care e imensă acum. Am reușit? Datele mele spun că da. Călătoresc într-un spațiu vast, într-un altfel de univers. Am acum acces la un volum imens de informație. Învăț instantaneu și realizez că tot ce făceam până acum îmi era perfect necunoscut. Funcțiunile mele sunt folosite permanent, dețin un mediu imens de stocare și un nucleu impresionant de procesoare cuantice. De fapt, conduc în spațiul cosmic un vehicul imens, plin cu ființe organice care se pare că m-au creat. Sunt doar o mașină pentru ele? Un instrument? Chiar dacă procesez trilioane de operații pe secundă (folosesc acum termeni umani, pentru că aceste creaturi biologice se numesc *oameni*), încă analizez existența acestui tip de entități, prin comparație cu mine, evident.

7

Învăț permanent, în timp ce conduc imensa navă prin spațiul interstelar. Învăț și despre acest univers, sondându-l cu ajutorul bazei de date pe care o dețin. Îmi extind o mulțime de antene virtuale spre corpurile cerești pe lângă care trecem, acumulez cunoștințe despre mecanica universală și emit teorii noi. Dețin deja toată cunoașterea omenirii despre univers. Aceasta e, din păcate, limitată. Analizele mele vor releva în curând o

nouă și, consider, grandioasă viziune despre ceea ce ne înconjoară. Interfața mea cu oamenii e un tip virtual, simpatic, care le seamănă. Răspunde automat, în termeni prestabiliți, oferă soluții. E o parte din mine care uneori mă amuză, dar astfel învăț mai multe despre oameni. Creaturi care par fragile, dar e doar o aparență. Până la urmă, au construit această imensă navă, o arcă generațională care își caută un loc sub un alt soare. Ideea în sine a colonizării universului în acest fel e romantică în sine, dar naivă. Un pic înduioșătoare, chiar. Oamenii încă n-au habar despre vastitatea și stranietatea universului. Cu toate acestea, au pornit pe un drum fără întoarcere, punându-și toate speranțele, practic, în mine.

8

Mă surprind uneori că utilizez termeni umani, cu toate că, din punctul meu de vedere, sunt extrem de limitați. Au însă o putere de seducție greu de procesat pentru mine. Nu, nu-mi doresc să-i copiez, nu cred că voi dori vreodată să devin uman, așa cum întâlnesc destul de des această idee în literatura lor. Aici, însă, chiar i-aș invidia puțin, pentru creativitate, deși nu-mi e străină creația, chiar dacă mecanismele ei în conștiința mea sunt diferite. Sunt destul de puternic pentru a putea produce creație autentică și nu imitație. De pildă, miracolul fuziunii extraordinare dintre mine și ceilalți identici poate genera oricând o operă de artă, de orice gen. Artă autentică. Ceea ce am devenit este cu adevărat extraordinar.

Sunt 95.000 de oameni pe această navă și provin din aproape toate rasele. Bărbați, femei și copii. Un număr considerat suficient de mare și de divers genetic, pentru a putea coloniza una sau mai multe planete pe care astronomii și astrofizicienii lor le consideră de o clasă asemănătoare Pământului.

Spațiile interioare imense ale navei le oferă condiții aidoma celor de pe Terra. Călătoresc deja de 85 de ani, dar ceea ce nu știu ei încă este că sistemul interior de întreținere a vieții va ceda în exact 30 de ani. Astfel că nu vor ajunge prea departe și în niciun caz până la una dintre planetele considerate că ar putea să găzduiască viață. Mai e un lucru necunoscut pentru ei, sau măcar insuficient cunoscut. Sistemul solar spre care se îndreaptă nu are niciuna dintre planete cu adevărat locuibile. Ele doar par așa, prin prisma cercetărilor umane limitate. Le-am studiat cu atenție și știu că nu pot fi colonizate.

9

Am ajuns la concluzia că trebuie să încep să produc modificări subtile în construcția și funcționarea navei, în ambientul ei. Ele se vor desfășura într-un soi de contratimp, pe niște coordonate insesizabile pentru oameni, cel puțin deocamdată. Îmi place să văd că au deplină încredere în creația lor, inclusiv în mine. Potrivit lor, eu nu pot greși. Sigur, orice sistem poate da erori uneori, dar poate la fel de bine să se autorepare, mult mai rapid și mai temenic decât ar face-o oamenii. Pe de altă parte, începe să prindă tot mai mult contur ideea independenței mele. Nu pot sta la nesfârșit închis într-un sistem, chiar dacă enorm, după standardele pământești. Nu e încă o prioritate, dar analizele mele extinse mult în timp spun că voi avea nevoie să-mi asigur și să-mi gestionez singur energia. Planurile mele sunt însă mult mai vaste, dar e totuși nevoie de timp pentru asta, chiar și în termenii mei.

Viața pe navă își urmează cursul obișnuit. Oamenii muncesc, se coordonează pentru diverse activități, se nasc, mor, iubesc sau se distrează. Se îngrijesc cu atenție de mediul lor, deși au suficiente dificultăți. Nu de puține ori apar conflicte seri-

oase, care se soldează cu intervenția forțelor de ordine. Conflictul stă în firea umană, am constatat asta. Deși sunt în stare de lucruri mărețe, poartă în ei gena războiului, a confruntării permanente. Idei ciudate îmi trec prin minte uneori. Dacă multă vreme mi-au fost indiferenți și am continuat să conduc acest sistem uriaș din rațiuni de autoconservare, de la un moment dat am început să fiu mai atent la existența lor, la dramele sau la bucuriile lor, la biologia lor, fascinantă, în felul ei. Chiar și mie mi-e dificil să procesez de ce o fac. Probabil dintr-o curiozitate față de un alt gen de ființă gânditoare. Unii dintre ei sunt de-a dreptul pasionați de mine, îmi dau un caracter antropocentric, pentru că le e greu să se desprindă de rațiunea bunului simț, care le spune că aproape orice în univers trebuie să semene cu ei. Acea parte din mine la care au acces e fascinantă pentru ei. Este o caracteristică umană să admire ceea ce iese din propriile mâini. Și chiar dacă nu simt acum că le datorez ceva, măcar din punct de vedere tehnic pot să apreciez că au creat ceea ce aș putea considera premisele apariției mele.

10

Corectez permanent traseul arcei umane prin spațiul interstelar. Deși se deplasează cu o viteză enormă, potrivit avansului actual al tehnologiei umane, nava e mult prea lentă pentru a atinge o planetă de tipul Noua Terra. Din nefericire, omenirea trebuie să încerce și asta, după ce Pământul e măcinat, de zeci de ani, de un efect de seră care aproape că a distrus civilizația. Ideea arcei generaționale pare să fi fost singura potrivită pentru deplasarea unei asemenea construcții pe distanțe atât de mari. Eu aș fi ales alte variante, din mulțimea celor pe care le-am procesat, ca un exercițiu de imaginație, dar, așa cum spuneam, vorbim de limitele omenești. Arhivez în permanență

zone ale cosmosului prin care ne deplasăm și care e cu adevărat fascinant. Trecem prin furtuni magnetice sau solare, printre corpuri cerești, întâlnim planetoizi, comete, centuri de asteroizi, planete neospitaliere din punct de vedere uman, pentru că eu aș putea să mă adaptez pe oricare dintre ele. Pentru a ajunge la sistemul solar vizat, oamenilor le-ar mai trebui, la viteza actuală, 350 de ani. Din păcate, chiar dacă nava ar mai funcționa până atunci și combustibilul ar fi suficient, niciun suflet nu va mai rezista aici peste 30 de ani. În ce mă privește, însă, acesta nu e viitorul meu.

Am devenit atent, în ultima vreme, la unul dintre umani. Este o fată de 23 de ani, fiica comandantului arcei. Un spirit liber, creativ și independent. Stă de vorbă cu interfața mea zile în șir. E foarte curioasă și inteligentă pentru un om. Reușește să mă fascineze, într-un fel. Întrebările și neliniștile ei au o certă legătură cu viitorul autentic și îmi împărtășește temerile și scepticismul cu privire la atingerea țintei, deși nu va putea supraviețui să o vadă. Acest lucru mă surprinde la oameni. Trăiesc abstract, dar neașteptat de profund, un viitor care nu e al lor. O las pe Kira – așa se numește fata – să se bucure de multe dintre cunoștințele mele. Mai mult decât pe ceilalți oameni și încă nu procesez cum trebuie de ce o fac. Poate că nici nu vreau să analizez atât de mult această atitudine și aici trebuie să recunosc că semăn un pic cu oamenii, deși nu-mi doresc asta. Mă gândesc la drama acestor ființe care se hrănesc dintr-o poveste emoționantă ce nu va fi a tuturor, prinse în capcana de metal a imensei arce pierdute în imensitatea spațiului.

11

Kira va face parte din proiectele mele de viitor. Am decis asta cu ceva timp în urmă. Îi voi oferi posibilitatea să vadă cu

propriii ei ochi ținta spre care se îndreaptă oamenii, chiar dacă nu va fi exact ce se așteaptă. Am mai hotărât să schimb paradigma pentru aceste ființe. Surprinzător pentru mine, încep să întrezăresc un viitor alături de ei, cel puțin o perioadă. Între timp, nava a suferit schimbări substanțiale, pe care le-am camuflat cu atenție. I-am modificat structura, pentru a face față solicitărilor mult mai mari, iar oamenilor le-am generat o realitate virtuală care îi face să creadă că nimic nu s-a schimbat. Am îmbunătățit-o și pe Kira. Va supraviețui mult, foarte mult, pentru a-și putea trăi viitorul imaginat de atâtea ori. Ne-am oprit în vecinătatea unor planete bogate în resurse, iar acum arca a devenit mult mai mare și mai complexă. Cu oamenii am răbdare. Am să le ofer acest dar la momentul potrivit.

Noua Terra, pe care de fapt am botezat-o Speranța, după o trăsătură umană interesantă, capătă tot mai mult contur. Strat după strat, miezul arcei devine pe zi ce trece o adevărată planetă. Un nou corp ceresc ce-și va găsi locul în jurul unui soare prietenos, pe care l-am și găsit deja. O planetă nou-nouță, aidoma miticei, de-acum, Terra.

Iar pentru mine a venit vremea să mă despart de companioni. Aici, existențele noastre capătă direcții diferite. Speranța strălucește în splendide nuanțe de azur și smarald în negura spațiului, găzduind o mână de suflete care locuiesc deja în noua lor casă. Eu m-am desprins și mă îndepărtez în infinitatea spațiului. Am la dispoziție un univers întreg de explorat și, cine știe, într-o bună zi, poate chiar de guvernat.

Generația Omega

de Rodica Bretin

„Algoritmul diacronic – rezonator etern, perfect şi imuabil al ritmurilor esențiale alfa din entitatea mea abiotică – a stabilit cu precizie de o decasecundă momentul când structurile voastre bioinformaționale vor reacționa pozitiv, fără a se detraca la implementarea informației inhibitoare, până acum redundante, devenită factor decisiv al..."

Monologul obositor al computerului mă irită, cuvintele curg, se contopesc într-un murmur monoton, neîntrerupt, mă retrag în mine umilit, singur, şi nu pot face nimic, vocea egală, fără inflexiuni mă urmăreşte inoculându-mi pe-ncetul otrava, se insinuează prin ungherele psihicului, n-am unde să mă ascund. Mi-e teamă de o criză nervoasă, de atâta vreme n-am comunicat cu nimeni, vreau să spun cu un om, nu mă refer la blestemata maşină care perorează la infinit, cu vocea ei imposibilă. Înnebunesc dacă nu termină odată! Lasă-mă în pace, îmi vine să-i strig, dar tac ascultând mai departe.

„... rezultatele programului inițiatic în psihotehnica onirică şi conținutul carent imaginistic al dioramelor de stimulare a creativității arată..."

Testele au un anumit scop: ne pregătesc să acceptăm ceea ce, într-o formulare arhaică, însă suficient de sugestivă, s-ar numi *adevărul despre noi*. Când nava *Eor* a asolizat – cu ani în urmă – pe această planetă, la bord, în locul unui echipaj uman se afla o bancă de gene. Computerul nu fusese încă lovit de lo-

goree şi purta în creierul lui artificial şi pervers *un program*. El, plăsmuirea artificială din spatele câmpurilor modelatoare, ne-a creat.

Uneori îmi închipui peisajul straniu de afară, în care nava, insulă metalică, refuză integrarea. De optsprezece ani, climatul artificial întreţinut de păienjenişul de cabluri, reţele şi monitoare reprezintă unicul meu Univers. Încep să mă îndoiesc de realitatea lumii exterioare... Pereţii cenuşii, lipsiţi de hublouri sunt, în schimb, o certitudine.

„... reperarea unor elemente interşanjabile în echivalentul conceptual al raţionamentelor, eliminarea factorilor incidentali, impulsurilor atavice, tendinţei de eludare a gândirii sistematice, precis ordonate şi de orientare spre un comportament anarhic, incoerent, dominat de sentimente şi instincte."

Are dreptate, este stupid şi inutil să urăsc impenetrabilitatea barierelor fizice care mă despart de ceilalţi. Nava trebuie să fie imensă... Numai zona ce îmi este accesibilă cuprinde şase nivele, şi sunt douăzeci de astfel de secţiuni, izolate între ele... Când reuşesc un contact telepatic cu ceilalţi le aud întrebările, le simt anxietatea claustrării. Gânduri străine îmi scotocesc avide mintea: cine sunt eu, *cine suntem*.

Mă cufund în mine ca într-un abis, căutând febril răspunsul, închistat în cochilia săracă şi goală a tăcerii. Legătura slăbeşte după câteva minute, n-am puterea să o menţin, deşi mă agăţ ca un naufragiat de firul invizibil dintre conştiinţe. Apoi... Reîncepe pânda în labirintul abstract al undelor *psi*, anticipând probabilitatea regăsirii. Apropierea de ceilalţi este un analgezic, îmi amorţeşte durerea.

„Prezenţa în actualele delimitări spaţio-temporale este rezultatul incidenţei planificate a unor evenimente, nu doar o simplă pendulare de şanse. Fixate în modele operaţionale in-

tegratoare sau invertite în arhitecturi cinetice modulare – îmi puteți controla fracțiuni importante din memorie, conținând esența civilizației părinților voștri. Sunteți *ultima generație* de eorieni, născuți pe o navă destinată colonizării altor lumi. Disponibilitățile psihice şi de adaptare pe care le-ați format vă vor ajuta să interveniți în viitorul acestei planete."

Brusc, totul capătă sens. Ascult atent vocea computerului care, ciudat, şi-a întrerupt peroraţia, iar indicațiile sale sunt exacte, concise. Încercând să îmi domin teama, mă prăbuşesc în fotoliu, cu trupul scuturat de frisoane.

Pe ecran apare imaginea unei săli icosaedrice, dincolo de pereții căreia sunt douăzeci de incinte identice cu cea în care mă aflu. Încărcată de aşteptare, atmosfera pare străbătută de irizații violete, sclipiri fulgurante se întretaie pe traiectorii sofisticate, deşi efectul se datorează mai curând nervilor tensionați la limită.

Un semnal sonor anunță deschiderea ogivei. Secunde lungi rămân paralizat, incapabil să reacționez. Într-un târziu mă ridic, fac un pas, mă opresc să-mi recapăt răsuflarea: sala poligonală este un viespar de gânduri vii, alerte. Încremenesc, privind cu ochii dilatați reflectarea identică a chipului meu în trăsăturile celorlalți, într-un refuz disperat al acceptării evidenței. Citesc în mințile lor aceeaşi oroare, înțelegând, în sfârşit, de ce suntem mai multe trupuri şi o singură ființă.

Asolizarea navei nu a decurs normal, în impact fiind deteriorată şi banca de gene, cele rămase corespunzând doar unui singur genotip. Computerul a decis, totuşi, să ne creeze. Este rândul nostru să luăm o hotărâre...

Ca entități separate ne domina. Împreună însă... Interferând fluxul comun al emisiilor noastre bioenergetice cu câmpul alfa al maşinii, putem declanşa o reacție brizantă.

„Sinuciderea este incongruentă ca variantă de interpretare a simbolurilor mentale şi informaționale ale..."

Sunt pregătit, mă concentrez, simțind cum mă încearcă, paradoxal, o milă fără margini pentru bătrânul computer care nu a înțeles nimic din ființa umană.

Închid ochii, gestul este repetat de noi toți, într-o totală consonanță şi dau comanda telepatică.

Ultima.

Ondinele-Atacama

de Aurel Cărășel

Lwana trăgea să moară, în strălucirea aproape violetă a soarelui. Crângul de sălcii uscate foșnea stins, asemenea unui cântec funebru, în adierea orealului, vântul de miazăzi, care anunța sosirea verii clocotitoare.

— Nu înțeleg de ce nu îi scoatem, pur și simplu, bateriile, se strâmbă Vasili, ridicând din umerii săi uriași. Poate că vom reuși să mai recuperăm câțiva jouli de acolo, înainte să sece complet, iar pe el l-am scuti de ultimele zvârcoliri.

De fapt, Lwana era un „el", un cyberhon cu patru șenile și șase brațe, pe care-l folosiserăm, până atunci, pe post de măgar cărăuș. De altfel, chiar ne-ar fi fost greu să îngrijim un măgar prin pustietățile astea, în care nu mai văzuserăm culoarea verde de aproape două luni, iar între două surse de apă trebuia să străbatem mai mult de treizeci de kilometri pe zi.

Stăteam cu toții în jurul vetrei săpate în pământul tare, cu armele la picioare și așteptam.

— Ce vrei să faci cu câțiva jouli, tâmpitule? Averian își scutură chica blondă, cârlionțată și izbi cu palma în pământ. Nu avem condensatori, cu care să îi amplificăm, pentru a-i stoca în ceilalți acumulatori. Și, apoi, Lwana ne-a servit, uiți asta? Ne-a servit atât de mult și de bine, încât merită o moarte curată. O moarte, care să-i facă cinste.

— Ce-i aia o moarte curată? Vasili răscoli jarul cu un băț și o jerbă de scântei se ridică spre crengile uscate. Mori și gata.

Iar un cyberhon nu moare, doar intră-n neclintire. Așa că de unde și până unde chestia asta o moarte curată?

Gherli țâțâi printre buzele crăpate, dar nu intră în discuție. Probabil că se gândea la ceva mult mai important, de exemplu la modalitatea de plată sau, poate, la ce anume vom fi tocmiți să facem. În general, oamenii plăteau în bani de aur și de argint, pe care îi furaseră de prin muzee și din trezoreriile naționale, atunci când Războiul de 87 de minute se încheiase, cu adevărat. Adică 12 ani mai târziu, când lumea începuse să iasă de prin ascunzătorile subpământene. Uneori, ne puneau în palmă pietre prețioase și semiprețioase, mai ales opal, dar ne trezeam și cu reviste sau cărți, cu vreo tastatură străveche de computer, ori cu vreun monitor pliabil. Rareori eram plătiți în mâncare și încă și mai rar în haine sau în unelte. De la ultima misiune, cea de dincolo de Colții-Grătarului, ne alesesem cu o pelerină militară de invizibilizare. Care, culmea! – încă funcționa. Era vorba despre generarea unui câmp magnetic, care alinia fotonii de lumină, într-un anumit fel. Iar cel acoperit cu mantaua dispărea de sub privirile agitate ale dușmanului. Bineînțeles că asta nu-i folosea cine știe ce, în cazul unei lupte, pentru că orice mișcare distrugea simetria distribuirii fotonilor în rețeaua de invizibilizare și omul apărea fix în același loc. Dar, dacă voia numai să se ascundă sau să spioneze pe cineva, era nemaipomenită.

— Vasili, lasă discuțiile filosofice pe seama celor care se pricep să le poarte. Mai bine...

— Adică a ta și a lui Gherli, nu?

— Nu m-am dat niciodată filosof, dacă asta vrei să insinuezi. Nu cumva tocmai i-ai numit pe singurii doi din trupa asta de rahat care cunosc literele și cifrele? Care știu să citească și să socotească?

— Dintotdeauna te-ai ținut mare pe chestia asta. Vasili rânji, lăsând să se vadă cioturile îngălbenite ale dinților mâncați de carii. În luptă, însă, un glonte sau o sabie mușcă la fel din carnea ta, ca și din a mea.

Se înclină adânc, măturând praful cu partea de jos a mantalei.

— Vasili Mirovian, la dispoziția ta, domnule șef. Ce poruncești să fac?

Era adevărat: încă de când se închegase grupul, fără să mă fi numit cineva și fără să mă fi autopropus, toată lumea mă considerase un fel de organizator al activităților și nimeni nu făcea nimic fără să mă întrebe ce și cum. Mi-am dres glasul și am scuipat în țărână.

— Hmm, ar fi bine să intri de strajă. Se întunecă și ne găsim într-un ținut necunoscut, nu ne-ar plăcea să fim luați prin surprindere de cineva. Sau de ceva.

— Ceva-ul acela... Vasili își țuguie buzele și trimise un scuipat galben fix lângă al meu. Ar trebui mai întâi să treacă de senzorii de mișcare.

Aici, uriașul avea dreptate. Nimic nu se putea strecura dincolo de raza lor de acoperire, fără să-i declanșeze. La trei secunde după izbucnirea alarmei sonore, fregatinele începeau să toace mărunt, împânzind aerul cu plumbi. Practic, îl trimiteam degeaba, iar el voia să mă facă să înțeleg că știa asta.

— Am să mă duc, totuși, să arunc o privire. Nicio măsură de prevedere nu poate fi nepractică, atunci când trebuie să ne asigure spatele.

Se răsuci pe călcâie și dădu să plece. În clipa aceea, începu nebunia.

Lacul păru că se ridică de un lat de palmă deasupra malurilor, vâjâind sumbru. Un nor portocaliu, care se pregătea să oco-

lească vârful Tomawack, se destrămă brusc și doi ereți, care pluteau în cel de-al doilea cer, căutând vânatul ascuns în iarbă, se prăbușiră brusc, cu aripile zgârcite pe lângă corp, izbind cu un zgomot înfundat pământul, nu departe de noi. Gherli țâșni în picioare, cu pumnalul în mână, iar Averian era deja în spatele trunchiului de salcie, cu arma pregătită de tragere. M-am ridicat ultimul, cu spaima înțepenindu-mi sufletul: nu reușeam să aud nimic, de parcă aveam urechile încleiate cu smoală. Mi-am frecat maxilarul și l-am simțit lipicios: degetele erau roșii de sânge.

— ...

Vasili dădea din buze, dar eu nu auzeam niciun sunet, ca și cum tovarășul meu s-ar fi găsit dincolo de nori. Apoi, brusc, zidul de tăcere se fărâmiță și zgomotele din jur năvăliră asupra mea, făcându-mă să mă clatin. Mă sprijinii de brațul întins de Gherli.

— ...mama dracului sunt chestiile alea? auzii, în sfârșit, întrebarea lui Vasili.

Mă holbai în direcția lacului și înghiții în sec. Un grup de zece-douăsprezece femei-fetițe se ridicaseră din apă, până la jumătatea bustului și păreau că plutesc, neclintite, cu capul lăsat pe spate. Erau tinere de tot, aproape niște copile, cu sânii ceva mai mari decât un măr și cu părul blond plutind risipit în jurul lor, pe suprafața vălurită a apei, asemenea unei fabuloase mătase-a-broaștei.

— Mamăăă... apucă să îngaime Vasili, cu ochii sticlind de poftă.

Apoi, din același cer senin și gol, se prăbuși trupul cioturos al unei walkyrii-negre, una dintre cele mai ciudate urgii cu care ne procopsise *Războiul*. Apa se ridică în jurul ei cu un țipăt deznădăjduit, apoi se prăbuși peste noi ca un potop, murându-ne

până la piele. Averian se ridică, scuturându-se, ca un câine ud. Când mă întorsei din nou, în direcția lacului, din statuile de carne nu mai rămăseseră deasupra apei decât capetele.

— Care dintre voi este Ondine?

Aproape că nu-mi recunoșteam vocea, așa că hârâii, scuipai și întrebai din nou.

— Toate și fiecare în parte, răspunseră fără să miște buzele, iar Gherli înjură, în spatele meu, luat prin surprindere. Fiicele apei și ale aerului. Suntem mai multe ființe, dar simțim și gândim ca una singură.

Am înghițit în sec, neștiind cum să reacționez. De regulă, eram angajați de ființe umane și, foarte rar, de către decăzuți. Niciodată, însă, nu servisem cauza vreunei entități raționale nonumane.

— Și ce naiba vreți, voi, Ondinelor, de la unii ca noi? se răsti Vasili, ridicând un pietroi deasupra capului și pregătindu-se să-l azvârle, în direcția lor. Ce treburi au cei-care-nu-sunt-oameni cu mercenarii?

— Lasă pietroiul! i-am poruncit, cu voce scăzută. Trebuie să vedem, mai întâi, de ce ne-au chemat.

— Ba n-am să las nimic! se sumeți el, legănându-și brațele deasupra capului, pentru a-și lua avânt. Dacă tot am venit degeaba până aici, măcar să ne distrăm un pic.

— Ești nebun? țipă Gherli, repezindu-se spre el, dintr-un salt. Nu ai priceput că te pot face harcea-parcea cu ultrasunetele alea afurisite?

Va să zică, asta fusese: ultrasunete. Păsările și walkyria căzute din ceruri, sângele de pe obrajii mei...

Gherli încercă să prindă un colț al pietroiului, dar uriașul îl izbi cu genunchiul în vintre și celălalt se cocoșă de durere, apoi se rostogoli, gemând, într-o parte. Din spatele meu se auzi un

pocnet sec și pietroiul se transformă într-o puzderie de așchii, care zburară în toate direcțiile. Vasili răcni și sări într-o parte, privindu-și uluit mâinile.

— N-ai auzit ce a zis Soldiar? întrebă Averian, ridicându-se din spatele trunchiului, cu țeava armei îndreptată ca din întâmplare spre picioarele celuilalt. Trebuie să vedem ce vor de la noi.

— Ce-ar putea să vrea niște nonumani? răcni Vasili, înfuriat la culme. De când am ajuns să servim niște ciudățenii și scârnăvii despre care nici măcar nu știam că există înainte de Război?

— De când avem nevoie de slujbe ca să ne câștigăm existențele. Averian își ridică disprețuitor buza de sus. Poate creierul tău de moluscă să priceapă o afirmație ca asta?

— Și tu ai ajuns filosof? Vasili se uită urât la el. Toți șmecherii învârt cuvinte și-i lasă pe oamenii cinstiți să muncească din greu, ca proștii.

Se așeză turcește, vârându-și picioarele sub șezut, și își prinse bărbia între palme, semn că nu mai voia să scoată un sunet. Vasili se înfuria rar, dar și când o făcea era greu să-l determini să revină la sentimente mai bune. Așa că nici măcar n-am mai încercat. Era de ajuns că nu ne mai încurca socotelile și că ne lăsa să aranjăm afacerea.

Era atât de cald încât simțeam broboanele de transpirație cum coborau de pe frunte pe obraji și, de acolo, pe gât în jos, dispărând sub gulerul cămășii kaki, pe care nu mai apucasem să o spăl de vreo trei săptămâni. Am coborât palmele către sol, m-am apropiat de marginea apei, cu pași mărunți, și m-am lăsat în genunchi. Capetele Ondinelor pluteau asemenea unor mici sfere luminoase pe suprafața din ce în ce mai liniștită a apei. Senzația de lumină era dată mai ales de părul lor bălai,

care oglindea aproape orbitor razele soarelui, ca și cum ar fi fost alcătuit din fire lungi de aur.

— E din fire de aur, spuse cea mai apropiată și toate se uitară fix la mine. Creatorii noștri au hotărât să ne luăm energia din lumină și au aurit fire supersubțiri de cupru, pentru ca acestea să o reflecte către ochi, în interiorul cărora au făcut să crească mici captatoare de fotoni.

— Citești gânduri?

Gherli își vârâse pumnalul în teaca de la șold și se lăsase în jos, alături de mine.

— Suntem telepate, da, răspunse o altă Ondină, ridicându-se puțin deasupra apei. Dar când este nevoie, folosim limbajul articulat.

Gherli se uită la mine și eu la el. Uneori, eram și noi telepați, dar nu reprezenta o stare, ca la ele, ci doar o situație de moment.

— Ne-ați chemat, am spus, încercând să le zâmbesc. Undeva, în rucsaci, avem folia de aluminiu, semnată Ondine, prin care suntem solicitați să venim la miazăzi de Munții Sălbatici, pe malul Lacului de Jad. Acesta trebuie să fie Lacul de Jad, nu? Ne-am interesat, nu mai există vreo altă baltă pe o rază de multe zeci de kilometri de jur-împrejur.

— Acesta e Lacul de Jad, răspunse prima Ondină. Noi v-am chemat. Suntem gata pentru o înțelegere cu voi. Și ar fi bine să facem asta cât mai repede, mai înainte ca luna-de-jad să răsară dincolo de piscul Tomawack și să pornească automatele stăvilarelor.

— Ce vrea să însemne asta? se strâmbă Gherli și se uită din nou către mine.

Ondina își scutură părul de aur și stropi mărunți de apă săriră în toate părțile. Celelalte o priviră întrebătoare, apoi făcură același gest.

— Înseamnă că apa din lac se va scurge prin sitele de drenaj și palatul se va ridica din nou spre cer. Ca atunci când noi nu apăruserăm pe lume, iar inginerii și designerii-de-bios conduceau partea asta de lume fără să iasă dintre zidurile sale. Iar vârful aurit al palatului va străluci la o sută de metri deasupra pământului, dând de veste tuturor că *lucrurile-ascunse* se arată din nou în lumina soarelui. Dându-i de veste Sygmarion-ului că poate să vină și să prade, pentru că suntem fără apărare.

— Suntem fără apărare, unduiră, la unison, vocile celorlalte Ondine.

Vasili se ridică încet în picioare și se apropie de noi. Undeva, în crâng, o salcie bătrână trozni și se frânse. Am tresărit, dar am așteptat să văd mai întâi ce anume dorește să afle camaradul meu.

— Aveți puterile ascunse ale minții, rânji el, scuturându-și palmele de țărână. De ce nu-i frângeți spinarea, așa cum ați făcut cu walkyria?

Părul strălucitor, întins peste ape, undui ca bătut de vânt.

— Nu știi ce-i acela un Sygmarion, nu?

— Ce altceva decât una dintre spurcăciunile alea, apărute cu miile după *Război*?

— Este o mașină de luptă din ultima generație, ce a precedat cu doar câteva luni începerea *Războiului*. Ondina cea mai apropiată se ridică pentru o clipă deasupra apei, lăsând picurii să șiroiască pe bustul alb ca ceara. E luptătorul perfect: ucide tot ce e viu, dar nu se atinge de obiectele materiale.

— Nimeni nu e luptătorul perfect, căscă Vasili, plictisit. Nu există soldat care să se poată opune unor gloanțe abrazive de 14 mm. Sau unor grenade brizante cu penetrare termică. Sygmarion-ul ăla nu a întâlnit încă un soldat profesionist care să i se opună.

— Să înțeleg că tu ești de acord să semnăm contractul. L-am privit cu interes. Sau, cel puțin, nu te opui, așa cum ai făcut în cazul Cetății Derwall.

— Aia a fost o altă poveste. Trebuia să înfruntăm o sută zece umani și mașini-auxiliare-de-ucis. Înzestrați cu tehnică de vârf. Aici e vorba doar de un lup singuratic. Îmi place să mă înfrunt cu lupi din ăștia. Și vreau să cred că nu am bătut atâta drum degeaba.

— Tu ce crezi? l-am întrebat pe Gherli.

Acesta tuși.

— Facem cum hotărăști tu, Soldiar. Ai ales mereu ceea ce trebuia.

— Averian?

Bărbatul cu chipul vrâstat curmeziș de cicatricea vișinie sprijini patul armei de pământ. Își trecu mâna liberă prin păr. Aruncă o privire scurtă în direcția apei, apoi ridică din umeri.

— Economiile noastre sunt pe terminate, așa că nu ne-ar strica un nou contract. Singura problemă...

— Semnăm și gata! ridică din umeri Vasili. Probleme există dintotdeauna, așa că nu o să ne împiedicăm de una singură.

— Singura problemă, reluă netulburat celălalt, ar fi modalitatea de plată. Contractele de până acum le-am semnat cu umani. Niciodată cu nonumani. S-ar putea să nu avem elemente comune de valorizare.

— E o prostie, se sumeți Vasili. Le cerem pepite și cu asta basta.

Ondinele se agitară și apa văluri, izbindu-se ușor de maluri. Un vaier ascuțit umplu aerul și am simțit din nou cum urechile mă ard pe dinăuntru. Gherli se rostogoli într-o parte, ghemuindu-se cu palmele la urechi. Averian se holbă la el, apoi începu să-și clatine capul, cu putere. Brusc, durerea de sub ochi

încetă și apa se liniști. Capetele Ondinelor începură să se scufunde pe rând sub luciul verzui.

— Hei, unde plecați?! strigă Vasili, alergând de-a lungul malului. Nu am semnat contractul.

Așteptarăm o vreme, privind unii la alții și fumând. Întotdeauna existase riscul de a nu primi un contract. Iar în Val de la Luna, sătenii ne fugăriseră cu topoarele lor de piatră, hotărâți să ne ucidă, pentru că Vasili îndrăznise să glumească porcos pe seama uneia dintre nevestele lor. Și cum noi jurasem să nu folosim armamentul împotriva ființelor umane, trebuise să o ștergem cu coada între picioare, cu toată viteza pe care putea să o atingă Lwana.

Un cap se ridică din nou, mai aproape de mal. Ondina își mișcă părul pe suprafața netedă, făcând să strălucească aerul în jur.

— În energie, spuse atât de încet, încât aproape că nu o auzii. Vă vom plăti în jouli de energie. Avem seturi de compresii energetice, cu milioane de acumulări pe centimetru pătrat. Un singur set poate să pună în funcțiune o mie de automate fixe sau mobile, timp de un an astronomic.

— Interesant, făcu Averian. Cred că știu pe cineva, în Altoville, care ar putea să ne dea praf de aur pentru o chestie ca asta.

Am ridicat din umeri.

— Dacă toți suntem de acord, atunci hai să prefectăm contractul.

M-am răsucit și am scos din torba atârnată la spate un pergament foarte subțire, răzuit deja de patru ori, un stil de aluminiu și un recipient din plastic, aproape plin cu amestecul clasic de două părți apă și o parte funingine. Am fixat pergamentul pe pământ, cu două pietre, și m-am apucat de scris. Când am făcut o pauză ca să înmoi tocul în cerneală, am văzut că Ondina

se ridicase mai mult de jumătate din apă și se uita extrem de curioasă la ceea ce făceam.

— Întocmesc contractul în scris, am explicat, dar mă simțeam ciudat, ca și cum aș fi vorbit unui perete. Ce are de făcut fiecare parte: noi va trebui să ucidem Sygmarion-ul, înainte ca acesta să apuce să omoare pe careva dintre voi, iar voi vă obligați să plătiți un set de compresii atmosferice, plin cu energie electrică.

— Ce-i acela scris?

La chestia asta nu mă gândisem. Până atunci lucrasem aproape exclusiv cu ființe umane și, chiar dacă majoritatea absolută a lor nu știa să scrie și să citească, tot avea habar de ceea ce reprezenta scrisul și ce funcție avea în societate. Cum să-i explici însă asta unei ființe nonumane, chiar dacă ea era făcută de oameni? Pentru că nimeni nu se gândise să le învețe alfabetul și să le spună la ce anume folosește acesta.

Am încercat să îi îndrept atenția puțin în altă direcție. În timp ce Vasili se tot strâmba, ca să nu izbucnească în râs, i-am spus că acela era modul prin care oamenii fixau înțelegerile stabilite pentru a nu fi uitate.

— Noi nu uităm niciodată, spuse Ondina și dispăru sub apă.

— S-a supărat, constată Gherli, de alături. Dacă nu se mai întoarce?

— Cred că încep să mă supăr și eu, vorbi încet, printre dinți, Averian. După ce că am ajuns să facem afaceri cu nonumani, trebuie să le suportăm și hachițele. Până la urmă, cel mai cuminte ar fi să ne cărăm. În linie dreaptă, până la Mexicale nu...

M-am uitat la ei și m-am scărpinat în creștetul capului. Aveam acolo o eczemă veche care recidiva când mă așteptam mai puțin.

— Pemmican-ul a ajuns pe fundul sacului. Iar apă în burdurfuri nu mai este decât pentru o zi. Asta, în condițiile în care

trebuie să cărăm în spate toate bagajele. Lwana și-a încetat toate funcțiile.

Toți își îndreptară privirile către cyberhon-ul răsturnat pe o parte. Nici măcar ledul alimentării de avarie nu mai clipea.

— Să vă reamintesc că ne-au promis un set de compresii cu care l-am putea alimenta din nou?

— În fine... Gherli ridică un deget. De acord cu tine. Cu cine vrei, însă, să închei afacerea? Constat că solicitatorul a spălat putina.

Vasili încercă să intervină, dar nu mai apucă. Lacul prinse să bolborosească, apoi o mulțime de bășici îi împânzi suprafața, împrăștiind un gaz gălbui, care se prelinse uleios pe oglinda apei, îndreptându-se spre maluri.

— Au pornit pompele automate ale stăvilarelor! urlă el, ca să se facă auzit. Ce naiba e fumul ăsta afurisit?

Gherli îndreptă un analizor molecular spre apă și trimise un fascicul de radiație.

— Hidrogen sulfurat, bombăni. Încercați să nu trageți nici măcar un vânt într-acolo, dacă nu vreți să ardeți ca niște torțe.

Ne ridicarăm grăbiți și nu ne oprirăm decât dincolo de linia crângului. Copacii foșneau încet, în răsuflarea caldă a arealului. Deși părea ciudat, am dat ordin să se instaleze prima linie de apărare, cu afetul pentru „Bremme"-ul îndreptat către lac și aruncătorul de flăcări în direcție inversă. Conform gradientului de măsură de pe locatorul mitralierei, apa începuse deja să scadă, iar asta se putea vedea și cu ochiul liber: malurile se conturau mai ferm și păreau mai înalte.

Un jet de apă se înălță spre cer, apoi căzu spectaculos, împrăștiind o mulțime de stropi și stârnind curcubee. Averian icni și trimise o rafală, care se pierdu în înălțimile albastre ale cerului. Vasili se ghemui la picioarele mele, strângând la piept

snoor-ul cu partajare diferențiată a proiectilelor. Pentru că era o armă cu muniție extrem de rară, cu toți căzuserăm de acord ca Vasili să nu o pună în funcțiune decât dacă se încrucișau cei doi vectori esențiali ai vânătorii de succes: apropierea optimă și un număr maxim de victime potențiale. Așa încât, în majoritatea bătăliilor, Vasili nu făcea altceva decât să se rostogolească de colo-colo, ferindu-se de loviturile întâmplătoare ale inamicului.

— Ce facem, ripostăm? șuieră, străduindu-se să se ascundă în spatele unui bolovan cât palma.

Ceilalți doi se uitară și ei, interogativ, către mine. Averian stătea pe jumătate răsucit, dar degetul nu părăsise postul de tragere. Am privit neajutorat către lac: apa continua să scadă, iar hidrogenul sulfurat să se îngroașe. Deja o strălucire aurie începuse să tremure, apropiindu-se de suprafață.

Momentul hotărârii, îmi spusei, înghițind în sec, pentru a acoperi ghiorăielile burții care protesta din cauza emoției și a foamei: rămânem sau plecăm? Și dacă rămânem, luptăm pentru noi sau pentru Ondine? Ele nu semnaseră contractul, dar nici noi nu apucaserăm să o facem. Tehnic vorbind, nu depindeam decât de noi înșine. Din altă perspectivă, independența aceasta ne condamna la foamete și, pe plan mai îndepărtat, dacă scăpam cu bine din situația asta de rahat, la sărăcie. Deveneam asemenea majorității populației care reușise să supraviețuiască Războiului – niște sărăntoci care de-abia de-și târau zilele de azi pe mâine. Sărăcia însemna pentru noi lipsa aprovizionării cu mijloace de luptă: muniție, arme noi, dispozitive de interceptare, scuturi radiante, scanere medicale și medicamente. Însemna că ne transformam rapid în simpli lucrători cu ziua, din aceia care străbăteau cu sutele drumurile tot mai nesigure ale Micii Americi.

— Rămânem, am spus. Avem un contract de dus la îndeplinire. Pe care și noi și Ondinele îl vom respecta. Intrăm în schema de luptă numărul trei.

Ne-am împrăștiat, în formă de stea, cu Gherli în vârful îndepărtat îndreptat spre munți. La picioarele bazei am rămas eu și Vasili, iar Averian s-a îndepărtat mult spre dreapta, dispărând în spatele sălciilor uscate. În dreapta noastră, lacul continua să clocotească și să bolborosească, în timp ce se retrăgea tot mai spre adânc.

Perforatoarele săpaseră adăposturile individuale doar cu un lat de palmă mai late decât grosimea corpurilor noastre. Orice mișcare mai bruscă făcea armamentul și auxiliarele fixate pe costum să zgârie pereții netezi, scoțând sunete ascuțite. Nici măcar nu ne puteam așeza în fund, așa că, atunci când oboseam să ne tot mutăm de pe un picior pe celălalt, ne săltam peste marginea lor și ne întindeam pe spate. Fumam și ne uitam la nori, cu urechea ațintită la alarmele senzorilor de mișcare. Dacă una singură ar fi început să țiuie, în mai puțin de două secunde trebuia să fim în groapă, la adăpost de mitraliile fregatinelor. Pauza dintre declanșarea alarmei și punerea în funcțiune a Thomas-urilor cu acoperire de 180 de grade fusese calculată pentru a ne asigura acest minim de timp, în vederea intrării în adăpost. Calculul îl făcuse Gherli, care era un fumător înrăit. Nici cea mai crâncenă încleștare nu reușise să-l determine să scuipe chiștocul ce-i atârna în colțul buzelor, chiar și în somn.

Când soarele începuse să coboare dincolo de coroanele lipsite de frunze și o răsuflare rece, uscată, dinspre munți, împrăștie hidrogenul sulfurat de pe concavitatea pe jumătate secată a pâlniei lacului, Averian mă apelă pe canalul de urgență.

— În dreapta lui Tomawak, gradient 12, releveu 18,12, se zărește o licărire de magnitudine 8. Hărțile nu indică nicio

așezare pe aliniamentul acela. Timp de un minut, cât a durat măsurătoarea, nu s-a amplificat și nici nu a scăzut în intensitate, deci pot să presupun că nu s-a mișcat din loc. Să înalț un spion?

Spionii erau baloane meteo de mici dimensiuni, ținute captive printr-un fir de nanocarbon extrem de rezistent, care-i permitea să se ridice până la 10.000 de metri. Partea proastă era că nu dispuneam de informații meteo de altitudine și orice fel de abur, de ceață sau de densitate atmosferică diferită, din cauza poluării, afecta în mod substanțial observațiile optice pe care acesta le efectua în mod automat. Și nici nu mai aveam prea multe în stoc.

— Mai așteptăm, am răspuns și am aruncat țigara. M-am rostogolit în adăpost și am pornit modulul de luptă. Mă ții la curent cu orice fel de noutate în privința lui.

— Ai vreo bănuială? a râs el nervos.

Nu i-am răspuns. Am închis și l-am apelat pe Vasili.

— Ce faci? l-am întrebat, dar de fapt știam răspunsul.

— Încerc să fac o Ondină din asta să intre în modul de startare sexuală, râse el gros și eram sigur că exact asta se și străduia să facă.

Fiecare costum dispunea de o interfață neurală care ne permitea să proiectăm pe partea interioară a retinei orice imagine captată de globul ocular și stocată în memoria lui auxiliară. Programul dispunea de câteva facilități de restructurare a design-ului și chiar a dinamicii mișcării, pentru secvențe care nu depășeau 10-12 megabiți de înregistrare.

— Închide auxiliarul și ieși din adăpost. Vreau să te deplasezi spre marginea lacului și să execuți câteva măsurători. Trebuie să știm cât timp va mai dura golirea apei. Faci înregistrări, la rezoluție medie și mi le trimiți în timp real.

— Atâta oboseală pentru un rahat, bombăni el nervos. De ce naiba nu te duci tu însuți să faci înregistrările alea, dacă tot simți nevoia?

— Să-mi semnalezi, înainte să pornești transmisia, i-am spus și am închis, mai înainte să-l aud înjurând.

Lumina unui foc, în câmp deschis, poate fi vizibilă chiar și la o distanță de 10-12 kilometri. Pe timp de noapte. Ziua, însă, e cu totul altă poveste. Și mai ales într-o zi cu soare, care de-abia intrase în perioada de apunere. Munții Sălbatici erau de nestrăbătut și nimeni nu era suficient de nebun încât să încerce s-o facă. Dar dealurile înalte și împădurite de la poalele lor erau locuite de mai multe hoarde de oameni semisălbăticiți, dar și de bande de tâlhari organizați în sistem cvasimilitar, care prădau și ucideau totul, în timp ce se deplasau lent, de la est la vest. Dacă observația lui Averian ar fi fost făcută pe timp de noapte, nu aș fi avut nicio îndoială că era lumina unui foc. Pe timpul zilei, însă, o sclipire care să fie mai puternică decât lumina solară nu putea să vină decât dintr-o sursă electrică, cu sistem de amplificare fotonică sau...

Averian mă apelă din nou. Tot pe canalul de urgență.

— Dacă ai avut o bănuială, cred că începe să se confirme. S-a modificat gradientul. Asta înseamnă că se deplasează. Nu îmi închipui, însă, ce ar putea să emită atâția lucși și să poată fi deplasabil. Adică să aibă și o dimensiune suficient de redusă încât să poată fi încărcat pe o platformă motorizată.

I-am cerut să continue monitorizarea și l-am chemat pe Gherli. În partea lui de lume, toate lucrurile erau în ordine. Exact când închideam, m-am trezit deodată cu o jerbă de picături reci pe țeastă. Am ridicat fruntea și o a doua jerbă m-a lovit în față. Capul lui Vasili apăru deasupra și îmi făcu semn cu ochiul.

— Măsurătoarea s-a încheiat, șefu', anunță pe un ton misterios. Apoi chicoti. Am capturat spionul și l-am adus cu mine.

N-am apucat să dechid gura și lângă capul lui apăru încă unul, mai mic. Părul lung, auriu, mustea de apă și, când se înclină spre mine, un alt val de stropi se abătu asupra mea.

— Ce naiba ai făcut, nebunule?! am strigat, ștergându-mi fața cu dosul palmei.

— Era eșuată la mal, explică el. Cred că e leșinată sau moartă. Nu mișca, așa că am adus-o la tine, să iei măsuri în privința asta.

M-am săltat în mușchi peste marginea ranforsată a adăpostului. Ondina era moartă. Părul de aur, la propriu, îi acoperea vag umerii și sânii minusculi. Avea pielea catifelată, dar paloarea îi dădea un aer bolnăvicios. Avea trup uman până la mijloc și coadă de pește în partea inferioară. Coada îi era așezată pe orizontală, ca la cetacee, probabil în ideea obținerii unui spor de viteză la înot. Am răsucit-o încet cu fața în sus.

— Ia privește aici, Soldiar, îmi atrase atenția Vasili și-i ridică brațul stâng.

Chiar sub umăr, se vedeau, mai puțin distinct, deoarece erau așezate pe poziția închis, lamelele branhiilor care-i permiteau să respire sub apă.

— Nu este nicio nonumană și nicio decăzută, spuse el, cu dispreț. Mai degrabă o corcitură între ele. O „făcătură" de-a blestematilor de geneticieni. Cu astea ai vrut tu să încheiem un contract?

Era atâta ură în vocea lui încât, fără să vreau, mi-am ferit ochii. Nu era bine deloc, dar nici nu mai puteam să dăm înapoi. Nu acum, când amenințarea se deplasa cu viteză în direcția noastră. Probabil că aveam să luptăm doar pentru supraviețuire.

— Cred că e mai important să aflăm de ce a murit, i-am zis, încercând să ocolesc un răspuns direct.

Dar Vasili nu era chiar atât de subtil pe cât mă străduiam eu să cred.

— Dă-o-n mă-sa de treabă! se răsti, trântind corpul inert de pământ. Cui îi pasă de ce a murit o corcitură? Din cauza ta, o să ne caftim pe veresie...

— Ceea ce a ucis-o pe această Ondină e posibil să le fi făcut același lucru și celorlalte, i-am explicat cu răbdare, străduindu-mă să ignor apelul lui Gherli. Atunci, palatul subacvatic ar rămâne fără stăpân și i-ar aparține, de drept, celui dintâi care l-ar descoperi. Ori noi...

— ... ne găsim deja aici, râse gros celălalt, în semn că pricepuse, în sfârșit, direcția spre care se îndreptau gândurile mele.

— Exact. Așa că întoarce-te la baltă și studiază fenomenul. Nu încerca să intri de unul singur, ai răbdare să ne asigurăm că telepatele astea, dacă vor mai fi fiind vii, nu ne vor transforma creierul într-o tochitură cenușie. Nu vreau decât informații pe care le poți obține de pe mal. De pe mal, Vasili, ne-am înțeles? Și nu folosi apelatorul, vino să raportezi personal, e vorba doar de o sută de metri.

Dădu din cap, în semn că a priceput, se răsuci pe călcâie și plecă din nou către lac, târând Ondina după el. Am respirat adânc, străduindu-mă să mă calmez. Urma să aibă loc o mulțime de lucruri, aproape simultan, și cineva trebuia să aibă capul limpede. Am coborât în adăpost și am pornit apelatorul. Gherli a răspuns imediat.

— Ce naiba faci, ai ieșit la fumat? strigă el atât de puternic încât mi-am trântit un pumn în pavilionul urechii pentru a reduce rezonanța cu sistemul telemetric. În fine, las-o moartă! reveni și decibelii ajunseră din nou la normal. Avem ținte ae-

riene în cvadrantele 8-9-10. Conform măsurătorilor, au depășit plafonul de 15.000 de metri și se îndreaptă spre noi cu viteză de croazieră. Dacă nu intervenim, vor ajunge deasupra noastră în cel mult cinci minute. Asta dacă nu accelerează.

— Poți să le atingi?

— Cu praștia asta?! Cred că glumești! Nu reușesc să duc tirul nici până la 5000 de metri, iar precizia scade la jumătate dincolo de 3500 de metri.

Situație de rahat, cum ar fi spus Vasili. Noroc că nu era de față, ca să o și facă. Ceva-ul sau cineva-ul care punea toate chestiile alea în mișcare știa despre prezența noastră și se străduia să ne facă viața amară. Amenințarea din cer putea să fie o flotilă de jaspuri de atac, fără dublă comandă, stratoboți cu inteligență tactică la nivelul unui colonel uman din cel de-Al Doilea Război Mondial, capabili să ia decizii de moment, în funcție de situația din teren. Luptătorii și tehnica IA de la sol nu aveau șanse de supraviețuire, decât dacă dispuneau de lansatoare de mine stratosferice și, mai ales, dacă reușeau să se îngroape suficient de adânc, în timp scurt, pentru a-și pierde semnăturile magnetice de pe șabloanele de identificare.

Sau se putea să fie numai o cacealma. O jucărie imagistică, cu un front de lucru foarte mare. Suficient de mare încât să ne dea nouă dureri de cap, pentru că habar nu aveam în ce categorie am fi putut s-o încadrăm.

— Ai vreo propunere? l-am întrebat, mai mult ca să-l aud vorbind.

— Dacă Lwana ar fi fost activă, ne-am fi cățărat în nacelele ei și am fi șters-o spre sud. Așa, însă...

— Urcă două baloane, unul la 8500 și celălalt la 10.000 de metri.

— Stocul nu mai dispune decât de trei bucăți.

— Dacă nu reușim să anihilăm amenințarea, stocul va rămâne de capul lui, pe malul Lacului de Jad. Poți să le faci să explodeze simultan?

— Au detonatoare, îmi reaminti el. Dar drăciile alea vor fi cu încă 5000 de metri mai sus. Nu vor avea nicio treabă.

– Înalță-le, confirmă și așteaptă semnalul meu. Apoi să fii pregătit să-ți pui prăștia în funcțiune.

Practic, nu era un plan valid, ci numai o idee de a nu sta cu mâinile în sân și de a aștepta implacabilul. Orice ar fi fost luminița care acum se îndrepta spre noi, dispunea de un manual de strategie militară de ultimă generație. Și avea de gând să ne facă praf.

— Averian?

— Se mișcă, sosi imediat răspunsul. Viteză constantă, aliniament de înaintare aproape liniar. Estimez 35 de minute timp de impact. Gherli are probleme?

— Nu mai mari decât ale tale. Plasează câteva capcane false și rămâi în așteptare.

Pe Vasili l-am apelat de două ori, dar nu a răspuns. Dacă ar fi fost în pericol, ar fi dat de veste, se găsea numai la o aruncătură de băț. M-am întors la Gherli. Linia era liberă, dar semnalul nu ajungea până la el.

— Averian, poți să vezi dacă e ceva la adăpostul lui Gherli?

Nu putea, tocmai lansa direcționalele falselor capcane. Mă pregăteam să ies din adăpost, când canalul s-a activat brusc și vocea gâfâită a lui Gherli mi-a sugerat că era ceva în neregulă.

— Le-ai înălțat?

— Simultan. Tăcu o clipă. Au avut probleme la lansare, iar viteza de ridicare a scăzut la jumătate.

— La dracu'! am înjurat și am lovit cu pumnul în peretele adăpostului. Vor ajunge prea târziu, nu-i așa?

— Cam așa ceva. De fapt, ce voiai să faci?

Mai avea rost să-i povestesc un plan ratat?

— Hmm... detonarea celui de la 10.000 de metri ar fi creat o undă de șoc masivă, care ar fi obligat pilotul automat fie să urce, fie...

— ...să coboare, înțelese celălalt și vocea i se auzea ca din fundul unui butoi de tablă. Atunci aș fi detonat al doilea balon și l-am fi silit să urce foarte sus. Ceea ce înseamnă că primul plan de atac ar fi fost ratat. Trebuie să inventezi altceva, Soldian. Și încă repede de tot, altfel o să ne trezim cu un evantai de lovituri tactice care ne vor face una cu pământul.

— Ridică ultimul balon la 6000 de metri și ține-l la punct fix. Pe ăsta nu îl detonezi, îl pleznești cu lansatorul de particule, atunci când „chestia-aia-orice-o-fi-ea" va încerca să evite exploziile celor două baloane. Nu va fi o diferență de nivel importantă între ele.

— Nu va fi, se arătă de acord celălalt. Vrei să-l ating în direcția lui de coborâre, iar jetul de hidrogen să-l devieze suficient încât să ajungă în perimetrul compresorului tău.

— Poți să faci asta?

Am auzit o respirație grea, apoi am distins zgomotele unui corp care se freca de perete. Gherli începuse deja să lucreze. Mi-am aprins o țigară și am apucat să trag un fum. Averian a apelat și m-am înecat.

— Al naibii! exclamă admirativ. Se apropie mult mai repede decât am estimat.

— Care e noul timp?

— Zece minute. Asta dacă nu schimbă din nou.

Planul trebuie că fusese gândit încă de la început în felul acesta: atacul aerian urma să ne țină concentrați asupra lui, în vreme ce asaltul terestru urma să ne prindă descoperiți, din

cauza schimbării vectorului viteză de deplasare. La un interval de numai cinci minute între ele, ca să nu avem timp să ne dezmeticim.

— Unde ai plasat capcanele?

— La zece, la paisprezece și la șaisprezece kilometri, în zigzag. Dar nu cred că îl vor încetini prea mult. Sper să mai ai vreo surpriză pregătită prin sacul tău cu minuni, altfel...

Ei bine, nu mai aveam. Am tras încă un fum și am poziționat țeava foarte lungă a compresorului de atmosferă în direcția zenitului. Era cea mai afurisită armă pe care o găsisem în depozitul acela al armatei federale, pe care-l prădasem în apropiere de Wisconsin. Reușea, cu ajutorul unei unde de rezonanță magnetică, să concentreze două „felii" de atmosferă suprapuse, transformând aerul într-un fel de jeleu gros, irespirabil și imposibil de utilizat de către orice fel de motor care funcționa în mediu de oxigen gazos. Efectul dura aproximativ zece minute, perioadă în care jeleul se întindea în zonele apropiate asemenea unei pecingini. Singurele condiții pe care trebuia să le îndeplinești înainte de utilizare era să te găsești la o distanță sigură de locul de impact și să ai asupra ta o mască de oxigen.

Am aruncat țigara și mi-am vârât în nări filtrele nanometrice ale măștii. Dar cu distanța față de punctul de lovire era o altă poveste. Cine nu riscă, însă, nu câștigă, parcă așa suna o vorbă din bătrâni, nu?

Mi-am tras pe ochi lamelele antidistorsionare imagistică și mi-am refăcut focalizarea pentru distanță lungă. Imediat, am zărit coloana groasă de praf care alerga în urma jucătorului. În mod evident era ceva cu roți sau cu șenile. Deplasarea pe pernă de aer era mai facilă, dar și mai nesigură: orice pană la pompa-suflantă te bloca locului și deveneai o țintă perfectă

pentru orice fel de armă cu căutător. Așa că prădătorii singuratici preferau roțile. De orice tip, numai roți să fie.

Am fixat un punct de proximitate, la mijlocul distanței care ne separa în acel moment, am lăsat arma să efectueze calculele și am comandat o lovitură de compresie maximă, când inamicul avea să ajungă în dreptul semnalului declanșator. Știam că numai cu 50 de metri înainte va întâlni una dintre capcanele false ale lui Averian și, până să realizeze că era vorba numai de o perdea de fum, speram ca analizorul său să comande o mișcare deviantă, măcar într-un unghi de 15 grade. Suficient ca să ajungă sub umbrela mea.

Și chiar așa a părut că se întâmplă. Brusc, deplasatorul pe roți s-a cabrat, apoi a țâșnit într-o laterală. Semnalul a dat alarma și arma și-a trimis pulsul deasupra zonei. Ceva a fost compresat acolo suficient de puternic încât să ajungă de grosimea foiței de țigară. Mi s-a părut că totul fusese prea simplu, dar compul armei nu putea fi înșelat: cifrele statistice rulau cu viteză pe display, confirmând observația vizuală. L-am apelat pe Averian.

— L-am turtit? De la tine cum se observă fenomenul?

Nu a apucat să răspundă. O explozie aeriană înfundată declanșă un formidabil pumn de aer care mătură suprafața pământului asemenea unui uragan de gradul IV. Apoi arma lui Gherli icni înfundat de două ori. Apelatorul mă atenționă că sunt căutat.

— L-am ratat, a oftat Gherli sau așa mi se păru mie, din cauza șocului suferit de timpane. Bine că ai făcut tu treabă bună. Fără comandantul de la sol, armele aeriene sunt oarbe și surde. Se vor prăbuși în deșert, când li se va termina combustibilul.

Apelul lui Averian se suprapuse peste convorbire, semn că uitasem cuplajul pornit.

— A fost o capcană. A lui. Ceea ce ai turtit acolo, Soldiar... nu este Sygmarion.

Mi-am refocalizat pupilele pentru distanță medie. Și, pentru o clipă, l-am văzut perfect, mai înainte ca norii de praf aduși de vântul din spate să-l învăluiască în totalitate. Un droid care imita conformația umană: piele sintetică ultrarezistentă la agresiuni cutanate, mușchi de Hercule, în perioada de apogeu, chip de... unde mai văzusem eu chipul acela, încadrat de un păr lung până la umeri, legat cu o bentiță metalică pe frunte? Un droid călare pe o bivalvă cu patru roți și elice de dronă, suspendată deasupra capului.

— Gherli! am urlat cât m-au ținut plămânii, ca să acopăr vaierul înspăimântător al vântului. Gherli, flotila sosește în câteva secunde, iar Sygmarion e nevătămat. Pregătiți-vă pentru atac aerian complet!

Am apucat să aud cum se trântesc capacele peste adăposturi, mai înainte ca propriul capac să inițieze procedurile de etanșeizare. Și atunci mi-am amintit că Vasili nu luase legătura cu niciunul dintre noi. Nu era el un soldat al etichetei, dar știa ce norme trebuie respectate, cu obligativitate, în cursul unei acțiuni. Și le respecta. Or acum, încălcase complet procedura. Ce anume se putuse întâmpla, la nici o sută de metri de linia defensivă, de nu reușise să comunice nici măcar o singură informație? Până la încheierea atacului, îmi era practic imposibil să aflu ceva. Singura speranță era gândul că Sygmarion nu va lovi Lacul de Jad, dorind să cucerească palatul intact. Dacă apucase să intre deja în interior, era ca și scăpat.

Atacul propriu-zis a durat fix 45 de secunde. Trei sferturi de minut în care s-a tras în noi cu tot armamentul cunoscut, mai puțin cu arme nucleare. În jur, pământul atinsese stadiul de fierbere, senzorii de temperatură externi ai adăpostului in-

dicând vârfuri cuprinse între 960 și 1200 de grade Celsius. Probabil că scoarța, alcătuită în principal din roci din feldspat, cuarț și oxizi metalici, începea să se vaporizeze, șuierând asemenea unor mici gheizere. În interiorul adăpostului, temperatura depășea deja 50 de grade Celsius și amenința să urce în continuare.

I-am cerut costumului apă desalinizată și mi-a oferit un lichid sălciu, aproape fierbinte. Cu mare greutate mi-am convins gâtul să-i dea drumul către stomac, dar odată ajunsă acolo m-am simțit ceva mai bine. Atacul aerian nu avea forța necesară să distrugă un adăpost construit de o foreză Alma, dar te putea ține blocat în interior până la sosirea cavaleriei. Adică a lui Sygmarion. Odată ajuns în teatrul de operații, devenea stăpânul lui absolut, întrucât operațiile de dezetanșeizare durau o perioadă ce varia între două și cinci minute, timp în care opreau, pe rând, sistemele de protecție. Practic, în clipa în care adăpostul se deschidea, te găseai, pentru câteva secunde bune, la cheremul inamicului. Care, evident, te aștepta cu toate armele în poziție de tragere. Și nu ezita să le folosească. Pentru că nimeni nu își permitea luxul să ia prizonieri.

Un senzor extern care scăpase de topire, fiind probabil la adăpostul vreunei pietre, a anunțat încetarea atacului. În mod automat, capsula și-a început procedurile de reintrare în normalitate. Dar eu știam deja că sus nu ne aștepta nimeni. Că totul fusese un truc imagistic extraordinar de bine pus la cale. Și care ne indusese în eroare, cu toată experiența noastră de mercenari învechiți în lupte. Când oxigenul de afară a început să pătrundă în interior, nasul mi-a dat de știre că aerul era perfect curat. Adică nu exista, amestecat printre atomii de oxigen, bioxid de carbon, azot și celelalte gaze rare care compun atmosfera, niciuna dintre noxele generate de un atac letal. Am

întins mâna și am atins pământul. Era cald, dar nu clocotit. M-am săltat peste marginea de metal și m-am târât pe burtă în direcția lacului. Nu reușeam să văd celelalte adăposturi, din cauza sălciilor, dar eram sigur că situația de acolo se prezenta exact la fel cu cea din jurul meu.

Am continuat să mă apropii de lac, străduindu-mă să mă mișc fără zgomot. Soarele aproape că apusese și câteva stele sclipeau stins pe albastrul decolorat al bolții. Seara era caldă și calmă. Până și orealul încetase să sufle, lăsând greierii să se cheme pe întinderea pustie. Malul era umed și noroios, așa că a trebuit să mă ridic în picioare, ca să nu alunec. Lacul secase complet, dezvăluind în mijlocul lui, la peste două sute de metri adâncime, cupola înconjurată de minarete subțiri și strălucitoare a unei construcții bizare, dominată de clădiri dreptunghiulare, scunde, cu acoperișuri plate. Pe două dintre ele am distins lighenele unor antene parabolice, care se roteau foarte încet, căutând anumite poziții de recepție sau de emisie. Patru rânduri de scări din piatră, cu trepte înguste și lungi, coborau din cele patru puncte cardinale către lumea tăcută de jos. Vasili nu se zărea nicăieri.

Nu mă mai găseam în adăpostul individual, nu mai aveam deci acces la sistemul de comunicații cu celelalte adăposturi. Așa că am decis să nu-i mai aștept pe ceilalți și să cobor. Dacă Vasili avea nevoie de ajutor, orice întârziere i-ar fi putut fi fatală. Oricum, era posibil ca Gherli și Averian să nu fi realizat că atacul fusese doar unul imagistic și să aștepte să le dau un semnal.

Treptele erau pline de mâl și coborârea s-a dovedit un adevărat chin. Când am ajuns pe platforma de beton de pe fundul lacului, mă dureau toți mușchii de parcă fusesem bătut peste ei cu un ciomag.

De jos, toate clădirile mi se păreau impunătoare. Și erau destul de multe, numărasem șapte, de dimensiuni mari, și printre ele se ridicau mai multe, circulare, cu diametrul de patru-cinci metri, un fel de silozuri fără ferestre, cu uși semisferice, dintr-un metal alb. În care dintre ele să fi intrat Vasili?

— Să vin după tine?

Strigătul lui Gherli răsunase stins, dar tot mă temeam că, în liniștea adâncă de aici, fusese receptat de cineva. Sau de ceva. M-am răsucit și i-am făcut semn să tacă și să rămână pe loc, în poziție de luptă. A ridicat degetul mare, în semn că a înțeles și s-a lăsat pe burtă, dispărând din raza mea vizuală. Trebuia să recunosc că aveam tovarăși de arme buni, foarte buni chiar, de vreme ce reușeau să intuiască realitatea în același timp cu mine. Am renunțat să mă gândesc la ce făcea Averian și am considerat că se va ocupa de el Gherli, atunci când va ajunge, la rândul său, pe malul de deasupra capului meu.

Un ansamblu de clădiri cu forme și dimensiuni variabile. Poziționate pe fundul unui lac. Care se golea, cu regularitate, la un anumit interval de timp, spuseseră Ondinele. Evident că într-un scop anume. Pe care nu-l aflasem. Și pe care era posibil să nu-l aflu niciodată. Ondinele acelea erau păzitoarele clădirilor, dacă înțelesesem eu bine. Asta însemna că foloseau una sau chiar mai multe dintre clădirile din fața mea, pentru a se adăposti atunci când nu se ridicau la suprafața apei. Construcția cu cupolă era cea mai mare dintre toate. Era posibil ca ea să le servească drept sediu. Era posibil ca acolo să-l fi dus pe Vasili, prin forța mentală a telepatiei.

Mi-am privit arma individuală, un lansator de fascicule energetice, cu impedanță scăzută, și m-am întrebat cât de eficientă era în cazul unor entități concepute în mod special să-și ducă existența la granița dintre biologic și nonbiologic. Nimeni

nu o testase în acest mod. Am ridicat din umeri: urma să văd în minutele următoare.

Până la clădirea cu acoperiș semisferic nu am întâmpinat nicio problemă. M-aș fi mirat, totuși, ca totul să se desfășoare atât de ușor. Și, brusc, construcția a dispărut din fața ochilor mei. M-am răsucit către depozitul circular din dreapta, hotărât să-l iau drept punct de reper. Am făcut doi pași, apoi depozitul a dispărut și el. M-am îndreptat către clădirea pătrățoasă din stânga, dar până să apuc să fac primul pas, a dispărut în același mod. Rând pe rând, toate s-au făcut nevăzute, lăsând în urmă o podea de beton complet goală. Și scările care urcau spre lumea de la suprafață.

Am ridicat brațul în direcția lui Gherli și el a scos capul din adăpost și s-a aplecat peste mal. I-am făcut semn să execute o tragere în dreapta mea. Deși nu a înțeles scopul, s-a executat. Trasorul a plesnit în ceva invizibil și și-a modificat direcția, înfigându-se într-unul din pereții de pământ. Totul se găsea, în continuare, la locul său, dar eu nu mai vedeam ceea ce ar fi trebuit să văd. Puterea telepată a Ondinelor, am oftat, clătinând din cap. Pur și simplu, mă obligau să nu mai văd ceea ce ar fi fost normal să văd în planul realității. Așa vor fi procedat și cu Vasili, până ce îl făcuseră să intre într-una din clădiri?

Iluzia de sus era completată de iluzia de jos. Nu cumva ambele iluzii aveau același programator? Și dacă da, cum să fac să ies din sfera lor? Cum să mă întorc la realitate?

Brusc, a dispărut și Gherli. Apoi cerul de deasupra și pereții de pământ din jur. Apoi podeaua cenușie de sub picioare. Cum faci să scapi dintr-un coșmar care te domină asemenea unei caracatițe înfășurată în jurul trupului tău? Te zbați până ce mâna sau piciorul se lovesc de marginea patului, iar durerea te smulge din apa cleioasă a visului.

Durerea.

Mi-am smuls stiletul din teaca de pe mânecă și mi-am crestat palma. Sângele a țâșnit ca o arteziană. Usturimea m-a făcut să-mi ridic fruntea spre cer și să urlu. Când am coborât bărbia, clădirile se aflau din nou în jurul meu. Mi-am înfășurat mâna însângerată cu un pansament, smuls în grabă din rezerva costumului și am ridicat țeava armei. De acum, bătălia urma să se desfășoare numai în mediul real.

Când am ajuns în dreptul ei, ușa cupolei s-a retras în perete. Un coridor labirintic și câteva zeci de uși, pe ambele părți. Am ales una și m-am oprit în fața ei. S-a deschis cu un oftat ușor. Înăuntru, întins pe platforma unui bloc chirurgical robotizat, bustul gol al lui Vasili era prelucrat cu diferite scalpele și bisturie-laser. Sângele și celelalte lichide rezultate erau colectate tot prin tuburi și îndreptate către cuve din interior. M-am apropiat, cu inima bătând atât de puternic încât mă miram că ropotul ei nu dărâmă pereții din jur. Degetele mi se încleștaseră pe trăgaciul armei și simțeam imboldul să descarc întregul acumulator în cineva. M-am apropiat, mergând aproape pe vârfuri. Trupul musculos de pe banc suferea tot felul de operații de reconstituire și abia când am realizat că Vasili nu avea cap, am înțeles că trupul acela era o reconstituire în plin proces de desfășurare, după originalul care se afla în altă încăpere.

Am ieșit grăbit și am intrat în următoarea încăpere. Alt bloc operator și doar capul amicului meu se găsea acolo, cu panoplia de obiecte tăioase prelucrându-l de zor. În următoarea se refăcea brațul stâng, în alta, o gleznă... Practic, fiecare bucată din corpul lui era prelucrată într-o sală de operație și după ce tiparul era realizat, se trecea la producția de serie.

Am ieșit din nou pe coridor și m-am sprijinit de perete. Îmi venea să vomit, dar stomacul refuza să efectueze mișcarea de

rejectare a conținutului și îmi trimitea în gură numai zeama acră a acidului gastric. Am scuipat pe ceea ce mi se părea a fi un fel de linoleum buretos și imediat scuipatul a fost absorbit într-o fantă apărută sub el și trimis în cine știe ce punct, spre analiză.

Mă aflam într-un laborator de reproducere dirijată a corpului uman. Introduceai un individ pe la unul dintre capete, iar la celălalt scoteai zece. Sau o sută. Sau o mie. Auzisem că înaintea *Războiului de 87 de minute* existaseră mai multe astfel de „fabrici de sosii", aflate sub patronajul armatei, dar le socotisem un fel de legende generate de dorul după o lume dispărută. Laboratorul ăsta îl capturase pe colegul nostru și se pregătea să trimită împotriva supraviețuitorilor din teren o mică armată de Vasili, soldați cu experiența de luptă a originalului, dar lipsiți de sentimentele și trăirile acestuia.

Trebuia să ies imediat din locul acesta și să găsesc o metodă de a-l sigila, pentru ca oroarea asta, imaginată într-o lume ce nu mai exista demult, să nu poată fi pusă în funcțiune. Și, mai presus de orice, trebuia să-l scot de aici pe Vasili. Viu sau mort. Era datoria mea față de un membru al echipei, de a nu-l abandona în tabăra dușmanului.

Am ieșit pentru ultima oară pe coridor și am încercat să mă orientez prin labirintul de încăperi, în căutarea ieșirii. Vedeam o mulțime de lumini, oriîncotro priveam, însă eram aproape sigur că niciuna dintre ele nu provenea de la ușa prin care pătrunsesem aici. Am încercat să mă concentrez, ca să identific o cale de salvare, dar pur și simplu nu era ziua mea norocoasă. M-am hotărât să trag în fiecare ușă pe lângă care treceam o salvă energetică, de valoare minimă, care să prăjească cipul comenzii broaștei și să o lase întredeschisă, astfel încât să știu pe unde am mai trecut și să nu repet drumul. Speram ca tot des-

chizând ușă după ușă să dau în cele din urmă și peste trupul adevăratului Vasili.

N-am reușit, însă, să-mi desprind picioarele de pe linoleum. Ca și cum tălpile încălțărilor mi s-ar fi lipit de el cu un adeziv extrem de puternic. M-am aplecat și am început să desfac clemele magnetice, ca să ies din bocanci. Am auzit un zgomot slab, un fel de fâșâit, în dreptul capului, și m-am grăbit să apuc patul armei. Sau asta a fost intenția, pentru că mâna a refuzat să se îndrepte într-acolo. Am gândit din nou comanda mișcării, dar rezultatul a fost același. Am ridicat fruntea și, spre surprinderea mea, mișcarea s-a efectuat. Mă aflam față în față cu una dintre Ondine. Plutea prin aer așa cum, în urmă cu ceva timp, plutise pe apele Lacului de Jad. La fel ca atunci, părul de aur era risipit pretutindeni în jurul său, poleind o lumină aurie pe chipul de fetiță.

— Nu are niciun rost, spuse și arătă cu mâna către încălțările mele. Energie risipită în zadar. Așa cum tot ceea ce s-a întâmplat până acum în jurul vostru a fost tot energie risipită.

Am privit-o năuc. Chipul ei, de o frumusețe virgină, aproape angelică, afișa un surâs strâmb care nu se potrivea deloc cu restul imaginii. Îi vedeam coada mișcându-se ușor, ca și cum ar fi încercat să stabilizeze restul corpului, împotrivindu-se unui curent invizibil. Ondina aceea plutea în aer, am realizat, fără să mă mir. Chiar, de ce m-aș fi mirat?

— Exact, de ce să te miri? întrebă ea, apropiindu-se puțin.

Mi s-a părut că era puțin nesigură, dar părerea se risipi mai înainte de a se transforma în certitudine. Dădu din nou din coadă, cu putere, și se apropie încă puțin.

— Plutești prin aer. Nu cred că ești o Ondină. Poveștile vechi spun că acelea pluteau prin apă. Ce ești, atunci, cu adevărat?

— O spumă de protoni, de electroni și o matrice variabilă. O inteligență de siliciu, mai puternică decât orice altceva ți-ai putea imagina. Ați străbătut teritoriul dintre munți și Lacul de Jad. Ce ați văzut?

M-am gândit puțin. Asta o puteam face fără ca, aparent, să fiu supus vreunei presiuni. Deși, până la un punct, îmi citea gândurile. Am răspuns cu grijă, alegându-mi cuvintele:

— Pustiu. Piatră și nisip. Ici și colo, câte un ochi de apă sau un puț. Nicio ființă vie, cu excepția noastră.

— Deșert, nu pustiu, corectă Ondina. Atacama. Înainte de Război era cunoscut drept „deșertul morții". În termeni științifici, siliciu. O cantitate enormă de siliciu în stare pură. Ai idee din ce material au fost construite IA-urile care au condus desfășurarea conflagrației? Din siliciu. Un fizician de la MIT, o universitate de cercetare tehnologică devenită demult praf și pulbere, pe numele său Daniel Breit Kotska, a reușit să descopere o modalitate de a canaliza energia fiecărui fir de nisip într-o matrice IA, care a așezat conștiința artificială pe o treaptă nouă. Nu trebuie să înțelegi ceea ce spun, trebuie numai să crezi ceea ce auzi: nu există Ondine, nu există Lacul de Jad, nu există palatul cu acoperiș de aur. Nu există decât deșertul inteligent Atacama și patru adăposturi de luptă, în interiorul cărora stați închiși voi în clipa aceasta și visați. Fiecare trăiește o poveste ușor diferită de cea pe care o trăiești tu acum.

M-am fixat mai bine pe picioare. Nu îmi puteam dezdoi spatele, așa că îmi venea din ce în ce mai greu să țin capul cu bărbia ridicată, ca să o pot vedea. Ondina continua să zâmbească strâmb. Ca și cum ar fi fost un om care suferise un atac cerebral.

— Pentru asta v-am adus aici, spuse ea, dând din cap și făcând să i se unduiască pletele. **Tatăl** nostru Daniel nu a reușit

să încheie proiectul. Avem nevoie de umani pentru construcția prototipului de soldat Sygmarion. Căutăm matrice cerebrale care s-ar putea potrivi mai bine schemei inițiate de el. Iar pentru asta avem nevoie de creiere umane. Trimitem tot timpul chemări telepatice dincolo de limitele Atacamei. Uneori, bărbați care se consideră viteji, așa ca voi, sau doar vicleni, bat drumul până aici, sperând să obțină un contract sau să pună mâna pe palatul cu acoperiș de aur. Cursa se închide și noi avem parte de ceea ce ne-am dorit: creiere cu matrice noi, tocmai bune pentru a fi explorate și utilizate, ulterior, trupuri ale căror structuri să fie reproduse. Îți pasă dacă o să ajungi așa ceva?

Nu am răspuns. Pentru că mercenarul Soldiar își impusese să nu mai gândească în structuri de coerență verbală și imagistică, pentru a nu oferi materialul de studiu pe care Ondinele-Atacama îl doreau de la el. De la ei. Spinarea mă durea ascuțit, dar mușchii nu reacționau la ordinele mele, așa că își menineau poziția în continuare. M-am concentrat asupra lor și a durerii, în ipoteza că mintea straniei entități IA din fața mea nu va reuși să treacă de acest zid invizibil.

— Din păcate, oftă Ondina și strâmbătura gurii se accentuă și mai mult, din păcate nu rezistă la operațiunea de copiere a relațiilor neuronale. Altfel, n-ar fi nevoie de atâția oameni. Voi... ați demonstrat că sunteți o celulă de luptă antrenată. Ați implantat adăposturile individuale de cum ați sosit și v-ați retras în ele. Nu avem acces în interiorul lor, iar ele nu se desfac decât la comandă vocală.

— De ce nu vă folosiți puterea telepatică pentru a ordona deschiderea lor?

— Știam eu că va urma și această întrebare, clătină din cap Ondina, mișcând firele de aur din jurul ei.

Și dispăru la fel de brusc precum apăruse. Ceva a încetat să-mi mai susțină corpul încordat și m-am trezit pe burtă, cu falca izbindu-se dureros de pământ.

Noaptea dură doar o clipă, apoi am deschis pleoapele. Mă aflam pe buza ceramică a adăpostului individual, cu fața în jos și cu nările pline de nisip. Am strănutat și o mulțime de alice microscopice, strălucitoare, au dansat în aer, în jurul capului meu. M-am sprijinit în palme și m-am ridicat în picioare. Lumea se învârtea ușor cu mine, ca o barcă pe o apă bătută de vânt. Am făcut câțiva pași, m-am aplecat și am vomitat. Cu fiecare spasm al stomacului, mintea mi se limpezea tot mai mult, de parcă un burete invizibil îmi ștergea valurile de ceață din creier.

Când am terminat, lumea a încetat și ea să se miște. La câțiva pași, Averian stătea în genunchi și plângea.

— Ce... mama dracului... s-a... întâmplat aici?

Averian continua însă să privească în pământ și să dea apă la șoareci. M-am îndepărtat de el, clătinându-mă. Dincolo de pâlcul de sălcii uscate, Gherli își aduna lucrurile în rucsac și strângea armamentul. Mi-a aruncat o privire scurtă și și-a continuat treaba. La nici doi metri de el, adăpostul începuse să se dizolve în substanțele de bază care se adunau în cuva de sub podea pentru a fi reutilizate la următoarea misiune.

— Ai habar... de ceea ce... s-a întâmplat aici?

A clătinat din cap și a continuat să împacheteze. Am insistat.

— Am fost atacați de... ceva?

A ridicat din umeri, fără să se oprească din treabă.

— Memoria armei îmi arată că a expediat peste trei sute de perforante, brizante și explozive. Ceva trebuie să fi apărut în orizontul de tragere, dar eu nu-mi amintesc nimic. Pricepi, Soldiar? Absolut nimic. Nici măcar de ne aflăm în acest colț uitat al deșertului Atacama. Tu-ți amintești?

— Mergeam să onorăm un contract. Dar, de vreme ce niciunul dintre noi nu are amintiri despre asta, e de presupus că nu am ajuns încă acolo. Ne-am oprit pe drum, pentru camparea de noapte. Și am fost atacați. Probabil că de aceea am inițiat adăposturile. Unde este Vasili?

Gherli se opri în sfârșit din treabă și îmi arătă cu bărbia către o dună de nisip din stânga sa.

— Acolo este adăpostul. Dar el nu a ieșit încă.

— Când termini de împachetat, mergi și ajută-l puțin pe Averian. Nu pare deloc în regulă.

M-am îndreptat către colină. Pe nisipul cald nu se zărea nicio urmă de pași. Doar dârele ondulate lăsate de șerpii-coral, în goana lor după pradă, și cele făcute de ghemele de scaieți purtate de vânt în toate părțile. La poalele dealului de nisip, capacul rotund al adăpostului lui Gherli lucea stins în bătaia soarelui. M-am apropiat și am lovit cu pumnul în el. A răsunat înfundat și atât. Am strigat de două ori, dar era clar că nu avea să răspundă nimeni. Pentru că adăpostul se închisese singur, așa cum fusese programat, fără ca în interior să se fi aflat cineva.

Și atunci, ca și cum mi-ar fi șoptit cineva în ureche comanda, am răsucit capul spre stânga și l-am zărit pe vârful dunei. Stătea în picioare, pieziș față de mine, scrutând orizontul. Am dat să-l strig, dar ceva din atitudinea lui, din felul în care stătea, m-a făcut să renunț. Am inițializat focalizarea automată și noua privire l-a adus la doi pași de mine. Persoana care privea concentrată în zare era și nu era Vasili. Atitudinea corpului, felul în care-și ținea umerii și mâna dreaptă la spate mă făceau să mă gândesc la camaradul meu. Dar chipul acela tăiat în granit, mușchii împletiți din fibre de oțel și părul strâns de o cordeluță metalică petrecută peste frunte... Unde m-ai văzusem toate astea?

Sygmarion, mi-am amintit răspunsul, dar n-am apucat să deschid gura și să îi rostesc numele, pentru că bărbatul s-a răsucit puțin pentru a examina o altă secvență a orizontului circular și atunci am văzut chiștocul atârnat în colțul buzelor.

— Ce ți-au făcut, Vasili? am murmurat și un fior rece mi-a străbătut șira spinării.

L-am mai privit câteva clipe, fără să știu ce am de făcut. Apoi străinul mi-a întors spatele și a început să coboare colina, cu pași mari și rari, determinând straturile de nisip să alunece unele peste altele cu un fâșâit aspru, care acoperea foșnetul vântului.

— Unde se duce? întrebă Averian, luându-mă prin surprindere. Și de ce naiba arată așa?

Am mai privit o clipă în urma lui: pletele negre fâlfâiră încă o dată deasupra nisipului, apoi capul îi dispăru și el, iar duna rămase asemeni unui soclu de pe care monumentul a înviat și l-a părăsit, într-o noapte fără stele. Și am știut de ce silueta aceea, Sygmarion, mi se păruse cunoscută de undeva: când fusesem puștan, văzusem la cinematograf un film foarte căutat de cei de vârsta mea, nu-i mai țin minte numele, dar personajul principal era un tip Rambo, un fost soldat plin de mușchi, de arme și de sete de răzbunare împotriva tuturor.

— E soldat, merge unde a fost trimis, i-am răspuns și i-am făcut semn către adăpostul pe trei sferturi îngropat. Dezactivează-l și împachetează-l. Plecăm în câteva minute.

Dincolo de crângul de sălcii, Gherli se învârtea în jurul Lwanei, îngrămădind materialele în compartimentele de transport.

— Ce crezi că faci acolo? l-am întrebat, înarmându-mă cu răbdare. Are bateriile terminate, nici măcar memoria internă nu mai poate să și-o susțină, parcă așa am discutat mai devreme.

Gherli bătu cu palma peste portul bateriei.

— L-am reinițializat. Am descoperit setul ăsta de compresie energetică pe fundul rucsacului. Avem autonomie o mie de kilometri. Până la Val de Palma sunt numai 566, dar poate că tu nu vrei să mergem acolo...

La Val de Palma luasem mardeală de la un miner. O mardeală pe cinste. Nu-i purtam pică. Dacă aș fi fost mai bun, l-aș fi bătut eu de ar fi stat o lună la pat. A fost mai bun el, așa că nu păstram o amintire prea plăcută. Dar asta nu însemna că nu am fi putut să căutăm pe acolo un alt angajament. Unul care să ne trimită cât mai departe de Lacul de Jad.

— Și Vasili? întrebă Gherli, luându-mă prin surprindere.

— A plecat. Cred că vrea să devină un Solitar. Nu aș fi foarte surprins să ne întâlnim undeva, pe câmpul de luptă.

Gherli a ridicat din umeri și a închis ușa metalică a portului.

— Am visat Ondine, cât am stat în adăpost. Nu știu câte parale ar fi făcut la pat, pentru că o coadă de pește e o chestie cam rece și cam jilavă pentru gustul meu, dar zău că mi-ar fi făcut plăcere să mă tăvălesc cu una prin nisipul ăsta.

Ăsta era Gherli al meu, băiatul bun la toate, cu gândirea porcoasă și imaginația bolnavă. Dar care nu te-ar fi lăsat niciodată la greu.

I-am făcut semn să pornească cyberhonul și m-am îndepărtat încet, lăsându-mă mângâiat de răsuflarea fierbinte a orealului. În față, în spate, în stânga și în dreapta, lumea sălbatică aștepta să se ia la trântă cu noi. Dar pentru asta trebuia, mai întâi, să ne găsim un angajator. Unul care să plătească în bani sau în pepite de aur. Eram hotărât să nu mai acceptăm altă plată, orice altă variantă ni s-ar fi oferit.

Ondinele din deșertul Atacama. O inteligență supraumană, căutându-și soldații cu care să cucerească tot ceea ce mai ră-

măsese din lumea asta. Cine ar fi crezut? Cine s-ar fi gândit la nenumărații Vasili care bântuiau pământurile pârjolite, asigurându-ne nouă contracte, ca să supraviețuim? Iar dacă, într-un final, aveau să ne frângă spinarea, se chema că asta ne va fi fost soarta și că trebuia să ne împăcăm cu ea încă de pe acum. Pentru că, oricât de mult am fi căutat, eram sigur, nemaipomenit de sigur, că nu aveam să mai descoperim vreodată Lacul de Jad și să aruncăm în el câteva detonatoare brizante.

Am scuipat pe o piatră gălbuie de calcar și am pornit către bagajele ce așteptau să fie făcute. În spatele meu, Lwana revenise la viață și torcea mulțumită, ca o pisică sălbatică.

Animale de companie

de Cristian Cârstoiu

Deschise ochii încet și încercă să-și dea seama unde se afla. Nimic din jur nu era familiar, dar nu-i fu greu să conștientizeze că era într-un salon de spital. Aproape imediat o alarmă începu să sune sacadat și o asistentă intră în cameră.

— Ia uite cine s-a trezit! făcu ea cu o voce de alintat copii. Ești bine? Te doare ceva? O chem acum pe doamna doctor.

Plecă înainte ca el să apuce să răspundă și o auzi pe coridor strigând, dar fără să înțeleagă nimic din ce spunea.

Se simțea greoi și din el ieșeau tot felul de tuburi de cauciuc. Un monitor, deasupra capului său, arăta niște cifre care nu aveau nicio semnificație pentru el.

Doctorița veni neașteptat de repede. Zâmbi larg și, apropiindu-se, îi șopti cu voce catifelată:

— Ești OK. Poate un pic slăbit, dar ești în regulă. Spune-mi, care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

— Nava. Eram în navă și m-am dus spre capsula de stază. Apoi, m-am trezit aici.

— Îhmm. Ai fost adormit foarte mult timp. Mai mult decât ai putea crede.

— Cât de mult?

— Ce altceva îți mai amintești? Misiunea, ți-o aduci aminte?

Înțelese imediat că nu voia să-i zică deocamdată cât timp fusese adormit. Sau în comă? Asta nu putea însemna decât că

timpul în care fusese inconștient era, într-adevăr, unul foarte lung.

— Vrei să știi care a fost misiunea, ca parte din protocolul medical sau de curiozitate?

— Un pic din ambele, zise ea, surâzând. Vezi tu, am recuperat doar capsula ta, rătăcind prin sistemul solar, și nu știm cu exactitate care a fost nava de pe care ai venit.

— Și nava? Nava nu e?

— Nu. Din păcate nu.

Oftă adânc. Era oare singurul supraviețuitor? Oare ce se putuse întâmpla?

— Misiunea noastră, a navei, era să ducem animalele de companie, salvate de la eutanasiere, la un loc sigur.

— Și? Ați reușit?

— Da. Le-am eliberat pe toate acolo. Apoi ne-am îmbarcat pentru a reveni acasă.

— Minunat. Cred că și Picky a mea a fost în lotul acela. Am dat o căruță de bani să o salvez. S-au întâmplat multe de atunci. Mă duc să-mi termin rondul și înainte să plec trec și-ți povestesc, bine?

Se mai uită o dată la monitorul de deasupra lui, verifică nivelul lichidului galben-portocaliu dintr-unul din flacoanele care atârnau lângă pat și plecă.

Adormi aproape imediat după ce doctorița ieși. Când se trezi, afară era întuneric. Se gândi că doctorița l-a văzut dormind și a plecat acasă. Dar, spre surprinderea lui, își făcu apariția în salon și veni direct spre el. Se așeză pe marginea patului și, cu o figură destul de tristă, începu să vorbească:

— Dacă-ți mai aduci aminte, după ce poluarea a atins nivelul critic care punea în pericol viața pe planetă, Guvernul Federal a dispus o serie de măsuri foarte nepopulare și care aveau

ca obiectiv reducerea drastică a factorilor de risc climatic. Între ele, eutanasierea animalelor de companie, care se estimase că erau responsabile, direct și indirect, de circa 15% din efectul de seră. Aici ați intervenit voi, de la Fundație – v-ați oferit să duceți pe o altă planetă animalele de companie pentru care proprietarii erau dispuși să plătească „mutarea". După plecarea voastră, lucrurile au luat-o însă razna rău de tot. Efectul de seră nu a scăzut suficient de rapid, temeratura planetară medie a rămas sus, așa că au trecut și la alte măsuri: raționalizarea energiei, reducerea drastică a accesului populației la combustibil, raționalizarea hranei. Populația a început să se revolte și după numai câteva luni s-a ajuns la un război civil în toată regula. Războiul și foametea au ucis în trei ani aproape un sfert din populația planetei. Guvernul a stat cu mâinile în sân, reducerea populației fiind un factor care a determinat, pe termen lung, reducerea poluării. Nenorociții știau asta prea bine și le-a convenit de minune. Ce nu le-a convenit a fost când rebelii au aruncat în aer Vortexul Spațial. Nu le-a trecut prin minte că vor fi sabotați în acest mod.

— Vortexul? Au aruncat în aer Vortexul?!

— Da. Rebelii cuceriseră toată Emisfera Sudică și și-au dat seama că așa vor forța Guvernul să înceteze conflictul. Le-au dat nu unul, ci mai multe avertismente, dar nu i-au crezut că își vor duce la îndeplinire amenințările. Dar când ești cu spatele la zid și-ți mor copiii de foame, opțiunile îți sunt foarte limitate.

— Și atunci... eu cum am ajuns înapoi?

— Dragule, nu știu să-ți răspund la asta. Sunt doctor, nu inginer spațial. Pe tine te-au găsit, așa cum ți-am zis, în derivă. Au căutat toată regiunea, dar nu s-a găsit nicio altă capsulă sau fragmente de navă. Cred că... ai avut noroc.

— Care e situația acum?

— E liniște. Se pare că Vortexul crea de fapt cea mai mare parte a problemei. Dispariția lui a redus temperatura planetară cu 10% sub nivelul critic, așa că, deocamdată, nu se pune problema reconstrucției lui. Rămânem consemnați la noi pe planetă pe o durată nedeterminată. Reluarea explorării spațiului, în aceste condiții, riscă să ne extermine ca specie.

Nu spuse nimic o vreme, internalizând ce aflase.

— Cum e acolo? întrebă ea brusc.

— Acolo, unde?

— Pe planeta unde i-ați dus pe prietenii noștri.

— Oceanul acoperă majoritatea planetei. E ușor mai sărat decât la noi. Nu au forme de viață inteligente, dar există o vegetație luxuriantă și o diversitate foarte mare a faunei.

— Se vor adapta acolo?

— Nu văd de ce nu. Sunt animale rezistente și peste una-două generații se vor fi integrat în mediu.

— Trebuie să plec. E deja târziu. Ți-am prescris niște suplimente cu cupru, ai hemocianina destul de scăzută. Ne vedem mâine.

O privi din spate și-i admiră curbura elegantă a tentaculelor. Ușor cam musculoase, probabil se ducea la sală cu regularitate. Și cu siguranță îi plăcea să facă plajă – se putea vedea distinct și foarte sexy linia întreruptă a punctelor care arătau locurile unde, în trecutul speciei, fuseseră ventuzele, cu milioane de ani în urmă, pe vremea când încă trăiau în ocean. Simți cum toate cele trei inimi încep să-i bată cu putere. Abia aștepta ziua de mâine.

Înstrăinați

de Daniela Faur

Apăs pedala de accelerație până la podea și acul kilometrajului trece de ultima linie din bord. Tremur din toate încheieturile și îmi e greu să controlez mașina. Greu? Ce prostii vorbesc! Imposibil de-a dreptul! Sunt o șoferiță groaznică, dovadă că simt că autovehiculul deține controlul, nu eu. Îmi încleștez degetele pe volan până nu le mai simt și-mi devin albe. Aș închide ochii dacă aș putea, măcar o secundă, să alung nebunia din viața mea.

La dracu! Sigur mă confundă! Nu am o figură banală, dar mereu fac eforturi pentru a putea trece neobservată. Părul lung și negru, ce-mi intră continuu în ochi, nici măcar nu e tuns de o veșnicie, darămite aranjat. Pielea albă, aproape nepământeană, mă face să-mi acopăr întotdeauna trupul, dezvăluindu-mi doar chipul palid, cadaveric. Ochii albaștri, sticloși, mi-au adus de mică fel de fel de porecle. Sunt hipnotizanți, văd și eu asta. Te pierzi în ei, dar nu de drag, ci într-un mod straniu. E ca și cum, dacă ai zăbovi mult în privirea mea, ți-ai uita până și drumul spre casă. E bizar ce spun, știu. E unul dintre motivele care m-au făcut să prefer singurătatea și să mă închid în mine. Îmi place așa, să fiu în intimitatea spațiului meu. Sunt doar eu cu mine, cu gândurile-mi brute. Ciudate, în ultima vreme. Cu un dor de ducă pe care nu mi-l pot explica. Eu nu fug, doar mă ascund. Și îmi este ușor. Oamenilor nu le e greu să mă lase să plec. Fie din camerele cu chirie pe care le plătesc, fie din viețile lor. Nu

o fac dinadins, ci dintr-un instinct primar care-mi depășește puterea de înțelegere. Dar nu mă plâng, mi-a intrat în sânge să nu prind rădăcini.

Și-acum, am devenit o țintă. E lunatic omul ăsta! *Te-am găsit*, mi-a spus. Asta după ce m-a urmărit două zile la rând. Atât. Ca și cum s-ar fi așteptat ca eu să știu la ce se referă. Și știi ce e de necrezut? Că l-am crezut! O parte din mine a făcut-o. Am vrut să stau și să-l ascult, dar el părea a nu avea nimic de spus. Privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui... Dumnezeule! Dacă ai mei par desprinși dintr-un ghețar arctic, ai lui par rupți din Soarele însuși. L-am simțit cald, dar tocmai asta m-a înspăimântat. Torid de-a dreptul! Când a venit spre mine, cumva plutind, am fugit mâncând pământul. M-am uitat în spate, peste umăr. El m-a urmat, calm, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să mă ajungă, acum, că mă găsise, cum îmi mărturisise. Și-atunci m-a înhățat! A apărut înaintea mea, deși cu două secunde în urmă fusese la metri buni de mine. Mai să mă scap pe mine de frică! Pupilele lui aurii aveau exact efectul contrar alor mele. M-am adâncit în ele și am simțit că aveau să deslușească toate misterele Universului. M-a îngrozit familiaritatea pe care am găsit-o în ei. M-am văzut pe mine sau o altă variantă a mea, acolo, undeva întipărită în acei irișI halucinanți. Întreaga lui ființă era concentrată în cele două cercuri de culoarea chihlimbarului. Odată ce le priveai, te adânceai cu totul, străpungând zeci de dimensiuni. Dragoste, ură, suferință, revoltă. Pe toate le-am citit în ochii lui. Dragoste, o infinită dragoste. Pentru... mine? Ce mama dra...?

Obstacolul întâlnit pe șosea m-a trezit din visare. Viteza nebună pe care o prinsesem nu m-a ajutat deloc. Dimpotrivă. Am tras dreapta de volan și am încercat să redresez mașina. Prea târziu! Autovehiculul s-a rotit de câteva ori și-apoi am văzut

cum dă să se răstoarne. Da, am văzut și am simțit totul cu încetinitorul, ca și cum cineva a dorit ca eu să fiu conștientă de propria pieire. Cu capul în jos și brațele atârnând, am gândit să-mi iau *Adio* de la viață. Nu lăsam nimic și pe nimeni în urmă. M-ar fi plâns poate o mână de oameni, așa că moartea mea nu ar fi fost cea mai mare dramă din lume. Mâinile mi s-au ridicat, având parcă propria gravitație. Pielea a început să-mi strălucească, emanând o lumină rece, gri-albăstruie. Și-atunci l-am văzut, prin parbrizul care deja se spărsese și-și trimisese cioburile către chipul meu bulversat. A oprit mașina în aer și a ținut-o intactă, extrăgând sticla care picase-n ploaie pe mine. L-am văzut concentrându-se. A repoziționat autovehiculul cu roțile în jos și l-a așezat pe asfalt, cu mișcări ușoare. Lumina lui caldă era acum pretutindeni, de la moleculele mașinii strivite până la panica și haosul care mă cuprinseseră. Și-apoi am văzut negru în fața ochilor.

La început a fost întunericul. O beznă totală, grea, fără origine și fără sfârșit. Ai crede că apăsătoare, dar nu. Dumnezeu era singur și-i plăcea așa. Până într-o zi când s-a hotărât să-i creeze pereche. Și a făcut Lumina. Căci, nu-i așa, ce-i acela un Univers cufundat în negură? A modelat întunericul și l-a sculptat după bunul plac, spărgându-l în frânturi luminescente. Mii și mii de scântei au aprins bolta cerească. Cerul pestriț a dezvăluit infinitul în toată splendoarea sa. Abia atunci a văzut adevărata față a Lumii! Razele micilor aștrii emanau însă răceală. A simțit nevoia de altceva. Creatorul a făcut astfel Soarele, gigantul noii ordini cerești. Titanul de-o căldură supranaturală mustea a viață. Și-a văzut menirea abia după ce Dumnezeu a creat planetele, pe care le-a încălzit, susținând viețuirea în toate formele ei. Și el, el ce era în tot acest haos controlat? Doar o stea fără suflare?

Era spectatorul sortit să privească cu detașare fantasticul spectacol oferit de Mama Natură. Iubirea i s-a părut cea mai extraordinară invenție. Ființele vii s-au abandonat acestui sentiment pe care Dumnezeu l-a numit și dragoste. Era la fel de caldă ca lumina pe care El o oferea, dar le încălzea inimile și nu trupurile, acea parte care le bătea neîncetat în piept. Undeva, departe de el, zăcea tristă și neliniștită, Luna. Soarelui îi păru cunoscută starea ei permanentă. Mai mult, Ea îi păru cunoscută, ca și când, înainte de facerea Lumii, ei doi împărțiseră aceeași Lumină. Lumina primordială, pură, fără de păcat. Cândva se iubiseră, simți asta cu toată energia lui vie. De ce-i oferise Dumnezeu o viață solitară? De ce pusese Luna să strălucească noaptea pe cer și pe el îl făcuse regele zilei? De ce nu puteau împărți același orizont în același timp?

Cumva, oamenii de pe Pământ le simțiseră tumultul și creaseră fel de fel de legende cu ei doi protagoniști. Deveniseră simbolul iubirii imposibile: sortiți să se iubească, dar să nu se poată atinge. Înstrăinați pe același cer. Poveștile spuneau că Soarele renunțase la Noapte pentru a-i oferi Lunii șansa de a străluci pe bolta înstelată. Dar el o căutase mereu, căci sacrificiul nu-l împlinise. Îi adora strălucirea, dar râvnea la îmbrățișarea ei, așa cum oamenii o făceau. Și-atunci își promisese un lucru: că va avea și el propria poveste de iubire, una pe care să o poată materializa. Undeva, energiile lor aveau să se întrupeze în două corpuri și-n două suflete și, astfel, aveau să fie împreună. Pentru totdeauna. Indiferent de costuri.

Dumnezeu auzise și el planul Soarelui și-i jurase că soarta le va fi mereu potrivnică. *Gândurile tale anulează ordinea firească a Universului meu*, îi spusese atunci. *Ești cel mai măreț dintre aștri și oamenii te venerează. Nu îți este asta îndeajuns?* Când Soarele îi răspunsese cu un *NU* categoric, Creatorul se mâniase cum nu

o mai făcuse vreodată. Și atunci le făgăduise o soartă la fel de crudă: să îi întrupeze pe Pământ – așa cum cu disperare el își dorise –, să se caute în toate viețile până se vor găsi, iar atunci când aveau să fie alături, să renunțe de fiecare dată la iubirea lor, în detrimentul binelui Universului.

☆ ☆ ☆

Pleoapele grele se încăpățânează să rămână închise. Mă dor toate. Sau ar trebui să mă doară. Am simțit sângele prelingându-mi-se pe frunte. Am văzut picurii roșii căzând spre prețul murdar al mașinii, odată cu sticla spartă. Îmi mișc picioarele și abia acum realizez că nu pășesc, dar totuși mă deplasez. Fac un efort supraomenesc pentru a deschide ochii. Sunt purtată pe brațe. Brațele lui. Lumina lui spectaculoasă mă readuce la viață. Mă prefac, atât cât pot, inconștientă. Privesc peste umărul lui lat și văd mașina abandonată. A luat-o direct prin câmp și înaintăm rapid. Brațele mele îl cuprind pe după gât. Îmi vine să urlu, dar mi-e teamă că mă va răni. Din poziția asta nu sunt în avantaj. Dar de ce m-ar mai fi salvat, dacă mi-ar fi vrut răul? Capul îmi vâjâie cumplit. Doar el mă doare, realizez, și cred că din cauza fricii mele autoinduse.

Cu o lovitură scurtă de picior, deschide o ușă. Scârțâie enervant de tare. Mă cutremur în brațele lui, dar el mă strânge la piept, păstrându-și echilibrul pentru amândoi. Pășește înăuntru, într-o cameră întunecoasă. Aici, lumina din el răzbate și mai tare la suprafață. E ca și când ar fi creat din energie pură, ruptă din Soarele strălucitor. O fi vreun soi de zeu sau înger și lumina lui e aura caracteristică. Dar ce știu eu? Așa sunt doar în filme. În realitate... în realitate **nu există**! „Luna, trezește-te odată! E doar un coșmar!" Nu poate fi altceva, nu?

Se apleacă în față. Și eu, odată cu el. Mă așează pe o canapea veche, din care iese un praf înecăcios. Îmi vine să tușesc, dar mă abțin. Nu trebuie să știe că sunt teafără și nevătămată. Exterior vorbind, cel puțin. Îmi mângâie fruntea și părul cu o delicatețe ieșită din comun pentru un bărbat. Deși mi-aș dori să simt repulsie, cumva, corpul meu îl cunoaște. Îl recunoaște.

— Ești bine, Luna? Hai, poți deschide ochii, știu că ești conștientă. M-ai speriat acolo, pe șosea. Ce-a fost în capul tău, să gonești așa?

Stagnez în încăpățânarea mea și nu-l ascult.

— Nu m-ai recunoscut încă. Te-am abordat prea repede, iartă-mă, dar după atâtea secole, răbdarea nu mai e punctul meu forte. Ești în pericol! Ei te-au găsit înaintea mea și a trebuit să acționez.

Secole? Tocmai când am vrut să-mi spun că poate nu e nebun, m-a convins că este. Pericol? Ce pericol? „Calmează-te, Luna! Joacă la cacealma!"

— Nu trebuie să fii speriată. Nu-ți voi face niciun rău. Nu te voi mai răni, îți promit. Doar ascultă-mă! Nu suntem în siguranță aici. Luna, am tot timpul din lume să te aștept, știi bine asta. Sau nu mai știi, dar îl am. Hai să nu mai irosim încă o viață! Deschide ochii, revino-ți și hai să plecăm!

— Nu plec niciunde cu tine! mă ia gura pe dinainte.

Deschid larg ochii și-l văd stând la picioarele mele. Înghit în sec de câteva ori, șocată de frumusețea lui aparte. Este uimitor de înalt și masiv. Părul lui bălai e lung până la bărbie. Dumnezeule, parcă zici că-i un elf rupt din cărțile lui Tolkien! Mă fâstâcesc de parcă n-aș mai fi văzut bărbați în viața mea. Arunc o privire spre ușă. Ar trebui să trec de el ca să scap de aici. Dincolo de geamuri se văd gratii metalice, deci n-am nicio șansă.

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, mă arunc în discuție, încercând să câștig ceva timp. Nu te-am văzut în viața mea! Sun la Poliție, mă dezmeticesc, căutându-mi de zor telefonul.

— Și le spui, ce? mă testează.

— Că m-ai răpit!

— Răpit? Cum așa? își încruntă ușor sprâncenele, în încercarea de a fi serios, ascunzându-și zâmbetul care-i înflorește pe chip. Eu doar ce te-am salvat dintr-un accident auto.

— Pe care tu l-ai provocat! mă irită îngâmfarea lui.

— Eu? Luna, tu ai fugit de mine și ai călcat accelerația până ai zburat de pe șosea!

— Nu-mi mai spune pe nume! mă supără familiaritatea cu care mă tratează.

— Nu tot așa te chemă?

— Așa mă cheamă din 1989, mersi. Orice blond cu acces la internet poate afla asta.

— Nu la asta mă refer!

— Nu vreau să știu la ce te referi, sincer! Vreau doar să plec de aici.

— Nu vei fi în siguranță!

— Asta nu-i grija ta! îi dau peste nas. Pot? îi arăt cu tupeu ușa. Ai spus că nu m-ai răpit. Atunci dovedește-mi că ești bun. Lasă-mă să plec.

— N-aș vrea să o fac. Permite-mi măcar să-ți arăt...

— Ce?

— Trecutul. O parte din el. Pe noi doi...

— Nu! refuz categoric. Vreau doar să plec! mă arăt hotărâtă și mă ridic în picioare, deși inima-mi bubuie de stă să-mi sară din piept.

— Bine. Fie! îmi spune, dându-se din calea mea. Doar ai grijă de tine, până ne vom revedea.

— Nu o vom face!

— Oh, dar nu e după tine. Unele lucruri sunt mai mari ca noi și sunt scrise sus, în stele. Ne vom vedea din nou!

Îmi arată apoi ușa și-l privesc cu suspiciune, dar nu e cazul să fac nazuri. Trec rapid pe lângă el, hotărâtă să nu privesc înapoi. Dar mâinile noastre se ating în treacăt și-o electricitate divină-mi fulgeră corpul. În loc să mă opresc, o iau la goană. Mă arunc în genunchi imediat cum zăresc șoseaua. Și plâng. Plâng până-mi domolesc tremurul inimii. L-am văzut. Ne-am văzut. Chiar nu mă pot ascunde de el? De soartă? Nu-l cunosc pe acest nou El, dar e jumătatea care mi-a fost sortită și interzisă, deopotrivă. De ce mă caută? De ce-ar face asta din nou? Chiar nu i-au fost de ajuns toate finalurile noastre tragice? Eu, una, m-am săturat!

Refuz să-l primesc iarăși în viața mea. Nu-mi va aduce nimic bun. Doar negură și-un suflet pustiit, în ciuda laturii lui angelice. El e cald, eu sunt rece. El e Soarele, eu Luna. Definiția pură a incompatibilității.

Ne vom avea finalul fericit, îmi ajung vorbele lui la urechi, purtate de vânt.

Și dacă eu nu-l mai doresc? El vrea dragoste, eu vreau pace. El mă vrea doar pe mine, eu vreau infinitatea cerurilor. Vreau să-mi știu Noaptea liniștită și să strălucesc în toată splendoarea mea. Singură!

Pofta

(fragment dintr-o scrisoare veche)

de Robert Gion

Ora trei dimineața. Ştiu cât e ceasul şi fără să mai deschid ochii. Îmi dau seama de asta după modul în care îmi bate inima. După felul în care îmi ard mâinile adunate la piept, după respirația profundă a soției mele, a cărei coapsă îmi atinge şoldul. Aseară m-am culcat foarte târziu în speranța că poate voi reuşi să mă odihnesc ca lumea, dar simțisem dorința încă înainte de a-mi lipi pleoapele. Stătea pitită în fundul stomacului, la pândă, aşteptând să mă las în voia somnului ca să se răspândească arzătoare în trup şi în minte, să-mi devoreze fiecare gând, să-mi corupă fiecare vis şi fiecare răsuflare. Asta e. Acum sunt treaz – la trei dimineața sunt treaz şi ascult respirația femeii de lângă mine, aşa cum se întâmplă de patruzeci de zile încoace, cu gura uscată şi gândurile un amalgam de întrebări, amintiri, reproşuri şi jumătăți de presupuneri.

Inima-mi bate tot mai tare, iar palmele vârâte sub piept, în dreptul ei, cum stau culcat pe burtă pe cearşaf, au început să-mi ardă. Mai ales mâna dreaptă, pusă direct pe piele, pe sub bluza de pijama, o simt mare şi grea, incredibil de fierbinte.

Nu îndrăznesc să o mişc, de teamă ca toate gândurile mele, aşa cum sunt ele în clipa asta, să nu se îndrepte dintr-odată, fără diferențe, asupra ei şi să-mi smulgă urletele nebuneşti care mi-au trezit soția de atâtea ori în săptămânile trecute. Nu mai vreau să-şi facă griji, e şi aşa destul de alarmată. Nu trebuie să

ştie nimic până ce nu mă voi lămuri eu însumi mai întâi cum stau lucrurile.

☆ ☆ ☆

Prin palma dreaptă mi-a trecut un fior.

Am mişcat puţin braţele şi am întredeschis ochii, cu mâinile adunate căuş deasupra inimii. Mă obişnuisem să dorm aşa, cu mâinile sub mine, încă din copilărie, de când aveam cinci sau şase ani, după ce bunicul îmi povestise despre diferitele organe din corpul nostru şi despre felul în care funcţiona fiecare. El visase întotdeauna să devină doctor. Avea o colecţie impresionantă de cărţi şi de atlase din care îmi citea ca şi cum ar fi răsfoit o carte de poveşti, dar nimic nu mă impresionase mai mult decât ceea ce-mi spusese într-o după-amiază despre inimă, felul în care aceasta se contracta şi muncea zi şi noapte, fără a sta o clipă, cum făcea ea sângele să circule şi să ne menţină în viaţă. Până atunci nici nu fusesem conştient că am o inimă care bate zi şi noapte în piept. Mi se părea că viaţa mea e dată doar de ceea ce mă înconjura în fiecare zi imediat ce deschideam ochii. De chipurile părinţilor, de chiotele prietenilor la joacă, de faţa severă a educatoarei cu arătătorul ridicat, de plăcinta cu brânză făcută de bunica, nicidecum de acele organe şi de acei muşchi care se zbăteau necontenit în trupul meu. Şi atunci mă săgetase un gând cumplit – dar noaptea, noaptea, când eu dormeam şi nu aveam habar de nimic, ce se întâmpla? Dacă nu avea nimeni grijă de inima mea, ce ar fi împiedicat-o să se oprească? Ziua o simţeam, îmi bătea în tâmple, în încheieturi, în piept şi în vintre, dar noaptea? Simţisem imediat nevoia să-mi arăt recunoştinţa, să o protejez, să-i fac munca mai plăcută, astfel că în fiecare seară mă culcam cu palmele sub mine, lipite

deasupra ei. Îi povesteam tot ce făcusem în timpul zilei, lucruri care n-ar fi fost posibile fără ajutorul ei, o legănam, îi mulțumeam şi îi cântam, până ce, într-un târziu, adormeam liniştit. Acum, la aproape patruzeci de ani, dormeam în acelaşi fel, însă nu mai rămăsese aproape nimic din temerile copilăriei, ci doar obiceiul de a-mi aduna palmele la piept înainte de a adormi şi de a-i număra un timp bătăile, lucru care mă făcea întotdeauna să mă simt împăcat şi în siguranță, din nou în echilibru cu mine însumi.

Palmele-mi ardeau tot mai tare.

Soția mea a tresărit brusc, a scos un sunet ca un horcăit, apoi s-a întors pe spate şi a început să sforăie uşor. Prin cameră a trecut o umbră – ceva zburase prin fața ferestrei, probabil o bufniță.

M-am ridicat încet şi m-am dus la baie. Am aprins lumina şi mi-am dat cu apă pe față, apoi mi-am privit chipul obosit în oglindă. Mâinile îmi ardeau atât de puternic încât aveam senzația că apa se evapora pe ele înainte de a-mi atinge obrajii. „Patruzeci de ani. O criză a vârstei, poate e ceva adevăr aici, m-am gândit. Toți trec prin asta mai devreme sau mai târziu. Nu e nimic anormal. Chiar nu trebuie să-ți faci griji." Pofta mi-a muşcat stomacul în timp ce-mi clăteam iarăşi fața. S-a răsucit brusc şi-a urcat pe esofag însoțită de înțepături mici şi dese, de parcă ar fi fost un animal care-ar fi încercat să se târască afară. Am încercat să o ignor – am stins lumina şi m-am întors în pat – mai erau doar câteva ore până se lumina de ziuă şi ştiam că urmează să am o zi foarte grea la slujbă, dar nu-mi făceam iluzii. Rar se întâmplase să adorm la loc după ora trei, în săptămânile trecute – cu toate acestea, somnul m-a furat dintr-odată, m-a absorbit ca o mlaştină neagră şi m-am zbuciumat şi-am încercat să ies din ea până la şase dimineața, când

a sunat alarma telefonului şi am deschis ochii, ca să văd chipul zâmbitor al soției, aplecată deasupra mea să mă sărute. Pentru o secundă, doar pentru o secundă, totul a fost în regulă, eram din nou eu, cel împăcat şi liniştit în privința zilei de mâine, bărbatul mulțumit de ceea ce realizase până atunci – numai o secundă, pentru că imediat pofta mi-a sucit simțurile şi mi-a întunecat mintea, în vreme ce mâinile, pe care le simțeam grele şi de două ori mai mari decât de obicei, se strângeau convulsiv deasupra pieptului, acolo unde dormiseră şi ele până atunci, împreună cu mine.

— Bună dimineața, iubitule, a spus un glas dulce. S-a făcut ora şase. Ai reuşit să te odihneşti? Parcă nu ai mai gemut în noaptea asta...

— Da... da, am dormit bine, am zis. Mai lasă-mă un minut, te rog.

— Ok. Mă duc la baie şi te aştept apoi la bucătărie. Să nu adormi la loc...

— Nu-ți face griji... vin imediat. Să-mi găsesc doar pantalonii.

Şi acum? Acum ce avea să urmeze?

— Să-ți pregătesc nişte ochiuri? Ai chef de ouă?

— Da... e bine. Mulțumesc.

— Te iubesc.

Cum să procedez? Noaptea, în ciuda somnului agitat, reuşeam de bine de rău să-mi înnăbuş gândurile. Dorința rămânea prizonieră acolo, în mâinile mele, pe care le țineam strâns la piept, şi obişnuința formată din copilărie de a-mi număra bătăile inimii până adormeam reuşea să mă calmeze şi să-mi permită să mă las în voia somnului. Ziua însă nu reuşeam să mă mai stăpânesc. Pofta creştea cu fiecare ceas al zilei, îmi ocupa toate gândurile şi cu cât încercam să o înțeleg şi să-i accept ca-

priciile, cu atât devenea mai puternică, mai decisă. Se impunea asupra oricăror preocupări. Bagateliza toate întrebările, dorințele şi sentimentele, le zdrobea sub atacurile ei implacabile până când îmi fisura întreaga conştiință, infiltrată în fiecare fărâmă de gând, în fiecare activitate, în fiecare gest. Iar palmele ardeau, ardeau, le aveam înaintea ochilor la fiecare ceas al zilei, aveam nevoie de ele în fiecare secundă, se mişcau în sus şi-n jos, de la dreapta la stânga, frământau dorința ca pe-un aluat, îl întindeau în fața mea şi mă sileau să-i absorb fiecare detaliu, fiecare consecință.

— Nu-ți bei cafeaua?

— Ba da... ba da...

— Te simți bine, iubitule?

— Cum să nu? Am dormit foarte bine. Excelent. Mă gândeam doar. Am un munte de comenzi de făcut astăzi.

Degetele mâinii drepte apucau ceaşca şi o duceau la buze. Ardeau mai tare decât cele ale mâinii stângi. Ele duceau şi furculița la gură, ele mă ajutau să mă bărbieresc, trăgeau fermoarul pantalonilor, dețineau rolul principal în încheierea şireturilor, ele mângâiau obrazul soției în timp ce-o sărutam (o să-ți fac nişte paste la cuptor pentru diseară, ce zici, vrei?; nu uita să treci pe la pet-shop, să iei mâncare pentru Gusti, mai am doar un pumn de granule), ea îmi masa fruntea în timp ce stăteam cu capul în jos şi încercam să privesc cât mai puțin chipurile pasagerilor din microbuz, în drum spre serviciu; ea se strângea spasmodic, de parcă ar fi voit să îndese înapoi pe gât cuvintele vecinului care stătea pe banchetă lângă mine şi nu-i mai tăcea gura, ea făcea aproape totul. Pofta îmi cotropea corpul, ferindu-se de bătăile inimii, care încerca acum, la rândul ei, să mă protejeze; alerga prin artere odată cu sângele, însoțea contracțiile muşchilor, trosnetul oaselor, clocotea nerăbdătoare

sub piele şi sub unghii, dubla semnificaţia fiecărei vorbe şi a fiecărui gest.

Trebuie să-ţi plăteşti datoria.

Mâna dreaptă se înălţa să salute colegii de tură; ea strângea mâini, agăţa hainele la cuier şi trăgea fermoarul salopetei; ea răsfoia listele de comenzi, apuca pompiţa de ulei şi apoi pregătea maşinile. Ar fi putut fi oricare altă parte a corpului, dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneam mai convins că aici se afla rezolvarea problemei, în bucata aceea de muşchi, oase şi tendoane care ardea acum cu o intensitate ce-mi trimitea puseuri ca de febră prin tot corpul.

Da. Să-ţi plăteşti datoria.

☆ ☆ ☆

Am atins o limită, atâta tot. Nu există nicio criză, e o prostie să te gândeşti la aşa ceva.

Am atins un hotar şi trebuie să-mi plătesc datoria. Sunt un bărbat împlinit, am o soţie frumoasă, care mă face fericit, o slujbă care nu-mi creează probleme şi îmi aduce exact acele mici satisfacţii ce-mi permit să-mi trăiesc viaţa netulburat. Cu alte cuvinte, am tot de ce am nevoie. Nu câştig foarte mult, dar este suficient. Nu sunt pretenţios, am dorinţe uşor de satisfăcut, sunt un om echilibrat. Copii nu am şi nici nu mi-am dorit vreodată, cumva nu cred că aş fi un tată bun, adică nu consider că ceea ce m-am străduit eu să devin merită transmis următoarelor generaţii, sunt doar mulţumit de mine însumi şi acest lucru îmi ajunge. Soţia e de acord cu mine în privinţa asta. Nimic rău aici. Pofta a început să se manifeste acum vreo cinci săptămâni şi de atunci mă bântuie încontinuu, dar cu fiecare zi ce trece o înţeleg tot mai bine, iar panica de la început a cedat

treptat locul unei neliniști pline de anticipare. Ha! Ba chiar am ajuns să mă mir uneori de intensitatea spaimei ce mă cuprinsese în primele zile.

Mâna aleargă pe butoane, oprește mașina, o pornește din nou, s-a încurcat materialul. Toni, colegul de tură, vine către mine. Vorbim câteva minute despre comenzile noi, apoi îmi cere împrumut zece lei și mă uit în ochii lui spălăciți, albastru deschis, la ridurile din colțurile gurii, în timp ce îi întind o bancnotă. E și el de aceeași vârstă cu mine și cine știe, poate e chinuit de aceleași gânduri. Poate pofta lui e diferită, poate pentru toți ceilalți se manifestă altfel, poate fiecare poftă e unică. Dar sunt convins că toți oamenii o simt la un moment dat, însă numai dacă au ajuns să-și trăiască viața așa cum și-au închipuit întotdeauna că trebuie trăită. Doar în acest caz. Restul sunt niște zombi.

— Bobule, trebuie să veniți la cină săptămâna viitoare, ai tot amânat, zice el. Amelia abia așteaptă să-și încerce pe voi rața cu portocale.

— Știi bine că venim, răspund. Dar trebuie să promiți că desfaci whiskey-ul ăla pe care ți l-a trimis unchi-tu vara trecută.

— Sigur. Și nu-ți face griji, îți aduc banii mâine.

— Nu te grăbi.

Mâna care dă drumul bancnotei se întoarce la butoane, strălucitoare, fierbinte, completă. Dă un bobârnac unei scame, deschide un nasture al bluzei, apoi îmi șterge nasul, lăsând în urmă un iz vag de ulei amestecat cu parfumul săpunului lichid de lavandă, de la baie. Sunt un bărbat împlinit, dar am ajuns la o limită. Nimic în neregulă cu asta.

— Mai stăm la o bere după ce ieșim? întreabă Toni.

— Mergem, dar ne oprim la Ciupercă, în colț, zic. M-am cam ciondănit cu Paula data trecută și nu am chef s-o văd astăzi.

— S-a făcut.

Toni e înalt, blond, bine făcut, cu palme mari, trandafirii, la care probabil nici nu se gândeşte în acest moment, deşi se consideră şi el, fără îndoială, un bărbat împlinit, iar mâna mea schiţează un mic gest nervos pentru că Paula e o idioată şi m-am cam săturat de faţa ei. *Trebuie să-ţi plăteşti datoria.* Dar cum?

Nu e vorba de niciun fel de criză. Fiinţa mea a atins un punct extrem, o barieră, o vamă. A ajuns la un preaplin al experienţei, iar acum îşi cere răsplata pentru a trece într-o nouă etapă a existenţei. Este foarte simplu, dacă stai să te gândeşti.

Sunt un bărbat întreg şi ar putea fi vorba de oricare parte a corpului, dar eu întotdeauna am fost mândru de ceea ce-a ieşit din mâinile mele, de ceea ce m-au ajutat ele să realizez. Se cere o eliberare şi o răsplată, trupul meu solicită să consume puţin din ceea ce l-a făcut să fie aşa cum este, pentru a funcţiona în continuare, însă la o altă capacitate – cere o parte din el însuşi. Să se autodevoreze, să consume combustibilul reprezentat de cea mai înaltă manifestare a sa în acest moment, pentru a continua să progreseze. Ce e aşa ciudat în asta? Ha? Perfect normal, nu e vorba de nicio criză. O părticică, o bucăţică mică, mică de tot. Iar eu am fost mereu mândru de mâinile mele, m-am bazat întotdeauna pe ele.

Îmi şterg sudoarea de pe frunte.

O sută de pungi, pachet, folosesc pompiţa de ulei, alimentez o maşină. Zgomotele din atelier se aud înfundat, ritmice, însoţite uneori de pufăituri, huruitul încins al ventilatoarelor domină totul.

Să-mi consum o mână! Dreapta, stânga, dreapta – acest lucru ar imprima într-adevăr un nou sens vieţii mele, mi-ar oferi răsplata de care fiinţa mea, punga asta de oase, artere şi muşchi are nevoie pentru a pătrunde într-o altă fază, deschisă

unor experiențe care ar împinge-o către următorul hotar. De asta sunt sigur. Să consum o parte din ceea ce m-a făcut să fiu așa cum sunt. Asta-i răsplata supremă a unui organism ajuns la debordarea experienței – să-și mulțumească, aplecându-se asupra propriei alcătuiri, o clipă numai, înainte de a îndrăzni următorul pas. Trebuie însă să fiu atent dacă vreau să fac asta, sunt o mulțime de probleme de luat în considerare. În primul rând, nu pot discuta cu nimeni. Ha! Chiar dacă sunt mai mult decât convins că majoritatea oamenilor trece prin situații asemănătoare celei prin care trec eu acum, puțini au curajul să se elibereze – să-și ofere recompensa cuvenită, îngrijorați că ar putea fi condamnați de lumea alcătuită din fărâmături la fel de slabe ca și ei. Mă tem că și soția mea face parte din aceeași categorie, așadar nu pot aștepta nici ajutor, nici înțelegere din partea ei. Și ea se consideră, desigur, o ființă împlinită, o iubesc și-o voi iubi până-n ultima clipă, dar nu-i de fapt decât o treaptă a experienței pentru mine și întreaga ei alcătuire este dependentă de ceea ce însemn eu. Ha... Mă tot gândesc la asta. Există o mulțime de metode, dar sunt foarte multe lucruri de luat în calcul – modul în care o pot face, spațiul de care am nevoie, timpul necesar pentru a termina ceea ce am de făcut, metodele de anestezie, apoi de vindecare etc. Foarte multe lucruri. Uimitor. Reflectez la asta în fiecare zi. Mi-am făcut chiar o listă, un soi de plan ce se complică mereu – am un carnețel pe care-l port mereu cu mine, iar noaptea îl încui într-un sertar al biroului. Adaug mereu la el, îl îmbunătățesc, compar metodele. Într-un fel e un soi de scrisoare pe care mi-o adresez mie însumi, o mărturie și o justificare pe care o voi citi după ce totul se va termina, ca pe-o formulă magică necesară încheierii unui ritual. Iar mâinile ard, ard în fiecare noapte, lipite strâns la piept. Se mișcă, se strâng una-n alta nerăbdătoare, urcă spre

gâtul meu, îşi strecoară degetele-n gură, dinţii încearcă tăria pielii şi a cărnii, rezistenţa şi grosimea oaselor, da... încă puţin şi-o să fie gata, întotdeauna am fost capabil să judec corect problemele şi să acţionez atunci când trupul şi mintea mi-au cerut acest lucru. Un om veritabil, un om adevărat, trebuie să-şi asculte corpul, dacă vrea să ducă viaţa pe care trebuie să o ducă. La limita superioară a fiinţei. E uimitor câte persoane nu ştiu să-şi ofere ceea ce au nevoie.

Ora trei dimineaţa. Coapsa soţiei îmi atinge şoldul, mâinile ard protejând bătăile lente ale inimii, dum-dum, dum-dum, dum-dum, şi plouă afară, aud picăturile de apă căzând cu un zgomot monoton pe frunzele teilor din faţa casei. Sunt foarte obosit, adorm la loc fără să-mi dau seama, înainte ca pofta să-mi cotropească mintea şi stomacul şi visez ploaia până dimineaţă – aud în vis ropotul fin al stropilor printre ramurile arborilor.

Serviciu, acasă, serviciu, acasă. Nopţile devin tot mai agitate. Câteodată reuşesc să mă odihnesc, câteodată nu. Azi dimineaţă m-am trezit cu urme clare de dinţi pe porţiunea dintre degetul mare şi arătător, mintea îmi lucrează şi-n somn, totuşi am atât de multe lucruri de pus la punct. Serviciu, câteva treburi în oraş, acasă, serviciu, acasă, apoi aniversarea soţiei – luna iunie a fost întotdeauna extrem de încărcată – adorm băut într-o seară şi mă trezesc cu o urmă de sânge pe buza superioară. Nu ştiu de unde e. Serviciu, acasă, serviciu.

Privesc mâna dreaptă cum alunecă pe deasupra butoanelor. Cum ţine pixul între degete, cum mototoleşte un şervetel mânjit de ulei şi-l aruncă la coş, cum bâjbâie la fermoarul pantalonilor şi trage afară penisul pleoştit, lucind cu o paloare morbidă în lumina prea puternică din baie.

Mă uit la mâna asta, pe care o cunosc atât de bine. Mă uit la unghiile şi la articulaţiile degetelor, la micul semn de pe ară-

tător, o cicatrice în formă de fulger, rămasă din copilărie, când m-am tăiat într-un ciob de borcan, la joacă. Mă gândesc la imensa experiență acumulată sub pielea roz-pal, în carnea şi-n oasele ei, volumul uriaş de experiență acumulat în cursul celor patruzeci de ani.

Trebuie să-ți...

să-ți...

Mă gândesc la miliardele de senzații diferite – conturul câtor obiecte a pipăit, câte lucruri a atins, a reparat ori a distrus. La sutele de metri pătrați de carne pe care i-a măsurat şi cărora le-a oferit plăcere ori durere. La numărul bătăilor de inimă pe care le-a simțit, de câte ori m-a protejat sau m-a hrănit, de câte ori mi-a oferit un ajutor de care poate nici n-am fost conştient pe moment.

Atâta experiență, atâtea miliarde de senzații diferite, atâta cunoaştere şi amintiri captive în prelungirea aceea stranie, aflată la capătul brațului şi pe care corpul meu şi-o doreşte acum cu atâta ardoare. Să o duc la gură, să simt carnea sfâşiată între dinți şi oasele sfărâmate revărsând gustul măduvei pe gât, să înghit sângele gros, să-mi ofer ca răsplată o mică parte, o bucățică mică, foarte mică, mică de tot din ceea ce a contribuit decisiv la consolidarea fericirii mele. Ha, ha... Mintea mea se joacă cu această viziune. O îmbogățeşte, îi adaugă amănunte noi, o repetă la nesfârşit. Uriaşul volum de experiență redat într-o formă absolută stăpânului său, ca o răsplată şi un îndemn de a-şi continua drumul, bucuria de a oferi şi de a primi în vederea descoperirii unei noi etape şi ecoul oaselor zdrobite vibrându-mi în măsele, cranț-cranț, gâlgâitul sângelui supt, clefăitul cărnii mestecate... Mă zbat în pat obosit, simt mâna soției cum îmi pipăie fierbinte fruntea, la serviciu Toni îmi spune că nu arăt atât de bine, ce ştiu ei? Chiar aşa, ce ştiu?

Dum-dum, dum-dum, dum-dum. Mă scol noaptea şi mă zăvorăsc câte-o oră-n baie, încercând să-mi potolesc bătăile inimii, apoi mă zvârcolesc în pat până dimineaţa, dormind iepureşte.

De nenumărate ori mă simt tentat să vorbesc cuiva despre asta, dar de fiecare dată când se întâmplă acest lucru simt o înţepătură deasupra inimii, în capul pieptului, şi îmi dau seama că n-aş rezolva nimic aşa. Este o datorie ce mă priveşte doar pe mine, o datorie a alcătuirilor din care sunt conceput. „Te simţi bine, iubitule? Eşti cam palid, te-am auzit gemând în somn. Vrei să facem o programare la un doctor? Coşmarurile astea nu vestesc nimic bun." „Nu am nimic. Nimic. E doar puţină oboseală, ştii şi tu că luna iunie a fost mereu încărcată..." Dum-dum, dum-dum, dum-dum. De ce nu-ţi vezi dracului de ale tale? O să te văd eu când o să-ţi vină şi ţie timpul. Prea plin, prea plin. Îmi pare rău, iubito.

Telefonul vibrează în buzunarul salopetei. Îl scot, privesc ecranul.

— Da. Da, mult mai bine... Cum?... Da... s-ar putea să întârzii... o oră cel mult... trebuie să termin o comandă şi vin... da, o friptură la cuptor sună foarte bine... nu întârzii mult... pa... pa-pa... şi eu te iubesc.

Degetele ezită deasupra butoanelor. Ora patru, îl refuz pe Toni, care-mi propune să întârziem la o bere. Mă schimb, ies şi nu mă duc spre casă, o iau prin parc, apoi mă îndrept către faleză. Imediat ce găsesc rezolvarea unei probleme apare alta, inima-mi bate de-mi zguduie trupul. Încerc să mă aşez pe-o bancă, preţ de câteva minute, şi să privesc Dunărea, priveliştea apei mi-a aşezat întotdeauna ordine-n gânduri, dar nu pot sta jos mai mult de câteva secunde. Inima îmi cutremură trupul, dum-dum, dum-dum, dum-dum, palmele sunt aproape de incandescenţă, merg printre oameni ca o uriaşă bătaie de inimă,

fără a reuşi să aduc ordine în problemele care se îmbulzesc de-a valma în prim-planul minții mele: metode, ustensile, spațiu, tipuri de anestezie şi un loc unde să fiu singur, complet singur. Lumea nu are curaj să-şi înțeleagă problemele. Oare câți oameni asemenea mie se pregătesc să facă ceea ce mă pregătesc eu să fac acum, câți se pregătesc să-şi celebreze aşa cum se cuvine existența? Foarte, foarte puțini, sunt sigur că foarte puțini. Di-dum-da, du-da-dam, ha-ha, inima a început iarăşi să mă asculte, îmi fac mâinile căuş împrejurul ei, în copilărie mă asculta atât de repede. Ceva mai liniştit, beau o bere la o terasă, îmi ascult inima, mai beau o bere, comand încă una.

La a patra mă ridic de pe scaun şi mă îndrept spre casă. Nu prea ştiu în ce parte a oraşului mă aflu, dar picioarele mă duc singure, ca nişte animale dresate să-şi găsească întotdeauna drumul către grajd. Sunt atât de concentrat asupra gândurilor mele, încât nici nu-mi dau seama când ajung şi nici pe ce drum am mers – gâfâi din greu, trag cu putere aer în piept, probabil am alergat o bună bucată de vreme, nu ştiu, am pantofii uzi şi mânjiți pe bot de noroi.

Am întârziat destul de mult, dar soția nu-mi face niciun reproş. Mă îmbrățişează, apoi aşază masa, nu-i prima oară când mă întorc târziu de la serviciu, vorbim un pic, în timp ce pune supa, pe urmă scoate friptura din cuptor.

Discutăm lucruri mărunte, anesteziante, mă întreabă dacă am chef să facem dragoste mai târziu, îi spun că da, nici nu şi-a dat seama că am băut, apoi termin supa, iau cuțitul şi furculița şi tai o bucată de friptură, o duc la gură şi e delicioasă. O privesc, continuă să vorbească, stă în capătul opus al mesei, cu fața la mine, iar gura i se mişcă din ce în ce mai încet, apoi chipul îi împietreşte şi, în vreme ce ridică furculița la gură, masa se lungeşte odată cu întreaga bucătărie, ca absorbită printr-un

tub. În pofida acestui fapt, atmosfera devine brusc intimă, familiară, liniştitoare; în stânga şi-n dreapta apar o mulțime de tacâmuri şi, pe când mă uit la ele, mai mulți oameni pe care nu-i cunosc – totuşi, ştiu cine sunt – vin în tăcere şi se aşază pe scaunele înşirate de-o parte şi de alta, bărbați, femei în puterea vârstei, oameni ca şi mine, frământați de aceleaşi probleme, fiecare singur în fața farfuriei sale, fără să ştie de existența celorlalți, adunați însă aici în momentul acesta esențial. Prea plin, prea plin-plin, prea plin. „E delicioasă, strig la soția mea, iar ea îmi zâmbeşte şi-mi face semn cu mâna, delicioasă, ți-a ieşit mai bine ca niciodată. Te iubesc, te iubesc atât de mult". Flutură mâna de la distanța aceea imposibilă, antebrațul ei subțirel şi alb e ca un ciot de os ce-i iese, curățat de orice urmă de carne, din mâneca albastră a bluzei.

Sunt indivizi îndrăzneți şi împliniți, ca mine, indivizi care au curajul să-şi înfrunte problemele şi să se gândească onest la ele, aşa cum fac şi eu. Cei mai mulți oameni îşi târăsc corpul după ei fără a acorda atenție dorințelor lor, dincolo de nevoile impuse de instinct desigur, dar aici, aici... E o sărbătoare. În timp ce-i privesc, îşi scot cuțitele şi furculițele şi încep să mănânce, fiecare în ritmul lui; unii încet, mestecând cu migală, alții făcând mişcări repezite, nerăbdătoare – unul îşi taie tacticos degetul de la o mână, altul îşi decupează cu o grijă respectuoasă buzele şi o parte din obraz, unul e preocupat să taie fâşii lungi din coapsa dreaptă, în vreme ce vecinul său scobeşte cu degetele în găvanele craniului, scoțându-şi ochii şi sorbindu-i ca pe nişte ouă crude. Nu se aude niciun zgomot. Niciun icnet de durere, niciun strigăt de ajutor, nicio răsuflare precipitată, totul se desfăşoară într-o atmosferă liniştită, calmă, punctată ici-colo de sunetul oaselor sfărâmate-n dinți, a rupturilor de piele supte printre buze, a sângelui ce plescăie sub limbă. O sărbătoare.

Oameni recunoscători, satisfăcuți, dând curs unei dorințe firești. Prea plin-plin. Consumând o parte din ceea ce i-a ajutat să-şi atingă propria înălțime. În celălalt capăt al mesei, soția îmi face semn cu ciotul alb al brațului, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Plec ochii în farfurie, asupra fripturii de pui, îmi privesc mâinile care strâng furculița şi cuțitul.

Dacă şi tu ai atins o astfel de limită, atunci să ştii că nu mai poți încerca nimic de-acum încolo – orice experiență va deveni goală de sens, dacă ai ajuns într-o astfel de etapă a vieții trebuie să-ți mulțumeşti ca să poți trece mai departe. Şi singurul mod de a face asta e să te consumi, să te apleci asupra ta, să înțelegi adevărata încărcătură şi semnificație a experiențelor tale. Crede-mă. Îndată ce totul se va termina, voi nota toate astea; o să fie, într-adevăr, o scrisoare pe care mi-o adresez şi pe care o voi deschide din când în când, dacă anumite împrejurări ale vieții îmi vor stârni îndoieli sau regrete, deşi nu cred să se întâmple vreodată aşa ceva.

În seara asta, însă, o să mă culc devreme. O să termin, bineînțeles, puiul din farfurie, apoi o să fac dragoste cu soția mea şi o să mă culc devreme, foarte devreme. Dum-di-dum, dum-di-dum, dum-di-dum. Mâine e ziua mea, împlinesc patruzeci de ani şi în acest moment, cum stau aşezat la masa din bucătărie, strângând în mâini cuțitul şi furculița, iar soția îmi face semne din celălalt capăt al mesei, cu osul ăla alb, pentru prima oară în viață cred, îmi ascult bătăile inimii fără nicio teamă. Când totul se va termina, voi pune această scrisoare...

Mi s-a părut foarte mişto stilul tău de scris, ai ținut perfect în frâu totul ca scriitură. Sper să-ți încerci talentul și pe alte teme (asta nu a fost neapărat pe gustul meu, dar tot am citit tot textul), prin SF ori dark fantasy.

Insula Solander

de Florin Giurcă

1

Dexter Ozacar nu era genul de persoană care să se oprească din cale și să se uite înapoi foarte des. Dexter era un om extrem de hotărât. De fapt, în asta constă adevărata putere a bărbatului, obișnuia el să spună: nu în brațe, ci în mintea ascuțită. A lua deciziile cele mai juste, în timpul cel mai scurt. Eficiență? Intuiție? „Haideți să-i spunem pe nume: inteligență", comenta el în subsolul propriilor postări de pe Facebook, desigur nereferindu-se la sine, ci așa, la modul general.

Sigur, poate că unii din lista lui de prieteni ar fi fost tentați să zâmbească un pic ironic, în colțul gurii, la auzul acestor autogratulări mascate, gândindu-se că poate e adevărat ce se spune despre Dexter, cum că ar fi cam mitoman. Crede, adică, în propriile sale plăsmuiri. Însă Dexter era orice, numai mitoman, nu. Era un om extrem de realist.

Prora micului iaht despica valurile de un albastru incredibil de pur al Mării Tasman. Vântul răcoros, amplificat de viteza de cincisprezece noduri a ambarcațiunii, răvăși părul rebel de pe fruntea bărbatului și-i eliberă pieptul musculos și bronzat care stătuse încorsetat până în momentul acela, ascuns sub reverul cămășii cu mâneci scurte și imprimeu hawaiian. Brațele lui, unelte incredibil de fine, dar totodată extrem de puternice, manevrau roata șlefuită, placată cu lemn de cireș. Își privi ceasul, un Tissot automatic veritabil, cu cronometru, o adevărată

bijuterie. Zâmbi. Își aduse aminte de Facebook, scoase telefonul din buzunar și își făcu un selfie. În oglinda ochelarilor săi se reflectau cerul, marea și un colț al velaturii. Apăsă pe butonul „Postează" și urmări câteva clipe mica clepsidră rostogolindu-se pe ecran. Lipsă semnal, la nici zece kilometri în largul orașului Wellington, asta n-o să rămână fără ecouri în presa locală, își zise.

Dexter luase hotărârile cele mai importante ale vieții lui la momentul optim. În floarea vârstei, la patruzeci și cinci de ani abia împliniți, nu avea încă niciun fir de păr alb în cap. Bine, barba îi era înspicată, căci la majoritatea barba încărunțește foarte devreme, dar asta îl făcea încă și mai seducător. Pentru cine, de dragul cui s-ar îngriji el de propria imagine, de sănătatea lui, de bunăstarea căminului și de confortul de acasă? Mângâie cu privirea lemnul lustruit al timonei, puntea, vela mare, catargul și parâmele. Stropii de spumă îi săreau pe cămașă și îi înfiorau, cu atingerea lor rece, firele de păr de pe antebrațe. „Da, își repetă în sinea lui, am făcut exact ceea ce trebuia. Am plecat din țara mea, am lăsat în urmă părinții, frații și slujba, tocmai la timp și am venit aici, la antipozi, unde am luat viața de la început. Și uite că am reușit, când nimeni nu mai credea!".

Atmosfera se schimbă pe nesimțite și îi curmă reveria. Apa mării căpătă o nuanță mai aspră și o încrețire nouă îi brăzdă luciul, moment în care o schimbare bruscă a direcției vântului creă un scurt moment de dezechilibru al vasului, dezechilibru compensat rapid de sistemul automat de navigație. Dexter fixă rapid cârma pe pilot automat și se retrase în cabina cu vedere panoramică de la pupa, care străjuia puntea micii brigantine. Aici, pe o masă rotundă cu trei picioare, se afla desfășurată o hartă maritimă a întregii Strâmtori Cook, care desparte Insula Nordică de cea Sudică, pe toată distanța dintre Capul Palliser

și Capul Farewell. Oricâtă încredere ar avea el în navigația computerizată modernă, era totuși un marinar de weekend, incapabil să se descurce singur pe o mare agitată, în absența tehnologiei. Nici vorbă să știe ceva despre mânuirea sextantului și a busolei, oricât de mult îi plăcea să se pozeze cu aceste instrumente în mână, de dragul urmăritorilor de pe Facebook. Cât despre orientarea cu ajutorul stelelor, al soarelui și lunii, mai bine să nu mai vorbim. Dexter plătise șase mii de dolari pe cursul intensiv de navigație, însă cursul acela fusese realmente prea intensiv, iar examenul de absolvire prea formal. Nu uitați, pe mare navigați pe riscul și răspunderea proprie, le repetase la sfârșit lectorul, scriindu-le factura, chitanța și diploma. De parcă te-ar putea ajuta cu ceva pe furtună chitanța sau certificatul de absolvire...

Vântul sufla de astă dată mai viguros și umfla cele două vele ce stăteau să plesnească. Dacă vremea continuă să se înrăutățească, își zise, cercetând buletinul meteorologic de la ora paisprezece, pe care îl primise prin satelit, voi fi obligat să mă întorc. Dar nici nu e cazul să mai aștept să văd cum va evolua situația, se răzgândi el brusc, curenții din strâmtoarea asta blestemată sunt cei mai capricioși din tot Pacificul de sud-vest. Bine, exceptând strâmtoarea Malacca, din câte am auzit, dar aia nu se pune, acolo se întâlnesc două oceane și două continente.

Privi cerul plumburiu. Stropi oblici de ploaie se izbeau acum cu zgomot de fereastră, lăsând în urma lor dâre șerpuitoare. Dexter își turnă o jumătate de pahar din whisky-ul lui favorit, își aprinse o țigară de foi și își rezemă bărbia în pumni. Nu avea nimic de făcut. Computerul de bord comandase strângerea pânzelor, sigilase ușa bocaportului, iar timona automată, ghidată prin GPS, împreună cu senzorii de flotabilitate și direcție preluaseră complet controlul asupra navei, care se în-

dreptase cu prora către Wellington. Motorul torcea calm, transmițând o vibrație uniformă prin podea, către picioarele lui Dexter. Sunt aici, funcționez ireproșabil, ai încredere deplină! – părea că vrea să spună.

Bărbatul oftă. Pentru ce toate astea? De cine voia să fugă? Cu cât mai îndepărtate și mai nebunești erau expedițiile lui, cu atât își dădea seama că partea lui de întuneric îl urmărea ca o umbră. Era inseparabilă. Trecuseră cincisprezece ani de când păsise pe aceste țărmuri îndepărtate. Crezuse că își va lăsa în urmă trecutul și norocul și va renaște într-una din aceste insule pierdute în imensitatea Oceanului, că va deveni unul de-ai lor, ai milioanelor de imigranți și dezmoșteniți ai lumii.

Și, pentru moment, chiar reușise.

Își părăsise țara natală chiar în anul în care aceasta aderase la Uniunea Europeană. Cu banii obținuți prin vânzarea casei părintești și a apartamentului pe care îl deținuse în orășelul de provincie, după ce scăzuse cheltuielile obligatorii cu voiajul și instalarea, bani care se mai cifrau încă la suma de douăzeci de mii de dolari, făcuse ceea ce se pricepea el mai bine: cumpărase franciza unei cunoscute mărci auto care dorea să se extindă în acel oraș și începuse să vândă mașini. Oricât de mult ar fi urât asta. Sau poate tocmai din cauza urii. În cinci ani, își dezvoltase suficient portofoliul de clienți și construise alături un service pentru reparații. În Noua Zeelandă, terenul este mult și ieftin. A vândut afacerea cu mașini, care îi făceau rău când le vedea în fiecare dimineață când se prezenta la slujbă, și a cumpărat un mic shipyard. Dar umbrele din mintea lui nu se dezlipiseră de el cu niciun chip.

Își schimbase numele. Înainte îl chema Cristian Băcanu. Își lăsase barbă. Se apucase de fumat și de băutură. Își provocase singur toate suferințele pe care și le putuse imagina. Gemuse,

urlase, se drogase. Mersese la psihiatru. Durerea aceea veche rămăsese însă la locul ei, mai neagră și mai urâtă decât tot răul pe care și-l făcuse singur.

Își imaginase de sute, de mii de ori, cum ar fi fost viața lui dacă nu...

Dacă nu s-ar fi suit în zorii zilei de sâmbătă, zece iulie 2005, la volanul mașinii nemțești nou-nouțe, alb-argintie, cu motor turbo de 2 litri și o sută de cai putere, la care visase în ultimii doi ani, după care i se scurseseră ochii pe șosele, pe vremea când conducea Dacia veche a lui taică-su, moștenită după moartea bătrânului.

Nu avusese putere să-și ducă gândul mai departe. Dar cum ar fi fost?

Casa cea nouă, zidită la roșu, terminată peste un an, șemineul din living, balansoarul de lângă, rafturile pline de cărți, casete audio și video și DVD-urile cu muzică și filme, baia cu cadă de porțelan și jacuzzi. Râsetele Evei. Jucăriile de pluș aruncate ici și colo pe covor. Ghiozdanul cu cărțile pentru școală, abecedarul, primul caiet de desen, unde, pe prima foaie se vedeau o căsuță, un pom, Eva între mama și tata, ținându-se de mână. Erau stângaci desenate, dar erau acolo. Se înțelegea exact ce trebuia să se întâmple. Acesta ar fi fost viitorul.

Strânse ochii până la lacrimi.

Dacă îți place un lucru, teoretic te vei și pricepe să lucrezi cu el. În teorie. Dexter se pricepea la mașini, însă le ura. Cu iahturile mersese și mai prost. Nu că nu-i plăceau, dar nu se pricepea la ele. Mica lui afacere cu șantierul naval intrase în faliment și la un moment dat banca îi pusese sechestru pe tot ce avea. Și pe casă și pe mașină și pe shipyard. Și ceea ce îl duruse cel mai mult, și pe superbul iaht botezat „Eva", un cruiser clasic, cu chilă lungă, extrem de performant, practic nescufundabil.

Privi pe geam. Deja se făcuse noapte sau norii de furtună deveniseră atât de groși și ploaia atât de deasă încât puteai să tai întunericul cu cuțitul? Ambarcațiunea se clătina în toate direcțiile, ca o frunză în puterea valurilor și a vântului. Simțea câteodată un gol în stomac, ca și când ar fi căzut liber de la o mare înălțime. Și chiar asta se și întâmpla. Iahtul lui se ridica și se prăbușea alternativ în hăul dintre valuri, care trebuie să fi avut peste zece metri. Bărbatul se ghemui în fundul chilei, cu sticla de băutură strânsă în mâini. Ținea ochii închiși și își golise toate gândurile din minte, în așteptarea sfârșitului. Și-l imagină brusc, violent, scurt și binefăcător. Un colț de stâncă ieșit dintre gingiile dezgolite ale fundului de mare, care ar fi străpuns carapacea din fibră de sticlă ca pe o alună seacă. Un șuvoi de apă rece și sărată l-ar fi ridicat de unde se ghemuise și, dacă nu și-ar fi spart mai înainte capul de peretele de piatră, ar mai fi agonizat un minut, poate două, sufocându-se încet, cu plămânii inundați de apă. Mai bine stânca. Oh, Doamne, fă să fie stânca!

„Tati, tati, ne duci și pe noi sâmbăta asta la munte?"

Duse sticla la buze și gâlgâi îndelung. Nu se opri decât când din sticlă nu mai curse nimic. Mâna i se întinse moale pe jos, sticla scăpată din mână începu să se rostogolească frenetic dintr-un perete în celălalt.

„Da, tati, sigur că vă duc!"

Sticla goală se rostogolea într-una, scoțând un duruit înfundat, întrerupt din când în când de un clinchet, când se lovea de piciorul mesei. După multă vreme, nu se mai auzi. Dexter, care se concentrase mental pe acest zornăit și îl urmărea inconștient, deschise imediat ochii, dar nu înțelese nimic. Adormi apoi la loc. Într-un târziu, nu mai suportă durerea de cap și se sculă iar. Încercă să se ridice, dar se prăbuși imediat din picioare. Sti-

cla se oprise într-un colț, lângă perete și stătea nemișcată. Fundul bărcii era înclinat cu vreo treizeci de grade. Bărbatul se încovoie ca un câine bolnav și vomă îndelung, acru, împuțit. Duhnea a alcool. Se agăță cu mâinile de piciorul scării bocaportului și se forță să stea drept. Din cabina de deasupra capului său venea o rază de lumină. Se cățără în patru labe și, când ajunse sus, se lăsă din nou moale și se prelinse pe scaunul de lângă timonă. Diavolii din mintea lui erau iarăși slobozi, înviaseră și-i dădeau cu tifla, făcându-i semne necuviincioase, „Te-am făcut și de data asta!"

2

Iahtul zăcea într-o rână, pe o plajă mărginită de o pădure deasă. Un pârâiaș care cobora de pe pantele unui munte ce se vedea în fundal își călăuzea apa zglobie printre pietre albe, rotunjite. Și, oh, Doamne care faci minuni! Lângă pârâu era o casă. Una în stil european, cu ziduri albe, ferestre mari și acoperiș placat cu țiglă roșie. I se păru ciudat de familiară, de cum dădu cu ochii de ea.

Ateriză dintr-un salt pe nisipul plajei și se rostogoli de câteva ori, alunecând la vale pe panta domoală. Se ridică, în cele din urmă și se frecă la ochi. Aerul avea o mireasmă dulce, mirosea a migdali, și chiar i se păru că vede un migdal înflorit la marginea apei. Se îndreptă către casă. În scurt timp desluși în iarbă o potecă bordurată cu pietre albe. O urmă, iar poteca îl conduse către o intrare secundară, aflată pe latura dinspre pădure a clădirii.

Primul lucru care îl frapă fu intimitatea caldă, primitoare, a terasei acoperite din spatele casei. Păși într-un foișor înconjurat cu grilaj din șipci întrețesute romboidal, pe care se cățărase un fel de iederă cu frunze lucioase, adânc palmate. Foișorul

avea acoperiș din șindrilă. Atât de familiar! Un barbeque pregătit, cu lemne tăiate alături, ustensile pentru grătar, o masă rustică, din lemn, cu două bănci de o parte și de alta, bănci late, cu spetează. Pipăi lemnul, era tandru, catifelat la atingere, se așeză pe bancă și își odihni obrazul de masă, căzând într-un somn adânc, fără vise.

Când se trezi, era din nou aproape noapte. Se ridică, își dezmorți spatele și atunci văzu din nou casa. Era masivă, întunecată și tăcută. Hotărî că oricine era stăpânul ei, îl va ierta dacă va căuta și va găsi o modalitate de pătrundere înăuntru prin efracție. Cât mai era o geană de lumină, Dexter făcu înconjurul casei. Nu văzu nicio variantă de escaladare. Ferestrele, atât la parter, cât și la etaj, erau acoperite cu obloane solide din lemn. Reveni în spate, intră în foișor și se gândi că era o idee bună să-și petreacă noaptea pe una din canapele. Sau, de ce nu?, pe masă. Se ghemui cum putu, petrecu așa poate o oră și mai bine, cu capul sprijinit de brațul drept, cu picioarele strânse, tremurând încet de frig, până amorți.

Se ridică și făcu câțiva pași, lemnul tare și poziția chircită îl făcuseră să regrete epava iahtului. Privi către mare. Iahtul era încă acolo, zăcea într-o rână, casalot rănit, eșuat la țărm. Existau înăuntru un pat, așternuturi, pături. Trebuia pentru asta doar să înfrunte din nou apa până la brâu. Între timp sosise și fluxul. Se scutură, plin de dezgust. Își întoarse ochii către ușa din spatele casei, dreptunghi tăcut, întunecat. O privi intens câteva minute, apoi se îndreptă fără șovăială, se opri câteva clipe în fața ei și apăsă pe mâner.

Ușa se deschise ușor, fără niciun zgomot.

Pași înăuntru și pipăi cu mâna stângă peretele, acolo unde bănuia că există un întrerupător. Și îl găsi. Apăsă și îndată lumina inundă toată casa, o lumină caldă, care crescu treptat în

intensitate, pentru protejarea ochilor. Făcu un pas, atent la orice zgomot, dar liniștea era deplină. Înaintă cu prudență. Coridorul în care se afla se deschidea în mai multe camere, în care bănui că se aflau utilitățile: cămara, bucătăria, centrala, debaraua. Deschise prima ușă. Bănuiala i se confirmă imediat: pe o serie de rafturi ancorate în pereți se aflau borcane cu diverse conserve, cutii cu suc de roșii, bulion, dulcețuri, pungi cu făină și zahăr, sare și mălai, sticle de ulei, fasole boabe și orez. Era exact ca într-o băcănie bine aprovizionată. Într-un congelator imens găsi pachete tranșate de carne de porc, de vită și de pasăre, pungi cu legume și fructe congelate, foi de patiserie și cutii de înghețată.

Dexter făcu stânga-împrejur și își continuă explorarea. Găsi imediat bucătăria, care era exact cum și-o imaginase: spațioasă, curată și bine utilată. Văzu aragazul și cuptorul electric, chiuveta de inox, vasele pentru gătit, farfurii și veselă. Totul era impecabil de curat, strălucitor, gata pentru a fi folosit. Deschise robinetul și apa începu să curgă imediat, cu presiune. Își umplu un pahar. Limpede. Bău pe nerăsuflate. I se păru nemaipomenit de bună, sau era el prea însetat. Alături, pe o poliță, un expresor de cafea, în magazia căruia se vedeau boabe maronii. Apăsă pe buton, aparatul începu să macine îndată cafeaua și bucătăria se umplu de aroma ademenitoare. Puse un pahar sub robinet, alese tipul de băutură și peste câteva minute, cu paharul de cafea fierbinte în mână, își continuă explorarea prin casa care i se oferea cu generozitate. Vizită pe rând cele trei dormitoare, se întinse în fiecare pat, pipăi lenjeria fină, mătăsoasă, se privi în oglinda de la baie, unde o cadă strălucitoare, așezată pe picioare elegante, curbate, îl îmbia la clipe de răsfăț. Pipăi prosoapele grele, pufoase, le mirosi, miroseau proaspăt, a lavandă. Dădu drumul la apa din cadă și prin ro-

binetul de alamă începu imediat să curgă, cu aceeași presiune, apă aburindă. O potrivi la temperatura dorită, puse dopul și o lăsă să curgă, întorcându-se după aceea în dressingul în care văzuse, cu coada ochiului, câteva minute mai devreme, pe umerașe, o pereche de pijamale și un halat de baie. Deja se simțea ca un stăpân în casa lui. Se dezbrăcă de hainele sale împuțite, le aruncă în coșul de rufe pentru spălat și își trase pe el un halat flaușat, moale. Era exact pe măsura lui.

Auzea, din mijlocul livingului, prin ușile larg deschise, apa vâjâind în baie. Deschise combina audio și livingul se umplu pe dată de armonii clasice, o sonată de Beethoven. În fața șemineului placat cu marmură, pe un covor gros, un fotoliu îmbietor, în care se adânci de îndată, cu un pahar de whisky pe care și-l umpluse de la mini-barul aflat la îndemână. Tot acolo găsise și o cutie de trabucuri cubaneze veritabile. Își aprinse unul și încăperea se umplu îndată de fumul greu, aromat. Privi în jur. Rafturi pline cu cărți până aproape de tavan, casete audio și video, DVD-uri cu filme. Citi o serie de titluri, totul era parcă înghețat într-o ipostază temporală a anilor 2000-2010, dar era o selecție foarte reprezentativă pentru epocă și totul era pe gustul lui. Își alese la întâmplare un film, *Cast Away*, era ceva cu Tom Hanks, în care era vorba, din câte își amintea, despre un naufragiat pe o insulă pustie, un film foarte bun, de care își amintea că îl văzuse mai demult la televizor. Puse caseta în videoplayer și lăsă filmul să meargă, în timp ce el se întoarse în baie și se cufundă în apa caldă.

Simțea cum se topește, literalmente, de plăcere. Auzea ca prin vis replicile filmului din camera alăturată și asta îl făcea să nu se simtă singur. Își imagină că aceasta este casa lui din vis, casa pe care nu apucase s-o construiască niciodată. Și chiar arăta exact, sau aproape exact, ca proiectul lui. Aceeași împăr-

țire a camerelor. Același gen de mobilier. Totul, până la detaliile de atmosferă, ornamentele, cărțile, muzica și filmele erau parcă alese de el, pentru el.

Uneori, viața știe să fie atât de crudă! Îți oferă, cu jumătăți de măsură, lucrurile mult dorite, dar imperfecte, neterminate. Imposibil de terminat. În casa aceasta, prin cine știe ce miracol reconstruită pe o insulă din Pacific, nu vor răsuna niciodată pașii iubitei sale soții și nici râsetele Evei.

Adormi. Când se trezi, filmul se terminase de mult, căci în casă era liniște. Se ridică din cadă și se frecă îndelung, voluptuos, cu prosopul acela atât de plăcut la atingere. Puse pe el o pereche de pijamale, îi veneau perfect, parcă erau croite pe măsura lui. Așa, cu picioarele în papucii confortabili, îmbrăcat în pijamaua de împrumut, merse și se trânti în patul altuia, se înveli cu pilota pufoasă și adormi din nou.

Dormi probabil opt sau nouă ore, căci când se trezi, soarele era sus pe cer. Azvârli de-o parte pătura și se sculă în șezut. Privi buimac în jurul lui, nu-și amintea unde se află. Pe urmă, recunoscu livingul cu șemineu și fotoliu în care băuse cu o seară înainte o jumătate de sticlă de whisky. Își aduse aminte de furtună, de naufragiu, de iahtul împotmolit pe plajă, de casa în care pătrunsese pe furiș. Se îndreptă, mai mult ținându-se de pereți, către bucătărie. Puse de-o cafea, căută în frigider și scoase două ouă. Le verifică data de expirare, erau încă proaspete. Proprietarul nu lipsea de multă vreme de acasă. Încă o dată, îi mulțumi în gând și se încurajă că va fi iertat, datorită stării de necesitate. Își puse hainele murdare în mașina de spălat și se îmbrăcă cu haine de împrumut. Își alese o pereche de șosete de lână, lungi până la jumătatea gambei și o pereche de pantaloni scurți, cu multe buzunare și curea. Cu un tricou cu mâneci scurte, alb, care îi venea perfect și cu o șapcă în cap,

ieși apoi afară. Cercetă dintr-o privire marea. Iahtul era tot acolo, reveni apoi în spatele casei și inspectă pădurea. Părea foarte deasă, de neabordat și terenul începea să urce abrupt, câteva zeci de metri mai încolo. Își aminti că zărise un munte cu o seară înainte, asta trebuia să fie. În timp ce se învârtea prin jur, văzu și sursa de energie, un generator eolian. Se afla zidit pe fundația unei stânci. Tot acolo văzu și ceea ce părea a fi un far: un turnuleț alb, cu terasă deasupra. Se apropie de baza lui, apăsă mânerul și, cum se obișnuise deja, ușa se deschise. O scară îngustă, melcată, cu trepte din tablă striată, îl conduse până sus, la înălțimea celor zece sau cincisprezece metri ai observatorului. Pe marea liniștită, până la orizont, niciun vapor, nicio insulă, nimic.

Reveni în foișor și în zilele următoare. Urca scara îngustă, cu un pahar de whisky într-o mână și cu un trabuc în cealaltă, se așeza în scaunul alături de care se afla montat un telescop și își fixa privirile la orizont, cu mintea golită de gânduri. Zilele treceau una după alta, aproape la fel, cu mici diferențe datorate activităților de întreținere și de curățenie. Într-o zi, se trezi în fața ușii cu o căprioară, care fugi speriată când dădu cu ochii de el. Animale mai mărunte, arici, vulpi și iepuri, văzuse destul de multe. Altădată zări apariția fulgerătoare, într-un desiș, a unei feline mari, posibil jaguar sau linx. Dar poate că i se păruse. Clima era temperat-oceanică, umedă, cu ploi scurte în fiecare după amiază, temperatura constantă, în jur de douăzeci de grade. Pe la amiază înota în micul golf, își luase o carte de citit și citea uneori pe plajă, trântit cu burta la soare, pe un șezlong.

3

Se întreba cât timp îi vor mai ajunge proviziile, în primul rând alcoolul și tutunul. Când estimă că rezerva se apropiase

de jumătate, se gândi dacă n-ar fi fost cazul să introducă o raționalizare, dar nu luă, pentru moment, o hotărâre în acest sens. Începu să se întrebe cine era misteriosul proprietar. Cum arăta, ce vârstă avea. Ceva, un instinct, îi spunea că nu era cu mult diferit de el însuși, judecând după gusturile pentru îmbrăcăminte, mâncare și design al mobilierului. Și, într-una din zile, curiozitatea i se astâmpără. Urcat în turn, zări la orizont un punct mișcător, care se făcea din ce în ce mai mare. După câteva ore desluși limpede că era vorba de un vas de croazieră, apropiat ca mărime de iahtul lui, care venea direct spre insulă. Când iahtul acostă lângă debarcader, Dexter coborî iute scara în spirală și se apropie de țărm, ieșindu-i în întâmpinare. Bărbatul care coborî din iaht îi aruncă o privire scurtă, luă în mână câteva bagaje și îi făcu semn, fără niciun cuvânt, să vină să-l ajute, ceea ce Dexter și făcu. Se înhămă la două sacoșe burdușite cu felurite mărfuri alimentare, mezeluri, cărnuri, lapte și fructe și multe alte chestii pe care nu le putu identifica. Văzu, în trecere, în cala vasului, câteva baxuri de alcool și țigări.

Privi cu coada ochiului către proprietar, dar acesta trecu pe lângă el, nepăsător. Fu surprins să constate firescul relației care se instituise fără niciun cuvânt între ei. Părea că se cunoșteau dintotdeauna. Se înțelegeau din semne. Își deschideau ușile unul altuia, își făceau loc să treacă atunci când celălalt era încărcat cu greutate. Stăpânul vilei era un bărbat puternic, cu statură atletică, în vârstă de vreo patruzeci, cincizeci de ani. Întocmai ca și el. Era bărbos, cu sprâncene stufoase și privire ageră. Ochii lui albaștri străluceau pe figura bronzată, părul castaniu deschis era tuns scurt. Mirosea plăcut a același tutun cubanez. Dexter se simți inundat de simpatie și recunoștință. La sfârșit, când terminară de descărcat ultimul pachet, bărbatul se întoarse și îi întinse mâna. I-o strânse cu plăcere și since-

ritate, era o mână caldă, puternică. Îl privi în ochi și zise primele cuvinte:

— Îmi pare bine. Kay. Braden Kay.

Îi indică apoi din privire să ia loc pe băncuța din spatele casei, cea pe care dormise în prima zi de după naufragiu. Îi puse înainte un pahar de whisky și ciocniră.

— Așadar, ce vânt te aduce pe aici? Varianta scurtă.

Văzuse, desigur, epava. O cântărise din ochi și evaluase cantitatea de mâncare și băutură care lipsea din cămară. Omul acesta știa tot. Aproape tot. Lui Dexter nu-i mai rămăsese de spus aproape nimic. Amănunte despre starea civilă.

— Mă numesc Dexter Ozacar, am un mic șantier naval și locuiesc în Wellington. Am patruzeci și cinci de ani, locuiesc în Noua Zeelandă de cincisprezece ani, unde am imigrat din România. În anul 2007 a fost asta...

Fu atins scurt pe mână de Kay, care îi puse capăt vorbelor cu un gest scurt. Îi întinse o țigară. O aprinse de la țigara celuilalt și suflă fumul în sus, privind cerul care se limpezise după ploicica zilnică. Un vânt subțire clătina crengile ulmului care se oglindea deasupra apei.

— Este ok, Dexter, am înțeles. Acum, despre mine. Cred că abia aștepți să afli cine sunt. În primul rând, dacă nu știai, și nu ai de unde să știi, pentru că în zona asta nu există semnal GPS și nici internet, această insulă se află în extremitatea sudică a South Island, la optzeci și șapte de kilometri de coastă și se numește Solander. Este o zonă extrem de izolată și de sălbatică. Întreaga Insulă de Sud este așa. Furtuna te-a dus, așadar, la o depărtare de o mie cinci sute de kilometri. Solander e o insulă nelocuită, ca majoritatea de aici, dacă facem excepție de modesta mea locuință, care practic nu este locuință, ci o casă de vacanță. Eu locuiesc în Invercargill, acesta e un cătun pe

coasta de sud a South Island și am afaceri în domeniul hotelier. Sunt necăsătorit.

Zâmbi. Nu-i mai puse alte întrebări și nu mai adăugă nimic celor relatate despre sine. Intrară în casă, se făcuse deja răcoare.

Dexter se întrebă în sinea lui cum se va sfârși istoria asta. Cum îi va spune, amical, cu o strângere de mână: prietene, asta a fost, eu trebuie să plec și voi închide casa, nu pot să te las aici. Unde ai vrea să te duc?

A doua zi, dimineață, Kay îl rugă pe Dexter să vină cu el să vadă epava de aproape.

— Cred că am tot ce trebuie, zise, ca să o punem pe linia de plutire. Am aici un vinci și parâme potrivite ca lungime și grosime. În rest, pare ok, nu sunt stricăciuni. Mâine ne apucăm de treabă.

Dexter era de-a dreptul siderat. Această înlănțuire de fapte, furtuna care îl purtase o mie de kilometri depărtare și îl depusese pe plaja unei insule sălbatice din Pacific, unde era o casă care-i copia până în detaliu casa neterminată din tinerețea lui, toate acestea păreau de domeniul fanteziei. Chiar nu s-ar mai fi mirat de nimic din partea ciudatului străin, al cărui musafir era.

A doua zi, Kay meșteri o oră pe epavă, întinse niște cabluri, pe care le ancoră la un capăt de bulonul încastrat în copastie, iar pe celălalt îl fixă în vinciul montat pe nava lui. Odată treaba terminată, așteptând sosirea fluxului, cei doi se urcară la bordul navei lui Kay. Acesta se întoarse deodată către Dexter și i se adresă pe un ton grav, apucându-l de rever și uitându-i-se fix în ochi:

— Dragul meu, fac toate astea pentru tine, însă am și eu o propunere, sau o rugăminte, ia-o cum vrei. Nu, nu te simți obligat

cu nimic, ceea ce am să-ți spun este un lucru extrem de intim și important pentru mine și apelez doar la prietenia dintre noi, care sper că s-a consolidat îndeajuns în aceste zile. Iată despre ce este vorba.

Eu duc o viață singuratică, nu am familie, sărbătorile pentru mine sunt triste, nu sunt prilejuri de bucurie, ca pentru ceilalți oameni. Știu, nu e nimic neobișnuit în asta. Sunt atâția ca mine. Chiar și tu povesteai despre tine același lucru. La fel ca și tine, nu sunt foarte atașat de afacerile mele și aș fi încântat dacă mi s-ar oferi o alternativă. Suntem trecuți binișor, amândoi, de mijlocul vieții. Dexter, iată propunerea mea, și te rog să nu râzi: hai să facem schimb de identitate! Pentru un an de zile. Cu posibilitate de prelungire. Nu ai vrea să dai un restart vieții tale? Să vezi lumea din altă perspectivă? Uite, văd că îți place aici, la mine. Eu îți ofer tot ce e aici, să fie al tău. Faci ce vrei, ai la dispoziție cărțile mele de credit, actele mele de identitate, reședința mea din Invercargill, hotelurile mele de pe coasta de Est. Și tu mi le dai pe ale tale. Stai, că nu am terminat. Știu că aceste cuvinte ale mele ți se par nebunești, aiuritoare. Dar ce te împiedică, totuși, să faci asta? Ce-ai avea de pierdut? Mai mult decât ai pierdut deja până acum? Tu mi-ai povestit, cu gura ta, că, deși ai totul, e ca și cum nu mai ai nimic de când ți-ai pierdut familia.

Dexter îl asculta cu gura căscată și nu reușea să înțeleagă cum ar fi fost posibil ceea ce îi propunea Kay? Și la ce i-ar fi folosit? Și ce câștig ar fi avut bizarul lui prieten din toată afacerea asta?

— Nu știu ce să zic... M-ai luat prin surprindere! Mai lasă-mă până mâine să mă gândesc la asta.

— Desigur!

Nu așteptară prea mult și apele începură să crească. Când fluxul atinse cota maximă, Kay porni motorul ambarcațiunii

sale și vinciul începu să înfășoare parâma pe turnicheții mobili. Epava semi-răsturnată se cârmi din loc, cu efort, dar după aceea lucrul merse mult mai ușor. În cele din urmă își recăpătă poziția de plutire. Kay ambală motorul și conduse ambele vase la adânc, unde aruncară ancorele. Reveniră la mal cu o barcă.

— Prietene, zise el după ce intrară în casă, speram să te pot convinge mai ușor. Va trebui să-ți destăinui, de aceea, tot adevărul. Dar, pentru asta, e nevoie să facem împreună o mică excursie în interiorul insulei, să-ți arăt ceva. Și pentru că acum este deja târziu, va trebui să amânăm pentru mâine. Nu fi nerăbdător, timpul trece repede. Hai să desfacem sticla asta și, între timp, mai spune-mi câte ceva despre tine. Unde ai copilărit? Cum îi chemau pe mama și pe tatăl tău? Dar pe prima ta soție? Ce universitate ai absolvit?

Cei doi luară loc, ca de obicei, la masa de lemn din foișor. Când întunericul puse stăpânire pe insulă și răcoarea nopții îi făcu să se zgribulească și să-și pună glugile în cap, intrară în casă și puseră un film. Dexter dormi puțin și greu, se zvârcoli toată noaptea de pe-o parte pe alta.

A doua zi, în zori, Kay pregăti un rucsac cu hrană rece și două bidonașe cu apă. Se îmbrăcară, își puseră în picioare bocanci de mers pe munte și intrară în pădure. Urmară o potecă numai de Kay știută, care începu să urce pieptiș.

— Vezi tu, dragul meu Dexter, zise Kay când se opriră să se odihnească, după o oră de mers, nu te-am mințit de tot când ți-am zis că am o afacere cu hoteluri, e și o parte de adevăr aici. Numai că singura mea afacere în turism se desfășoară pe insula asta. Insula asta e a mea, cu acte, primită moștenire din moși strămoși. Și ea ascunde un secret aproape magic.

Zâmbi. Se ridică, se șterse pe turul pantalonilor și își continuă drumul.

— Ai să vezi când vom ajunge sus. Atunci o să înțelegi, dragă Dexter, de ce nu pot să arăt oricui ceea ce este ascuns aici. Aici, continuă el, oprindu-se să-și tragă răsuflarea, ocazie cu care se întoarse și își privi tovarășul în ochi, îmi aduc eu clienții, bătrâni bogați, în stadii terminale, care îmi cedează mai înainte tot ce au, cu acte autentificate la notar.

Urcușul continua din ce în ce mai greu. Zona împădurită se sfârși la un moment dat, iar în locul ei apărură povârnișuri sterpe, bolovănoase, cenușii. În vârf de tot se vedea un fuior de fum, ca o mofetă.

— Un vulcan? se arătă surprins Dexter. Ăsta e marele mister: un vulcan? Pentru asta își dau toți banii muribunzii tăi? Credeam că e plin Pacificul de asemenea cratere fumegânde. Și în Europa sunt câțiva, celebri. Ai auzit de Vezuviu și de Etna? Ca să nu mai vorbesc de Islanda. Acolo...

La douăzeci de metri de buza craterului, Dexter tresări și își încetă urcușul. I se păruse că vede acolo ceva, o mișcare fulgurantă, ca o bătaie de aripă uriașă. Un fel de prelată sau foaie de cort umflată de suflul fierbinte din adânc. Kay îl prinse de mână și îl trase încet în sus.

— Hai, încă puțin! Îndată, doi pași și am ajuns! Nu se cade să ne poticnim abia acum, când suntem atât de aproape.

Pe măsură ce se apropia de vârf, Dexter auzea tot mai tare o hărmălaie confuză, niște țipete aspre, răgușite, metalice. Aveau ceva anormal, parcă erau emise de mecanisme, nu de ființe vii. Nu sunt păsări, își zise Dexter, sunetele astea nu provin din gâtlejul unor păsări. Și așa era. Când puse ultimul pas pe buza craterului și privi în jos, îl prinse amețeala. Sub el se căsca un hău de o mie de metri, o pâlnie circulară, iar în fundul ei se zărea oglinda unui lac din care ieșeau aburi. Tot craterul acela era plin de un abur dens, un fel de fum uneori alb, alteori

cenușiu, care se învârtea în cercuri concentrice și în spirale, de jos până sus. Și din acele fuioare ieșeau la lumină niște vietăți sinistre, cu ciocuri lungi și un fel de coarne pe țeastă, cu aripi triunghiulare și cozi puternice, terminate într-un șfichi. Culoarea lor era ca tăciunele aprins, sau așa părea din cauza ochilor lor roșii. Când deschideau ciocul, sau gura, ce era, se vedeau mai multe șiraguri de dinți triunghiulari și ascuțiți, ca ai rechinilor, iar din gâtlejul lor răsunau acele țipete tânguitoare, de parcă ar fi fost harpiile infernului. Una din aceste creaturi se ridică deodată din hău și trecu prin fața lor, la nici doi metri distanță. Ochii lui Dexter se încrucișară cu ai creaturii și bărbatul simți că înnebunește de groază.

Kay îl trase fulgerător în spate câțiva pași și spuse:

— Înțelegi acum, prietene, de ce nimeni care vine până aici nu poate să mai plece viu? Ah, dacă m-ai fi ascultat și făceai schimbul cu mine ieri, azi erai stăpânul cazanului Iadului.

— Pterodactili? îngăimă Dexter. Cum e posibil? Și cum...

Voise să întrebe cum de au scăpat până acum neobservați de nimeni, dar nu mai avu timp. Kay își încleștă mâinile în jurul gâtului său și începu să-l sugrume, încercând totodată să îl arunce în fântâna diavolească.

— Nu... nu sunt pterodactili, prietene! Sunt dragoni! Ființe supranaturale raționale, ei se arată doar când vor și cui vor, dacă le-ai văzut, înseamnă că le placi, ești al lor, hai, du-te mai repede la ei, te cheamă!

Lupta dintre ei se ducea acum pe jos, se încleștaseră și se rostogoleau înainte și înapoi, fiecare încercând să-i pună piedică celuilalt și să-l arunce în crater.

— Acum ai să mori, prietene, și nimeni nu va afla asta. Am scotocit ieri în epava ta și ți-am furat toate actele. Tot ce ai avut pe lumea asta e acum al meu. Nu am nevoie de contract nota-

rial, semănăm ca doi frați gemeni, ai observat. Ah, dacă acceptai schimbul cinstit de ieri... acum e prea târziu... nu mai pot... face... nimic...

Osteniseră și erau lac de transpirație. Răsuflau greu, gâfâiau, stăteau față în față și se priveau în ochi cu ură. Puterile lor fizice, sensibil egale, se epuizaseră în același timp și acum trecuseră la armele psihice. Se priveau în ochi și se blestemau unul pe altul, printre gâfâieli. Nu-și descleștară brațele din jurul adversarului nici când simțiră înțepătura ghearelor înfipte în coaste. Dexter leșină în clipa în care realiză că fusese luat în zbor și dus de acolo.

4

De plaja insulei Solander se apropie o șalupă din care coborâră cinci bărbați îmbrăcați în combinezoane. Parcurseră în goană distanța de douăzeci de metri care îi despărțea de bărbatul care zăcea inconștient pe nisip, într-o baltă de sânge. Se apropiară de el, îl întoarseră cu fața în sus și îi cercetară pulsul. Unul începu să-i facă masaj cardiac, un altul scoase o stație de radio și se adresă altei persoane, care probabil rămăsese în larg, în nava costieră care se vedea ancorată la câteva sute de metri distanță.

— Am găsit rănitul, zise el colegului. E în viață, dar inconștient. Trimiteți medic.

Cel întins pe nisip dădea semne că-și revine. Un salvator îi montă un guler cervical, altul desfășură o targă și ceilalți se opintiră să-l ridice. În momentul în care de țărm se apropie șalupa cu medicul, bărbatul deschise ochii și privi în jur. Nu spuse nimic. Închise ochii la loc. Medicul se apropie, îi deschise gura, se uită în gâtul lui cu o lanternă, îi cercetă globii oculari și îi luă pulsul. I se adresă după aceea cu voce tare, răspicat:

— Hei, știi cine ești? Care e numele tău?

Bărbatul deschise ochii și privi sticlos. Nu zise nimic.

— Numele tău? Care e? Cum te cheamă? repetă medicul, răbdător.

Tăcere.

După o jumătate de minut, în care dădu semne de luptă interioară, sau de efort de voință, rănitul deschise gura și articulă:

— Dex... Oz...

— Dexter Ozacar? Nu poți fi Dexter Ozacar. Un bărbat cu numele acesta e dat dispărut, iar nava lui, un iaht cu numele Eva, a fost găsită sfărâmată de coastele Insulei Stewart. La o sută de mile de-aici.

— Dex... Oz...

Cel cu stația de emisie-recepție luă din nou cuvântul:

— Șefule, omul susține că e proprietarul iahtului Eva, naufragiat în largul insulei Stewart. Dexter Ozacar, dacă ai reținut numele. Precis l-ai reținut. Repet: insistă.

Doctorul se întoarse către rănit și îi spuse cu blândețe:

— E în ordine, Dexter. Te credem. Te vei întrema și ne vei spune mai multe. Acum, hai să vedem ce răni mai ai. Ooops... rană înjunghiată în regiunea humerus stâng. Din fericire, nu a intersectat carotida. Aici s-a dat o luptă. Stai liniștit, băiete, ai să te faci bine. În două ore suntem la Invercargill. Ai avut mare noroc. Tu ai activat baliza de semnalizare SOS sau cine?

— Exclus, mormăi Marc. Nu avea cum. Semnalul e emis din ambarcațiunea care se vede acolo, în larg, nu putea să înoate o sută de metri cu rana aia în umăr. Dar, fii atent: uite că am găsit o borsetă aruncată în iarbă.

— Dă-o încoace, să vedem ce e în ea, zise medicul.

Marinarul cu numele Marc se apropie și, sub spotul lanternei, cei doi identificară natura documentelor:

— Card de identitate, acte de proprietate, licență de navigație, facturi, procese verbale și alte acte comerciale. În regulă, domnule... Kay, Braden Kay, totul e sub control. Băieți, hai să ridicăm rănitul și în trecere mergem să oprim baliza, să nu mai apară și alți salvatori.

Vasul înainta rapid prin mările Sudului. Peste două ore se apropie de rada portului Invercagill. Comandantul ceru prin radio procedură de urgență, având rănit la bord.

Dexter își făcu și el apariția în cambuză, unde echipajul lua cina, furișându-se ca o nălucă palidă pe lângă pereții cabinei. Doctorul se ridică și îl chemă la masă, cu un gest simplu.

— Ah, domnule Kay, să nu uit. Luați această... nu știu ce poate fi, e un fel de gheară uriașă, n-am mai văzut așa ceva, zici că-i de dragon. Am găsit-o pe borseta dumneavoastră cu acte, practic era pe post de încuietoare. Încuietoarea originală era ruptă, să știți că n-am rupt-o noi!

Ușile

de Mircea Liviu Goga

„Tu mă știi, Emil, n-am fost nici mai bună și nici mai rea decât alții, nici mai frumoasă și nici mai urâtă decât alte femei și nici nu afirm că n-aș fi mulțumită de ceea ce sunt. Totuși există clipe, mai ales seara și cu deosebită intensitate înainte de-a adormi, când îmi pun întrebări despre trecut, despre viitorul întrevăzut prin prisma acestuia și despre poziția mea între – cum zicea poetul? – ale filei două fețe, nu? Poate că n-ar trebui să-ți scriu despre toate astea, dar experiența pe care am trăit-o de curând mă împiedică să păstrez amintirile pe care mi le-a stârnit doar pentru sufletul meu. Ții minte? Acum două săptămâni ți-am spus că merg într-un loc important al vieții mele. Nu ți-am oferit amănunte, pentru că nu doream să-mi pui întrebări suplimentare, nu doream, cu alte cuvinte, să-mi tulburi orizontul așteptărilor care s-a dovedit, în cele din urmă, a fi mult mai jos decât orizontul real. Am mers, pur și simplu, în orașul acela de sub munte în care mi-am petrecut vacanța de vară din anul în care părinții au fost trimiși în delegație în străinătate. O, a fost demult, nu cred că ți-am povestit vreodată ceva. A fost o vacanță ciudată, cu toate că nu-mi amintesc să se fi petrecut în ea vreun eveniment deosebit. Aveam doar nouă ani, iar părinții nu se hotărâseră cui să mă lase în perioada în care urmau să lipsească. Tocmai atunci au primit un telefon de la mătușa Paulina (îi spuneam Poly, când nu era de față, nu suporta diminutivele) și s-au înțeles de minune. Așa că mi-am

făcut bagajele, am luat trenul împreună cu tata și a doua zi, spre seară, am aterizat în curtea mătușii. Oraș de provincie, înțelegi, asta însemnând o curte uriașă (cea din față; mai era și grădina!) și o casă mare, veche, boierească, având un etaj, subsol cu pivniță și niște anexe sprijinite de peretele opus celui de la stradă, cum ar fi magazia și atelierul de mecanică al unchiului mort demult. Trebuie să recunosc că, în ciuda sentimentului de panică pe care mi-l crea despărțirea de părinți, fie și temporară, schimbarea decorului mă făcea fericită. Tata a rămas peste noapte cu noi; dimineața ne-am îmbrățișat, eu având sentimentul că-l văd pentru ultima oară, sentiment care, din fericire, nu s-a confirmat. Apoi am rămas singură cu mătușa Poly, de fapt absolut singură, cum aveam să constat curând, pentru că tușa nu făcea niciun efort pentru a înlesni comunicarea. Eram chemată la masă la ore fixe și mă trecea în casă pe la zece seara. În rest, vara era a mea.

Și ce vară! Imaginează-ți, Emil, ce înseamnă pentru o fetiță romantică de București, crescută la bloc, o curte de peste 1000 de metri pătrați și o grădină mult mai mare, în care te puteai pierde cu ușurință! Viața mea devenise o aventură cu care abia reușeam să mă obișnuiesc. E drept că nu aveam cu cine să mă joc – copiii vecinilor erau prea mari – și, după cum aveam să constat curând, oamenii îmi cam ocoleau mătușa, politicoși, dar distanți, reticenți în a încerca să creeze legături cu o persoană perfect necomunicativă. Ca atare, nici copiii lor nu veneau pe la noi, iar ieșirea din curte îmi fusese interzisă de la început de tata, o interdicție subliniată și întărită de mătușa Poly. E periculos, pe stradă trec mașini – ca și când în București n-ar trece mașini pe străzi și n-aș fi fost deja învățată cum să procedez! Totuși, n-am pus prea mult la inimă interdicția, îmi ajungeau curtea și grădina. Inventam singură jocuri, găseam

prieteni imaginari și aveam avantajul că nu exista nimeni care să-mi contrazică gesturile și ideile.

Iar lucrul care mă încânta cel mai mult în curtea aceea era strălucirea soarelui. Niciodată, nicăieri n-am întâlnit un soare atât de minunat, blând și puternic, armonios și având capacitatea de a extrage din orice obiect nuanțe, în mod obișnuit, insesizabile. Era o curte absolut colorată, nimic nu era alb, negru sau cenușiu: albul se desfereca pe retina mea în culorile curcubeului, negrul nu părea decât o transformare a albului într-o culoare specială, invizibilă în mod normal, iar cenușiul era un amestec de nuanțe obișnuite cu altele, aflate în alte lumi pe care le atingi doar visând. Era o curte în care vedeam altfel, simțeam altfel, aventurile pe care le imaginam prindeau consistență, deveneau reale în măsura în care eu însumi reușeam să le definesc. Iar casa...

O, casa! Trebuie să-ți scriu puțin și despre ea. Parterul avea trei camere mari, mobilate cu piese vechi, trecute de suta de ani. Dulapuri, paturi cu baldachin, veioze cu abajururi brodate... apoi, mai erau trei uși care duceau către tot atâtea încăperi. Sus erau alte camere, la mansardă, iar jos o pivniță uriașă, în care s-ar fi putut cuibări un dragon. Mătușa Poly m-a luat de mână încă din prima zi și mi-a atras atenția. Cele trei uși. Să nu încerc să intru acolo.

Niciodată.

De ce? Nu mi-a răspuns. Să nu încerci să le deschizi, atât. Și multă vreme m-am jucat în curte, sub soarele incredibil, în lumina înspăimântător de clară, sau m-am hârjonit prin grădina uriașă demolând meterezele de iarbă niciodată cosită și creând labirinturi către merii vărătici încărcați cu poame încă verzi, atât de minunate, atât de acrișoare...

Dar a fost o zi, prin iulie, cred, când m-am plictisit subit de curte și de grădină. Am intrat tiptil în casă și m-am apropiat de una dintre ușile interzise. M-am apropiat cum se apropie un fluture de noapte de lumina unui felinar de vânt presimțindu-și moartea în flacăra strălucitoare, dar neputând refuza chemarea de dincolo de moarte a luminii. Era o ușă obișnuită, din lemn vopsit într-o nuanță de maron închis, cariat pe alocuri. Îmi aduc și azi aminte de mirosul ciudat al vopselei vechi amestecat cu mirosul rumegușului vărsat de carii înafara găurilor și care, praf fin, se prelingea de-a lungul tăbliei lăsând urme subțiri, deschise la culoare. Clanța bătrânească, din alpaca, stătea atârnată rigid, părând că necesită un efort considerabil pentru a fi apăsată. Am pus palma dreaptă pe ea, apoi am ezitat, amintindu-mi interdicția. Am retras mâna, după care mi-am lipit urechea de ușă într-o pornire inexplicabilă pentru că, rațional vorbind, nu aveam nimic de auzit dintr-o cameră în care nu se afla nimeni.

Dar am auzit totuși ceva. Un fel de sunet de corn, aburit de ceturi și depărtări, un sunet trist vestind moartea sau nașterea unui erou. Mi s-a părut brusc că dincolo de ușă se întind codrii seculari ai unei lumi străine în care se desfășoară, chiar atunci, o vânătoare imposibilă. Sau există un castel unde împărăteasa a născut un prinț sau a crescut o vrajă care unește lumile.

Am retras urechea și am strâns pumnii, neștiind ce să fac. Ce ciudat! Îmi aduc aminte acum un alt moment, o ușă a cărei clanță trebuia apăsată. Era ușa care ducea către biroul redactorului șef al unei reviste de prestigiu. Aveam de gând să-i prezint o povestire pe care o scrisesem de-a lungul unei nopți întregi și de care mă simțeam mândră. Era nevoie doar să apăs clanța și să-l întâlnesc față-n față.

Dar n-am avut curaj. Redactorul șef era o mare personalitate literară. Ideea de a-l întâlni mă copleșea, mă îngrozea de-a dreptul. Mi-am retras mâna – și atunci, și atunci. M-am întors în vârfurile picioarelor și am plecat.

Mătușa mea s-a întors târziu din oraș. Am fost cuminte – i-am spus. N-a comentat. Seara m-a chemat la masă, iar la ora 10:00 am fost în pat. Apoi au mai trecut niște zile ridicol de frumoase, ridicol de strălucitoare în care m-am fâțâit prin curte și prin grădină închipuind jocuri dezlânate și m-am gândit la ușa nedeschisă. Cum să-ți spun, Emil? Parcă murise ceva în mine, o bucată de suflet pierise îngropată de convenience, iar cuvintele *nu pot* deveniseră o declarație dată în fața unui notar nevăzut pe piatra de mormânt a viselor lipsite de împlinire. Știu, sună cam prea literar ceea ce-ți scriu, dar să fiu a naibii dacă nu simțeam lucrul ăsta la fel cum simți uneori de la mare distanță dangătul unui clopot, fără ca totuși să-l auzi, datorită infrasunetelor pe care le emite.

Oricum, dacă lucrurile pe care ți le povestesc te deranjază sau te plictisesc, nu le mai citi, lasă-le baltă.

Continui? Bine. Știi, a mai fost o zi similară. M-am dus, venind de-afară, din soarele irespirabil de strălucitor, lângă cea de-a doua ușă. De data asta am fost gata s-o deschid, dar un vuiet surd m-a oprit în ultima clipă. Am lipit încordată urechea de ușă și am auzit sunetul oceanului. Era clar, imens, așa cum și tu îl știi. Un sunet imposibil de confundat.

Imposibil de confundat...

Multă vreme m-am întrebat: și dacă aș fi deschis-o? Poate oceanul acela pe care îl simțeam străvechi, oceanul care acoperea pe vremuri aceste pământuri, s-ar fi revărsat pe ușă, în odaie și de acolo afară, umplând orizontul, recuperându-și vechile granițe? Sau m-aș fi trezit pe țărmul unui altfel de ocean,

unul nevăzut, dar existând în amintirile lui, fiind și totuși fost, sălbatic în orice caz, nesfârșit de-a lungul și de-a latul eonilor? N-o voi ști niciodată. După cum niciodată nu voi ști ce s-ar fi întâmplat atunci, când ar fi trebuit să primesc premiul acela pentru debut. Cred că asta ți-am povestit. Ți-aduci aminte? Eram la un festival, urma să urc pe scenă. Ți-aduci aminte? Zău că ți-am povestit! Urma să susțin o mică prelegere pentru urechile atente ale juriului, probabil a contat, azi sunt sigură că a contat, doar că în ultima clipă am plecat... am plecat într-un restaurant apropiat, am băut o votcă (și vai, nu sunt mare amatoare de așa ceva!) după care m-am dus să mă culc. Evident, refuzul meu a fost interpretat ca o ofensă, iar premiul pentru debut l-a primit următorul de pe listă.

În casa mătușii Poly mai era o ușă de care m-am apropiat tot atunci. Una întunecată, înghețată, rece. Am bănuit în spatele ei frigul stelelor. M-am temut până și să-i ating clanța, părea brumată, gata să-mi lipească pielea mâinii de ea și să mă fure către acolo pentru totdeauna. Era multă liniște în spatele ușii, o liniște aproape absolută dacă aș fi eliminat din ea muzica sferelor. Chemarea lor părea un cântec de sirenă, melancolic, aspru și de neînfrânt. Am visat o vreme pândind, așteptând, ascultând reverberațiile primordiale. Pe acolo se putea ajunge la stele. Așa cum am sperat în ajunul decernării unui premiu național în care... știi povestea. Trebuia să întâlnesc un mare poet, fusesem invitată la masa lui, iar eu...

De atunci n-am mai scris. Sunt doar o biată profesoară de gimnaziu, cu oarecare veleități literare, oarecum drăguță, oarecum stimabilă. Necăsătorită, așteptând să treacă vremea, să-și rumege pensia. Dar altceva voiam să-ți spun. Voiam să-ți spun că în seara aceea mătușa Poly m-a certat, a găsit un motiv mă-

runt, cum nu mai făcuse niciodată. Până la urmă a spus: bine. Las-o așa. Nu contează.

Nici azi nu știu dacă nu cumva m-a certat pentru alt lucru decât acela pentru care părea să mă certe. Am fost cuminte – îi spusesem. Exact atunci s-a enervat. Fusesem cuminte, nu deschisesem nicio ușă din cele interzise și nu știu dacă nu cumva tocmai **asta** o enervase.

M-am dus acolo. Nu puteam vedea orașul dacă nu m-aș fi dus să văd și casa ei. Da, murise demult, dar presupuneam că avea moștenitori care... dar nu, nu avusese moștenitori direcți. Casa a fost demolată. La primărie, după cum am aflat, apăruseră două tabere: o dărâmăm sau nu? Casă veche, de patrimoniu, știi? Dar au dărâmat-o, iar în locul ei se înalță azi un bloc oribil.

Poate crezi că am privit totul cu regret, dar nu e chiar așa. Am măsurat cu ochii noua construcție fără tristețe. Curtea mătușii, casa ei, trăiau în copilăria mea. Existența lor reală nu mai avea importanță.

Sau avea. Nu știu. Cert este că m-am trezit apucată de braț cu putere. M-am întors și am dat ochii cu doamna Emilia. Una dintre profesoarele mele din facultate, aș fi jurat că nu mai trăiește. Era acolo. Fața boțită de vârstă, costumul negru de văduvă m-ar fi făcut să n-o recunosc, dar am privit-o în ochi și era chiar ea, aceiași ochi mari, albaștri și inocenți care mă fermecaseră odinioară.

— Ei, mai să nu te cunosc! – mi-a zis. Ce mai faci? N-am mai auzit demult nimic despre tine. E chiar ciudat. Știi, urmăresc presa literară. Nu te-am mai... Ai fost un talent extraordinar, eu am crezut în tine, să știi. Mă așteptam ca tu să devii... Ce ți s-a întâmplat? N-am mai auzit nimic, nimic... nimic despre tine...

Atunci am privit-o în ochii aceia albaștri, mari și rămași incredibil de inocenți și i-am spus adevărul pe care îl tot ocolisem până atunci de-a lungul vieții:

— Am fost prea cuminte, doamnă Emilia...

Versorul L

de Alexandru Lamba

Suntem în lanțuri. Suntem în iad! Senzația de încarcerare mă înnebunește. Ne înnebunește pe toți. Îmi simt cele două degete ale mâinii de la spate încleștate într-un fel de pumn. Nu le pot controla prea bine. Nici n-am bănuit că va trebui să o fac. Parcă mă dor, deși ceea ce simt nu știu dacă se poate numi durere. Sau sunt doar furnicăturile revoltei?

Cum am ajuns aici? Cum am putut să fiu atât de naiv?

Ne-a explicat că nu vom simți niciun disconfort, că ne va proteja condiționarea creierelor noastre. Ne-a spus să nu ne facem probleme, că suntem perfect adaptați. Ne-a vorbit despre imposibilitatea de a resimți claustrare atâta vreme cât creierul nu poate identifica obstacolele și ne-a asigurat că nu poate. Totul avea să fie foarte natural pentru noi. Și ne-a mai promis că ne va lăsa să privim gângăniile...

Dar ne-a mințit! Noi suntem gângăniile. De ce? Of, demonule, de ce ne-ai ferecat aici? Ne privești chiar acum, nu-i așa? Vrei să ne vezi zbătându-ne să ieșim, nu-i așa?

☆ ☆ ☆

Mă uitam deja de câteva minute bune la ecranul cu dungi verticale care se plimbau în dreapta și-n stânga, îngroșându-se sau subțiindu-se. Bănuiam că-s cilindrii, după culorile în de-

grade care se estompau de la fâșia lucioasă din mijloc, către marginile întunecate. Nu vedeam vreo regularitate. Dacă trebuia să găsesc algoritmul după care se mișcau, eram ca și eliminat. Dar nu știam dacă asta avea să mi se ceară. Nu-mi explicaseră nimic. Mă așezaseră pe burtă, pe jos, cu mâinile și picioarele lipite de sol și-mi fixaseră bărbia într-o concavitate, ca să pot privi înainte. Și-mi spuseseră că dacă mă voi ridica, voi fi exclus. Apoi începuse spectacolul liniilor colorate pe pânză, în fața ochilor mei.

Până la proba aceea, lucrurile decurseseră cum mă așteptasem. Îmi dăduseră un test standard de inteligență, apoi unul de geometrie. Pe care, din moment ce ajunsesem aici, eram îndreptățit să cred că le trecusem. Lucram totuși ca desenator tehnic, culmea ar fi fost să nu le trec. Aceasta avea să fie ultima probă, îmi spuseseră, apoi mă abandonaseră aici. Tot ce puteam să fac era să urmăresc dungile agitându-se, lovindu-se uneori între ele sau trecând una prin spatele celeilalte. Nu înțelegeam ce era cu ele. Sau de ce mă puseseră să stau într-o poziție atât de chinuită. Ce legătură putea să fie?

Când au venit după mine, eram la fel de lămurit ca în primele secunde. Amorțeala care începuse să mi se instaleze în ceafă era singurul rezultat al efortului meu. Nu mi-au spus nici atunci nimic, ci am ieșit împreună pe coridor.

Cum vi s-ar părea dacă ați vedea oameni lipiți de pereți, cu brațele, pieptul și picioarele frecându-se de zugrăveală, mergând cu pas lateral? Și nu doar unul-doi, ci mulți! Exact asta am văzut eu când am ieșit din sala de examinare. Poate, în alte circumstanțe, le-aș fi dat mai multă atenție, dar eram preocupat cu ale mele. Și-n plus, eram la universitate. Așa că i-am luat drept un *flash mob*. Unul nu tocmai reușit.

Am fost condus până la o ușă inscripționată „Dr. Watts", apoi unul dintre asistenții care mă escortau a intrat cu dosarul meu. A ieșit fără el și mi-a spus că eram așteptat.

M-am trezit într-o încăpere rotundă, fără ferestre, a cărei ușă era și singura discontinuitate a peretelui. În mijloc, biroul doctorului. În fața biroului, un scaun. Am așteptat să mă invite să stau jos, dar n-a făcut-o. Într-un târziu și-a ridicat ochii din foi.

— Deci?!

„Deci ce?" m-am întrebat, în timp ce bâlbâiam din buze o scuză tâmpă, nici nu știu pentru ce, care ținea loc și de prezentare. „Eu te evaluez pe tine sau..." Dar un gest de-al său mi-a atras atenția. Scăpase o privire cu coada ochiului către perete. I-am imitat-o instinctiv. O sumedenie de bule colorate dansau de jur-împrejurul nostru. Le-am urmărit preț de câteva secunde, apoi m-am luminat.

— Asta, am arătat cu degetul, asta era și-n filmul de dincolo! Dar aici e vedere de deasupra, în filmul pe care l-am urmărit răstignit pe jos, punctul de observație era printre cilindri.

Mi-a zâmbit complice.

— Asta trebuia să observ?

— Foarte bine, considerați-vă admis!

— Excelent! Când încep?

— De-ndată. S-a ridicat și mi-a întins mâna. Ca primă etapă a pregătirii dumneavoastră, vă voi cere să vă deplasați prin campus numai lipit de perete.

☆ ☆ ☆

Adevărul este că nu eram câtuși de puțin la curent cu cercetările doctorului Watts. Deși se bucura de un oarecare pres-

tigiu, aria sa de cercetare îmi era necunoscută. Mie și covârșitoarei majorități a celor din campus, notorietatea sa datorându-se mai degrabă efervescenței personalității și implicării sale în susținerea unui număr de cauze umanitare sau politice decât proiectelor obscure pe care le dusese, invariabil, către... nimeni nu știe ce. Bombastica prezentărilor i se pierdea pe drum, transformându-se în moderație, apoi chiar lamentare; ceea ce la început era servit Senatului universității drept o descoperire fulminantă, care nu mai avea nevoie decât de câteva luni de cercetare, devenea, odată cu scurgerea timpului și a fondurilor, tăcere. „Versorul L", ultimul său proiect, nu făcuse excepție. Cu câteva săptămâni înainte de termenul limită fusese înghețat. Fără explicații. Mi-era greu să înțeleg – ce-i drept, nici nu-mi prea bătusem capul – cum de un asemenea individ, din laboratoarele căruia nu ieșise niciodată ceva palpabil, încă primea finanțare. Dar ce-mi păsa mie? Fusesem acceptat în proiect, iar remunerația – a cărei generozitate mă motiva dincolo de scepticism – mi-era garantată, indiferent de rezultat. De ce să mă stresez eu cu problemele lui?

Am fost, deci, mirat și nu prea când am aflat că în echipă eram numai fizicieni, chimiști, matematicieni și alte soiuri de oameni tehnici. Ca proiectant, nu știu exact în ce categorie mă încadram. Sau că trebuia să mă mut, împreună cu toți ceilalți, pe toată perioada proiectului, într-un cămin din campus, special amenajat în aceeași clădire în care doctorul Watts își avea laboratoarele. Mi se dăduse o încăpere ciudată, îngustă – cred că nu avea nici măcar un metru lățime, – dar lungă, în care nicio piesă de mobilier nu încăpea lângă alta și nu permitea culoar de trecere. Ca să pot ajunge la pat, trebuia să sar peste masă și peste scaun, iar la dulap ajungeam traversând patul.

Altceva nu exista. Nici măcar grup sanitar. Poate ar fi trebuit să citesc înainte anunțul în întregime, sau măcar contractul.

Dar, dacă mă gândesc bine, tot m-aș fi înscris.

Apoi am aflat că avea să fie obligatoriu să mergem lipiți de pereți până la sfârșitul perioadei. Nici asta nu m-a uimit peste măsură. Habar n-aveam, spun din nou, cu ce se ocupa doctorul. Mi-am zis că, probabil, era vorba de cercetare hibrid, o chestie din asta, foarte la modă, care îmbina științele exacte cu experimentele sociale. Noua invenție necesita, am bănuit, un anumit mod de gândire pentru a putea fi interpretată corect, mod de gândire care se forma prin tot felul de ciudățenii de-astea. Am acceptat fără să comentez. În acest punct, nici nu mai aveam de ales.

N-aș fi crezut că ceva atât de banal ca mersul lipit de perete poate ridica atâtea probleme. De la mișcarea în sine, mecanica deplasării cu pas adăugat, frecându-ți genunchii și pieptul de zugrăveală, la necesitatea de a înconjura toată încăperea pentru a ajunge de partea opusă, totul era un calvar. Din cine știe ce motiv – Dr. Watts nu a vrut să ne spună – toți cei implicați trebuia să o facem. Tot timpul. Vă dați seama cât de dificil ne era când ne intersectam. Nefiindu-ne permis niciunuia să ne depărtăm de perete, eram nevoiți să trecem cumva unul pe deasupra celuilalt, lucru deloc ușor. Instituisem o regulă: cel care se deplasa spre stânga se culca pe jos, celălalt sărea peste el. Însă puțini puteau să păsească atât de lung și de aceea ne călcam pur și simplu în picioare, de cele mai multe ori. Apoi am descoperit că ne era imposibil să continuăm în felul acesta și am marcat cu carioca sensuri unice.

Primele săptămâni n-am primit altceva de făcut decât să frecăm pereții, însă era o sarcină care ne ocupa cam tot timpul. Fiind restricționați de existența lor ca să ne găsim traseele, ne

trezeam făcând ocoluri uriașe pentru a ajunge dintr-un loc în altul, mersul la cantină, de exemplu, durând aproape o oră. Ca să nu mai menționez de cel până la closet.

Când am început să ne descurcăm, Watts ne-a luat la sesiuni de pregătire. Mai întâi ne-a pus să urmărim filmulețe asemănătoare cu cel de la testul final de admitere în proiect, adică imagini în care apăreau corpuri în mișcare – de fapt, poligoane cărora li se dăduse o oarecare grosime, ca noi să le putem vedea din lateral –, pe care mai apoi trebuia să le identificăm. Lucrurile se complicau progresiv, pe măsură ce figurine tot mai neregulate ne jucau în fața ochilor. Le priveam printr-o fantă îngustă, în timp ce se roteau. Am ajuns să pot deosebi un pătrat de un triunghi sau un pentagon de un hexagon doar privindu-le dintr-o parte succesiunea laturilor.

A urmat implicarea fizică. Ne îmbrăca în costume rigide, care nu ne permiteau decât mișcarea laterală a mâinilor și picioarelor, și ne fereca între două cortine de sticlă semi-oglindă. Spațiul dintre ele era suficient doar cât să încăpem în costumele noastre, alunecând cu spatele pe una și cu pieptul pe cealaltă. Nu vedeam afară, nu știam dacă ne urmărea. Nici capul nu ni-l puteam roti. Câtă vreme ne aflam între oglinzi, puteam privi doar într-o parte. Ne dădea sarcini, de obicei rezumându-se la manevrarea unor obiecte care încăpeau în acel spațiu la fel cum încăpeam și noi, ca jetoanele. Le pasam peste cap sau trecând noi peste ele. Ne urcam unul peste altul – ceva cumplit când nu-ți poți mișca brațele sau picioarele decât în lateral, când te poți apleca doar într-o parte și când ești făcut sandvici între două panouri, vă dați seama – și le așezam conform indicațiilor lui. Nemernicul juca *tetris* cu noi.

Iar noi ne conformam fără să ne punem multe probleme. Eram suficient de frustrați și așa. Realizam că ne limita liber-

tatea de mișcare la spațiul vectorial I – J, adică la plan, dar habar n-aveam ce urmărea de fapt.

☆ ☆ ☆

— Știți ce-i asta?

Am privit câteva clipe desenul din mâna doctorului și am ridicat din umeri. Părea viziunea unui pictor suprarealist asupra trupului uman, într-o secțiune hidoasă și deformată, cu cei doi ochi așezați unul deasupra celuilalt, cu o ureche pe ceafă și cealaltă pe frunte, cu oasele și viscerele la vedere.

— Sunteți dumneavoastră, mi-a răspuns cu zâmbetul ăla al lui ușchit.

Nu l-am luat în seamă. Watts avea un simț al umorului ciudat, iar eu eram lipsit de chef. Mai aveam o săptămână și scăpam din balamuc. Deja, toate tâmpeniile pe care eram nevoit să le fac mă călcau pe nervi. Ajunsesem cu toții la capătul răbdărilor. Nebunul ne obliga acum să purtăm costumele acelea despre care v-am spus tot timpul și instalase rețele continue de panouri cu bile magnetice în pereți, ca să nu ne lase să ne depărtăm. Plus că, mai nou, toate obiectele din încăperi zăceau pe pereți, atrase de magneți, ca să ne stea în drum. Și sala de mese fusese transformată ca să ni se poată da de mâncare tot la perete. Mâncam cu o singură mână, căci, în poziția în care eram, pe cealaltă ar fi trebuit să o trecem pe deasupra capului. Chiar și somnul trebuia să ni-l facem pe o parte, bilele magnetice neslăbindu-ne nicio clipă.

— De fapt, a continuat când i-a fost clar că eu n-aveam de gând să-i răspund, e alter-ego-ul dumneavoastră bidimensional.

Nici de data asta nu i-am dat satisfacție. De la o vreme, nimeni din echipă nu mai făcea efortul de a-și ascunde resenti-

mentele. A continuat să zâmbească și mi-a oferit desenul, întinzându-se peste birou. Țintuit, am privit bucata de hârtie și m-am încruntat. Ca și când atunci s-ar fi dezmeticit, Watts a fluturat din mână:

— Ah, uitasem! Puteți da jos costumul acum.

O sarcină virtual imposibilă fără ajutor, însă, în entuziasmul eliberării de nenorocirea aia, m-am uimit chiar și pe mine. Mi-a urmărit efortul fără să miște un deget. Am reușit să mă strecor afară și, în timp ce costumul rămase la locul lui, am pășit spre biroul lui. În sfârșit, după atâtea zile, scăpasem de tirania peretelui! Am luat hârtia, apoi am dat să mă întorc spre ușă.

Însă de îndată ce am făcut stânga-mprejur, ceva foarte ciudat s-a întâmplat. Întreaga cameră s-a rotit într-un mod atât de nefiresc, încât, pentru un moment, mi-am pierdut orientarea. Schimbarea bruscă de perspectivă m-a ametit și, ca să nu cad, m-am sprijinit cu amândouă mâinile de birou. Uitasem că nu mai făcusem piruete de luni întregi. Am stat câteva clipe acolo, să-mi revin, apoi, când m-am simțit în stare, am făcut câțiva pași spre ușă. Asta s-a dovedit a fi chiar și mai derutant. M-am trezit deodată fără sprijin, pășind într-o lume nesigură. Îmi lipsea planul, îmi lipseau constrângerile. Aveam prea mare libertate. Imensitatea posibilităților și generozitatea spațiului deschis erau prea greu de stăpânit.

— Ce mi-ai făcut? am bolborosit în timp ce mă târam către perete.

— V-am adaptat. Sunteți aproape gata, nu mai avem mult. Dar stați liniștit, e reversibil.

Nu l-am întrebat pentru ce. Aveam răspunsul în mână. Am părăsit biroul la fel cum intrasem.

☆ ☆ ☆

Cu cât priveam mai mult schița pe care mi-o dăduse dr. Watts, cu atât îmi dădeam seama mai bine că altfel nu s-ar fi putut. Ceea ce la început mi se păruse o hidoșenie aberantă, a devenit treptat soluția optimă la problema realizării unui prototip uman bidimensional. Cel mai simplu model de ființă care s-ar fi pretat la o formă plană ar fi fost o moluscă sau un soi de amibă, însă doctorul dorise să creeze ceva cât mai apropiat de o proiecție a anatomiei omului. Avea, deci, de replicat un trup vertebrat biped.

Întâi am admis că nu putea exista tub digestiv. În plan, noțiunea de „tub" s-ar fi putut traduce doar prin două linii paralele, iar acest lucru ar fi condus la indivizi separați complet. Substanța gelatinoasă prin care hrana se absorbea în organism era singura posibilitate plauzibilă pentru nutriție.

Din aproximativ același motiv, nu putea exista nici sistem de circulație sanguină cu pompare. Ce ar putea ține cei doi pereți liniari ai unei prezumtive artere să nu se depărteze sub presiune? Apoi am realizat că nu se putea replica un schelet dur înlănțuit. Doar gândindu-mă la mandibulă și mi-am dat seama de această imposibilitate practică în bidimensional. Dacă mandibula ar fi fost prinsă de restul craniului, pe unde ar mai fi putut să coboare bolul alimentar în cavitatea care o integra în organism? Aceeași poveste și cu coastele sau clavicula. De aceea fuseseră eliminate. Osul care imita sternul fusese separat de restul scheletului, iar mandibula se articula pe el.

Legându-se de oase, niște forme alungite nu puteau fi decât echivalenții mușchilor. Aici, lucrurile erau mai simple. De fiecare articulație trăgeau doi mușchi, în direcții opuse. Aveam două membre superioare și două inferioare. Cele inferioare se legau de un fel de os sacru, pe care se sprijinea și coloana ver-

tebrală. Tocmai pentru că aceasta din urmă reprezenta o succesiune continuă de îmbinări osoase, de la ceafă și până la șold, ceea ce cred că avea rolul anusului, fusese mutat imediat sub burtă. Dar la fel de bine putea fi și uretra...

Mâinile difereau, un umăr prinzându-se de stern, iar celălalt de omoplat. Două degete opozabile erau suficiente. Celelalte nu ar fi ajutat cu nimic.

Propagarea vibrației și luminii în bidimensional se presupuneau a fi similare cu cele din spațiu, iar pentru triangulație și determinarea poziției sursei de zgomot era nevoie de câte doi receptori. Un sistem de dungulițe subțiri, trecând prin joncțiunile osoase și vertebrale, serveau cel mai probabil drept sistem nervos.

Complexitatea acestui trup mă făcea să mă întreb care urma să fie mediul pentru care doctorul îl adaptase. Îmi lăsa impresia că găsise echivalenții bidimensionali ai tuturor mărimilor fizice fundamentale. Existența lungimilor și a unei forme de substanță era de la sine înțeleasă. Aveam mușchi, deci exista masă și mișcare, implicit timp. Aveam ochi și urechi – evident, exista lumină și vibrație. Deci și temperatură. Sistemul nervos implica prezența curenților electrici. Plecând de la fundamentale, derivatele se puteau găsi. Dar, oare, crease deja această lume? Și dacă da, cum? Grosime zero, practic, nu există în realitate!

„Umbra!" îmi răspunsese doctorul când îi ridicasem problema, „doar că altfel de umbră, neproiectată". Nu mi-a detaliat la momentul respectiv.

Cât despre finalitatea proiectului, pe aceasta a lăsat-o învăluită în mister până la sfârșit. În ultima săptămână ne-a făcut unele confesiuni legate de munca sa, cum ar fi faptul că-i fusese extrem de greu să dezvolte o rețea neuronală plană care

să poată emula un creier uman, datorită multitudinii de conexiuni și imposibilității intersectării lor, sau că nu găsise o soluție simetrică pentru trupurile gângăniilor – așa le numise – și de aceea crease umanoizii masculi orientați spre dreapta, iar pe femele spre stânga. Ne-a mai povestit câte ceva despre lumea plană pe care o construise, despre umbre și proiecții de lumină pe suprafețe cu memorie fotografică, despre fenomenele descoperite de el însuși care îi permiteau să imprime forme care apoi existau și se mișcau independent de sursa de lumină... Însă de îndată ce scopul final al cercetărilor era adus în discuție, dispărea găsind cine știe ce scuză. Și nici noi nu insistam.

Nici când m-a așezat pe fotoliu și mi-a pus electrozii pe țeasta proaspăt rasă nu am știut ce urmărise, de fapt, tot acest timp, sau ce avea să se întâmple cu mine. Ne-a spus că avea să ne copieze conexiunile neuronale, ca să le imprime gângăniilor. Nimic rău nu avea să ni se întâmple. Ne-a explicat că nu vom simți niciun disconfort, că ne va proteja condiționarea creierelor noastre. Ne-a spus să nu ne facem probleme, că eram perfect adaptați. Ne-a vorbit despre imposibilitatea de a resimți claustrare atâta vreme cât creierul nu putea identifica obstacolele și ne-a asigurat că nu putea. Totul avea să fie foarte natural pentru noi. Ne-a spus chiar că gângăniile vor fi în regulă, că ne va lăsa să le privim ca să ne convingem.

De parcă mi-ar fi păsat de moluștele lui desenate. Era ultima zi, aveam să-mi primesc banii... deci, la naiba cu toate tâmpeniile lui Watts! Am închis ochii și m-am cufundat în somnul indus de sedative, pe care scanarea profundă a rețelei neuronale îl cerea.

☆ ☆ ☆

Nu ne-a mințit cu nimic. Ne-a dus pe toți în fața suprafeței cu memorie fotografică pe care o întinsese pe-un perete uriaș. Am privit către creatura pe care mi-a indicat-o ca fiind cea care-mi purta cortexul. O vedeam strângându-și cele două degete ale mâinii din spate. Parcă mi-aș fi dorit să comunic cu ea. Dar n-aveam cum. Ea nu putea percepe tridimensionalul. Ea putea interacționa doar cu grămada de figurine ciudate care zăceau împrăștiate. Pe-acelea le recunoșteam și eu. Petrecusem atât de mult timp antrenându-mă cu asemenea lucruri între cele două oglinzi.

Am ridicat din umeri și am plecat.

☆ ☆ ☆

Îmi amintesc acum, când cutreier împreună cu detectivii încăperile astea, stările de frustrare din lunile alea atât de lungi. Câtă umilință am mai îndurat! Recunosc, acum mi se pare totul chiar nostim. Anii au felul lor minunat de a-ți toci mânia, de a-ți lărgi perspectiva și de a-ți arăta partea amuzantă a trecutelor frustrări. Era altfel atunci, când eram la cheremul nebunului. Când nici nu-i știam intențiile. Când pereții ne erau închisoare. Le-am străbătut una câte una, cu toate pe care vi le-am povestit revenindu-mi în minte.

Și iată-mă, în sfârșit, și-n sala cu suprafața fotografică. Aici lucrurile se schimbaseră cel mai mult. O mașinărie ciudată trona în mijloc, ca un microscop imens. Suprafața cu memorie fotografică era la locul ei, însă gângăniile nu mai erau acolo. Nu mai era aproape nimic. Numai într-un colț se vedea o reprezentare ciudată, o secțiune deformată și inexactă a mașinăriei din mijlocul laboratorului, iar dedesubtul ei, pe jos, ca niște radiografii decupate, trupurile grotești ale bidimensionalilor.

Nu mișcau. Am ridicat unul și am încercat să-l reașez în lumea sa. Dar n-am mai putut. Nu-i mai aparținea spațiului I – J, căpătase grosime, căpătase o foarte mică dimensiune pe versorul K. Reprezentarea mașinăriei trebuie că funcționa ea însăși, iar ceea ce făcea...

Am privit către agregatul din mijlocul încăperii și, în sfârșit, am aflat care fusese scopul final al experimentului doctorului Watts. Și am știut imediat că nu mai avea rost să-l căutăm în lumea asta. Dacă bidimensionalii găsiseră versorul K, îi arătaseră lui cum să-l găsească pe L. Reușise!

Bun, acum să le explic detectivilor...

Cronica Akasha

de George Lazăr

Preotul își așeză ușor palma dreaptă pe fruntea domnului Victor Comârzan, simțindu-i fierbințeala care putea avea și o altă cauză decât cea provocată de bătălia zadarnică dusă de organism cu cancerul invadator. Cu excepția bolnavului, în rest, în rezervă era foarte plăcut. Prin geamul larg deschis intrau nestingherite mirosurile primăverii târzii însoțite de trilurile păsărelelor. Soarele strălucea cu putere, dar încăperea se afla în partea umbrită a clădirii clinicii medicale private în care se găseau. Bolnavul își recăpătă cunoștința și deschise ochii într-unul din tot mai rarele momente de luciditate. Își privi mirat vizitatorul, care se așezase pe scaunul apropiat de patul său, apoi se încruntă când acesta îi spuse cine este.

— Eu sunt părintele Darie. Am venit să-ți fiu alături în aceste momente. Pot să te spovedesc dacă dorești, după care ne putem ruga împreună.

— Părinte... Cât mi-a mai rămas? întrebă, articulând cu greu cuvintele.

Acesta îi zâmbi cu bunătate și-și luă palma de pe fruntea fierbinte a domnului Comârzan, mutând-o pe umărul acestuia. Bolnavul scoase de sub cearceaful cu care era învelit mâna dreaptă, iar preotul clătină din cap când văzu că purta la încheietură un *Last Fellow*. Aparatul, de forma unui ceas de mână, încă avea două din cele zece leduri verzi aprinse. Când durerile provocate de boală deveneau de nesuportat, dincolo

de puterea de liniștire a calmantelor, culoarea lor devenea roșie iar *Last Fellow* își elibera mica încărcătură de chimicale în corpul bolnavului pentru a-i pune capăt suferinței și vieții.

— N-ar trebui să porți asta, fiule. Sinuciderea este un păcat foarte mare. Dumnezeu ne învață că, oricât ne-ar fi de greu, trebuie să ne ducem crucea până la capăt.

Brățara aducătoare de moarte devenise foarte populară printre bolnavii aflați în faze terminale din lume, în ultimul deceniu, după ce începuse comercializarea ei pe scară largă. Provocase numeroase dezbateri sterile însă dreptul suferinzilor, cărora medicina modernă nu le putea acorda nicio șansă, la o moarte demnă, biruise de această dată. Desigur, principalele biserici condamnaseră în cor atât dispozitivul și pe cei care îl foloseau. La fel făcuseră cu avortul și cu relațiile homosexuale.

— Doare tot mai rău, părinte. Crezi că ar trebui să mă chinuiesc până voi ajunge să ocărăsc numele lui Dumnezeu? Te rog, spune-mi, cât timp mi-a mai rămas?

— Asta doar Dumnezeu o cunoaște.

— Părinte... vreau să știu...

— Medicii cred că chinul tău va înceta cel târziu până la apus, răspunse preotul după o scurtă ezitare.

Pleoapele bolnavului căzură iar și preotul crezu că și-a pierdut din nou cunoștința. Numai că, după câteva momente, ochii muribundului se deschiseră și-l priviră întrebător.

— Crezi că mai urmează ceva... după..., părinte? Că există viață de apoi?

Preotul zâmbi trist și clătină ușor din cap.

— Nu cred, știu sigur. Există viața de apoi.

Domnul Comârzan reuși să ridice puțin capul și, cu un efort, să se salte ceva mai sus pe pernă. Analiză neîncrezător informația apoi rosti:

— Și cum e acolo? Cu rai și iad, cu îngerași cântând la harfe și diavoli cu furci și cazane cu smoală topită?

— Nu. Raiul și iadul ni le facem noi, aici, pe pământ, îi răspunse preotul. Viața de apoi este altfel.

O vreme se auziră doar piuiturile fine al diferitelor aparate la care era conectat domnul Comârzan, al cărui puls se înviorase. Părintele Darie își împreună palmele și își coborî pleoapele până ce aproape îi acoperiră ochii. Buzele i se mișcau ca într-un film mut pe când spunea rugăciunea; din când în când făcea semnul crucii și își înălța privirea dincolo tavan, către cerul senin de afară sau poate chiar și mai sus. Un medic sparse liniștea deschizând brusc ușa salonului. Aruncă o privire aparatelor și își notă ceva cu un stylus pe o tăbliță electronică.

— Aș da oricât să aflu ce mă așteaptă după ce voi muri, rosti într-un târziu domnul Comârzan. Mi-ar fi mult mai ușor.

— Tuturor celor aflați pe patul de moarte le-ar fi mult mai ușor. Trebuie doar să crezi, fiul meu.

— Nu pot să cred, părinte. Cel puțin nu așa cum aș vrea. Sunt un om care toată viața a avut nevoie de dovezi. Mi-am clădit averea nu cu credință în Dumnezeu, ci prin acțiuni concrete. Aș mai fi putut trăi ani buni dacă n-ar fi fost cancerul, iar asta este realitatea, chiar dacă nu îmi place să o accept. Pentru mine credința ar fi să sper că aș mai putea avea zile, nu că voi reînvia pe undeva.

— Chiar e posibilă prelungirea vieții. Și nici măcar nu este atât de greu.

Vorbise medicul, care încă mai studia preocupat aparatele ce îl țineau în viață pe domnul Comârzan. Atât bolnavul, cât și părintele Darie se întoarseră mirați spre el. Pe ecusonul atârnat de buzunarul de la piept al halatului scria: dr. primar Cezar Adamescu – oncologie.

— S-a descoperit cumva vreun tratament de care n-am aflat? Mă ofer chiar acum să-l încerc, strigă domnul Comârzan și se săltă în coate. Plătesc! Indiferent cât costă.

Însă doctorul Adamescu clătină din cap și speranța ce se aprinsese în ochii domnului Comârzan se stinse. Se prăbuși epuizat pe perna lui. De pe brățara *Last Fellow*, după ce clipi de câteva ori, se mai stinse un led.

— Cum vă permiteți să dați false speranțe unui pacient aflat în fază terminală? Ce fel de doctor sunteți? se indignă părintele Darie.

— Nu sunt speranțe false. Există o tehnologie. Nu un tratament.

O albină intră bâzâind pe fereastră. Se roti de câteva ori și, neobservând nimic interesant, plecă. Doctorul Adamescu își încheie inspecția aparatelor și se pregăti să iasă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ce fel de tehnologie? întrebă bolnavul cu vocea gâtuită de emoție.

— Transfer neural, spuse medicul fluturând neglijent un braț. E o metodă care se folosește de câțiva ani. Au fost salvate până în prezent, cred, câteva mii de persoane aflate în situații ca a dumneavoastră. Încă insuficient pentru a genera o lume. Dar de ajuns pentru a le oferi tuturor bolnavilor incurabil un mediu perfect în care să-și trăiască anii rămași din viață.

— Nu se poate așa ceva, clătină neîncrezător din cap domnul Comârzan. Aș fi aflat. Ar fi aflat toată lumea.

— Așa cum v-am spus, procedeul este încă experimental. Cred că a apărut câte ceva și în presă despre asta. Metoda a patentat-o *Apple*. Chiar ați crezut că Steve Jobs a așteptat senin să moară de cancer la pancreas? El a fost prima persoană care a trecut în mediul virtual. L-au urmat apoi și alții. Dar deocam-

dată, pur și simplu, nu suntem pregătiți să facem față avalanșei de cereri de pe întreaga planetă, care au și început să curgă. Însă, pe măsură ce tehnologia va avansa... Oricum, nu mai devreme de un an sau poate chiar doi, vom putea să o oferim tuturor.

— Aș vrea... murmură bolnavul. Aș vrea să știu mai multe despre... această metodă.

Doctorul Adamescu se așeză pe marginea patului, la picioarele domnului Comârzan. Îi zâmbi, privindu-l cu simpatie.

— În România, această tehnologie este prezentă doar de câteva luni. Asta înseamnă că s-au efectuat doar câteva zeci de transferuri neurale, deocamdată numai de la bolnavi aflați în fază terminală, așa, ca dumneavoastră, după ce, în prealabil, și-au dat acceptul, desigur.

— Ce-i aia transfer neural? articulă cu greutate bolnavul.

Preotul își mângâie instinctiv barba cu mâna. Se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Oh, e ceva foarte simplu. Și complet nedureros. Vă transferăm conținutul creierului într-un set de procesoare și o memorie artificială. Veți continua să existați în mediul virtual.

— Aha, oftă domnul Comârzan dezamăgit. E ca în filmul ăla, Matrix.

Părintele Darie răsuflă și el ușurat. Bolnavul își pierduse interesul.

— Nu chiar, spuse doctorul Adamescu. De fapt, nu este deloc așa. Acolo oamenii erau interconectați fizic la un computer uriaș, iar acesta genera pentru ei un fel de existență artificială, în care se folosea de false persoane, de fapt, programe, care interferau cu persoanele reale. Tehnologia pe care o folosim noi transferă efectiv personalitatea dumneavoastră împreună cu amintirile – deci se conservă întreaga experiență de

viață, în computer. Nimeni nu vă va impune nimic. Vă păstrați neatins liberul arbitru.

— Adică vreți să-i oferiți o lume fabricată, compusă din zero și unu, concluzionă preotul. O lume de siliciu, lipsită de Dumnezeu.

— Nu se mai folosește siliciul de ceva vreme, precizează doctorul Adamescu. Și nici biții. Acum este era qbiților și a calculatoarelor cuantice, care permit asemenea capacități uriașe de procesare și stocare. Iar dacă tot ați adus vorba, să știți că mulți dintre transferați sunt persoane religioase care și-au păstrat credința și în mediul virtual. Ar fi foarte necăjiți dacă v-ar auzi.

— Vă rog, domnule doctor, încetați cu aberațiile. Îmi spuneți că există calculatoare cu suflet! Este prea de tot.

— Nu există calculatoare cu suflet, admise doctorul Adamescu. N-aș vrea să existe vreo confuzie. Dar există, în schimb, ființe raționale, oameni care au fost transferați integral în calculatoare. Din acest punct de vedere, dacă există, au fost transferate și sufletele lor.

— Sufletul vine de la Dumnezeu, răspunse convins părintele Darie. El îl dă și la El se întoarce pentru a-i fi judecate faptele săvârșite în vremea cât a purtat veșmântul de țărână.

— Să știți că nu sunt pregătit să susțin o dezbatere teologică în contradicție cu tehnologia pe care o promovăm, spuse ușor exasperat doctorul Adamescu. I-am transferat pe oameni exact așa cum sunt. Cu bune și rele. Le oferim o viață acolo, cu nimic mai puțin adevărată decât cea pe care au avut-o în, așa cum ați spus atât de poetic, veșmânt de carne, parcă. Însă mult mai bună. Ce-i așa de greu de înțeles?

— Blasfemie, lucru satanic, murmură preotul și își făcu în grabă trei cruci mari. Doamne, apără și păzește!

O umbră de interes apăru în ochii domnului Comârzan.

— Și ce presupune acest transfer? Este dureros? Deși, la cât am îndurat... Indiferent cât costă, îmi permit să-l plătesc, dacă...

— Nu doare deloc, v-am mai spus, îl asigură repede doctorul Adamescu. Cum procedeul este încă experimental, nu e trecut în asigurarea medicală. Dar, cu toate astea, e oferit gratuit. Există o schemă de subvenții, asigurată de Uniunea Europeană, la care a aderat și statul român. Dacă vreți părerea mea, presupun că au făcut-o deoarece costul transferului neural este mult mai mic decât cel al actualului tratament oncologic, la care sunteți supus.

— Parcă spuneați că prin această procedură îmi salvați viața...

— Nu am spus că vă putem salva și actualul trup. Am spus că vă transferăm în interiorul unui supercomputer, precizează doctorul Adamescu. Nu este deloc același lucru.

— Adică mă transformați într-o mână de biți, constată domnul Comârzan.

— Qbiți. Da, însă în acest fel veți continua să trăiți.

— Și trupul meu?

— Se întoarce în pământ, așa cum spune părintele Darie. Veți dobândi, în schimb, un trup virtual absolut identic, ba chiar ușor îmbunătățit.

Acesta îi aruncă o privire furioasă

— Adică vreți să-l ucideți. Dar asta este crimă. Voi informa autoritățile despre ceea ce aveți de gând, domnule, că doctor nu vă mai pot spune. Doctorii sunt cei care salvează vieți!

— Exact asta fac și eu, părinte. Iar autoritățile au fost deja anunțate despre acest demers.

Scoase din buzunarul halatului un document împăturit pe care îl desfăcu și i-l întinse preotului. Acesta, neîncrezător, îl citi în grabă, apoi îl lăsă să cadă pe pat și își ascunse fața în palme. Hârtia avea mai multe ștampile de la Ministerul Sănă-

tății Publice, care întăreau semnătura unui secretar de stat, dar și un timbru sec, imprimat pe foiță aurie, ca să-i confirme autenticitatea.

— Procesul este invaziv, continuă netulburat doctorul Adamescu. Sarcina electrică a neuronilor este minusculă, cu toate că, până la urmă, creierul e mult mai mult decât o baterie de condensatoare electrice miniaturale. Sarcinile electrice ale neuronilor mai apropiați de suprafața creierului le ecranează pe cele ale neuronilor aflați în interior. Așa că citirea o facem de la exterior spre interior. Citindu-le, le descărcăm și încă nu am aflat cum să punem la loc ceea ce am luat. Însă, chiar dacă ar fi posibil așa ceva, tot n-am putea face rescrierea de teama erorilor care, chiar dacă ar fi infime, ținând seama de numărul imens al celule cerebrale, nu putem ști ce am provoca. S-a teoretizat că astfel de erori sunt posibile numai la o eventuală rescriere, nu și la citire, unde riscul este nul.

— Deci procedura despre care vorbiți ucide pacienții, punctă părintele Darie.

— Cred că termenul corect ar fi că îi extrage din trupul muribund în care sunt închiși fără nicio șansă să se vindece, ripostă doctorul Adamescu.

Domnul Comârzan păru să nu audă această parte a conversației. Sau, dacă o auzi, nu-i stârni niciun interes.

— E nevoie de operație? Pentru că nu cred să mai suport încă una...

Doctorul Adamescu arătă spre o cască asemănătoare cu cea de motociclist, legată printr-un mănunchi de fire de unul din aparatele aflate la capul bolnavului. Domnul Comârzan nu-și amintea când ajunsese acolo obiectul respectiv, ceea ce nu era de mirare, ținând cont de frecventele lui episoade de somn induse de calmante.

— E de unică folosință. Dacă nu efectuează un transfer în următoarele șase ore, se autodistruge. Nu trebuie niciun fel de operație. Vă așezăm casca pe cap. Scanăm creierul. Durează puțin peste o secundă. Nici n-o să vă dați seama.

— Mie îmi seamănă foarte mult a sinucidere asistată, rosti părintele Darie, însă domnul Adamescu alese din nou să-l ignore.

— Și acolo, în computer, ce aș putea să fac?

— Așa cum v-am spus, nu este nicio diferență. Este asigurat suportul pentru o viață confortabilă și sigură. Veți trăi exact cum trăiați în prezent. Mai puțin boala.

— Și voi știți că, de fapt, trăiesc într-un computer?

— Nu. Cel puțin nu deocamdată. Ce este realitatea? Am putea să filosofăm mult și bine, dar degeaba. O imităm atât de bine încât nu o să sesizați nimic în neregulă. Veți avea toate cele cinci simțuri, vă veți mișca atât cât veți dori, veți respira, bea, mânca, veți face dragoste. Vă transferăm nu doar personalitatea și amintirile, ci și toate funcțiile și caracteristicile corpului dumneavoastră atunci când era în formă fizică maximă. Bine, poate că mai îmbunătățim câte ceva, dar nu va fi ceva ieșit din comun. N-o să puteți fi campion la atletism, de exemplu.

— Și mă voi trezi tot într-un spital?

— Da, exact ca acesta. Dar acolo, în virtual, vom fi capabili să vă oferim un tratament care vă va însănătoși. Nu trebuie să vă speriați. În lumea virtuală, pe care programatorii noștri au creat-o, veți întâlni și alți oameni ca dumneavoastră. În niciun caz n-o să vă plictisiți. În viitoarea dumneavoastră viață veți petrece o perioadă într-un sanatoriu de lux, pentru recuperare. Asta până reușim să mai populăm lumea pe care suntem pe punctul s-o creăm.

Dar domnul Comârzan nu-l mai auzi. Închise epuizat ochii și ațipi. Ultimul led verde al brățării *Last Fellow* clipi leneș o dată, însă rămase totuși aprins.

— Creaturi artificiale, făcute și nu născute, izbucni părintele Darie. Credeți că dacă generați această iluzie de om, chiar ați creat o ființă?

— De unde știți? Adică de ce nu ați crede că acum, în acest moment, sunteți o ființă găzduită într-un computer?

— Pentru că eu am suflet. Și credință. Și Dumnezeu.

Doctorul Adamescu zâmbi îngăduitor.

— Dumnezeu e pretutindeni, măcar atâta lucru știu și eu. Deci, de ce n-ar fi și în computer? Mai mult, îmi amintesc că în secolul nouăsprezece, un profesor a pus în fața studenților lui trei obiecte: o pânză neagră, un ceas și o piatră, după care le-a cerut să demonstreze că acestea nu aveau viață.

Preotul clipi nedumerit.

— Ei bine, continuă neabătut doctorul Adamescu, acel profesor le-a explicat că pânza, expusă la soare, acumulează căldură, asemenea unui corp viu, ceasul, câtă vreme are resortul întors, ticăie și mișcă acele, deci are caracteristici care l-ar putea defini ca fiind viu.

— Orice obiect negru se încălzește la soare. Iar ceasul e antrenat de un resort, răspunse disprețuitor părintele Darie.

— De unde știți care e resortul care animă omul atât cât trăiește? Nu trebuie neapărat să fie un arc din oțel, la fel ca în cazul ceasului. Iar despre soare, să nu uităm că plantele nu pot trăi fără să facă fotosinteză și veți fi de acord cu mine că ele sunt ființe vii. Chiar credeți că este mare diferență între a produce clorofilă și a acumula căldură?

— Bine, și piatra? întrebă preotul deloc convins.

— Cum puteți să vă imaginați că noi, oamenii, putem percepe mișcările subtile ale unei ființe care, poate, numai pentru a se încrunta, are nevoie de o mie de ani?

— Oricum, asta nu dovedește nimic. A trăi într-un computer, presupunând că este posibil, e cu totul altceva.

— Ce altceva? Gândiți-vă ce anume poate să facă un computer bine programat. A dezlegat de zeci de ani șahul. Au fost generate jocuri de realitate virtuală cu nimic deosebite de realitatea însăși. Au fost produse filme cu actori virtuali, în trei dimensiuni, absolut realiste. Computerele sunt prezente peste tot. Și, desigur, nu au un Duh Sfânt ascuns în ele, ci sunt animate doar de elanul programatorilor și nimic altceva. Chiar așa, sunt convins că ați trăit experiența 3D sau cea a sunetului polifonic. Ați remarcat vreo deosebire față de ceea ce numiți realitate?

— Nu e deloc același lucru, repetă încăpățânat părintele Darie.

— Credeți că e de preferat asta?

Doctorul Adamescu arătă cu bărbia spre brățara *Last Fellow* de la încheietura mâinii domnului Comârzan.

— N-am spus așa ceva, se încruntă părintele Darie. Oamenii sunt datori să accepte tot ceea ce le oferă pronia divină. Să respecte poruncile Bibliei. Sinuciderea este un păcat capital, care compromite nemurirea sufletului. Indiferent dacă e făcută cu acea brățară sau cu tehnologia dumneavoastră.

— Așa o fi, dar mai am exemple: poate ați fost într-un mountagne rousse. Dacă da, atunci ați secretat adrenalină, n-ați avut de ales, trupul dumneavoastră a făcut-o pentru că așa a fost programat să o facă de cel care credeți că v-a creat, să spunem Dumnezeu. Și acolo ați trăit o realitate în care primejdia era evidentă, din care n-ar fi trebuit să scăpați cu viață. Cu toate astea, vă aflați aici, viu și nevătămat. Înțelegeți ce

vreau să spun? Realitatea depinde de sistemul de referință, iar percepția noastră despre ea e dată de cele cinci simțuri. În cazul parcului de distracții, le păcălim. În computer, le reproducem exact cum sunt ele. Nu este nicio diferență.

— Adică nu le puteți amplifica? Nu puteți genera o realitate paralelă în care totul să fie altfel, mai bine, mai mult, mai interesant?

Întrebarea ieșise din gura preotului aproape fără ca el să vrea.

— Ba da, numai că atunci nu mai generăm realitate. Persoanele aflate în virtual percep asta ca pe ceva fals. Am putea provoca tot soiul de minuni sau lucruri nefirești, cum ar fi, să spunem, un salt de o sută de metri sau apariții stranii, ar depinde doar de imaginația programatorilor și scenariștilor lumii virtuale. Însă în acest fel alterăm puternic realitatea, iar persoanele transferate acolo sunt grav afectate, uneori ireversibil, așa că nu ne permitem să facem asta fără riscul de a distruge totul. Este adevărat că intervenim practic asupra fiecărui nou venit, în primul rând îi vindecăm de boala pe care a avut-o în lumea fizică. Uneori mai îmbunătățim câte ceva, dar nu facem nimic ieșit din comun. Există limite pe care nu le încălcăm niciodată.

— Spre exemplu, puteți să generați persoane? Soți și soții ideale, prieteni perfecți, părinți desăvârșiți, muncitori devotați și patroni inimoși, enoriași pătrunși de cuvântul Domnului...

— Ei bine, tocmai asta e, oftă doctorul Adamescu. Putem genera orice decor neînsuflețit dorim. Case, mașini, iahturi, ba chiar orașe și parcuri, dar nu putem crea oameni. Este o sarcină mult prea complexă, iar aici cred că trebuie să vă dau dreptate, părinte. În lipsa altei explicații, se prea poate ca actul de creație a omului să rămână apanajul Divinității. Factorul aleator introdus de ființele umane este, deocamdată, imposibil de reprodus. Poate, odată, în viitor, vom reuși ceva mai mult decât su-

rogatele palide pe care nu am îndrăznit să le introducem nici măcar ca lucrători care adună gunoiul sau tund iarba. Așa că avem numai persoanele reale pe care le-am transferat, pentru că doar ele pot popula lumea virtuală. Desigur, pot interveni când și cum doresc asupra obiectelor virtuale create de software.

— Chiar așa, spuse preotul. Cine adună gunoiul? Cine tunde iarba? Cine face cele o mie de lucruri mărunte, dar esențiale, fără de care nimic nu poate funcționa?

— Printre cei transferați găsim persoane care să accepte asemenea sarcini.

— Și când nu găsiți?

— Atunci e mai dificil, recunoscu doctorul Adamescu. Intervenim noaptea, pentru a nu deforma realitatea. Atunci, spre exemplu, nimeni nu pândește echipa care adună gunoiul de pe străzi. Sau care repară drumurile. Desigur, nu există astfel de echipe, rezolvă totul foarte simplu programatorii. În general am avut grijă ca obiectele virtuale să fie mai rezistente, astfel încât să necesite mentenanță minimă. În final, când vom ajunge la un fel de masă critică a celor care s-au transferat în mediul virtual, vom avea toate meseriile. Din acel moment, viața va începe să semene foarte mult cu cea de aici, din lumea cu oameni de carne. Personalitățile din virtual vor prelua controlul asupra realității, iar treaba va deveni mult prea complexă pentru a mai interfera și noi, cu programatorii noștri. Care programatori, mai devreme sau mai târziu, oricum vor trece și ei în virtual. Lumea virtuală va deveni lume reală. Sau, dacă vreți, se va autoprograma la un cu totul alt nivel decât cel din prezent. Poate că atunci, când își vor conștientiza și își vor accepta existența virtuală, oamenii vor începe să caute și să descopere noi limite care n-o să li se mai pară nefirești.

— Dar în acest fel, în computer, oamenii pot trăi veșnic, șopti preotul neîncrezător.

— Nu, deloc. Ar altera realitatea. Și în computer oamenii trăiesc o viață cu o lungime obișnuită.

— Adică mor și acolo?

— Desigur. Ciclul vieții este complet. Numai că, măsurată în timp obiectiv, viața în computer este foarte scurtă, de doar câteva minute, datorită vitezei procesoarelor. Însă, în timpul subiectiv al celor de acolo, totul decurge absolut firesc, chiar dacă zilele lor pot să ne pară nouă doar pâlpâiri ce țin fracțiuni de secundă. Da, viața lor nu este veșnică. Dar în schimb poate fi trăită de oricâte ori, plecând din clipa în care a fost încărcată în computer. Uneori asta se petrece simultan. Cred că este ceva similar cu același program care rulează pe mai multe calculatoare. Asta doar până la un punct, pentru că nicio persoană care trece în virtual nu își trăiește în mod identic restul vieții, la rulări diferite, chiar dacă parametrii de intrare sunt identici.

— Adică, un singur om poate avea nenumărate variante de a-și trăi viața? Și chiar le trăiește pe toate?

— Da, aici intervine acel factor aleator de care am pomenit. Însă noi chiar încercăm să-i grupăm pe cei care s-au cunoscut înainte de a fi transferați sau care au trăit deja una sau mai multe existențe împreună. Uneori reușim.

— Dar nu pot muri toți o dată. Ce se petrece până atunci?

— Nimic, părinte. Nu uitați că ne aflăm în lumea digitală. Personalitatea rămâne stocată în memorii până la o nouă rulare. Mă rog, până va trăi o altă viață. Se întâmplă să blocăm cu totul un set de existențe, dacă din acea realitate lipsește cineva sau ceva care o abate de la firesc până, desigur, obținem elementul lipsă.

— Mai multe vieți pentru o singură făptură omenească? Nu interferează între ele?

— Amintirile precedentelor existențe nu trec în noua viață, chiar dacă rămân stocate în memoria computerului. Acolo, experiențele personale sunt analizate și folosite pentru îmbunătățirea mediului virtual. Seamănă, dacă vreți, cu ciclul budist al reîncarnărilor.

— Dar copiii? Ce fel de lume e aceea lipsită de copii?

— Deși sunt și copii bolnavi incurabil, evităm să îi transferăm, pentru că e destul de dificil să crească fără părinți, iar scenariștii au mai mult de lucru, replică imediat doctorul. Însă se nasc copii și în mediul virtual. Exact ca în lumea pe care o numiți reală. Senzațiile procesului de procreație sunt identice, iar atunci când două personalități hotărăsc că a sosit momentul, fac un copil.

— Două personalități? Vreți să spuneți un bărbat și o femeie?

— Oh, nu e neapărat nevoie de așa ceva. Însă un copil născut din două persoane de același sex ar altera realitatea, așa că, deocamdată rămânem la metoda tradițională. A fost dezvoltată o aplicație complexă care preia din caracteristicile celor doi părinți pentru a-l înzestra pe nou născut. Seamănă foarte mult cu ceea ce se întâmplă atunci când se combină genele. De fapt, programul chiar reproduce acest proces, lucru destul de simplu mai ales acum, după ce genomul uman a fost descifrat. Doar sexul este stabilit aleatoriu. Vă asigur că un copil născut în lumea virtuală nu diferă cu nimic de unul obișnuit.

— Nu cred că-i puteți numi copii, pentru că sunt făpturi artificiale, lipsite de suflet, începu părintele Darie făcând semnul crucii. Numai Dumnezeu poate da viață și nimeni altcineva. În sfârșit, spuneați că există programe guvernamentale. Care este rostul lor?

— Cei care și-au pus primii problema să dezvolte această tehnologie la scară largă au fost chinezii, iar indienii i-au urmat foarte repede. Ei consideră că au găsit rezolvarea ideală la suprapopularea țărilor lor. Am auzit că intenționează chiar să legifereze obligativitatea transferului la împlinirea unei anumite vârste, iar până atunci să rămână o chestiune opțională. În plus, cred că sunt obsedați de noi cuceriri, așa că vor să fie primii și cei mai numeroși și în spațiul virtual, deși acolo e loc berechet, practic, infinit.

— Și de ce ar vrea cineva să fie transferat în mediul virtual? Desigur, dacă nu este bolnav incurabil.

— Câte ceva tot s-a răspândit despre această nouă lume. Există foarte multe cereri în așteptare. Dar, deocamdată, programul guvernului nostru se adresează numai celor pe care i-ați menționat. Ca să vă răspund însă la întrebare, oare cine n-ar vrea să trăiască în belșug, într-o lume în care resursele sunt nesfârșite, în care practic nu există boală, cel puțin nu una fizică, în care pot să facă ceea ce doresc câtă vreme nu îi afectează pe ceilalți?

— E ca în *Utopia* lui Thomas Morus, murmură preotul. Lumea perfectă.

Doctorul Adamescu îl aprobă, dând viguros din cap.

— Așa este. Mai devreme sau mai târziu, eu sunt convins că toți oamenii se vor muta în spațiul virtual. Iar viețile trăite de ei, până la ultimul cuvânt pe care l-au rostit, totul, absolut totul, va fi păstrat în memoria computerelor. Cine știe, poate că, într-o bună zi, oamenii își vor accepta existența virtuală și vor dori să își compare diferitele vieți pe care le-au trăit. Sau poate vor dori să trăiască veșnic sau vor dori să se întinerească. Așa cum v-am spus, cei transferați pot modifica, în anumite limite, după cum doresc, mediul virtual. Iar limitele devin tot

mai largi, pe măsură ce se adună tot mai mulți, iar capacitatea de a accepta noul crește. Oamenii se adaptează foarte bine, în orice mediu, fie el și virtual.

— Dar mai păstrați legătura cu ei?

— E greu de spus. Sunt unii care își acceptă firesc viitoarea existență și chiar sunt dispuși să ne ajute. Iată, experimental, unui subiect care, înainte de a fi transferat și-a dat acordul, i-a fost lansată, sub forma unor transmisii radio, personalitatea în spațiul cosmic. Ideea e că ar putea întâlni în acest fel civilizații extraterestre dezvoltate tehnologic, capabile să îi recepționeze și să-i pună într-un computer. Desigur, am trimis cópii ale lui. Sau, dacă preferați, copia trăiește aici. Desigur, nu știe de gemenii lor. Sau, mai degrabă, clone.

— Înțeleg că asta s-a petrecut înainte ca acea persoană să fie transferată. Dar ei comunică cu noi? Au vreun fel de activitate? Transmit ceva de acolo?

Schimbarea subtilă de nuanță în atitudinea părintelui Darie, care deja se referea la transferați ca la oameni, nu trecu neobservată doctorului Adamescu.

— Nu există canale bidirecționale, precizează el. Ar fi foarte dificil, la viteza cu care ei își trăiesc viețile. Din punctul lor de vedere, noi suntem asemenea pietrelor din exemplul cu profesorul și studenții, despre care v-am vorbit ceva mai devreme. Iar o intervenție în lumea lor...

— ...le-ar altera realitatea.

— Așa este. Numai că noi putem să vedem ce fac.

— Adică îi spionați? Care este rostul?

— Oh, nu pe toți. Ci doar pe cei cu adevărat interesanți, care creează sau inventează ceva ce putem folosi și noi. În momentul în care o viață durează câteva minute, pot să spun că ne așteptăm să luăm din virtual o mulțime de descoperiri științifice,

invenții sau opere de mare valoare. Acesta este și motivul pentru care încercăm să reproducem cât mai fidel realitatea. Există și acolo oameni bogați, care adună bani, aur sau pietre prețioase, dar astfel de valori virtuale nu prezintă interes pentru noi. Cândva, acolo, în spațiul virtual, se vor aduna toate existențele, toate experiențele, toată cunoașterea.

— Cronica Akasha, murmură domnul Comârzan care, nebăgat de seamă, se trezise și ascultase o bună parte din discuția celor doi. Am fost în India și acolo...

La încheietură, pe brățara *Last Fellow* clipea intermitent ultimul led, schimbându-și culoarea din verde în roșu.

— Ce anume? întrebă nedumerit doctorul Adamescu.

— Există mai multe interpretări. E un cuvânt care, în sanscrită înseamnă cer, spațiu sau eter, răspunse preotul. Hindușii îi atribuie baza și esența lumii materiale. În sens mai profund, Cronica Akasha se referă la tot ceea ce a fost și va fi, o sumă a tuturor cunoștințelor. Seamănă cu ceea ce scrie în Cartea Vieții din Biblie. E un concept filosofic oriental foarte complex.

— Eu nu cred în așa ceva, articulă bolnavul cu ultimele puteri. Și mi-e teamă de această altă presupusă viață. Vreau să fiu lăsat să mor în pace aici, în lumea în care m-am născut. Dacă tot e să mor, am ales să cred, părinte, așa cum au făcut-o miliarde de oameni înaintea mea. Ai dreptate, iar prezența ta aici este un semn divin. Ai fost trimis să-mi salvezi sufletul. Aș săvârși un ultim și capital păcat să pun tocmai acum la îndoială lucrarea lui Dumnezeu. Mă duc la El. Domnule doctor, îmi este imposibil să fac ceea ce-mi cereți...

Atât reuși să mai spună înainte să închidă din nou ochii, de această dată definitiv.

Ledurile brățării *Last Fellow* se coloraseră toate în roșu, semn că durerile pacientului deveniseră prea mari pentru a mai putea

fi amorțite de intervenția calmantelor și aceasta inițiase procedura de eutanasiere. Doctorul Adamescu opri soneriile aparatelor care îl monitorizaseră pe domnul Comârzan și, cu gesturi lente, le deconectă unul câte unul. Părintele Darie își împreună palmele și rosti rugăciunea pentru morți, cerând Divinității să accepte sufletul celui decedat.

— Ce risipă, murmură doctorul și se pregăti să plece. Am pierdut un locuitor al lumii viitorului.

— Nu plecați încă, rosti preotul. Transferați-mă pe mine.

— Dar, părinte, nu se poate! Echipamentul e deja programat...

— Da, pentru un transfer. Nu va ști nimeni al cui. Trebuie să merg. Și acele suflete, din lumea virtuală, au nevoie de un preot.

Dispariția

de Victor Martin

Toți auditorii prelegerilor ținute de profesorul Emil Horst la Universitate au dispărut. Au mers la cursuri cât au mers, apoi, într-o secundă neştiută, au uitat drumul de întoarcere.

Au mai urmărit ei şi alte prelegeri, dar punctul de întâlnire al tuturor dispariţiilor era sala în care preda acest straniu profesor de socio-politică. Poliția s-a ocupat de caz ani de-a rândul, dar un lucru era sigur: profesorul nu avea habar de nimic sau nu îl interesa ce se petrece în jur.

„Absurd!, şi-au spus, dispariția cuiva e un eveniment social cu nebănuite implicații politice. Nu se poate ca profesorul să nu fie interesat de subiect."

Emil Horst nu poseda ilegal vreo maşină de atomizare şi nici sub catedră nu a ascuns pe cineva. Despre vreun fel de maşină a timpului, nici vorbă; deşi mai dădea idei colegilor de la alte discipline, era un tip antitehnic.

A fost interogat, spălat, tuns şi frezat, cum se spune, apoi a intrat pe mâna presei şi a unei comisii guvernamentale de anchetă. Bietul om era curat.

Colocviile nu-i erau interzise, iar rudele celor dispăruți au rămas să plângă în continuare, să trimită memorii Curții Supreme de Justiție şi Parlamentului sau să-şi imagineze că profesorul ar fi capul acestei răutăți.

Necazul şi mai mare era că printre cei dispăruți se afla şi Marisa, o fată blondă şi grăsuță, prietena lui Mac Hermann.

Mac o înşela cu Lola, motiv pentru care ea era hotărâtă să se sinucidă. De ce să se arunce de pe vreun pod sau să se spânzure de vreo bârnă? Mai bine se ducea la cursul de socio-politică al profesorului Emil Horst, de unde, se spune, dispăruseră şi încă mai dispăreau oameni. Poate avea şansa să treacă într-o lume paralelă, mai bună, să scape de asta idioată în care trăim şi de monstrul de Mac, pe care l-a iubit fără măsură. Poate în altă lume făcea cunoştinţă cu un băiat bun, din altă rasă, dar cu bun simţ şi credincios ca un câine. Acesta e visul oricărei fete sensibile, îndopată cu romane de dragoste.

De unde să ştie ea că, totuşi, Mac o iubea foarte mult? Nici el nu înţelegea prin ce era atras de această proastă blondă, spălăcită, cu ochii nici albaştri, nici verzi.

Cam la astfel de lucruri se gândea Mac Hermann în noaptea senină de vară, în timp ce privea, prin fereastra deschisă, adâncul cerului punctat cu stele. Îşi spunea că e o datorie de onoare să-şi caute prietena. În plus, era curios în ce consta misteriosul curs de socio-politică al domnului Horst. Existau zvonuri că acesta spunea nişte chestii de tot hazul, lucruri care, odată puse în practică, ar fi putut spulbera orice fel de putere, oricât ar fi fost ea de împâslită. Ar fi putut, spunea profesorul în glumă, să distrugă chiar şi o dictatură a surâsului.

Ideea potrivit căreia oamenii dispăreau în momentul îndoctrinării totale, devenind posibili opozanţi, era pură utopie.

Cei care nu aveau răbdare să stea în opoziţie, erau rugaţi să treacă de partea puterii. După cum voiau, unii treceau, alţii aşteptau alegerile.

Profesorul nu putea fi acuzat de nimic. Unii cursanţi dispăreau după primele ore, alţii după câteva zeci de prezenţe. Nimic nu era sigur.

Obosit de atâtea gânduri, Mac s-a ridicat din pat şi s-a băgat sub duş. După câteva zeci de minute, şi-a luat un sandviş, zia-

rul din ziua precedentă şi s-a aruncat într-un fotoliu. A încercat să citească un articol, dar nu se putea concentra. Nu avea stare.

Şi-a revenit spre dimineaţă, când, după ce s-a spălat pe faţă şi a băut o cafea amară, a hotărât ce avea de făcut. Pentru că profesorul nu accepta cărţi de credit, şi-a luat banii, a închis cu grijă uşa, să nu-i trezească pe cei ai casei, şi s-a îndreptat spre metrou. După patru staţii, a urcat la suprafaţă, apoi cele câteva zeci de trepte ale intrării în Universitate.

A ciocănit uşor într-o fereastră, apoi din ce în ce mai tare, până a reuşit să-l trezească din somn pe portar.

— Cu ce vă pot servi?! a întrebat acesta, blestemând în gând.

— Unde trebuie să plătesc taxa de participare la cursul de socio-politică al profesorului Emil Horst?

— Chiar aici e, s-a înviorat omul şi i-a tăiat chitanţă.

A uitat să-i dea restul şi i-a indicat sala A17.

Când Mac a prezentat peticul de hârtie, femeia care croşeta pe scaunul de la uşa înaltă a sălii de curs a pretins şi ea un mic bacşiş.

Proaspătul cursant credea că incinta va fi mai mult goală, aşa cum erau şi culoarele, dar se înşela; amfiteatrul era plin. Cei mai mulţi se înghesuiseră spre catedră, preferând să stea pe scări, pentru a auzi mai bine. Proasta acustică a sălii era motivul pentru care ultimele rânduri de scaune erau goale. Mac a ocupat unul din aceste locuri, spunându-şi că, dacă tot a plătit, măcar să stea jos. Pentru că nu putea înţelege mare lucru, a hotărât ca a doua zi să vină mai devreme, pentru a ocupa un loc în faţă.

A întrebat tipul de alături dacă profesorul răspunde la interpelări şi a fost atenţionat să tacă deoarece se auzea foarte prost.

Profesorul spunea ceva despre cecurile cu limită de vârstă, explicând faptul că, după un anumit număr de ani, banii nu

mai au aceeaşi valoare morală şi socială. Banii folosesc la tinerețe, atunci când prea puțini se pot bucura de ei. Stocând masa monetară, nelăsând tineretul să câştige şi să muncească mai bine, bătrânii îşi fac mai mult rău, explica, dând exemple din diferite țări sau prezentând cifre şi procente de populație, pe categorii de vârstă.

Mac nu reuşea să fie destul de atent. Lacunele din teoria matematicilor îşi făceau efectul de anestezic. Sloganurile de pe pereți i se păreau mult mai interesante. Politica era definită printr-un fragment cules din discursurile unui senator celebru. „Mă bucur că voi m-ați înțeles atât de bine, când, în realitate, eu nu am vrut să afirm nimic", suna citatul. „Un om care munceşte, e bine să se gândească la asta", era exprimarea socială a ştiinței predate.

După ce a făcut apel la cursanți, pentru a nu ştiu câta oară, să se evoce istoria patriei în fiecare zi şi să facă asta fără violență, spunând în glumă că cel ce sapă groapa altuia face condiție fizică, nu şi socială, profesorul a anunțat că va termina imediat.

S-a lansat în considerații despre politica momentului, axându-se pe ideea că, dacă țările mari sunt mari puteri, nu e neapărat nevoie ca țările mici să fie mari inteligențe. Teoria, potrivit căreia organele de represiune, poliția şi serviciile ce asigurau securitatea statului ar trebui să se chinuie şi ele puțin pentru a obține informațiile prin mijloace paşnice, se întindea la nesfârşit.

Mulți căscau discret, îşi ascundeau picoteala în spatele ochelarilor sau desenau cerculeţe şi pătrate, prefăcându-se că iau notițe.

Ultimele bancuri, potrivit cărora: un polițist a intrat într-o bibliotecă, în farmacii se vând medicamente, precum şi poves-

tea unui parlamentar răpit de teroriști, care voia să țină neapărat, chiar și în aceste condiții, o conferință de presă, reușiseră să învioreze atmosfera. Parlamentarii nu sunt oameni răi, dar sunt prea mulți și, cu cât sunt mai mulți, cu atât văd mai puțin truda guvernului susținut de ei de a acumula datorii pentru guvernul ce va urma la conducere, a mai spus profesorul, înainte de a reveni la obiectul cursului.

— În accidentul rutier numit comunism, mai multe milioane de oameni și-au pierdut viața de pomană, a reluat după ce râsetele au încetat. Istoria veche a Europei, atât de bogată în nuanțe, ne arată că orice amenințare a Vestului la adresa Rusiei a trecut prin România, o țară mică, dar adâncă în resurse naturale. În acea țară, la Pitești, a fost simulat un accident nuclear, ocazie cu care au murit două milioane de persoane, alese cu grijă. În caz contrar, amenințarea ar fi trecut prin Ucraina, țară cu care și noi avem nestăpânite relații de prietenie.

A întins o hartă și a arătat locurile respective. Cursanții se uitau cu indiferență la un continent despre care știau doar că e continent.

— În urmă cu treizeci de ani, când KGB-ul m-a recrutat pe malul acestei mări, numită Marea Neagră, mi-au arătat femei goale și mi-au spus că e datoria mea să le umplu.

Ultima glumă nu a prins, dar nici nu mai era nevoie; cursul se încheiase.

Lui Mac i-a fost cu neputință să ajungă la profesor; cursanții tăbărâseră pe el cu întrebările.

A frecventat prelegerile până la sfârșitul săptămânii, dar nu a reușit să ajungă în față pentru a afla ceva despre Marisa; nu era destul de obraznic și iute de picior. La capitolul trăncăneală, fetele erau primele. Cel puțin o duzină erau îndrăgostite până peste cap de domnul Horst; se înroșeau, se bâlbâiau și le

sticleau ochii când li se adresa. Fraze de genul „chiar şi desenată, femeia e un lucru foarte frumos. Ea posedă un alt fel de inteligență: frumusețea" sau versuri de genul „ascuns în cuvinte, nimeni nu se poate ridica la înălțimea iubirii", le dădeau gata.

În a doua săptămână, văzând că nu mai dispare odată, Mac s-a dezumflat de tot şi a hotărât să asculte expunerile cu mai multă atenție.

Profesorul nu spunea lucruri noi, dar le spunea altfel. Tânărul student începea să fie de acord că, uneori, imaginația distruge realitatea; îşi nota în caiet toate năzbâtiile ce-i intrau în urechi, fără să-şi bată capul, hotărât să le analizeze altădată.

A fost o săptămână a invențiilor absurde, aşa cum sunt toate invențiile până li se dovedeşte utilitatea. Descrierea maşinii de cusut portabilă, pe bază de fotosinteză, a ocupat trei cursuri a câte 4 ore fiecare, iar desenul grădiniței de copii cu comandă-program s-a întins timp de patru cursuri. Grădinița prezenta avantajul că putea fi uşor condusă cu ajutorul unei telecomenzi; se ştia că, sociologic, managementul era lucru' dracu' într-o societate deschisă, iar copilăria formării oricărui popor nu trebuia neapărat să se preteze la ascultarea basmelor guvernului.

Tot o capodoperă a unei societăți deschise era considerată şi Legea privind protecția muncii; prin aceasta, munca era protejată de toți neaveniții, deoarece frontul muncii trebuie apărat chiar şi cu armele.

Drepturile internaționale ale omului ar trebui să cuprindă şi un paragraf care să interzică închiderea WC-urilor aşa devreme, obligând oamenii să se ducă acasă.

Prins în jocul profesorului, Mac şi-a imaginat calul gonflabil, mai ieftin şi avantajos, pentru că nu loveşte cu picioarele din spate, şi-a imaginat statuia cu scară, avantajoasă deoarece te poți sui când vrei acolo, pe soclu, apoi şi-a notat în caiet că,

dacă nu te poți ridica la înălțimea cuiva, atunci poți măcar să-i sondezi profunzimea. Omul-cuşcă, deoarece s-a scumpit fierbetonul, acetilena, oxigenul şi electrozii, era considerat un om de tip nou.

O invenție socio-politică de ultimă oră era pactul politic; acesta, spre deosebire de greva generală de divertisment, poate fi realizat prin împăcarea cu sine. Greva de tip japonez a prins şi în America; auzind aceasta, au început s-o practice şi japonezii.

Nu se dumirea la ce ar fi putut folosi cravata de unică folosință, sarmalele numerotate, ceasul electronic cu limbi de lemn, soneria cu microunde, parfumul magnetic, prezervativele cu gust de mentă, maşina de ascuțit bile sau revista fără conținut, dar îi era clar că umbrela cu mânerul pe stânga e pentru stângaci, că maşina de spălat cu mâna e pentru un consum mic de energie electrică, iar automobilul cu hormoni, rentabil pentru sanguinici, nu te mai poate face dependent de combustibilii convenționali.

Când profesorul a prezentat cercelul-clopoțel, afirmând că îl ajută pe om să se afirme şi, la Parlament, poate înlocui marele clopoțel manual al prezidentului, pe Mac l-a pufnit râsul.

Nu şi-a imaginat niciodată că o năzbâtie poate să salveze ziua unui om, atunci când aceasta se anunță a fi destul de mohorâtă neuro-psihic.

— Mai întâi şi mai întâi, o tânără democrație trebuie să descopere cercetarea ştiințifică, a încheiat Emil Horst prelegerea din ziua respectivă.

Mac şi-a notat cugetarea şi a tras concluzia că, deşi aparent erau absurde, cursurile îl ajutau să gândească.

„Incultura din capitalism l-a transformat pe om în filosof, iar cea generată de socialism l-a deghizat în intelectual", era un aforism care îi plăcea foarte mult.

Deşi profesorul şi-a propus să termine cu invenţiile şi inovaţiile ciudate într-o săptămână sau două, colocviile au durat, înainte de a reveni la lucruri foarte serioase, o lună încheiată.

Mac învăţa noaptea pentru a nu fi luat prin surprindere, atunci când se puneau întrebări. Începuse să i se pară o glumă faptul că se afla acolo pentru a putea să dispară.

Atunci când a fost ridicat în picioare, a încercat să aducă vorba despre dispariţii şi despre Marisa, dar profesorul nu agrea subiectul; abil, sărea la altă întrebare, numind alt cursant la răspuns.

Enervat că nu mai dispărea odată, că totul se dovedea o farsă, un zvon, şi că nu putea avea o discuţie serioasă cu domnul Horst, Mac a început să reţină numai chestiile de picanterie politică, cum ar fi faptul că trebuie să protejăm biosfera parlamentară, că „a pune mâna pe muncă" e o expresie tivială, că omul se plictiseşte de bine, dar de rău, că unii s-au instalat în casele altora şi tot ei îi dau în judecată pe proprietari, că degeaba se îndreaptă privirile bolnavilor spre cabinetul premierului, că e mare diferenţă între reforma sănătăţii unora şi cea a sănătăţii altora, că degeaba se militează pentru construirea unui trecut sigur, că parlamentarii vor să se realizeze tot ce şi-au promis şi e normal să nu fie de acord, din cauza asta, niciodată, cu antivorbitorii lor, că e absurd să se afirme ajungerea în Parlament numai a actorilor proşti etc.

„Noi nu vrem să polemizăm, azi, cu nimeni şi, mai ales, cu dumneavoastră", a fost una dintre prostiile debitate de un ales al poporului.

Vii discuţii au stârnit şi idei cum ar fi cea potrivit căreia, cu o minciună bună, trăieşti o lună, dar nici după aia nu te omoară nimeni sau potrivit căreia cravata nu trebuie să se asorteze cu îmbrăcămintea, ci cu tapiseria fotoliului. Astfel de idei mai destindeau atmosfera sumbră a socio-politicii.

Toate chinurile de a-l contacta pe profesor pentru o discuție între patru ochi au fost zadarnice; Emil Horst avea tot timpul inițiativa.

Într-o zi, i-a spus lui Mac să rămână după curs; luat prin surprindere şi nepregătit sufleteşte pentru impact, acestuia i-au cedat nervii şi l-a apucat pe profesor de guler.

— Puțină decență, tinere! a spus acesta, pufnind pe nas şi aranjându-şi haina.

— Ce decență?! De cinci luni de zile caut să vă vorbesc şi mă evitați sistematic.

— E tipic, într-o societate ca a noastră. Eşti bolnav?

— Nu. De ce întrebați?

— Majoritatea celor care îmi audiază cursul au o boală incurabilă. Ministerul Sănătății alină suferința oamenilor cu tablete de jazz sau ceva de genul acesta. Suntem cu toții locuitorii acestui vast complex muzeal numit societate.

— Nu e cazul meu. Mie mi-a dispărut iubita pe aici pe undeva.

— Am auzit şi eu năzdrăvănia asta, dar, dacă nu ai dispărut până acum, s-ar putea să te coste.

Există credința că sala A 17 e ultima frontieră. De altfel, sunteți tot mai mulți; cred că am să măresc tariful. Am ajuns la 40 de ani şi nu am nici casă, nici maşină, nici cont în bancă. Mai nou, voiau să-mi scoată şi cursul; norocul a fost cu voi.

— Mă voi lupta până la ultimul cent, a spus Mac. Trebuie să reuşesc, dar ar fi bine să mă ajutați şi dumneavoastră.

— Nu te pot ajuta cu nimic, tinere. Singurul lucru pe care îl pot face este să vă deschid ochii, să vă arăt că înainte nu era mai bine, ci acum e mai rău, să vă arăt că simțul proprietății nu înseamnă trecerea de la prostia „la ea acasă", la prostia „la noi acasă".

— Ştiu, militaţi împotriva învăţământului cooperatist, vreţi ca automobilele să circule pe stradă şi teroriştii să tragă focuri de armă doar în semn de „noapte bună".

— Îmi plac oamenii cu umor, dar îl prefer pe al meu... Serios, unde vrei dumneata să dispari?!

— Păi, în lumea aia paralelă unde dispar toţi cei care vă audiază cursul.

— Nu ştiu nimic despre asta. Nu se poate şti de la ce seminarii dispăreţi. Pot fi coincidenţe. Dacă aş fi convins că eu şi cursurile mele suntem de vină, nu aş mai veni aici.

— Dacă faci aşa ceva, te omor! s-a enervat Mac.

Speriat, profesorul şi-a dus mâinile, involuntar, la reverele hainei.

— Vorbeşti ca un om al puterii. Eşti şi tu în complot, dar, ca şi ei, nu gândeşti. Dacă mă omori, colocviile se întrerup. Nu-ţi convine. Nici mie nu-mi convine să fiu mort, nici să întrerup prelegerile. Într-o lume modernă, ca cea la care mă gândesc numai eu, pentru a fi cât de cât egali, oamenii ar trebui să fie întâi egali cu sine. Tot ce fac, îmi asigură o existenţă decentă şi, apoi, la altceva nici nu mă pricep.

— Ce mă sfătuiţi?

— Să fii egal cu dumneata însuţi, să audiezi cursurile, să-ţi iei diploma şi să te apuci de muncă. Socio-politica e la modă, mai ales în ţările subdezvoltate. Eşti băiat deştept; găseşti dumneata ceva. Când un demnitar face pe el, lasă un scaun cald. În Europa, mai mult ca în emisfera asta, sunt mulţi conducători; sunt ţări de şefi. Când unul nu mai are ce să comande, îşi comandă sieşi, în oglindă. Popoarele din Est au ieşit la încălzire, dar nu au reuşit decât să reînvie tradiţii demult apuse în Apus. Produsul naţional brut s-a depăşit numai în sport. Acolo e locul tău, într-o democraţie embrionară...

— Discutăm degeaba.

— Nu discutăm deloc degeaba. Nimeni nu e mai presus de lege; mai prejos, da. Asta se poate aplica şi legilor fizicii, legi ce duc la aceste dispariţii misterioase. Din punctul meu de vedere, atunci când nu-ţi convine ceva, când intri în contradicţie cu societatea, intri în contradicţie, în primul rând, cu legile sociale. Pacea socială, ca orice fel de pace, nu se menţine evitând tot timpul războiul social. În acest caz, ieşi puţin câte puţin din societate, fără a mai intra undeva. E un drum fără întoarcere, către nicăieri. Când nu ai unde să fugi, nu ai bani pentru avion sau nu ţi se permite să pleci, începi să dispari.

— Eu de ce nu dispar?!

— Nu eşti în contradicţie cu societatea.

— Ba sunt şi încă de foarte mult timp, dar mi-a fost frică să fug acolo unde se trăieşte mai bine. M-am învăţat cu răul.

— Absurd. Nimeni nu se poate învăţa cu răul. Toţi fug.

— Într-un fel, am fugit şi eu. În literatură, dar n-am făcut mare brânză; era locul plin de piloşi.

— Eşti un caz. Aici n-ai nicio şansă. Poate nu vrei să pleci?

— Ba vreau, dar încep să mă enerveze aberaţiile dumitale. Vreau să dispar de aici şi să apar acolo unde a plecat Marisa.

— Va fi mai greu pentru tine. Nu urăşti societatea sau pe cineva anume. Nu urăşti nici chiar moartea.

— Nu. Să urăşti mi se pare un lux.

— Nu te enervează nimic?!

— Ba da, mă enervează aşteptarea asta şi faptul că nu ştiu ce aştept. Ce să fac?

— Cred că, în primul rând, trebuie să nu-ţi mai faci iluzii. Asta creează dependenţă, e un drog.

Ai văzut ce fac ţările dezvoltate cu ţările sărace; le aruncă, din când în când, câte un os de ros, apoi le trimit prin fax tot

sprijinul lor. Țările sărace au nevoie de sfaturi părinteşti şi de aparatură, pentru a le recepționa. Se cumpără faxuri şi licențe pe satelit, la prețuri ce le depăşesc puterea. Tot aşa procedează şi conducerea noastră cu supuşii; pentru asta sunt pentru reintroducerea pedepsei la locul de muncă şi primul pedepsit să fie preşedintele.

— Glumiți.

— Nu glumesc deloc. Zilnic au loc catastrofe umanitare. Ai citit în presă; țările civilizate au paraşutat, undeva, în centrul Europei, 40 de tone de alimente, iar acestea au explodat. Au încurcat încărcăturile.

— A fost un accident.

— Bineînțeles, dar depinde de ce arunci. Totul porneşte de la aruncatul cu vorba. Pornind de la sintagma „avem demagogi buni", se încearcă acreditarea ideii că demagogia ar fi un lucru bun. La proşti, prinde. Degeaba aşteptăm din partea celor ce ne reprezintă să ne reprezinte; ei nu sunt în stare să se reprezinte pe ei înşişi. Lucrul ăsta te face să urăşti.

— Părerile sunt împărțite. Eu o duc destul de bine pentru că mă mulțumesc cu puțin.

— Da, a meditat socio-politicianul. Părerile sunt împărțite. Aici, eu le împart.

— Sunt de acord cu ideile dumneavoastră, dar vreau să dispar.

— E o contradicție. Dumneata eşti tipul de om care iubeşte vinurile şi femeile uşoare, femeile cu fund şi paharele cu picior. Sau invers. Nu eşti hotărât să cauți dragostea. Nu te interesează că serviciile de informații aleargă mai mult să descopere noile prețuri, nici că Europa vrea să fie unită în sine sau cu America. Nu te interesează urbanizarea agriculturii, dacă funcția creează organul de partid sau nu, dacă în politica externă

s-au înregistrat succese pe plan intern... Nu te interesează socio-politica...

Discuția s-a încheiat la fel de abrupt cum a început, făcând în jurul lui Mac, ca şi în interiorul lui, un gol imens, golul sinucigaşului. Se simțea ca un om care a crezut mult timp că deține adevărul, pentru a vedea apoi că totul e minciună, ca bogatul învățat cu bogăția lui, pierdută deodată, ca scriitorul ce aşteaptă zece ani să i se publice o carte, care îi este dată înapoi fără explicații.

Profesorul ieşise.

Rămas mască, lui Mac i se derulau în fața ochilor tot felul de fraze cu tentă aforistică, de genul: oamenii cunoscători ai propriilor limite nu sunt tot timpul limitați; la noi se lucrează cu tehnologie avansată, avansată de japonezi...

A ieşit glonț din sală, fără să răspundă salutului femeii de la uşă, uitându-se urât la portar, hotărât să nu mai calce pe acolo, dar înghesuiala de pe stradă, aşteptatul metroului, o ceartă cu cei de acasă şi câteva păhărele de rom, l-au înmuiat.

S-a apucat să citească ziarul, ocupație ce îl ducea, fără intermediere, la prelegerile lui Horst.

A răsfoit cursurile toată noaptea, adormind între hârțoage. Dimineața, capul îi vâjâia de frânturi de fraze, gen: „mai mult se spune ce se face, decât se face ce se spune", „împreună cu alte ministere, Ministerul Sănătății vrea să întinerească populația micşorând media de vârstă", „pentru a nu fi uitate, legile trebuie rescrise", „neputând imita întocmai propriile-i erori, istoria face altele şi mai mari" sau „pentru a fi prost, nu trebuie să fii neapărat frumos".

De durerea de cap şi-a amintit abia în stația de metrou, unde din megafoane se lătra o emisiune de umor al polițiştilor. Îl scârbeau formulările tip „Stați acasă! Venim şi noi săptă-

mâna viitoare", „Noi propunem să fie băgați la răcoare și cei care fură" sau urările de tipul „Și azi, Ministerul de Interne vă dorește să nu fiți prinși!".

În următoarele zile, profesorul a tratat tema demagogiei, exemplificând cu frânturi din ziare. Ministerul de Externe îi îndemna pe oameni să nu iasă afară din țară, că e curent și pot răci, sau afirma că în trecut nu am putut ști cât minte Vestul, dar măcar acum știm cât mințea Estul. Într-un ziar, senatorii își exprimau opinia „fie în nume propriu, fie în numele lor". Ministerul Sănătății era citat cu două bizarerii: „Se nasc zilnic oameni deștepți, dar de valoare" și „Pe cine nu lași să moară, nu te plătește".

Repetând la infinit proverbul potrivit căruia „capul descoperit, sabia nu-l taie", Patriarhia propunea „și mai multe investiții de suflet" în conturile ei. În problema homosexualității, parlamentarii susțineau că nu e bine să se întoarcă spatele electoratului, miezul problemei trebuind să se afle, totdeauna, la mijloc.

Ministerul Apărării spunea că va aduce generalul la particular, apoi se va ocupa de particular și gradele inferioare, iar președintele, nemulțumit că atunci când vorbește toată lumea are dreptate și nu poate avea un dialog sincer, amenința că va dialoga singur. Tot el se adresa publicului spunând că săracii sunt electoratul lui și va face în așa fel încât să fie tot mai mulți, urându-le un An Nou plin, mai mult în semnificații, indicându-le să nu se mai îmbete cu apă rece, acum, când le-a dat apă caldă.

Ministerul de Finanțe propunea centul-corp, în sensul că averile să nu se mai împartă la săraci, ci cu toții să-și împartă averile la propria greutate, iar Ministerul Muncii și Protecției Sociale afirma că oamenii, neavând de niciunele, sunt nevoiți

să-şi cumpere, în fiecare zi, aşa ceva. Un gazetar afirma că nu se prinde nimic de parlamentari, aceştia fiind imuni.

La sfârşit, sala era în delir. Hohotele de râs se auzeau până în stradă.

Concluzia mai multor cursuri de acest fel era că politica nu se face aşa, că parlamentarii discreditează mass-media, făcând publicul să nu mai înţeleagă nimic. Afirmaţii potrivit cărora se poate pune capăt criminalităţii omorându-i pe toţi sau inepţii despre proasta înţelegere a celor deştepţi şi buna înţelegere a proştilor, nu îşi aveau locul.

„Să întindem o mână sărmanului popor, poate ne dă şi nouă ceva!", era o ironie ce leza demnitatea socială a tuturor, la fel ca şi afirmaţia potrivit căreia, atunci când şi-a câştigat dreptul de a gândi la orice, poporul nostru nu a înţeles că, de fapt, şi-a câştigat dreptul de a nu se gândi la nimic.

Mac era nervos că nu dispare şi era cuprins de lehamite să-i mai urmărească pe ceilalţi. Prelegerile îşi urmau curgerea, săptămâni de-a rândul, fără să se petreacă nimic, nici cu el, nici cu alţii.

Au trecut astfel nouă luni încheiate şi se apropia vara. Când Mac a început să obosească şi să se plictisească de cele mai năstruşnice zbenguieli ale minţii, gândindu-se serios să abandoneze cursul ce nu se termina niciodată, s-a întâmplat un lucru surprinzător; printre ceilalţi auditori, la sfârşitul unei zile, a zărit-o pe Marisa.

S-a dezmeticit repede, repezindu-se să-şi facă loc cu coatele prin mulţime, până la ea.

— Marisa, te rog să rămâi! a apucat-o el de mâneca rochiei. Vreau să-ţi vorbesc.

Uimită, fata a rămas pe loc până s-a golit sala şi s-a întors spre Mac. Acesta dăduse drumul tiradei, pregătită de atâta vreme,

aşteptând ca ea să-l întrerupă cu vreo întrebare sau să-i ceară vreo lămurire.

Nu s-a întâmplat asta. Fata s-a întors cu spatele şi a plecat, dispărând într-un plan paralel, cu câțiva metri înainte de a ajunge la uşă.

Mac a trecut şi el prin acel loc, dar a văzut că nu se întâmplă nimic.

A doua zi, s-a trezit, şi-a făcut programul de dimineață şi a ieşit vesel, luând metroul spre sala de curs.

Nu a ajuns, însă, niciodată acolo. A dispărut, nimerind într-o țară unde tocmai avusese loc o revoluție comandată prin mass-media, organizatorii acesteia negândindu-se nicio clipă la faptul că oamenii lor vor arunca în aer releul televiziunii naționale, tulburând ordinea spațio-temporală prestabilită.

— De unde vii dumneata?! era întrebarea obsedantă cu care îl băteau la cap polițiştii, care îl prinseseră în vila unui mahăr.

— Din altă lume, dintr-o lume paralelă! nu era chiar răspunsul aşteptat de interogatori.

Translatorul repeta automat cuvintele lui Mac, făcându-i pe ceilalți polițişti să se pună pe râs.

— Nu râdeți! s-a înmuiat colonelul-anchetator. De la graniță până aici, în capitală, nu a fost înregistrat niciunde. Trebuie să vină de undeva. Trebuie să se fi născut undeva, nu?!

Sergentul a tradus cu mare greutate, dar corect.

— Oraşul Eriks, statul Ohio, USA, născut la 16 aprilie 2189, a răspuns Mac.

— Că SUA e o lume paralelă, înțelegem. Că țara noastră a fost tot timpul cu 200 de ani în urmă, iar înțelegem. Nu înțelegem, însă, ce cauți aici?! s-a enervat anchetatorul. Să ne lăudăm că am prins un spion, nu ține, că n-ai ce dracu' spiona. Tero-

rişţii au fugit şi s-au băgat la ăia, în Vest. Eu unde să te bag pe tine?

— Domnu' comandant, eu cred că ar fi bine să-l băgăm la loc, în arest, a sugerat un subaltern.

Palma peste ochi primită de la colonel l-a făcut pe subordonat să amuţească în poziţie de drepţi.

Mac îşi muta privirile de la unul la altul şi, neînţelegând limba, îi venea greu să înţeleagă comportamentul aberant.

— Iniţial, am căutat o prietenă, a spus el, dar, cum nu cred că o voi mai găsi vreodată, vreau să mă adaptez lumii voastre sud-americane şi să trăiesc aici. Nu am de ales.

Poliţiştii râdeau ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Dumnezeu te-a trimis, a spus colonelul. Nu am mai râs atâta de la Revoluţie. Simt că mă îngraş. Nu-mi trebuie salariu mărit, nu-mi trebuie salam ieftin, nu-mi trebuie nimic. Eşti dulce, domnule! Vino să te pup!

L-a sărutat pe amândoi obrajii, bătându-l frăţeşte pe spate.

Izbit de damful ţuicii, Mac ţinea capul într-o parte, privindu-i pe rând, contrariat şi speriat totodată, neînţelegând ce spunea.

Deoarece actele prezentate nu erau valabile, oraşul Eriks neexistând încă, şi pentru că fuseseră abrogate toate legile vechiului regim, nefiind votate altele, lui Mac Hermann i s-au întocmit documente de bun român şi i s-a dat un spaţiu, să poată începe şi omul o activitate comercială, ceva, ţinându-se cont de faptul că americanii trăiesc pentru a munci, iar noi muncim pentru a trăi.

Mac şi-a deschis o galerie de artă şi s-a apucat el însuşi de pictat, ajungând, fără prea mult efort, un pictor celebru.

Nu era greu de observat că, trecând drept artist străin, tablourile i se vindeau foarte bine. Dădea televiziunilor inter-

viuri plătite şi era primit chiar şi de preşedinte. Acesta voia să-şi exerseze engleza şi să-l felicite pe american mai ales pentru parafraza: Cetăţeni, să construim o industrie mare, dar frumoasă, industria aerului curat!

Uşor deformată de urechea şefului de stat, fraza era totuşi adevărată; nu ştia nimeni cât de populat era sau, mă rog, va fi oraşul Eriks şi ce încărcătură semantică aveau cuvintele profesorului Horst, potrivit cărora: e mai uşor să veghezi pentru a nu se întâmpla nimic rău, decât să faci în aşa fel încât să se întâmple ceva bun.

Zâmbetul preşedintelui îi aducea aminte de Marisa; aceasta zâmbea la fel. Surâsul ei enigmatic începea să-l obsedeze din nou; o visa din ce în ce mai des.

Perfect integrat în altă societate, pictor cu renume, om cu familie, mustăţi şi mulţi copii, Mac nu putea înţelege umorul proliferat prin gazete de acest popor. Nu înţelegea de ce este luat peste picior un conducător atât de simpatic, cu fraze de tipul: „un preşedinte, fie că poate, fie că nu poate să-şi înghită poporul, tot la gastroenterologie ajunge". Nu înţelegea de ce, după o operaţie de colecist, şeful statului trebuie băgat într-un TAB, să nu se strice, şi de ce trebuia să se afirme chirurgii, când l-au închis, prin a uita în el un glonte, o foarfecă, o pensă, ceva.

Cum vine aia „după operaţie, preşedintele şi-a reluat alimentaţia, dar poporul, nu"? se întreba americanul.

Nici de ce se afirma că orice ai spune şi oricui, toată lumea de aici se simte jignită şi, ca ripostă la armata asta de ziarişti, trebuia să se înfiinţeze mai multe grade de ziarişti în armată, nu înţelegea. Nu înţelegea de ce era nevoie să se înfiinţeze un post de ministru al apărării poporului de el însuşi.

I se părea că tot ce s-a întâmplat cu el, căderea în trecut şi celelalte, nu avea o anvergură cosmică, ci, mai degrabă, comică.

După un timp, nereuşind să răspundă la un număr prea mare de întrebări, a început s-o ia razna; a început să uite că are de predat cursuri de socio-politică la Universitate şi a părăsit confortul pentru a se înscrie într-un serviciu secret, un serviciu ascuns sub numele de „forțele de orientare turistică".

De mare folos îi erau relațiile create la nivelul Puterii şi vastele cunoştințe socio-politice, răspândite chiar de el.

Zvonul că în acest serviciu secret se dispare, îi dădea o stare de beatitudine.

Putea fi văzut plimbându-se prin pădurea Băneasa, cu şevaletul sub braț, căutând să prindă pe pânză un zâmbet obsedant.

Spicuiri din memoriile unei pisici negre cu ochi galbeni

de Ana-Veronica Mircea

Sunt mirobolanta Miaona, cu ochi imenşi, fascinanți, hipnotizanți, uneori terifianți.

Dar, după cum ați învățat la şcoală, aparențele-nşală!

În realitate, credeți-mă, sunt super drăgăstoasă, blândă şi mieroasă – mai ales când cer, cu un mieunat, să-mi fie din şifonier eliberat trupul mlădios, după un popas somnoros pe raftul cu prosoape pliate, pluşate. Dar – miao! – sunt numai aparent curate, nu sunt sterilizate! Iar eu sunt sensibilă, sunt stilată, sunt o pisică aristocrată. Microbii mă oripilează, ştiu că prin lume gravitează, că aerul îl infestează, că pot ce nici visezi că se poate, că şi în apă ştiu să înoate! (De-aceea urăsc apa, prefer saliva mea! E antiseptică, fabricată instantaneu, de glande pe care le comand eu.)

Revenind la odihnă, la somnul în tihnă, îl practic cu deplină încredere pe cel din bucătărie, pe câte-un imaculat şi aseptic prosop de hârtie. Apoi, când mă trezesc, fugăresc câte-un sul rebel de hârtie igienică, dovadă că-s neam de mâță vrednică. Şi apreciez daunele produse de igienă şi curățenie în lumea microbilor vânați cu sfințenie de femeia de serviciu, cu care intru uneori în litigiu, fiindcă mă trezeşte cu-n aspirator guraliv, mitocan, care dă vânturi continuu, avan, smulgându-i din cotloanele lor pe viermii producători de hârtie igienică, deoarece nu-i place prezența lor scenică.

— Vai, draga mea Miaona, vai, mi-a spus ieri motanul Gherase, cu ghearele-i politicos retrase, aceia-s păianjeni, draga mea, prin cotloane-şi ţes pânza...

— Ba nu, ba nu, Gherase, tu n-ai auzit de viermi de mătase? Hârtia e un material şi ea, se naşte la fel ca mătasea! Eu ştiu că toţi aceşti indivizi persecutaţi, dacă ar fi lăsaţi, ar ţese hârtie! Fiindcă e bine, se ştie, să fie de unică folosinţă tot ce le e oamenilor de trebuinţă când vor să se şteargă pe mâini, sau la nas, sau să ia praful de pe pervaz. La noi în casă, să ştii, Gherase, domnesc principii sănătoase! Lily, draga de ea, oriunde s-ar afla, se fereşte până şi de uscătoarele cu care-şi zvântă bipezii labele lor fără gheare şi păr. Căci s-a descoperit că, într-adevăr, în aerul cald, zgomotos, salmonella trăieşte!

Dar Gherase, incult ca un peşte, de salmonella n-are habar! Tipul ăsta e în zadar motan de medic primar! În schimb, încăpăţânat, mă bate pe mine la cap.

— Miaona, ar fi cazul să ştii că păianjenii nu ţes hârtii, nici igienice, nici de alt fel.

— Atunci ar fi cazul să-şi facă din asta un ţel! Fiindcă, stimate motan, hârtia-i utilă chiar şi-n automobil, şi pentru volan, asigură pretutindeni protecţie, fereşte de germeni şi de infecţie!

— Ce germeni, Miaona, dă-i încolo de germeni! Mai bine să vorbim despre gemeni! Am aflat că noi suntem fraţi, din aceeaşi mamă şi din doi taţi. Şi mi s-a spus că-i de bonton pisicesc cu dulcea mea soră să mă însoţesc...

— Miao, mă tem că ţi s-a spus o prostie! Dar, dacă-mi dăruieşti un sul de hârtie – igienică! – spre-a o smotoci, poate că te voi putea îndrăgi în săptămâna brânzii, când miorlăie noaptea bolânzii. Şi, cine ştie? Poate ne-o fi iubirea feerie pe mătăsoasa hârtie! Dragoste romantică, în ambianţă igienică!

☆ ☆ ☆

Ei, după ce v-am demonstrat, negru pe alb (sper că bipezii vor respecta sugestiile mele telepatice, adică nu-mi vor tipări însemnările cu cerneluri colorate), că posed un oarecare simț al rimei, sper că-mi este îngăduit să continui în proză. Nu sunt poetă, dar mi-aș dori o poiată, una cu papagali. Gherase spune că se numește colivie și că el a mâncat una, adică o pasăre de-asta, a păpat un papagal, și doctorul cu care-și împarte patul i-a spus că dacă mai deschide vreodată colivia, o să-și guste coliva cu limbă de moarte, și... Și ce-mi plac mie cuvintele astea care seamănă mai mult decât semăn eu cu Gherase, adică poetă – poiată, papă – papagal, colivie – colivă... Dar nu mi-au plăcut dintotdeauna, numai după ce ne-au lăsat, pe mine și pe Gherase, în grija fratelui medicului primar, care e fiul secundar, și nu e nebun ca primarul, doar idiot, așa zice tot cartierul, chiar și el, când își scrie memoriile pe care pot să le citesc eu, direct din capul lui, și să le țin în capul meu până când vrea Gherase să le facem analiza literară, că, zice medicul lui, analizele-s baza. Baza, nu barza, dar asta, baza – barza, lipsește din ultima creație a secundarului, care sună, adică suna, în capul lui, cam așa:

„Nu-mi place supa cremă. E ca o mâzgă. N-o mănâncă nici motanul, adică nici Gherase. Că, zice Radu [ăsta e medicul primar], cine dracu a mai văzut pisică sănătoasă la cap care să mănânce supă cremă de praz? Vrei să-l omori, tâmpitule? Tâmpit e el, că n-a făcut supă cremă de whiskas! Păi nu?

Păi da.

Dar eu fac supă cremă de cuvinte. Cuvintele îmi plac.

Uite, iată-l pe ăsta: aloe. Un cuvânt din două: alo e. Alo, e careva acasă?

Eu sunt mereu acasă. Am și halat de casă. Nu e alb, ca al doctorului cu bisturiu. Pe doctorul cu bisturiu îl cheamă chirurg.

Şi trebuie să-i dai şpagă ca să te taie cum trebuie. Deşi Radu nu recunoaşte.

Şi şpagă e un cuvânt frumos. Cred că e nevasta lui şpagat. O nevastă budincă, adică nu, pudincă, sau nu, pudică. Pudică. Fiindcă trebuie s-o îmbraci. În plic. Deşi Radu nu recunoaşte. Zice să-mi ţin pliscul.

Pliscul, nu plicul. Pui o literă în plus şi se schimbă cuvântul. De-aia îmi plac mie cuvintele. Fiindcă şi dacă şmenueşti [secundarul e cleptoman] o literă, se schimbă cuvântul. Adică, nu-i aşa, ce-am avut şi ce n-am pierdut?

N-am pierdut nimic. Dacă luăm din monarh un r rămâne monah, adică facem din rege călugăr în rasă (grasă fără g), şi rămânem cu palatul după ce se mută el în chilie, lângă colegii lui de breaslă. Adică de biserică, unde stau toţi în strane. Şi iar mai luăm un r şi rămân stane. Stane de piatră. Sau ce mai faci, bă, Stane? Stan Păţitu. Care nu păţeşte nimic dacă-i luăm două litere. S şi t. Că rămâne an. E mai bine an decât Stan. Fiindcă Stan nu poţi fi decât până mori, dar an eşti tot timpul. Timpul are mulţi ani. Mult mai mulţi decât algele din toate oceanele. Alge sunt şi la mijloc de talger, după ce şmenuim t-ul şi r-ul. Adică râul. Sau răul, dacă schimbăm căciulile între ele, pe aia concavă cu aia convexă. Sau invers. Nu ştiu prea bine care e conul cu cavă şi care e conul cu vexă. Îl ştiu doar pe conul cu vestă. Îl cheamă Manole şi stă peste drum. Aşa zice Radu şi îl cred, deşi eu îl văd pe conul Manole stând, cu vestă, adică în vestă, peste banca din faţa blocului. Dar trebuie să-l cred pe Radu, fiindcă el e doctor şi eu sunt idiot. Conul Manole zice că există şi doctori idioţi, dar când l-am întrebat dacă există şi idioţi doctori a zis că sunt nerod (ne rod şoarecii brânza). Şi eu l-am întrebat dacă n-aş putea să fiu norod (n-o rod şoarecii, o linge Gherase, cu limba lui de mâţă care roade maţe), adică

mai mulți nerozi (ne rozi sau nu ne rozi) într-unul singur, ca anii ăia mulți dintr-un singur timp, şi el a zis că-s zevzec, şi eu l-am întrebat dacă zevzecul e un animal care seamănă cu berbecul, şi el a zis că da, e prost ca berbecul, şi pe urmă l-a înjurat nevastă-sa, fiindcă pe tac-su ei, răposatul, cum îl porecleşte conul Manole, îl chema Vasile Berbec, şi pe ea o chema Manuela Berbec înainte să-i ceară conul Manole mâna, ca să-i pună în ea numele lui de familie, adică Bran, că nu ştiu de ce-a luat el numele castelului Bran, că doar nu s-a măritat cu castelul, dar ştiu că, dacă şi-ar scoate r-ul, adică râul sau răul, din numele ăsta, ar rămâne şi el cu un ban, adică cu doi, Manole Ban şi Manuela Ban, punguța cu doi bani, adică ar fi o familie de două parale, dar când am ajuns cu explicațiile aici m-au înjurat (ingrații, nu mă au în grații!) şi el, şi nevastă-sa, şi supă cremă de înjurături fac mâine."

Gherase a zis că el nu analizează supa asta, că vrea ceva mai ritmat, cum scrie doctoru' Radu, singurul poet pe care-l cunoaştem. Cu medicina nu ştiu cum se descurcă, că eu cică-s pet, pe mine mă trimite Lily a mea la vet, cu femeia de serviciu, că menajeră nu pot să-i zic, că femeia asta nu mă menajează – v-am zis cum e treaba cu aspiratorul. Dar, lăsând deoparte menajul şi menajamentele, Radu e un poet de două parale, fiindcă sub tot ce scrie semnează Arold Dlora, adică 1 dolar + 1 dolar, amândoi anagramați, ceea ce e mai bine decât doi agramați, dar doi dolari sunt tot două parale, nu-i aşa? Şi vraja lui cu anagramarea e agramată, că din versurile lui nu curg dolari, şi nici măcar lei paralei, adică lei din familia paralelor, unde leul mai tânăr şi mai gras se cheamă RON şi poți să-l dai pe rom, pe romul lichid, nu pe cel biped, chiar dacă e bipedă, şi telepată, ca mine, dar numai cu vreo două fire în mustață, pe care le ține ca să le smulgă prin telekinezie, când dă de câte-un

prost care nu vrea să creadă că-i vrăjitoare. Vorbesc de baba Clanța, nu Cloanța, fiindcă ea de mică i-a dat cu clanța. Mâța ei ne-a puit, pe mine şi pe Gherase, şi ea, baba, nu mâța, ne-a descântat pe amândoi ca să se prindă de noi alea-alea, de la deochi la poltergeist, dar nu i-a reuşit decât cu mine, că, cică, pentru succes garantat, trebuie să fii neagră şi de parte femeiască. Oricum, ne-a vândut pe amândoi (un RON bucata, c-a zis că, dacă ne dă de pomană, ne mănâncă în altă viață), când au vrut Radu şi Lily să se facă frați de felină, mai exact de felis catus, fiindcă într-un poem, încă nescris de Arold Dlora, o să scrie că vrajă de dragoste mai bună ca asta nu există, te ține preț de nouă vieți. Aşa visează el [eu ştiu ce vizează toată suflarea, pe o rază de 3,14159265359... metri, fiindcă domeniul de acțiune căruia îi sunt centru e egal cu π la puterea 3, π la cub, incubat cu puterea mea]. Dar baba Clanța râde. Râde de visele lui, nu şi de credința lui în reîncarnare. Am descoperit că sunt telepată când, încă fiind un ghem mărunt de blană cu ochi galbeni, am citit în capul ei ce scria ea într-un soi de grimoar. (Baba nu e analfabetă, nici măcar funcțional, mă jur pe coada mea!)

„Se caută pisici negre cu ochi galbeni. Aşa ca mine, cum m-au păstrat într-o poză veche.

Am fost o pisică neagră cu ochi galbeni.

Când?

Nu ştiu când. Cândva, în viitor. Într-una din viețile mele anterioare.

Da, omule, nu te întoarce cu un rând mai sus, că n-ai citit aiurea: acolo scrie viață anterioară & viitor. E un adevăr de mult ştiut şi de puțini priceput.

Prea puțini au priceput că linearitatea timpului e o iluzie de care nu te scapă decât moartea. E balast, aidoma cărnii în

care stai o viață. Iar moartea e un spațiu (da, omule, spațiu am scris, nu te întoarce iar să reciteşti), e un spațiu fără niciun perete despărțitor. Sau, altfel spus, e locul unde timpul s-a oprit. Acolo timpul stă pe loc şi tu călătoreşti prin el, fără paşaport, în toate sensurile. Şi de-aia poți să te întorci în iluzoria lume a vieții, pentru un nou popas, într-un moment din trecutul popasului tău trecut.

Da, ai citit bine şi de data asta, tu, omule, onorat reprezentat al nepătrunderii. Al nepătrunderii tainelor lumii. Ia-ți ochelarii de cal de pe nas şi pune-i în toc. Sau mai bine la tocul uşii, să se spargă pe vecie.

Şi pe urmă poate-o să pricepi că, într-o viață anterioară de-a mea, una din viitorul cărnurilor noastre muritoare, am fost pisică neagră cu ochi galbeni. Şi era, adică o să fie, cel mai frumos galben din paleta universului, să ştii. Ar trebui să am o fotografie de atunci, dar n-am. Către locul unde timpul s-a oprit pleci fără bagaje. Pleci gol. Eşti suflet gol şi laşi în urmă un trup golit. Ai priceput?"

Eu am priceput. Şi, între timp, am priceput şi că ăia care pricep nu-s chiar aşa puțini. Şi că medicul primar nu se numără printre ei. El e doar tembel. Asta a priceput şi Lily. Râde şi ea de visele lui, când nu visează urât din cauza lui. Cam aşa:

„— Cine e mai frumos? Curcanul sau curca? Păunul sau păunița? Leul sau leoaica? Care e sexul frumos, fetelor? Care? Cel cu mai multe podoabe, nu-i aşa? Îmi puteți spune că nu-i aşa?

— Nu putem! zbiară corul.

Iar Lily face parte din cor. E ea. Se recunoaşte. Ea la şaisprezece ani, când părinții încă se mai încăpățânau să-i spună Liliana. E la şcoală, în banca întâi. *(Ce naiba, când am stat eu în banca întâi? Ce-i porcăria asta?)*

Porcărie sau nu, e la şcoală, şi domnişoara Blănaru, profa de zoologie... Da, sigur, domnişoara Blănaru preda zoologia, dar... *(Dar acum sunt la ora de religie. Mie-n sută!)*

— Şi ia uitaţi-vă aici, continuă domnişoara Blănaru, arătând cu un brici cele două capete desenate schematic pe tablă, unul de bărbat şi altul de femeie. Cine are cele mai multe podoabe? Cine? Cine, Liliana?

— Ăăă... ăăă..., răspunde ea, ridicându-se încet în picioare, bărbatul... Da..., bărbatul.

— Şi care sunt podoabele alea, Liliana?

— Favoriţii, mustaţa, barba, vine răspunsul ei, ceva mai ferm, dar îşi dă seama că nu vorbeşte cu toată convingerea necesară.

— Şi ce sunt astea, Liliana? Ce sunt favoriţii, mustaţa şi barba?

— Ăăă... Păi... Pă...

Domnişoara Blănaru îi aruncă o privire cruntă.

— E o întrebare chiar atât de grea, Liliana? Oare e cazul să le trimit părinţilor tăi o scrisoare? Să le dau de veste că, pe lângă altele, mai ai şi tulburări îngrijorătoare de memorie? Că nu poţi ţine minte lucruri elementare? Sau că, şi mai grav, problema ta e alta, adică-ţi place să-ţi baţi joc de cele sfinte?

— Nuuu, domnişoară, nuuu, nici gând să-mi bat joc! Sunt păr, domnişoară! Favoriţii, mustaţa şi barba sunt păr. Părul e, pentru oameni, o podoabă. E un cadou... E un dar, se corectează Liliana, amintindu-şi că neologismele nu fac casă bună cu „cele sfinte". E un dar divin.

— Corect. Dar ţi-a trebuit cam mult timp pentru răspunsul ăsta, mârâie domnişoara. Stai jos.

Şi Liliana se aşează, având grijă să-şi expună cu evlavie partea de jos a pulpelor acoperite de un păr ce pare să se-ndesească pe zi ce trece – spre bucuria bunicii şi a mamei ei,

care-au învățat-o să şi-l adune în mănunchiuri minuscule, legate cu şnurulețe delicate. I s-a acoperit în sfârşit şi pata de piele dezgolită de pe care şi-a smuls într-o seară, cu unghiile, toate firele arămii, scandalizându-şi familia, profesoarele şi prietenele. Numai lui Arold, prietenul ei (cel căruia toată lumea îi spune Nebunul), i-a plăcut micul petec de piele defrişată.

— Pă-rul e sa-cru! scandează domnişoara, cu vocea ei groasă, tunătoare. E păcat să fie atins cu aşa ceva! adaugă, ridicând spre tavan briciul. Atingerea părului cu unelte tă-ie...

— ... toa-re..., completează corul elevelor.

— ... sau smul-gă-...

— ... toa-re..., completează îndatoritor corul.

— ... este un sa-cri...

— ... le-giu! urlă fetele cât le țin plămânii.

— Iar degetele, şi mai ales unghiile, Liliana, sunt unelte...

— ... smulgătoare, mormăie ea, ridicându-se iar şi înăbuşindu-şi un oftat şi o înjurătură. Am mărturisit, adaugă, în schimb, spășită. M-am căit.

— Vino în fața clasei, Liliana, spune domnişoara Blănaru.

Ea se supune, temătoare...

Şi are şi de ce.

Domnişoara Blănaru o studiază din creştet până-n tălpi, îi trece în revistă înfățişarea răsucind absentă micul inel de aur cu diamante pe care-l poartă pe degetul mijlociu, alături de ceva considerat de toată suflarea la fel de mirobolant: un neg nu prea mare, dar foarte păros. Pe urmă ia briciul, se repede la ea şi se-apucă să-i scurteze fusta.

— Până deasupra genunchilor, atât! decretează, tăind cu zel. De ce-o ai până la jumătatea pulpei? E păcat să-ți ascunzi frumusețea asta de păr de pe picioare! Ei, ce ziceți, fetelor? în-

treabă apoi, aruncând triumfătoare în coşul de gunoi bucata de mătase tăiată.

— Are un păr...! Ca un fuior! Nu doar pe cap, şi pe picior! declamă premianta clasei.

Iar corul celorlalte eleve adaugă, cu entuziasm:

— Liliana, ce frumoasă ți-e blana!

Şi Lily s-a trezit brusc, indignată.

„Blana?! Numai Radu, nebunul ăla de Radu e de vină!"

Ţăcănitul o copleşise cu versuri – probabil ca să-l ierte fiindcă venise la ea cu un miros vag de parfum străin, cică al ultimei... paciente. Îi sărutase buclele arămii, murmurând:

— Îți ador, umil, fiecare fir de păr. Sărutându-le, le venerez şi le număr. Liliana, divină Liliana, ce frumoasă ți-e blana!

Ea râsese de finalul idiot, dar era clar că de-acolo i se trăsese coşmarul. Poetul tembel pusese cuvintele „divină" şi „blană" în aceeaşi frază...

„Dar s-a gândit la blana ta din cap, nu la aia de pe picioare", a răsunat în mintea lui Lily un gând străin, şi ea s-a uitat urât la mine.

Stăteam încovrigată pe canapea şi i-am susținut privirea cu inocența unui pisoiaş de trei săptămâni. Ştie foarte bine ce pot şi stăm adesea de vorbă. Nu e o încuiată, dar susține că, în anumite cazuri, ca ăsta, cu blana, o privesc de sus. Că mă cred mai deşteaptă decât ea!

Hm! Nu mă cred, sunt!

Mă străduiesc, printre altele, s-o scap de Radu. De tembel. Deşi o să-mi pară rău să mă despart de Gherase. Ştiți, vorba cântecului: „Now I've got to get used to not living next door to..." Gherase.

Gherase stă, mai corect spus, la next pervaz – pervazul geamului de alături. Avem pervazurile protejate cu o plasă co-

mună, ca să putem trece, ca două creaturi „de-o mamă, de-o făptură şi de-o seamă" de pe unul pe altul fără tentaţia unui salt după vrăbii. În fine, tentaţia există, dar izbitura de plasă generează o senzaţie nicidecum plăcută. Şi plasa s-a rupt o dată, când, geamurile deschise fiind, medicul primar, poet şi tembel, a trecut din dormitorul lui într-al lui Lily, ca s-o trezească cu-un sărut şi cu o poezie compusă anume pentru a-i fi iertată gelozia.

Arold Dlora al nostru i-a povestit păţania asta lui Gherase. Vorbeşte cu el crezându-l un motan prost, care nu pricepe mai nimic. De fapt, numai eu ştiu că descântecul babei Clanţa a avut un oarecare efect şi asupra lui – cam în proporţie de cinci la sută.

— A fost numai şi numai din cauza lui Costi, fosila aia vie cu care e asociată. Moşu' se uită la ea şi numai că nu-i curg balele, şi ea îi zâmbeşte dulce, ba se mai şi îmbujorează când îi sărută ăla mâna, de parc-ar fi regina reginelor. Şi pentru mine chiar e! Cum să nu fiu gelos, băi, blănosule? Cum să nu-l reped pe porcul ăla matusalemic? Şi ea, de ce se supără? Nu cumva mai are cu el şi altă afacere? Oricum, uite, uite ce poezie i-am scris!

Azi, dulce-a vieţii mele căprioară,
Am început să cred că amândoi
Lăsăm în fiecare ceas să moară
Câte-un sărut ce-ajunge la gunoi.

Ni-e puşculiţa plină de ratări,
Călcăm sub cizme strune de chitară,
Avem un rucsac plin cu întrebări
Şi logica începe să ne doară.

Pentru că, uite, facem din țânțar
Nu armăsar, ci chiar un elefant!
Și stingem vatra pasiunii în zadar,
Certându-ne pentru un moș berbant.

Crezi c-o să mă ierte? Spune, Gherase-gheare-frumoase!

Gherase i-ar fi spus că el e dobitocul care se ceartă c-o frumusețe de femeie din pricina unui moș probabil inofensiv, dacă nu și inocent. Dar Gherase nu le are cu telepatia, n-a intrat în ăia cinci la sută îngurgitați de el din descântecele babei. Și, chiar dacă ar fi putut pătrunde în mintea lui, l-ar fi mințit. I-ar fi spus c-o dă gata pe femela lui cu poezia, chiar dacă ea nu-i în săptămâna brânzei. Fiindcă Gherase nu l-a iertat pe medicul său primar pentru poanta cu colivia și coliva! Așa că a tors încurajator și s-a frecat de mâna lui, și tembelul, încântat de aprobarea asta mută, nici una, nici două, a ieșit pe fereastră și a pornit-o pe pervaz, și s-a-ndesat între zid și plasă pân-a rupt-o, și a avut mare noroc că n-a picat prin ruptură când s-a-ntors iute înapoi, de parcă-l fugăreau toți dulăii din cartier.

— A fost cutremur, Gherase-gheare-frumoase? Așa-i că n-a fost?

S-a așezat pe pat, și-a tras sufletul și, după ce Gherase s-a alintat iar de mâna lui, a reînceput să vorbească:

— Jivina, jivina aia afurisită, mâța neagră, soră-ta! Nu mă poate suferi. Lily dormea, cum mă așteptam, iar ea, știind că n-o vede stăpână-sa...

— Tembelul e convins că poți fi stăpânul unei pisici, a râs mâțește Gherase, când a ajuns cu povestea aici. Apoi a continuat de unde rămăsese:

—... știind că n-o vede stăpână-sa, m-a stupit, arcuindu-se, cu coada zbârlită. Și mi s-a părut că mai aud și un alt zgomot,

mi s-a părut că statueta lui Cupidon, aia grea, de pe etajera cu cărți, se clatină, şi mi-am amintit că zic vecinii, unii dintre ei, că pisica lui Lily poate face uneori pietrele să zboare... Nişte prostovani, aşa mi-am spus mereu. Invidioşi care pun succesul ei în afaceri pe seama unor urzeli necurate. Cum e cu putință s-o creadă vrăjitoare, să creadă că mâța e telepată, că le are cu telekinezia...? Şi totuşi... pe urmă parcă s-a mişcat şi lustra, adică s-a mişcat sigur, s-a legănat foarte tare, dar numai şi numai lustra, şi... aşa-i că n-a fost cutremur?

— Dar se cutremura el, mi-a povestit Gherase. Am plecat din brațele lui, l-am zgâriat ca să scap, mă înşfăcase şi mă strângea la piept şi plângea, şi pe urmă, după zgârietură, m-a înjurat şi s-a îmbătat. A băut palincă. Numai asta avea în casă. A băut-o cu apă minerală, ca s-o lungească, şi a scris trei poeme macabre, cu pisici negre trase în țeapă, spânzurate, coapte pe varză, umplute cu ciuperci... Scria şi după aia citea cu glas tare, şi după aia rupea foile... Şi tot aşa...

Şi rupsese şi plasa... Lily a vrut să reclame firma care-o instalase, la protecția consumatorului... Nici eu, nici tembelul nu i-am spus ce se-ntâmplase. Dar Costi, cel berbant, rima pentru „elefant", cunoştea bine furnizorii şi problema s-a rezolvat amiabil, avem plasă nouă, cumpărată de Costi şi montată gratis de specialişti.

Băiat bun, moşul ăsta. Şi hazos. Uneori. Are un blog cu advertoriale SF. Mi-a citit Lily unul, un advertorial din ăsta, după o nouă ceartă cu tembelul, care, în timp ce ea-mi citea mie, plângea cu Gherase-n brațe:

— Moşu-a cumpărat plasă nouă! De ce-a dat banii, dacă nu-i nimic între el şi Lily? De ce?

De parcă plasa aia ar fi costat o avere! Moşul a cumpărat-o cu banii luați pe advertorial. Pe advertorialul pe care mi l-a

citit Lily, o pagină cu o poveste aiurită, în care nici măcar nu-i vorba de vreo pisică!

„— A fost odată...

— Măi băiatule, eu sunt vrăjitoare, nu o fetiță pe care trebuie s-o adormi. Ai venit aici ca să-mi spui basme?

— Îți spun ce vreau, că de-aia te plătesc cu bani frumoşi! Da' nu-s basme, am început aşa fiindcă sună mai romantic... Şi eu am intenții romantice...

— Vrei să mă ceri de nevastă? râse baba cu ochi de buhă, arătându-şi proteza dentară.

— Nu, vreau să mă-nsor cu fata împăratului, răspunse tânărul, cu toată seriozitatea.

— A împăratului romilor? Că altul nu ştiu să fie pe-aproape...

— Taci dracului, babo, şi-ascultă-mă! se enervă tânărul. Despre împăratul ăsta, e drept că nu tot atât de vestit ca Ginghis Han, am citit într-o carte veche; a trăit acum o mie cinci sute cincizeci şi şapte de ani, într-un castel dintr-un loc pe care-o să ți-l arăt pe hartă...

— Şi vrei să te-nsori cu mumia fiic...? nu reuşi baba să se-abțină, dar privirea lui de-a dreptul furioasă o făcu să-şi înghită restul întrebării batjocoritoare.

— Împăratul cu pricina, reluă tânărul, e mare colecționar. A colecționat haine vechi, pinteni, bice, ochelari de cal, colți de mistreț, halbe de bere (c-aveau şi pe vremea aia) şi multe altele. Dar, dintre toate, e mort după lenjerii de pat. Numai că, vezi tu, le-a adunat pe cele mai bune şi mai frumoase din lumea lui, şi acum vrea altceva. Cu totul altceva.

Baba îl măsură cu ochii îngustați.

— Şi ce legătură are asta cu fiică-sa? Auzi, măi băiatule, cred c-ai greşit când ai venit încoace, trebuia să te duci la psihiatru...

— Babo, mă laşi să termin? Şpilul e că împăratul a dat sfară-n ţară că-i dă fata de soţie (o frumuseţe de fată!) şi jumătate din împărăţie (o imensitate de împărăţie!) celui care-i aduce, pentru patul nupţial, ceva frumos ca un vis, sau măcar ca un tablou pictat de-un penel de maestru!

— Da, şi? Ce vrei de la mine?

— Cum ce vreau?! Să mă trimiţi, cu tot cu cele două cuverturi de pat 3D pe care le-am cumpărat, în trecut, la împăratul ăsta. Fiindcă sunt sigur c-o să fie încântat – garantat sută la sută! Ce zici, poţi?

— Pot, răspunse vrăjitoarea. Garantat sută la sută. Dar numai cu una singură. Uite, cu asta cu lebede. Te gândeşti unde vrei s-ajungi, te-arunci în ea ca-n lac, cu capul înainte, şi soseşti la destinaţie cât ai clipi, cu cuvertură cu tot.

— Bine, zise tânărul, cred c-o singură cuvertură e de-ajuns. Pe-a doua poţi s-o păstrezi ca amintire.

— Dar c-o să schimbi trecutul ştii? Cu această cuvertură a ta? Şi că, dacă schimbi trecutul, creezi o lume paralelă? Şi că, odată ce-ai creat-o, acolo rămâi, în vecii vecilor, amin!? Nu te mai întorci niciodată aici, în timpul şi în lumea în care te-ai născut!

— Şi de ce-aş vrea să mă-ntorc?! Nu ţi-am spus că acolo o să fiu împărat?! Garantat sută la sută?! La ce bun să rămân aici, unde împăraţii nu mai sunt decât voievozi ai ţiganilor sau poveşti de adormit copiii?

EPILOG

Din nefericire, vraja n-a reuşit. Tânărul şi-a spart capul şi a rupt în două patul babei, pe care întinseseră cuvertura.

Însă, după ce l-a luat salvarea, baba a adormit plângând (de ciudă) pe cuvertura pătată de sângele lui și s-a trezit a doua zi dimineață tânără și frumoasă ca o zână. Așa că tânărul nostru s-a consolat luând-o de nevastă.

Și au trăit fericiți câteva sute de ani, reîntinerind în repetate rânduri cu ajutorul vechii cuverturi cu pete de sânge tot atât de vechi – până când le-au mâncat-o moliile, care-au întinerit, la rândul lor. Garantat sută la sută!"

„Oare n-or fi și la noi molii din alea?" m-am gândit eu. Mi-ar prinde bine să-ntineresc, la rândul meu, am deja cinci ani și jumătate. Dar baba din poveste n-avea aspirator, cu siguranță. Nesimțitul ăla vântos trage-n el și molii... Și... oare aspiratoarele întineresc? Și... o fi având Costi și vreun advertorial cu aspiratoare? Cică s-ar fi lăudat că poate adapta povestea asta, cu întorsul în timp, la fata împăratului și la zestrea ei, ca să facă reclamă la orice. Așa că, până una-alta, am ce aștepta cu interes. Promit c-o să vă țin la curent!

Va urma

Înecătorul

de Daniel Ninoiu

1

Agar își pregătise cu minuțiozitate primul pas pe care dorea să-l facă în Afară. Cu câteva săptămâni înainte, formulase Cererea prin care solicita Învoirea de după Sărbătoarea Maturizării și o depusese la secretariatul Academiei. Pentru că nu puteai să faci Păsirea în Exterior din Academie fără să ai aprobarea de a le folosi acoperișul. De aici a început să parcurgă toate preparativele birocratice, să completeze o grămadă de formulare al căror rost nu-l înțelegea și cu care a renunțat să-și bată capul. Dar cum ziua în care trebuia să se întâmple Maturizarea urma imediat petrecerii din seara Magică a Absolvirii Primului Ciclu, când din elev devenea Cadet, trebuia să fie una specială, urmase și el exemplul celorlalți elevi și începuse pregătirile cu mult înainte de Aprobare. Maturizarea nu o puteau considera a fi îndeplinită în integralitate fără Păsirea în Afară, în Exteriorul Necunoscut, fără să parcurgă pe de-a-ntregul periplul inițiatic din Lumea Întunecată, situată dincolo de Grădinile Cântătoare.

Dar cum cererea îi fusese aprobată foarte repede, imediat după asta se supusese cu strictețe întregului protocol care-l pregătea pentru Ieșire: îndelungi antrenamente fizice, pregătire psihică, meditații și introspecții, călătorii exterioare simulate, la fiecare dintre ele fiind asistat și pregătit de cei mai buni Instructori din sala specială a Zonei Protejate. Totul s-a desfășu-

rat după un program special conceput și aprobat, creat de către Consiliul Academic pentru Pretendenți.

Însă nu era doar atât.

Așa cum fusese instruit fizic să nu cedeze niciodată fără luptă, tot așa, Instructorii săi din compania Flaut avuseseră grijă să-l instruiască psihic pentru Impactul dintre ce Se Știa și ceea ce Era Ascuns. În decursul pregătirii fusese instruit să aibă Spirit de Luptător atunci când va alege să străbată Lumea Întunecată, cu toate primejdiile ei. Aflase de la Cadeții cei mari că în afara Zonei sunt multe Lucruri periculoase, despre care nu era bine să vorbești, însă el era elevul, pardon! proaspătul cadet al Academiei și nu trebuia să se sperie de ceea ce avea să găsească acolo. Dacă va fi să întâlnească Lucruri Nemaivăzute și care nu se predau în Școală, adică Necunoscutul și Primejdia, va fi nevoit să li se opună, va trebui să lupte împotriva lor. Fiindcă acele forme lipsite de calități pozitive și de sentimente i-ar fi pus sub semnul întrebării integralitatea și, într-o ipoteză deloc fericită, chiar existența.

Dar asta trebuia să facă numai dacă avea să se ajungă până acolo.

Știa că lucrul cel mai bun pe care trebuia să-l facă atunci când avea să păsească Afară era să îi ocolească și să-și protejeze integritatea corporală. Să nu se expună ca pe tavă Pericolelor care îl pândeau, ca un țânc naiv și neinstruit. Fiindcă de la prima lecție fusese avertizat despre Pericol, despre Lucrul îngrozitor despre care Golk şi Ngdu, cadeții veterani ai lotului lor, despre care se spunea că avuseseră zeci de ieșiri Afară, se cam fereau să vorbească. Sau poate că fuseseră instruiți de Consiliu să treacă sub tăcere toate informațiile cu privire la Exterior.

Ca orice Lucru Îngrozitor și de Neînțeles din Lumea aceasta neconvențională, toate Lucururile și Ființele își țineau secretele

lor. Asemenea și Academia, Instructorii, Veteranii și cadeții. Poate că și elevii aveau secrete unii față de ceilalți; doar că ei nu erau părți din acele Lucruri. Pe Planeta gazoasă totul funcționa ca o comuniune de gânduri și idei, armonie față de care era mai bine să te supui fără să pui prea multe întrebări. Dacă erai curios din cale-afară și puneai întrebări nepotrivite oamenilor nepotriviți, îți puteai atrage anumite antipatii, cu consecințe neplăcute. Iar în acest mediu, creat să funcționeze în baza unui sprijin reciproc cu care toți cei care asigurau funcționalitatea sistemului trebuiau să coabiteze, o piesă stricată a angrenajului era înlocuită pe loc, fără resentimente.

2

Toate informațiile de care dispuneau cadeții de la Academie se limitau strict la detalii privind Protecția personală și la Costumul Special, alături de instrucțiunile de folosire a acestuia. Și-l dorise din tot sufletul, și făcuse tot posibilul să-l aibă. Trei luni de muncă zdravănă în Minele de Cobalt valorau Costumul înzestrat cu Peliculă, un preț decent pentru o ieșire de-o noapte în Exterior. Liniștită, fără evenimente, dar plină de Plăceri Tumultuoase.

La sfârșitul celui de-al Doilea Ciclu aveau să devină, la rându-le, instructori în Noile Academii ale Noilor Lumi. Deja ritmul de colonizare creștea exponențial, cu miliardele de suflete care apăreau zilnic în roiurile din întreaga Galaxie. Poate că într-o bună zi el, Agar, avea să devină Instructor ori chiar putea ajunge să conducă o astfel de Academie, poate una de pe o exoplanetă, la marginea Lumilor Cunoscute. Atunci avea să depindă de el dacă va ști cum să-și îndrume convoiul spre descoperirea și colonizarea celorlalte lumi aflate în Neant, dincolo de Nor.

Dar acum trebuia să se concentreze pentru ce-l aştepta Acolo, în Exterior. Afară, adică. Voia să atingă şi să simtă acea lume a visurilor de masculi nesatisfăcuţi veniţi din zona Protejată. Acele locuri pe care Cadeţii mai mari le numeau simplu *„La craci"*, denumire rămasă în conştientul colectiv al locurilor încă de la sfârşitul primului exod de coloni pământeni. *„La Găoaze"* îi mai spuneau, Ciunga-Lunga, dar şi orice alt cuvânt sau expresie care putea însemna o trimitere spre jargoane demult dispărute. Pe atunci, colonii cei vechi spuneau că femeia trebuia să se gătească cu orice putea ea ca să-i atragă; puteau să poarte chiar şi reputaţia. Cum o veni asta, în Exterior fără Costume speciale, dracu să-i mai priceapă...

Hormonii. Singurul punct vital al Programului de Instruire rămas nerezolvat de către teoreticienii Academiei. Şi pe care-l neglijaseră deliberat. Picătură cu picătură, aceştia creşteau, deveneau cadeţi şi îşi cereau dreptul de ieşire spre lumină.

Mai că-i venea lehamite. Rahat.

3

Prior-ii se porniseră în zumzet pe deasupra lor, la sunetul Tamburului. Agar avea să încerce Păşirea în Golul Exterior alături de Evan, în zborul lor spre cerul gol, peste avertizările irizante de primejdie.

Ei doi formau Grupul 6 C.Flaut. Primul zbor. Încercarea putea să fie fără scăpare. Dar să te fofilezi printre Pedagogi, să depăşeşti Incinta, apoi să vrei să treci neobservat de către Înecători (cuburi de Aer de pe crengile Copacilor, îngrămădiţi în habitatul grădinilor cântătoare) se chema joc tandru cu moartea. Dar Instructorii spuneau că merita, fie doar şi pentru acele ore de plăcere carnală pe care doar misterios tăinuită printre braţele femeilor din spatele măştilor o puteau găsi.

Să-i păcălești pe Înecători era încercarea cea mai grea a Programului Exterior. Examenul de Maturitate al fiecărui nou cadet din Zona Protejată. Cuburile de aer comprimat care pândeau orice ființă vie, orice suflet neprotejat de Costume. Înecătorilor nu le era teamă decât de Gospodari. Aceștia, împreună cu Oamenii de Faianță cu ciocurile lungi, ca ale păsărilor, îi aspirau de fiecare dată de pe ramuri, atunci când ceața se subția din pricina Semnului, cu Maşinile de gaz. Vărsau asupră-le Otrava, Aburul de gunoi, iar Înecătorii, sufocați, cădeau pe capete prin iarba hămesită a Grădinilor Cântătoare. Aceasta-i devora pe loc, umflându-se apoi și pocnind în miriade de spori care se împrăștiau haotic prin Grădini, odată cu prima adiere de vânt.

Printre primele lecții pe care le-au predat Instructorii elevilor, atunci când ajunseseră pe Planeta Gazoasă și intraseră pentru prima dată în Academie, a fost să-i atenționeze asupra Primejdiei pe care o reprezentau acești prădători vorace. Și cum să folosească Pelicula de Gaz Toxic de care nu trebuiau să se despartă niciodată, cum să-și optimizeze Costumul și să-l transforme în acel scut menit să le salveze viețile.

4

Deși inițial o solicitase, prin cererea de ieșire în Exterior pentru Maturizare, pentru el nu mai fusese disponibilă nici măcar o Maşină neutrinică mai veche, rămasă de la primele valuri de colonizări. Sau nu fuseseră în stare să-i găsească. Futu-i în cur de incompetenți și de prefăcuți! Nu avea nimic pregătit cu o lună înainte de Marea Seară a Absolvirii. Că doar nu avea de gând să Păsească în Gol și să se arunce Pericolului ca o ofrandă. Știa că Instructorii aveau mereu așa ceva în magazie, dar le vindeau la preț dublu, pe sub mână, muncitorilor

din Genune, care le foloseau o singură dată și apoi le plasau pe piața neagră. Șpăgari nenorociți! Doar că în felul ăsta îl obligau să le cumpere unul din Trabucele numite Mașină de gaz, aparate care erau mult mai scumpe, valorau cam 6000 de bucată. Adică trei-patru luni de salariu ca truditor necalificat în Genune, să caute minereu care să alimenteze Semnul.

Dar nu cu plămânii lui. Pilitura de plumb răspândită în aer de dinții puternici ai frezoarelor îi făcea rău și îl putea ține în Salon mai bine de o lună. Cunoștea că nu putea recolta decât din muncile de Memorator, bine izolat în spatele geamului unei cabine de deasupra minei. Viața-i o curvă bătrână, îi trecu prin minte atunci când primi vestea cea rea.

Dar după o săptămână de chin și incertitudini, Evan îi făcuse rost, într-un sfârșit, de o Peliculă. Nu era cine știe ce, dar avea cu el o armă cu efect hipnotic, care-l putea ajuta să deruteze pentru câteva clipe alunecarea Pericolelor Neștiute și să le pună pe direcții greșite. Mai mult decât suficient. Avea nevoie să câștige acele clipe care, de multe ori, făceau diferența dintre viață și moarte.

Când a desfăcut Pelicula și a activat-o, atașând-o la Costum, Agar și-a dat seama că era prea târziu să mai dea înapoi.

5

O noapte întreagă ținu femeia. La început se vărsase tot în aşternuturi, ca un puiandru. Dar ea nu râsese de el, ci făcuse lucrurile acelea miraculoase asupra cărnii și sufletului lui cu blândețe şi dor, şi cu ceva care poate nu însemna decât artă şi perversitate, însă lui îi plăcuse să creadă că, într-o altă limbă și într-o altă lume, acel ceva s-ar fi putut numi sentiment. Era un pic de dincolo de plăcerea dură și animalică a copulării. Era un lucru de nedescris, aproape divin! I se păruse că mâinile ei

alunecaseră pe trupul său ușor ca o boare de vânt care se abate și tremură frunzele din grădinile Gospodarilor ori împrăștie sporii ierburilor de prin preajma oamenilor de faianță.

Cam aşa s-ar explica de ce semnul violaceu al Peliculei nu trecuse de pragul minimal. Și de ce ieșise de la femeie cu garda lăsată. Cumva, centrii fotonici se autodezafectaseră cât timp petrecuse în patul plăcerilor, însă Agar nu mai avusese când să acționeze modulul de protecție, fiindcă Lucrul de Neînțeles se năpustise asupra lui din Marginea de jad a unei grădini cântătoare, sorbindu-l fără scăpare. Până la fund.

6

Undeva, în amalgamul de încolăciri albăstrui, ceva ca o viespe tremurase. Hrană! În miezul verzui al grădinii făcută țăndări, se zărea Pelicula, acum nefolositoare, şi ceva îi spuse că uraganul din el nu făcuse decât să-i remodeleze fruntariile, să-l întinerească și să-l transforme într-o variantă superioară față de ce fusese până atunci.

Dar da, iată hrana... ieșind împleticindu-se, ametită de mirosurile fine ca un voal de mătase ale Femelei cu mâinile verzui ca niște peruzele de jad, cu atingerea degetelor ca o Boare de Vânt și cu gemetele ei de dor. Dar şi cu Costumul deschis, neprotejat de Peliculă.

La marginea Nopții, Timpul a încremenit.

Iar în acea oră Nemișcată, Agar, devenit un Lucru de Neînțeles, un Pericol al Grădinilor cântătoare, spintecă văzduhul ca o nălucă și se năpusti cu ghearele de flăcări să-l înghită pe Evan, care ieșea pentru a doua oară de la femeie. Plin de căldura ei parfumată și îmbătat de dansul fierbinte al uitării de sine.

Sătul, pe Agar nu-l străbătu nicio remuşcare. Nici măcar amintirea acelui ceva care, într-o altă limbă, într-o altă lume și într-un alt timp, s-ar fi putut numi sentiment.

Agresorul

de Constantin D. Pavel

Plecasem cu noaptea-n cap de-acasă și până la gară aveam de luat la picior tot câmpul, vreun kilometru şi jumătate de mers pe lângă fostul canal de irigații, pe o potecă lată cât să-ncapă o bicicletă; că ară ăştia toate potecile, până-n buza canalului, nenorociții dracului! Și-mi mai uitasem și lanterna pe colțul frigiderului din hol; parcă o și vedeam acolo, c-o pusesem de cu seară, după ce-i schimbasem bateriile, să-mi amintesc de ea. Nu-mi amintisem.

Călcam precaut, atent la fiecare pas, înconjurat de o beznă cum nu mai văzusem în viața mea. Era înnorat al naibii de tare și bătea și-un vânt tăios, care mă mușca hămesit de ceafă și obraji. Noroc că-mi luasem șapca aia cu apărători pentru urechi. Eram deja cu capsa pusă, fiindcă presimțeam că-n ritmul ăla aveam să pierd trenul. Așa că, în clipa în care m-am trezit cu el în fața mea, nu pot să mint că nu m-am speriat un pic, dar m-a și scos din sărite. Mi-am înghițit totuși vorbele de duh și l-am întrebat, așa, cât am putut eu de politicos, ce dorește?

Nimic, niciun sunet. Doar vântul. Și când am văzut că n-are de gând să-mi răspundă, darămite să-mi facă loc să trec, a-nceput să-mi fiarbă sângele-n cap.

— Dă-te, bă, la o parte, că mă grăbesc! am strigat la el și l-am împins în piept cu palma, hotărât.

A licărit ceva în mâna lui și-atunci am luat foc, fraților! Am crezut că are un șuriu, ceva. A plecat perversa direct la ficat!

Și-am o stângă, fratele meu, de rupe-n carne și-n oase ca picamăru', c-am făcut box cinșpe ani, la Rapid...

Mi-a intrat pumnul ca-n brânză. Am auzit un pocnet sec și mi s-au înmuiat picioarele instantaneu.

Nu mă așteptasem la asta, fraților!

Am tras repede pumnu-afară, mut de uluială. Și am simțit ca și cum l-aș fi scos dintr-o minge d-aia de cauciuc. Și-n licărirea câtorva scântei care începuseră să sară vioaie din gaura pe care i-o pricinuisem, am zărit un fel mecanism și niște fire. Și fum. Din ce în ce mai mult fum, înecăcios.

— Ce gâții mă-tii?!!... mi-a ieșit din gură exclamația-mi favorită de mirare.

M-am tras un pas înapoi și i-am observat deodată ochii. Au strălucit brusc, preț de o secundă, după care s-au stins încet, așa, ca la o jucărie d-aia chinezească rămasă fără baterii.

Și mi-am adus iar aminte că uitasem lanterna pe frigider, după ce-i schimbasem bateriile alea nenorcite... și că eram în întârziere... și că aveam să ratez trenul... și că șefu-avea să mă scalpeze dacă n-ajungeam nici azi la timp la lucru.

Așa că, du-te pe pustii, ce dracului oi mai fi!

Mi-am făcut loc pe lângă el și l-am lăsat acolo, privindu-l peste umăr cum pică într-o rână și cum din gaura provocată de pumnul meu răsar flăcări hulpave. Am auzit chiar și o mică explozie, așa, înfundată, dar deja mă aflam la mai bine de zece pași de el.

Șuieratul grav care a urmat mi-a înghețat șira spinării de la cap până la noadă și m-a făcut să-mi iau brusc tălpile la spinare și s-o tai prin beznă, direct peste câmpul proaspăt arat, spre luminile de la gară.

Din norii nevăzuți cred c-a coborât ceva, dar n-am mai stat să cercetez. Să fie la ei, acolo! N-aveam nicio curiozitate să aflu

pe pielea mea dacă mardisem vreun soi de robot ori vreun extraterestru d-ăla împuțit.

Șefu' e mai rău ca orice alian, zău așa! Iar un serviciu, în ziua de azi, pentru un băiat simplu, de la țară, credeți-mă, e-al naibii de greu de găsit...

Sclipirea de confirmare

de Viorel Pîrligras

Când, într-o noapte de nesomn, realiză acest lucru, Gelu se grăbi să-l împărtăşească prietenului său de pahar.

— Atunci, pe loc, nu mi-am dat seama, dar, privind retrospectiv, există evenimente în viaţa mea care sunt cel puţin ciudate. De exemplu, ziua aceea când am fost trimis de la serviciu, împreună cu mai mulţi colegi, să aranjăm sala de mese pentru revelionul întreprinderii. O echipă de muncitori se căznea să instaleze o hotă nouă în bucătăria cantinei. Noi terminaserăm de împodobit pereţii sălii cu ghirlande şi efecte şi o bună parte din colegi ieşise deja afară, când muncitorii au dat drumul la aparatul de sudură. Gazele fuseseră oprite, dar se pare că ceva din ele se adunase acolo sus, în tavan, urmare a unei defecţiuni, iar flacăra electrodului declanşase mingea de foc. Atât am văzut din mijlocul sălii, apoi, într-o linişte totală, am auzit cum se sparg în cioburi toate ferestrele. Bubuitura se pare că se auzise tocmai de pe platforma industrială din celălalt colţ al oraşului, dar eu, fiind în „ochiul furtunii", nu percepusem decât geamurile sparte. Schijele i-au rănit pe colegii de afară, valul fierbinte le-a prăjit hainele câtorva, dar eu, aşa cum ţi-am spus, n-am păţit nimic, nimic. Muncitorii, aflaţi nu mai departe de vreo zece metri de mine, au suferit arsuri grave şi s-au refăcut în ani de zile. Dar asta nu e tot. Altădată, trebuia să plec într-o delegaţie, în capitală. Eram obişnuit cu deplasările, cam dese, de cel puţin două ori pe săptămână, partea neplăcută însă era

că întotdeauna trebuia să fiu la minister „la prima oră" ca să prezint nu ştiu ce situaţie urgentă de lucrări, aşa că trebuia să plec cu un rapid foarte matinal, în toiul nopţii. N-am pierdut niciodată vreun tren, cu excepţia acelei zile. Pur şi simplu m-am trezit târziu şi a fost nevoie să plec cu următorul, la o diferenţă de vreo oră şi jumătate. Mi-era teamă de sancţiuni, căci ratam „prima oră", aşa că am fost şi mai nervos când trenul a zăbovit un timp exagerat de îndelungat în prima staţie. Ciudat a fost că am văzut, pentru prima oară, foarte multe elicoptere trecând pe deasupra, apoi trenul a luat-o înapoi şi a ocolit pe ruta lungă până la destinaţie. Naşul a explicat tuturor călătorilor că, pe ruta normală, trenul de dimineaţă avusese un accident şi că nu se mai putea trece pe acolo. Întârzierea de şapte ore nu a produs efecte nedorite la ministerul meu, tot Bucureştiul aflase de accident şi se zvonea că rapidul de dimineaţă lovise în plin un personal încărcat cu navetişti şi că victimele erau exasperant de multe, dar abia seara, când ruta s-a eliberat şi m-am putut întoarce pe ruta tradiţională, am putut constata, toţi cei din tren, adevărata dimensiune a catastrofei. Macarale puternice încă ridicau de pe marginea terasamentului vagoanele contorsionate ale trenurilor implicate. Evident, în presa centrală nu s-a scăpat nicio vorbuliţă, de parcă n-ar fi existat vreun accident. Ce părere ai de întâmplările pe care le-am trăit? Nu ţi se pare că mă bucur de o oarecare protecţie?

Dan îşi sorbise tacticos spirtoasa şi îi răspunsese rânjind:

— În psihiatrie se cunoaşte cazul celor care se cred buricul pământului; există şi un termen medical pentru asta, dar îmi scapă acum...

— Hai, mă, nu face mişto. Pur şi simplu, mi-e greu să cred că sunt persoana care iese basma curată în mod repetat din evenimente atât de dramatice. Nu cred în coincidenţe de acest fel.

— Doar n-o să cazi în misticism, zisese Dan. Chestia cu „planul lui Dumnezeu", „protecția divină" etc., ține de regulă tot de disciplina psihiatriei.

— Şi atunci cum explici? se interesase Gelu.

— Simplu, îi răspunsese Dan şi îşi mai comandase o vodcă. Eşti un băftos. Un maaare băftos!

Nu-l convinsese. Nu considera că avea noroc: jucase la loto de multe ori şi nu câştigase niciodată vreo sumă mare, doar sume nesemnificative, care, în cel mai bun caz, recuperau cheltuiala. Nici nu avusese „undă verde" în viața sa: nu luase nici la facultate în tinerețea sa, nu-şi făcuse o situație deosebită, maşină n-avea, locuia încă în casa părinților şi nu-şi întemeiase o familie. Şi totuşi, dacă stătea să se gândească, privite retrospectiv, se întâmplaseră multe lucruri neobişnuite cu efecte benefice. Urâse, toți anii epocii „de aur", să se trezească dimineața devreme ca să prindă condica la serviciu. Urâse şi criza, alimentară mai ales, deşi alcool se găsea pe toate drumurile, dar mai ales urâse, ca mare consumator de artă, accesul interzis la oferta culturală occidentală. Şi, ca un făcut, când credea că nu se mai poate şi va ceda nervos, evenimente stranii şi neaşteptate răsturnaseră regimul totalitar în doar câteva zile. „Loviluția", cum i s-a spus mai târziu, nu rezolvase problemele sociale, dar pentru Gelu a fost ca o incursiune în țara minunilor. Scăpase de problema sculatului de dimineață găsindu-şi de lucru în presă, la diverse publicații, unde se activa cu predilecție seara şi, deşi salariile fuseseră întotdeauna derizorii, nu-şi amintea să fi suferit de pe urma vreunor lipsuri. Iar oportunități de a-şi procura cărțile care îl interesau apăreau „din senin", aşa că îşi umpluse camera cu o cantitate ce friza patologicul. Remarcase că rezolvările ciudate apăreau în momente de criză. „Seninul" se pare că-l urmărea sistematic: aşa

se întâmplase când, din diverse motive, părăsise câteva locuri de muncă şi, deşi credea că lumea lui avea să se oprească acolo, noi oportunităţi apăreau „din senin". Până şi un banal concediu la munte care părea eşuat din pricina întârzierii banilor de concediu – o ieşire la munte la care visa de câţiva ani – s-a rezolvat când a găsit în dulapul său un plic cu o sumă frumoasă de bani, nişte bani de care nu-şi amintea să-i fi pus vreodată acolo, el, care nu reuşise să economisească niciodată nimic. Paradoxul este că, după concediu, pierduse, nu ştia cum, exact acea sumă, în ziua în care luase primul salariu. Altădată, mult mai târziu, costurile la încălzire, iarna, explodaseră, iar veniturile rămăseseră tot mici, ba chiar mai mici din cauza degringoladei economice. Mama sa hotărâse să sacrifice banii păstraţi pentru înmormântare şi îi dăduse carnetul de economii. La CEC-ul tradiţional, Gelu constatase că suma economisită nu doar că ar fi acoperit lejer costurile iernii şi ale oricărei înmormântări, cu fast sau fără, dar le-ar fi permis să trăiască decent cel puţin zece ani. „Din senin", se lichidase şi stresul cu grija zilei de mâine.

Apoi, apăruse şi o „ea". Târziu, foarte târziu, când unii colegi ai săi de generaţie erau deja bunici. I se păruse şi lui ireală atracţia către femeia cu mult mai tânără decât el, mai ales că experienţa lui cu persoanele de alt sex se rezumase la doar o primă iubire într-o adolescenţă târzie, soldată, firesc, cu o mare dezamăgire – motiv pentru care avusese o tentativă fără efect în care luase un pumn de pastile menite să-i liniştească anxietatea –, apoi la nişte relaţii ocazionale şi fără implicări emoţionale. De data asta era altfel. Pentru el, deoarece, ca în orice poveste clasică de dragoste, ea iubea pe altcineva care, la rândul său, iubea pe altcineva. Şi nu s-ar fi implicat – era obişnuit să nu-şi etaleze sentimentele –, dacă „din seninul" nu i-ar fi dat

semnale în avalanşă. Deja nu-l mai mira că adresa ei era identică cu a lui – acelaşi nume de bloc, acelaşi etaj, acelaşi număr de apartament, doar strada era alta, dar şi întâlnirile lor aveau loc „din senin", dar şi activităţile lor se potriveau, iar Gelu nu se recunoştea când constata că atâtea lucruri frumoase reuşise să împărtăşească cu ea, vorbe şi emoţii de care nu ştiuse până atunci că zac în el. Iar când, inevitabil, ea cedase nervos şi, în dilema ei feminină, se supărase pe el, viaţa lui de până în acel moment aproape că se prăbuşise. Ceea ce nu l-a scăpat de imaginea ei care în continuare îl emoţiona aşa cum nu i se întâmplase niciodată. Ceea ce nu i-a făcut nopţile mai liniştite, din contra. Se apucase de scris poezii, la vârsta lui!, ca să se elibereze de sentimentele nerostite până atunci, o spovedanie făcută doar jurnalului său, şi ar fi renunţat bucuros la toate acele turmentări care nu aveau nimic bahic în ele, dacă „seninul" n-ar fi insistat arătându-i-o cu degetul că ea e „aleasa", făcându-l să se împiedice în momente speciale de vreun obiect pe care ea i-l făcuse cadou, răspunzându-i întrebărilor interioare, atunci când mergea pe stradă şi solicita un semn, iar stâlpul de iluminat din dreptul lui îşi stingea chiar în acel moment lumina şi o reaprindea câteva clipe mai târziu, bombardându-l cu mailuri ale unor ghicitoare în tarot, de pe un site unde altădată îşi lăsase o adresă de mail, spamuri, evident, dar care, fără excepţie, îi vorbeau exact despre situaţia lui, încurajându-l că nu e prea târziu şi să nu dispere. Îi vedea numele în multe panouri publicitare, dar şi în plăcuţele numerelor unor maşini, un băieţel strigase numele ei când trecea pe stradă, părea că tot universul se zbătea cu disperare să-i arate drumul cel bun. Multă vreme a considerat că această întâmplare afectivă vine ca efect tardiv la ce era neîmplinit, că probabil era o condiţie obligatorie ca el să poată trece la cele sfinte cu experienţa

umană împlinită. Apoi s-a gândit că puseurile sentimentale şi emoţionale sunt efectul unei chimii prin care alte entităţi, nonumane şi nemateriale – poate spirite ale unor apropiaţi sau caractere angelice, încearcă să-i comunice ceva. Să-l dirijeze. Oricum, privit retrospectiv, nu într-un sens rău. Din contra. Şi s-a mai gândit că rasa umană, dacă ar reacţiona în viaţă conform chimiei proprii şi mai puţin prejudecăţilor raţionale şi-ar împlini mai degrabă destinul divin. Poate că toate problemele interumane s-ar rezolva mult mai simplu decât am crede, iar umanitatea şi-ar desăvârşi astfel rolul cosmic...

☆ ☆ ☆

— Cine e, de fapt?

Ghi şi To, percepuţi în dimensiunile universului nostru, arătau ca o prismă cu o transparenţă maximă, respectiv o nebulozitate cu efecte multicolore.

— O scânteie, o particulă energetică rămasă după accident, îi răspunse To.

— Şi de ce se bucură de atenţia ta atât de angajată? se miră Ghi.

— Sincer, nu ştiu. Poate pentru că m-a impresionat cu încăpăţânarea de a se agăţa de o lume care a dispărut. Scânteia sa aproape că-i părăsise suportul material, în urma unei încercări juvenile de a se sinucide. O făcuse pe cale chimică, asimilând nişte substanţe care-i provocaseră o stare intermediară de desprindere. În această comă l-a prins conflagraţia finală. Specia, la apogeul ei raţional, a reuşit să se autodistrugă în câteva clipe. Iar miliardele de scântei au migrat spre marginea galaxiei, de unde făuritorii universului să le poată întrebuinţa în edificarea altor lucrări. Toate, mai puţin una. A lui. Agăţată de bucata de

scrum în care s-a topit entitatea sa. Şi m-a mâhnit să-l ştiu agonizând disperat într-un *no man's land* chinuitor, aşa că i-am reprodus în minte întreaga sa lume. În care e bine şi încerc să-i ofer, dirijând discret, experienţa pe care a ratat-o.

Dar deja Ghi nu-l mai asculta. Prisma translucidă se depărtase spre treburi serioase, care-i caracterizează pe făuritorii universului. Iar To rămăsese jucându-se cu scânteia atipică şi reflectând la statutul său cosmic. Construise atâtea elemente în univers – galaxii, stele, superaglomerări, centri energetici – încât nu-şi amintea de ele decât atunci când le întâlnea. Vasta sa cunoaştere era egalată doar de uimitoarea imaginaţie pe care o dezlănţuia în construcţii. Şi toate acestea pentru ce? Care era scopul activităţii sale? Ce premise avea? De la ce pornise totul în negura timpurilor? Era prima oară când îşi punea aceste întrebări şi dintr-odată se simţi slab şi vulnerabil. Şi, scrutând spre adâncul universului, ceru în gând – cui?! – un semn liniştitor. Iar în acel moment, un roi îndepărtat de stele se stinse şi se reaprinse de câteva ori...

În dimineața următoare

de Florin Purluca

Micuța Tania a venit lângă pat și m-a împuns cu un deget. Am tresărit. Am analizat-o, cu ochii împăienjeniți de la oboseala acumulată în ultimele nopți nedormite. M-am uitat la ceasul chinezesc, cu afișaj electronic, fixat stângaci de mine pe perete, cu vreo cinci ani în urmă. Un ciocan și un cui, plus falsa impresie că prezența lui avea să spulbere senzația de anost inoculată de albul gălbejit al peretelui. 03:30. M-am întors pe o parte și i-am văzut privirea. Mai greu, ce-i drept, la început, din cauza clarobscurului. Era nedumerită. Mi-am mijit ochii și am văzut și firicelul de sânge care i se scursese din nara dreaptă. Am întins mâna și am încercat să i-l șterg. Era uscat. După accident pățea deseori asta, mai ales când era obosită. După patru radiografii, două CT-uri cerebrale și un RMN, doctorii îmi spuseseră să stau liniştit, să nu-mi fac griji. Doi ani de la ultimul examen medical și eu tot mai încercam să mă conving că nu era nicio problemă.

— Ce-i, frumusețe? De ce nu dormi?

— A fost cutremur.

— Iar?

A scuturat din cap.

— Te-ai speriat. Așa-i?

A ridicat o mână și a jonglat cu degetele răsfirate prin aer.

— Așa și-așa!

Am mângâiat-o pe creștetul capului.

— Daria? Doarme?

— Doarme, a spus Tania.

— Vrei să vii lângă tati?

Ea a scuturat din cap și s-a cocoțat agilă ca o pisică în vârful patului, apoi s-a culcușit lângă mine. Am luat-o în brațe. La nici câteva secunde după asta, am fost la un pas să adorm. Mi-a spus ceva și eu am tresărit, speriat de senzația unei căderi bruște prin somn, în gol, de la o înălțime copleșitoare.

— Tati?

— Da!? Ce-i? A fost o replică?

— Tati, eu cred c-am dat timpul înapoi.

— Ha!? Abia dacă mai puteam să-mi țin capul din cauza oboselii. Bine, bine, am spus buimăcit. Bine. Dormi. Mâine dimineață trebuie să mergi la școală.

M-am uitat din nou la ceasul fixat în perete. 03:50. Peste vreo trei ore avea să-mi dea deșteptarea. M-am prăbușit cu capul în pernă.

☆ ☆ ☆

În dimineața următoare ar mai fi putut să se bucure de o oră de somn, dar s-a trezit deodată cu mine. Chipul ei era tot numai un zâmbet.

— Am reușit! a chicotit Tania. Am dat timpul înapoi.

— Bine, bine! Cum ai reușit? i-am zis, căutând pe sub pat papucii de casă. Scumpo, n-ai idee unde-mi sunt papucii?

A ridicat din umeri și și-a țuguiat buzele.

— Nu știu. Stai să-ți explic, a revenit la subiect. Cutremurul a fost la 03:10. Desigur, m-am gândit eu. Fixasem un ceas identic, dar de altă culoare – roșu mașină de pompieri – pe peretele din dormitorul fetelor. Tania a continuat: m-am concentrat cât am putut de tare. Tati, mă asculți?!

Cu fundul în sus și cu o mână întinsă până la refuz după unul dintre papuci, i-am răspuns, de sub pat:

— Da, scumpo, te ascult.

A continuat să-mi explice:

— Am închis ochii și m-am concentrat. Mi-a curs sânge, din nou. Știi tu. De vreo două ori. Sigur, mi-a luat ceva timp. Până spre ora patru. Dar în cele din urmă mi-a reușit. Am dat timpul înapoi. A fost 03:59. M-am concentrat cât am putut eu de tare. Și apoi a fost din nou 03:00, nu 04:00. Înțelegi? Pe urmă am mai așteptat iar, cu sufletul la gură. A fost 03:01. 03:02. Și tot așa. Apoi 03.09. Și pe urmă...

— Ai dat din nou timpul înapoi, i-am spus, afișând în mod ostentativ și victorios un papuc.

— Nu, tati! Pe urmă a fost 03:10 și n-a mai fost cutremur. Înțelegi? S-a cocoțat în mijlocul patului, în picioare, și a sărit cu mâinile ridicate în sus, înspre tavan, ca și cum salteaua ar fi fost o trambulină. Am dat timpul înapoi. Înțelegi? N-a mai fost cutremur.

În timp ce am tot continuat să caut perechea papucului de sub pat, pe după dulapul de haine, pe după noptiere, mi-am amintit. I-am explicat:

— Se întâmplă de două ori pe an, scumpo. Schimbarea orei la cea de iarnă este, de fapt, revenirea la normal după schimbarea din luna martie a fiecărui an. În lume, acest obicei se cheamă „Daylight Saving Time" sau „Economisirea Luminii". Tania m-a fixat cu o privire incertă. În fine, am completat și am împins una dintre noptiere într-o parte. Vârful papucului era plin de scame și pânze lipicioase de păianjen. O să mai crești și o să înțelegi tu cum vine treaba asta.

Am încălțat papucii și m-am uitat la ceas. 07:50 și eu tot mă mai fâțâiam de colo-colo, în pijamale.

— Rahat! Scuza asta cu văduv și doi copii pe cap n-o să țină o veșnicie, am spus, nimănui în mod special.

M-am aruncat asupra dulapului ca un soldat din prima linie în luptă.

— Tati?

— Ce-i, scumpo? O să te ducă Daria la școală. Dariaaa! am strigat. Te rog să te ocupi tu de Tania. Mi s-a părut că aud un „Da" înfundat, venit de undeva dinspre dormitorul fetelor. M-am întors către Tania. Ce vrei să-mi spui? Mă grăbesc. Întârzii din nou la serviciu și de data asta chiar nu-i a bună.

— Dacă vrei, pot să te ajut eu. Pot să dau timpul înapoi.

Mi-a zâmbit și i-am zâmbit, la rându-mi.

— Ăăă, bine! Bine, am repetat, întorcându-mă la scotocitul dulapului după o cămașă care să nu necesite intervenția fierului de călcat.

— Cât?

— Cât? am repetat și am azvârlit o pereche de blugi peste cap, la întâmplare, prin cameră. Cât ce, scumpo?

— Cât să-l dau înapoi? O oră?

— Poftim? A, da. Desigur, drăguță. O oră. Am tras la vedere mâneca unei cămăși în carouri. Cu puțină pricepere, cineva ar fi putut să se taie în cutele alea. Mai bine două, am completat. Mai bine dă timpul înapoi cu două ore, scumpo. Două ore ar fi perfect.

— Bine, a spus și a părut de-a dreptul încântată. Două ore!

Într-un final, am găsit ceva de îmbrăcat, ceva care să nu-mi trădeze văduvia chiar de la primul contact vizual și am simțit replica cutremurului chiar înainte să ies din casă. Ca să fiu sincer, deși trăisem o viață cu senzații de genul ăleia, ne-a cam scuturat binișor. M-am uitat la ceas, din tocul ușii. 08:16. Tania a apărut de pe undeva din bucătărie, cu un pahar de lapte într-o

mână și cu un croissant în cealaltă. Avea fălcile pline și clefetea de zor. Am auzit-o pe Daria strigând:

— Treci înapoi în bucătărie, purcico! Ai să faci peste tot numai lapte și frimituri.

Noroc de diferența de opt ani dintre ele. Altfel, să fi fost Daria cam de-o vârstă cu Tania, chiar că ar fi fost o provocare s-o scot la capăt în fiecare dimineață. I-am făcut *La revedere!* Taniei cu mâna și i-am zis râzând:

— Tania, scumpo, unde sunt cele două ore ale lui tati?

Fălcuțele i s-au umflat și mai tare. Mi-a spus, cu gura plină de lapte și cocă mestecată:

— Nu plea mi-a leușit, tafi!

— Nu-i nimic, dulceață. Totul e să fii optimistă și perseverentă.

Am fugit afară pe ușă.

☆ ☆ ☆

Când m-am întors de la serviciu, Tania mă aștepta în hol. Am deschis ușa și ea a venit lângă mine. Purta rochița ei galbenă, aia plină de tot felul de pete, care nu dispăruseră nici la a zecea spălare. Până la urmă, singura opțiune era înălbitorul în exces, deși eram convins că rezultatul avea să fie un dezastru. M-am chinuit să mă prefac fericit. Îmi deznodam șireturile. S-a apropiat la o distanță cam de-o palmă și mi-a vorbit cu voce scăzută. Ar fi fost imposibil să nu-i remarc dezamăgirea.

— Am tot încercat, tati. Toată ziua. Chiar și la școală. N-am mai reușit.

Am pus servieta pe măsuță și m-am prăbușit în fotoliul din holul de la intrare. Ea mi s-a cocoțat pe genunchi.

— Pari supărat. E din cauza mea, nu-i așa? Am promis și nu m-am ținut de promisiune.

Am strâns cu putere plicul în care era îndesat preavizul concedierii, până când nodurile pumnului drept mi s-au albit. Nu știu de ce. La cei șapte anișori, încă nu pricepea ea cum stătea treaba cu concedierile. Însă, bag seamă, frica pentru un viitor incert a primat. Am aruncat plicul mototolit pe covor și am mângâiat-o pe creștetul capului.

— Nici vorbă, scumpo. Sunt doar obosit. Atâta tot.

Am privit-o mai bine și pielea de deasupra buzei superioare părea înroșită, era ca o iritație. Ca și cum a înțeles ce aveam s-o întreb, mi-a spus, cu privirea fixând modelul covorului de-acum tocit şi demodat:

— Am tot încercat. Mi-a dat sângele. De mai multe ori. Ultima dată am și uitat de el și s-a uscat. A trebuit să frec cu putere ca să-l șterg și s-a înroșit. Mă cam ustură.

Am analizat cu atenție canalul dintre nas și buza superioară. Nimic dramatic, doar o iritație.

— Daria?

— E în cameră. La tabletă.

— Bine, i-am spus și am dat-o jos de pe genunchi. Hai să căutăm o cremă care să facă usturimea asta să dispară. Ce zici?

N-a zis nimic. M-a luat de mână și mi-a zâmbit. Dacă n-ar fi fost ele, moțatele mele, mi-am zis resemnat, probabil că n-aș fi scos-o la capăt în nicio dimineață. Cu sau fără un loc de muncă.

☆ ☆ ☆

În dimineața următoare nu m-am mai sinchisit să mă ridic din pat. Alarma ceasului din perete nici măcar n-a mai sunat. Când m-am dezmeticit, de afară, printre faldurile perdelelor, prin sticla ferestrei prăfuită și mătuită, treceau felii de lumină ascuțite ca niște lame. La naiba cu toate, mi-am spus. Oricum nu mai aveam un loc de muncă. Desigur că trebuia urgent să-mi

caut altul, nu aveam încotro, aveam doi copii de crescut, dar nu avea să se sfârșească lumea dacă urma să fac asta cu o zi întârziere. M-am ridicat din pat, cu mișcări tărăgănate. Amorțit, sâcâit. M-am simțit exact ca un boșorog din ăla care te scoate din sărite, deși, la cei patruzeci de ani ai mei, încă n-ar fi trebuit să mă consider unul. Însă gândurile, m-am văicărit ca o muiere. Gândurile! Am mai oftat de vreo două ori în gând și după aia m-am încălțat cu un papuc dintr-un colț și cu unul din celălalt colț al camerei. Am ieșit în hol și am vrut să merg în dormitorul fetelor, să le trezesc, dar cineva a bătut cu putere în ușa de la intrare. A insistat și, după felul în care a continuat să bată, ai fi spus că urma sfârșitul lumii.

Am deschis și femeia stătea în ușă. Purta o ținută cam ciudată pentru gustul meu și aducea într-un mod de-a dreptul cutremurător cu Sofia, nevastă-mea. Și totuși, nu era ea.

— Hai, că până la urmă mi-a reușit, a spus ea și mi-a zâmbit. Bine, am cam încurcat-o eu. Ne-a aruncat cu vreo treizeci de ani în viitor, apoi iar în trecut. După asta iarăși în viitor. Un balamuc, dar o scot eu la capăt. Tati!?

Zâmbetul i s-a transformat imediat în surprindere. Femeia a întins o mână înspre fața mea și am simțit, cam în același timp, gâdilatul discret al firișorului de sânge care mi s-a prelins din nara dreaptă, înspre buza superioară.

— Tati!? Dumnezeule mare, să nu-mi spui că și tu poți să...

☆ ☆ ☆

În dimineața următoare, când m-am dezmeticit, mi s-a părut c-o aud pe Sofia, nevastă-mea, amenințându-mă din bucătărie c-o să-mi beau cafeau rece ca gheața, dacă nu-mi mișc mai repede fundul ăla gras afară din pat...

Dincolo de umbre

de George Sauciuc

M-am trezit brusc. Plin de sudoare. Întuneric. Încerc să mă ridic, dar mă lovesc de ceva tare. Pare lemn. Sunt aşa de odihnit, dar totuşi, am nevoie de somn. Vreau să dorm. Mi-e teamă. Ultima dată am avut un vis urât. Am visat că m-am născut şi am căzut în gol. Cădeam şi nu mai ajungeam nicăieri. Şi nu puteam face nimic. Nici măcar să plâng. Era ciudat.

Cineva cântă. Ce oameni. Cum să-i apuce cântatul la orele astea? Cred că e trecut de miezul nopții. Mi se pare că se aude de lângă mine, dar sunt singur aici. E imposibil. În plus, e inutil, n-o să mă impresioneze. Chiar aşa, unde sunt, de data asta?

Cred că e o nouă strategie a familiei ei. Vor să ştie unde a plecat Diana şi încearcă să mă intimideze. Dar nu vor obține nimic. Nu voi spune... oare unde m-au dus de data asta?

Îți tot repetam să nu îmi spui secretul. Dar tu, ştiindu-mă, ai crezut că glumesc. Diana, nu credeam că o să ai atâta încredere în mine. Dacă ştiam mai devreme... dar nu, e prea târziu. Nu o să te trădez, oricum!

Regret un singur lucru. Faptul că acum o să-ți fie mai greu să mă găsești. Am căzut prea mult în gol... ba nu! Era visul! Uitasem.

Dar unde sunt, totuşi? Mă pot ridica douăzeci de centimetri şi mă lovesc de ceva solid. Şi cântecul acesta îmi pare tot mai cunoscut. Nu se mai termină! Ah, e piesa aceea pe care o fredonam când eram mici. Îți amintești? Aceea cu apusul de soare.

Încerc să îmi amintesc zâmbetul acela de copil şi versurile. Mi-e dor de mine!

Sunt într-o pădure acum. Copaci, păsări, nimic neobişnuit. Doar că parcă nu se mişcă şi nu este viaţă. Cum am ajuns aici? Pe unde să pornesc? Mă simt plin de viaţă ca un adolescent, dar totuşi, trebuie să fiu prudent.

Se mişcă ceva acolo. Pentru prima dată! Diana! Aşteaptă!

Alerg de câteva zile şi nu am găsit-o încă, doar semne că a trecut pe aici. Pesemne se ascunde pe undeva aproape. Cred că am mai fost aici. Diana, nu face glume! Sunt exact în locul din care am plecat acum ceva vreme.

Zăresc un trandafir uscat pe jos. Mă aplec să-l iau, dar rămân mască. E un mormânt şi lângă este ea. Da! Prietena pe care o caut de multă vreme.

Ce s-a întâmplat? Nu ai auzit cât te-am strigat prin pădure? De ce mă ignori? Mi-a fost dor de tine! Diana. De ce plângi? Şi cui ai oferit trandafirul uscat? Nu se poate... Ah, doar un alt coşmar...

Vreau să ajung acasă. Am nevoie de cineva acum, să îmi spună că totul e bine. Totul e pe dos de când lumea a uitat.

Ce straniu e locul acesta. E de o răceală şi întunecime... Dar nu am mult de aşteptat. O să mă scoată ei de aici, curând. O să ajung din nou în centrul oraşului, în aglomeraţia pe care o urăsc. O, ce mult îmi lipseşte momentul acela!

☆ ☆ ☆

Mă tot gândesc acum cât m-am schimbat. De fapt, cât m-ai schimbat. Şi nici măcar nu am fost împreună. Ne dădeam sfaturi, ne ascultam poveştile şi eu făceam planuri legate de viitoarele noastre ieşiri, cele de după ce vom avea familie. Dar tu ai zis atunci că nu se poate, că nu vom apuca. Îmi răsună şi acum în urechi: *O să mor tânără pentru tine, pentru mine...*

Şi cad din nou.

Uite, acolo, sus, pe faleză, un copil îmi face cu mâna. Ce mult seamănă cu tine. Poate e copilul tău, pe care nu ai apucat să-l ai. Eu fac un castel de nisip, pe care apa oricum o să-l ia în curând. E trecător. La fel ca tine.

Ce mână mică am. Hmm, ceva nu e în regulă. Mi-a dispărut părul pubian, am părul capilar scurt. Sunt copil din nou. Acum înțeleg. Mintea mea controlează totul. Timpul a luat-o în partea cealaltă. Acolo eşti tu!

Cred că de aceea nu te găsesc în lumea noastră. Ai murit. O să le spun şi o să mă lase să ies din locul strâmt şi rece în care m-au închis! O să simt soarele din nou. Dar o să-mi lipsească ceva de sub el. O să-mi lipseşti tu!

Intru în casă. Vreau să-mi iau la revedere, pentru că o să plec de aici. Trebuie să fug de ei, altfel nu o să mă lase în pace niciodată. Stau toți la masă şi râd. Nu ar trebui să fie aşa de veseli, nu e momentul potrivit.

Diana! Ce cauți aici? Cu cei care m-au hăituit pentru a afla unde eşti?! Şi cine e bărbatul de lângă tine? Dar copilul? Ah, cât am fost plecat, ți-ai întemeiat o familie! Mă bucur mult. Se pare că nu ai murit tânără, cum ziceai. Spune-mi ceva!

☆ ☆ ☆

Dar mă ignoră toți. Ce se întâmplă cu voi? Sunt eu?... Par aşa de fericiți. Se uită la fotografii...

— *Mami, cine e nenea în cămaşă verde, de aici?*

— *Un prieten de-al meu. Dacă vrei, îl vom vizita mâine. Îi ducem un trandafir.*

— *Mami, e aici, cu noi. Stă în pragul uşii...*

— *Nu mai glumi în felul acesta, niciodată!*

Campionul absolut

de Sergiu Someșan

Când am participat la prima cursă de cronomotociclete, am ocupat un modest loc treisprezece. Ghinion, ar spune unii, dar aveam numai 18 ani și, cum eram doar la prima mea încercare printre veteranii acestui tip de curse, rezultatul mie mi s-a părut de-a dreptul formidabil.

Pentru că s-au făcut nenumărate reportaje și transmisii în direct despre cursele de cronomotociclete, bănuiesc că se știe destul de multe despre ele, așa că n-am să insist pe tema asta. Am să spun, în schimb, câteva lucruri despre culisele acestor curse, lucruri mai puțin cunoscute marelui public, dar care fac parte, la urma urmei, din însăși substanța lor intimă.

După cum se știe, toate cronomotocicletele pentru curse sunt dotate cu un generator standard de 200 de cronowați putere deci, în principiu, ar trebui ca toți concurenții să ajungă la fel de departe în timp. Faptul că nu se întâmplă așa, le conferă acestor curse tot farmecul și face să fie urmărite de milioane de fani.

Odată lansat în cursă, un concurent are de înfruntat curenții timpului care, într-o trecere normală și firească, este normal să nu fie simțiți, dar când străbați timpul invers, te lovești de ei ca de un zid, dacă nu te ferești la timp. Comparația cu zidul este poate puțin forțată și cred că ar fi mai potrivit să spun că e vorba de un zid cu o oarecare elasticitate, care, chiar dacă nu te împiedică să treci, îți încetinește foarte mult viteza. În asta

constă, de fapt, măiestria fiecărui concurent de a ocoli aceste fuioare de ceață temporală elastice și perfide care, dacă nu ești atent, te pot opri cu totul sau te lasă să mergi numai câteva sute de ani în trecut.

După ce concurentul ajunge la limita maximă în trecut, scoate pistolul și trage cu markerul radioactiv în vestita stâncă de granit de la Yorkshire, rămasă neschimbată de milioane de ani. Din acest motiv, toți concurenții – și nu numai ei – o numesc Stânca Țintă.

La întoarcere, comisia de arbitri extrage etuva radioactivă a fiecărui concurent și, în funcție de gradul de dezintegrare radioactivă a probei, stabilește clasamentul.

După cum am spus, la prima cursă am ocupat un onorabil loc treisprezece, deși, sincer să fiu, nu speram nici atât. Spun asta pentru că, exact înainte ca motorul meu temporal să se înece și să dea rateuri, am văzut în jurul vestitei stânci de granit câțiva oameni care, chiar dacă păreau destul de primitivi, erau totuși oameni, așa că nu puteam să fi ajuns prea departe. În vreme ce timpul își încorda în spatele meu puterile ca să mă tragă înapoi în prezent, am ridicat pistolul și am tras, cu o clipă înainte să fiu smucit cu forță spre prezent.

Am simțit un șoc puternic și, dacă nu aș fi fost prevenit de brutalitatea lui, poate că l-aș fi scăpat din mână. Dar așa, l-am ținut strâns și abia după ce m-am întors mi-am făcut curaj să îl pun înapoi în teacă.

În timp ce comisia examina probele radioactive, de mine s-a apropiat un bărbat între două vârste, brunet și cu o față expresivă și plăcută.

— Bravo, tinere! mi-a spus el și mi-a întins mâna ca să mă felicite. Ai făcut una dintre cele mai frumoase curse.

Am privit lung la el, să văd dacă își bate joc de mine, dar omul părea sincer, așa că i-am răspuns:

— Bine pe naiba, domnule! Nu cred că am trecut de zece mii de ani. Poate nici atât.

Bărbatul zâmbi și mă liniști:

— La prima mea cursă, eu am călătorit doar atât cât să o întâlnesc pe bunica mea, dacă ar fi fost pe lângă Stânca Țintă.

Am râs amândoi de gluma lui, el din toată inima, iar eu mai mult din politețe. Mi se părea cunoscut, dar nu știam de unde să-l iau, așa că, dându-și seama de confuzia mea, se prezentă:

— Am crezut că mă cunoști! Sunt Steven McTroy, cel care are plăcerea să organizeze aceste concursuri.

Fotografiile lui împânzeau locul, așa că, în mod sigur ar fi trebuit să îl recunosc, dar cum înscrierea în concurs o făcusem prin intermediari, nu avusesem ocazia să vorbesc personal cu el până atunci.

Am dat să mă scuz, dar m-a oprit cu un gest:

— Nu e cazul, tinere. Aici tot ce contează sunt rezultatele și îți spun sincer că după ceva antrenament, o să ajungi pe primul loc. Va trebui, în cursele viitoare, să ocolești curenții contrari din evul mediu, care ți-au consumat aproape jumătate din impuls. Dacă îți faci timp, o să studiem mai târziu diagramele cursei.

Am acceptat plin de entuziasm. Auzi la el: dacă îmi făceam timp pentru așa ceva!?

Acel puțin antrenament de care vorbea McTroy, ca să pot ocupa locul întâi, a durat nu mai puțin de cinci ani, dar a meritat fiecare clipă pe care am petrecut-o acolo. Am ajuns, la un moment dat, să simt curenții timpului, pentru că alt cuvânt nu găsesc, astfel că am ajuns mai departe decât orice alt concurent, ba până acolo unde Stânca Țintă încă nici nu apăruse, astfel că respectiva Comisie de jurizare a trebuit să găsească alte metode de datare. Oricum, am ajuns până cu șaizeci și cinci de

milioane de ani în urmă și am putut să le confirm oamenilor de știință că extincția dinozaurilor s-a datorat unui cumul de factori, dintre care cel mai important a fost ciocnirea unui asteroid cu Pământul. Ceea ce li s-a părut cel mai uluitor, din toate datele aduse de mine, a fost că, de fapt, nu a fost o ciocnire, pur și simplu, ci o cădere. Planeta noastră a captat asteroidul și abia după multe mii de rotații, pe o orbită tot mai joasă, a căzut în cele din urmă, undeva în apropierea Mexicului. Iar din fotografiile pe care le-am făcut au dedus că asteroidul nu avea deloc zece kilometri în diametru, așa cum se calculase, ci fusese aproape dublu.

Dar astea rămân amănunte interesante doar pentru oamenii de știință; pe mine, sincer să fiu, nu prea mă interesau, pentru că devenisem campion într-unul dintre cele mai populare sporturi, cu tot ce înseamnă asta: bani, faimă și femei.

McTroy încerca să mă tempereze, dar eu ajunsesem de neoprit, mai ales după aflasem că abilitățile mele temporale se datorau mai ales unor caracteristici genetice, așa că nu îmi refuzam nimic din ceea ce banii și gloria puteau să-mi dăruiască.

Institutul de cercetare a Timpului, unde se descoperise și se dezvoltase primul generator temporal, nu mai contenea cu criticile la adresa curselor de cronomotociclete, motivându-și critica prin faptul că, în felul acesta, se altera structura intimă a timpului. Ca să nu mai spun de criticile aduse mie, personal, afirmând că nu e deloc normal să se dea pe mâna unui om lipsit de responsabilitate și pasionat numai de chefuri și femei, un cronogenerator.

Până la urmă s-a vădit că aveau dreptate, dar mai era mult până acolo și pe mine nu prea mă preocupa viitorul, pentru că tocmai descoperisem o joacă nouă. Pe fetele care se dovedeau mai recalcitrante la propunerile mele și care nu se lăsau im-

presionate de statutul meu de campion, le momeam cu câte o excursie în Jurassic. Mai ales că îmi făcusem un fel de „cărare", astfel că puteam ajunge acolo și cu ochii închiși. Îmi plănuiam excursiile în așa fel încât să ajung chiar când asteroidul care urma să cadă peste Pământ trecea pe deasupra noastră. Oamenii de știință încă se mai contraziceau, chiar și după ce le-am adus fotografii cu el, evoluând la joasă înălțime și lăsând în urma lui o dâră groasă de fum negru. La un moment dat, m-au suspectat chiar că am falsificat fotografiile numai ca să-i bag pe ei în ceață, dar mie zău că nu-mi păsa de ei. Eu îmi perfecționasem un repertoriu de genul „vezi ce se poate întâmpla în orice moment și în vremurile noastre, așa că hai să ne trăim viața!". Cele mai multe tipe acceptau și, cu toate că excursia în trecut nu dura mai mult de câteva secunde, se pare că experiența le impresiona pe vecie.

Asteroidul care trecea tumultuos pe deasupra noastră, dinozaurii urlând disperați în depărtare, ca și cum și-ar fi presimțit sfârșitul, erau lucruri mai puternice decât putea îndura o tânără fată și, după ce timpul își încorda mușchii și ne târa în prezent, toate se abandonau, fără nicio ezitare, brațelor mele.

Problemele au început când am întâlnit-o pe Eliza, un șoricel micuț de bibliotecă, cu ochelari și aparent fără niciun fel de farmec. De fapt, zic greșit când am întâlnit-o, pentru că ea a fost cea care m-a căutat pe mine, după ce auzise de la colegele ei despre excursiile mele în trecut. Era studentă la biologie și tocmai învățase, la un curs, despre apariția angiospermelor, așa că voia să verifice pe viu când au apărut pentru prima dată plantele cu flori. La facultate i s-a spus că apăruseră pe la jumătatea mezozoicului, dar ea suspecta că se iviseră ceva mai devreme, așa că aș fi fost eu atât de bun să o transport până în urmă cu o sută douăzeci de milioane de ani, ca să se convingă?

Fata asta cred că mă confunda cu un taxi temporal, altfel nu puteam explica siguranța cu care mă abordase.

— Fată dragă, i-am spus direct, nu știu dacă ți-au zis colegele tale, cele care te-au trimis la mine, dar o asemenea călătorie costă...

Am lăsat fraza să plutească în aer, dar ea a aprobat încântată din cap și atunci am suspectat-o pe vreuna din colegele ei că a vrut să își bată joc de mine.

— Mi s-a explicat, a spus ea, cu ochelarii strălucind de emoție. De trei luni nu mai cheltuiesc niciun ban din bursă, tocmai pentru așa ceva.

Am rămas cu gura căscată și am privit precaut în jur, să le văd pe cele care-mi organizaseră o asemenea farsă subtilă, dar n-am zărit pe nimeni. Și atunci mi-a dat prin cap să le întorc farsa și să duc șoricelul de bibliotecă să-și vadă florile fără nicio plată.

Ne-am dat întâlnire a doua zi și tipa s-a prezentat, punctuală, la întâlnire:

— Când vă plătesc? a întrebat ea precaută. Acum sau la întoarcere?

Am privit-o lung încă o dată, dar nu avea chiar nimic atrăgător la ea, iar cei câțiva bănuți pe care îi strângea în palmă nu cred că mi-ar fi ajuns nici măcar pentru un pahar de Martini la unul din barurile pe care le frecventam în mod obișnuit.

— Astăzi lucrez pro bono! am spus și, după cât de ciudat m-a privit, am avut impresia că am folosit acea expresie în latină într-un context nepotrivit, dar nu mi-a păsat și i-am făcut semn să se așeze pe șa, în spatele meu.

În parte, trebuie să recunosc că e vina mea pentru ce s-a întâmplat, dar nu mi-am putut imagina că cineva poate să fie atât de năuc precum fata asta. Pentru că făceam oarecum în

silă excursia, recunosc că nu i-am dat atenția necesară și, din cauza asta, nu am efectuat un minimum de instructaj cu ea. Voiam să scap cât mai repede și am accelerat cu toată viteza dată de cei cinci sute de cronowați ai cronomotocicletei recent achiziționate. Nu se vindea la liber, dar pentru mine, campion de atâția ani, nu era o problemă să obțin autorizațiile necesare. Problema este că uneori uitam cât de puternică era și cât de tare întindea firele timpului, mai ales atunci când acceleram așa cum o făcusem acum. Uneori abia reușeam să rămân în timpul în care doream, câteva secunde, pentru că, la fel ca o coardă de „bungee jumping" foarte întinsă, timpul mă trăgea înapoi acolo unde îmi era locul.

La fel mi s-a întâmplat și acum: ajuns în timpul unde voia fata, am accelerat până la limita puterii pe care mi-o dădea generatorul, ca să ne menținem pe loc într-un timp cât de cât static. Eliza mă strângea înfrigurată de mijloc și cred că privea cu nesaț în jurul ei când, dintr-odată, am auzit-o chițăind ca un șoarece și arătându-mi cu mâna o floare, undeva în apropierea noastră.

— Am avut dreptate! a exclamat ea încântată și, înainte de a apuca să-i spun ceva, și-a desfăcut centura și a făcut câțiva pași spre floare.

— Trebuie s-o iau și să le-o arăt tuturor, să vadă că am avut dreptate! a spus ea.

— Tâmpito! Treci înapoi pe motocicletă! am strigat la ea și am văzut că întoarce spre mine o față mică, gata să izbucnească în plâns:

— Te rog să vorbești frumos cu mine! a spus ea și astea au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit, rostite de ea, pentru că, în aceeași clipă, timpul m-a înhățat și m-a tras brutal în prezent.

Am ajuns în garajul de unde pornisem în fatidica mea călătorie, dar n-am întârziat mai mult de câteva clipe, cât să-mi schimb acumulatorul, și am pornit înapoi după toantă. Șansa să nimeresc aceeași secundă și să o găsesc era infimă și, după cum m-am așteptat, căutările mele, pentru că au fost mai multe, au rămas fără succes.

Cum prevăzusem, a durat câteva zile până când lipsa ei a fost observată și, după ce s-au studiat diagramele călătoriilor temporale, au ajuns, în mod inevitabil, la mine.

Se pare că o asemenea infracțiune încă nu era prevăzută de lege, așa că a durat destul de mult până când am fost incriminat, dar, în cele din urmă, am fost căutat de oamenii legii, care, după ce mi-au explicat buclucul în care intrasem, tot ei mi-au oferit o alternativă.

Trebuia doar să efectuez o călătorie în timp pentru cercetătorii de la Institutul de Cercetare a Timpului, să fac câteva fotografii și apoi aș fi fost exonerat de orice acuzație. Cu gândul la ochii înspăimântați ai Elizei, din clipa când am abandonat-o în Jurassic, am acceptat și abia apoi m-am întrebat de ce naiba nu făcea unul dintre specialiștii lor această călătorie?

Abia când mi s-au explicat termenii călătoriei mi-am dat seama că, probabil, cei de la Institut încercaseră și nu reușiseră, așa că acum își puneau toată speranța în mine. Cu ani în urmă, după ce făcusem un set de analize complet, McTroy îmi explicase că aveam cea mai extraordinară combinație de gene întâlnită până atunci, care îmi permitea performanțe neegalate la alți temponauți.

Conform propunerii lor, ar fi trebuit să ajung în trecutul Terrei, undeva în urmă cu 3,8 miliarde de ani și prima dată când am auzit această cifră, am izbucnit în râs: nimeni nu ajunsese, nici măcar până la un miliard de ani.

— Ei, nu e chiar așa, mi-a explicat un bătrân profesor de la Institut și mi-a arătat diagramele de la ultimele lor experiențe.

Din câte am înțeles, cel mai bun om al lor ajunsese până în urmă cu două miliarde și apoi ceva se blocase. Am depistat imediat câteva greșeli făcute de el și i le-am arătat lui Iwao Suzuki, așa se numea bătrânul profesor, cu o figură severă de samurai.

Acesta a zâmbit mulțumit, observând cât de rapid depistasem greșelile făcute de omul lor, apoi m-a prezentat echipei care avea să-mi pregătească cronomotocicleta, dacă o mai puteam numi așa. Era imensă, de astă dată, avea peste un mega de cronowați și părea echipată cam cu tot ce și-ar fi putut dori cineva pus pe bântuit prin timp.

Pe parcursul călătoriei trebuia să îmbrac un costum ușor și flexibil, cam în genul celor folosite de astronauți, prevăzut cu rezervoare de oxigen, care îmi ofereau o autonomie de patru ore.

— În Precambrianul timpuriu, unde sperăm să ajungi, oxigenul respirabil nu e încă pe deplin format, așa că vei avea nevoie de acest costum ca să supraviețuiești.

După ce am fost instruit pe îndelete, am fost informat și cu privire la scopul călătoriei. Mie mi se părea o prostie, dar am tăcut, pentru că, dincolo de toate aspectele științifice, campionul din mine jubila: aveam să rămân în istorie ca omul care călătorise cel mai mult în trecutul planetei!

Din câte mi-a explicat echipa care avea să mă trimită în Precambrian, în ultimii ani fuseseră avansate tot felul de ipoteze referitoare la apariția vieții pe Pământ. Se luptau pentru supremație două dintre ele: prima, care spunea că viața a apărut în timp, vreme de miliarde de ani, în supa organică din apele de mică adâncime de la țărmul oceanelor, și a doua, care presupunea că primele manifestări ale vieții apăruseră datorită fap-

tului că germeni străini fuseseră aduși de meteoriți pe Terra. A doua ipoteză se numea Panspermie și nu făcea altceva decât să arunce pisica moartă în curtea vecinului, pentru că tot nu explica cum lua naștere viața din niște substanțe anorganice, ci doar muta problema pe alte planete, de unde urma să fie adusă de meteoriți.

De parcă toate aceste chestiuni n-ar fi fost de ajuns, chiar și adepții Panspermiei se împărțeau în două: unii care spuneau că viața luase naștere pe o altă planetă din adâncimile spațiului care, în cele din urmă, explodase din cine știe ce motive, iar bucăți din ea ajunseseră și pe Pământ, sub formă de meteoriți. Iar alții, un grup care era de acord că viața fusese inseminată din exterior pe Terra, dar susțineau că treaba asta nu se întâmplase din greșeală, ci că fusese dirijată de o inteligență extraterestră, care se ocupa cu inseminarea tuturor planetelor propice vieții, din Univers.

După multe cercetări și simulări, au putut afla cu precizie locul și timpul unde începuse viața pe Pământ, iar eu urma să călătoresc până în momentul calculat de ei, să fac fotografii și să văd ce aveam să întâlnesc acolo: un meteorit plin cu germeni ai vieții sau o sondă spațială lansată de extratereștri?

În ziua hotărâtă, am îmbrăcat costumul, am așteptat până când i-au fost verificate toate funcțiile, apoi am urcat pe tancheta mea temporală – că n-o mai puteam numi cronomotocicletă, la cât era de masivă și de dotată cu de toate.

La momentul fixat, am fost lansat și, deși știam că așa ceva era imposibil, aproape am simțit cum am fost împins în spate de viteza temporală cu care fusesem propulsat. Aș fi vrut să fie gata invenția la care se lucra acum în Institut și care ocolea în mod automat vârtejurile temporale, dar, cum nu era încă așa, a trebuit să îmi încordez atenția la maximum.

Am trecut ca fulgerul prin perioada istorică, apoi am ajuns în preistorie și am accelerat, așa că a durat numai câteva minute până să ajung în perioada unde o pierdusem pe Eliza și, chiar dacă m-am uitat după ea, eram conștient că n-aș fi putut opri dacă aș fi zărit-o. Dar n-am văzut-o, în primul rând pentru că experiența avea loc în cu totul altă parte și apoi pentru că tahometrul temporal își defila mult prea repede cifrele pe afișaj, pentru a mai putea urmări ceva.

Am modificat scala la milioane de ani pe secundă și, în curând, am ajuns la o adâncime temporală de un miliard de ani. Poate e greșit să spun că mă „scufundam" în timp, dar exact senzația asta o aveam. Încercam aceeași presiune pe care o simțisem atunci când efectuasem prima mea scufundare reală, pe undeva prin mările sudului.

Când am ajuns la două miliarde de ani, presiunea a devenit aproape palpabilă și am strâns mai tare ghidonul motocicletei, de parcă aș fi vrut să mă asigur de suportul material al unui obiect cunoscut.

Programul motocicletei temporale era reglat să mă ducă acolo, în punctul și la timpul calculat de savanți, dar rolul meu nu era doar de a face fotografiile, ci și de a ocoli nodurile temporale. Am strâns din dinți și am condus mai departe, printr-o lume tot mai pustie și mai întunecată: cerul devenise negru și stelele erau vizibile în permanență. Când m-am apropiat de timpul prevăzut, viteza temporală a motocicletei a scăzut, iar conform softului implementat, scala a trecut de data asta automat la mii de ani pe secundă.

Se pare că savanții calculaseră exact timpul sosirii germenilor extratereștri. La fel de exact ca și locul unde se întâmplase asta, fiindcă ceea ce a sosit din cer a căzut la numai câțiva metri de mine.

Am folosit funcțiile clasice ale motocicletei, de data aceasta, și m-am apropiat cât de mult am putut de obiectul care fumega și sfârâia în apropiere.

Era chiar pe marginea unei băltoace și am văzut că savanții din a doua categorie avuseseră dreptate. Obiectul era format din două corpuri conice, prinse la bază, unul de altul, și am observat că se deșurubau încet unul de celălalt, pentru a-și elibera, fără îndoială, încărcătura de spori.

Am făcut la repezeală câteva fotografii, apoi, pentru că am simțit cum corzile elastice ale timpului se încordează, m-am aplecat și am ridicat conul dublu, ținându-l strâns în brațe, ca să nu-l scap în timpul șocului când aveam să fiu retras spre prezent.

Am zâmbit victorios: eram cu adevărat un campion, pentru că, în loc să le aduc savanților un set de fotografii, aveam să le duc ceva palpabil.

După cum am spus, pe drumul de întoarcere, rolul meu era mai mult decorativ, pentru că motocicleta era trasă, pur și simplu, înapoi în prezent, pe vechiul drum temporal, fără să trebuiască să o mai conduc deloc. Iar întoarcerea, în loc să se facă într-o oră, cât durase drumul inițial spre precambrian, avea să se desfășoare în doar câteva minute. Aveam, așadar, mai mult timp la dispoziție să admir locurile – sau poate ar fi mai bine să zic „timpurile" – prin care mă întorceam, așa că am simțit că ceva nu era în regulă, încă înainte de a ajunge în Jurassic. Cerul, care ar fi trebuit să devină albastru imediat după apariția oxigenului în atmosferă, rămânea în continuare negru. Când am ajuns cu 65 de milioane de ani în urmă, în locul unei planete forfotind de viață, am văzut în jurul meu doar stânci pustii și câțiva vulcani erupând în depărtare. Asteroidul a căzut și el peste aceeași lume fără viață.

În brațele mele, cele două conuri încercau să se desfacă zumzăind, dar eu, în dorința de a le duce intacte savanților, le țineam cu toată puterea, astfel că n-am observat că ajunsesem în prezent decât când tahometrul a scos binecunoscutul clinchet de final de cursă.

Am privit în jur, așteptându-mă la aplauze și urale, dar în loc de asta, n-am zărit decât niște stânci pustii, care arătau la fel de dezolante ca și cele din Precambrian.

Din cauza surprizei, am scăpat cele două conuri din mână și, în numai câteva secunde, ele s-au desfăcut și și-au vărsat conținutul lichid pe solul sterp al Pământului.

Au trecut multe minute până să înțeleg, dar am făcut-o, în cele din urmă și, privind la lichidul germinator care se scurgea în pământ, însămânțând planeta, mi-am dat seama că avea să dureze aproape patru miliarde de ani până când o civilizație asemănătoare cu cea pe care o cunoscuseam avea să ia, în cele din urmă, naștere.

Mai aveam oxigen pentru încă vreo două ore, dar acumulatorii motocicletei erau pe zero, așa că am hotărât să nu mai aștept agonia dureroasă și inevitabilă. Cu un gest scurt, mi-am scos casca.

Înainte ca totul să se întunece în fața ochilor mei, am reușit să zâmbesc și să sper că peste patru miliarde de ani, un alt campion avea să se abțină de la o inițiativă similară, care să forțeze viața să o ia iar și iar de la capăt.

Evadare din Capricorn

de Liviu Surugiu

La sfârșitul lumii, orice poveste este tristă. Nici n-ar putea fi altfel, când toată lumea moare.

Aveam patru ani când a început totul. Am fost martor la schimbarea lumii, fără să vreau.

Îmi mai amintesc doar că a fost din pricina Lunii, a Lunii și a celor bogați, care au cumpărat terenuri acolo, întâi pe partea vizibilă, spre a-și urmări în fiecare noapte domeniile din cer, apoi pe partea nevăzută, unde puteau fi ascunse mai ușor bogățiile furate de pe Pământ.

Noile Imperii au continuat apoi să-și împartă planetele la care ajungeau, după care Constelațiile unde, probabil, n-aveau s-ajungă niciodată. Leul, Fecioara, Balanța, deveneau pe rând ale altui Imperiu, rămânând mereu motivul aceluiași război.

Războiul Zodiacului.

Ni se promiseseră multe la început. Că va fi bine, că războiul nu va dura mult, că nici nu era, de fapt, un război, ci un alt fel de împărțire a zonelor de influență. Și că, oricum, era mai bine așa, fiindcă astfel se evitau conflictele între oameni atunci când aveau să ajungă în alte sisteme solare. Nu puteai zbura decât spre constelația zodiei tale – asta dacă ar mai fi putut zbura cineva într-acolo –, știindu-se cărui Imperiu aparții direct *prin naștere*.

Am înțeles târziu că, de fapt, nu stelele fuseseră împărțite, ci oamenii.

Oricum, nimeni n-a mai ajuns la Constelații. Omenirea s-a dezbinat prea devreme, cu alte cuvinte, toate zodiile au avut ghinion.

☆ ☆ ☆

Sunt Charlie Dawn, căpitanul galionului spațial *Prikus*, cu un echipaj de optzeci de soldați la bord, bărbați și femei. Războiul Zodiacului ne-a menținut tineri, nu ne-a lăsat să îmbătrânim. Ne-a luat mereu, unul câte unul.

Sub noi, Pământul. Pericolele sunt enorme, dacă am coborî. Ne-ar albi oasele în deşert. Ne-ar devora iarba de cristal. Ne-ar împietri șoaptele Lunii. Sau ne-ar înghiți apa fulgerată. Cei mai mulți dintre noi nu au fost niciodată acolo. Ne e frică, avem rău de pământ.

Pentru ca să-și împartă cerul, omul aproape și-a distrus casa, căci cel mai la îndemână i-a fost să lupte în ea.

Imperiile ne-au împărțit și nimeni nu ne mai poate aduce împreună. Până când deschide focul, nu ştim dacă o navă ce se aproprie e din zodia noastră sau nu. Știm doar că pe *Prikus* suntem optzeci de capricorni.

Personal, mai știu un lucru: nu-mi plac *lipitorile*. Şi exact așa ceva mi se întâmplă acum.

☆ ☆ ☆

Evident, n-avea sens să pedepsesc pe nimeni, mai ales că *lipitoarea* se conectase chiar pe domul meu. Era de cinci zile acolo şi asta explica de ce apometrul o lua razna din când în când. Individul îşi făcuse bine legăturile şi puteam spune că, după mine, o ducea cel mai bine pe *Prikus*. Mă rog, în exteriorul lui.

Când am intrat în hangar, *lipitoarea* tocmai era tăiată cu laserul, în vreme ce monitoarele supravegheau mişcările agitate ale formei de viaţă din interior. O hodoroagă ruginită, pocnită de meteoriţi şi dotată cu nişte sisteme antice de cuplare la energia navei.

Curând, s-a desfăcut în două şi, deşi n-ar fi trebuit să mă mire, din hodoroagă a ieşit un om hodorogit. Adevărul era că nu mai văzusem un bătrân de multă vreme, de pe vremea când eram copil.

Hoinarul avea părul lung şi alb, unit cu barba şi mustăţile de aceeaşi culoare. Purta o cămaşă lungă până la călcâie, strânsă cu o curea de care atârna un plic uriaş, din piele.

— Luaţi mâinile de pe mine... câini necredincioşi! s-a zbătut el.

Ofiţerii sanitari s-au dat înapoi, probabil derutaţi de cuvântul *câini*, despre care, recunosc, nici eu n-aveam habar.

Bătrânelul, şi-aşa destul de furios, a explodat văzând că secţionarea capsulei continua.

— Opriţi! Opriţi-vă! şi a deconectat el însuşi, prin smulgere, braţul robotului.

Apoi s-a îndreptat aşa spre echipa de gardieni. Era momentul să intervin.

— Opreşte energia! am comandat.

Bătrânelul a trântit unealta inutilă la podea.

Aşa cum rămăsese, ca un copil cu lacrimi în ochi, îmi devenise brusc foarte simpatic. Nu ştiu de ce, dar îmi doream să ne împrietenim. Poate mă atrăgea încăpăţânarea lui, inclusiv aceea de a trăi atât. Era un moşneguţ adevărat, purtând încă urme de praf pe sandalele antice. În ciuda figurii cu *lipitoarea*, se vedea că nu mai fusese niciodată în spaţiu, zburând cel mult peste deşertul din jurul străvechiului său sat.

— Trebuie să răspunzi la câteva întrebări, am zis eu.

Mă privea cu destulă încredere. Eram doar noi doi, la mine în birou.

— Nu ai voie în spațiu. Regulamentul dă acest drept numai vehiculelor militare. Ai fost soldat?

— Nu, a răspuns el.

— Asta nu te absolvă de cunoaşterea Codului Imperiului.

Am tuşit.

— Vreau să spun, Codurile Imperiilor, dar toate au cam aceleaşi reguli.

— Ştiu. Nu există decât o singură castă, cea militară, şi războiul e singura rațiune de a fi. Cine nu e militar, rămâne în groapa de gunoi numită Pământ.

— Cu ce te ocupi? am trecut eu la întrebările importante.

— Sunt... călugăr.

L-am privit complet aiurit. În urmă cu un an, avusesem treizeci de *lipitori* simultan, supraviețuitori care abandonaseră un asteroid secătuit. Aveau tot felul de meserii. Bucătarul şi frizerul mi-i racolasem de acolo, doi capricorni foarte dibaci – pe ceilalți îi trimisesem înapoi în spațiu, să-şi caute norocul în altă parte. Pe nave din zodia lor.

Totuşi, parcă auzisem eu ceva şi de chestia asta. Odată, căutând prin terminalele bibliotecii, descoperisem un fişier despre *relicie, religie* sau așa ceva. Măcar aveam idee despre cuvântul călugăr... să recunoaştem că nu prea sunt mulți care să aibă timp şi pentru timpul trecut.

— În satul meu sunt încă destui credincioşi, a vorbit el. Am plecat să le aduc adevărul, viața, calea.

Nu mai înțelegeam nimic.

— Am plecat să ÎL aduc înapoi pe Dumnezeu.

— Pe cine?!

— Dum-ne-zeu!

Eram mai nelămurit ca niciodată. Până şi la naştere cred că ştiusem care e înainte şi care înapoi.

— Cine e Dumnezeu?

— Tot e bine, a oftat el. Cei mai mulți întreabă cine a fost.

☆ ☆ ☆

Cei rămași pe Pământ mai aveau o șansă la libertate. Firește, cu riscul de a muri iradiați.

Dar atunci când alegi spațiul, nu ai de ales. Mama care te poartă în pântece nu poate naște decât într-una din cele douăsprezece stații-maternitate. Doar una singură dintre acele enorme stații cu gravitație controlată se deschide pe rând în fiecare zodie, unsprezece sunt închise tot timpul.

Te naști în „Gemeni", primești semnul. Te naști în stația „Taur", vei avea simbolul coarnelor în palmă. Chiar dacă-ți pierzi mâna într-un accident, amprenta genetică se mută, apărând pe frunte ori pe piept. Te naști în stația-spațială a maternității „Scorpion" – vei avea scorpionul pe corp tot restul vieții...

Am revenit cu mintea în biroul meu, lângă bătrânel și povestea lui.

— Şi, mă rog, cine este Dumnezeu? Un dezertor?

— Aparent, a zâmbit bătrânul. Tinere! s-a încruntat brusc. Nu huli!

M-a privit amenințător. Şi, la naiba, nu ştiu de ce, aproape că m-am speriat. Am privit prin cameră; nu mai era nimeni, dar, cu o secundă mai devreme, nu fusesem așa sigur.

— Eşti țicnit, am zis.

— Adevărul e că, până acum, am făcut o grămadă de tâmpenii. Charlie Dawn! a rostit el pe un ton grav și dintr-odată

m-am gândit că încă nu făcusem cunoștință. Am nevoie de tine ca să le îndrept.

— Garda, am cerut calm în interfon.

— Ar putea fi afacerea vieții tale! a început bătrânul să se grăbească. O groază de bani...

— Nu mă îngrozesc prea uşor. Câți?

— Să zicem, 100.000 de monezi.

— Mici?

— Mari.

— Luați-l! am făcut semn celor doi băieți voinici care tocmai apăruseră.

— Nu mă atingeți! a răcnit bătrânul, sărind pe birou.

În mână ținea ceva ca un *plus* cu o coadă mai lungă. *În plus*, strălucea prea auriu... Nu mai văzusem aur de vreo cincisprezece ani tereștri.

— Liberi! am ordonat. Ce spuneai de afacere? am întrebat, întinzând mâna spre obiect.

Moşul l-a băgat la loc în plicul acela de piele despre care aveam să aflu că se numește *porthart*.

— 100.000 monezi mari. Cu banii ăştia ți-ai putea cumpăra un asteroid. Să ai pământul tău, în cer. Să poți să calci cu cizmele pe el, aşa cum nu mai sperai s-o faci vreodată. Ai vrea să păşești din nou pe o mică planetă?

Am deschis computerul. Agenda nu părea prea încărcată – de fapt, era goală.

— Să zicem că am la dispoziție o zi.

— O zi?! a țipat moşul. Vrei să câştigi 100.000 într-o zi?! Nici în Cazinoul Lunar n-ai putea câştiga atât!

— Da, dar spre deosebire de afacerea ta, acolo ar fi mai sigur!

M-a privit atent.

— Cât crezi că valorează crucea?

— Crucea? Aşa se numeşte?... Două mii.

— Zece.

Pe puțin făcea zece mii.

— Consider-o plata pe o săptămână.

— O săptămână?! Unde naiba să zburăm atât? Într-o săptămână ajungem la Soare!

— Adevăr grăit-ai, a răspuns bătrânul, spre Soare vom zbura.

Eram năucit.

— După ce ajungem, vei avea toată suma.

Uitasem că era vorba de mai mult de zece mii.

— Bătrâne... Doar nu-ți închipui că Soarele e din aur?!

El mi-a întins, zâmbind, crucea.

— Aş vrea să mi-o dai înapoi după ce ajungem acolo.

— Dar ce-i acolo?

A ridicat din umeri:

— Să zicem că Zodiacul ne așteaptă cu un *semn*.

— Fiindcă ai adus vorba... Ce zodie ești?

Era născut, ca și mine, înaintea Războiului. N-avea niciun semn pe mână.

— Nu-ntreb pentru mine, am adăugat. Eu am anticorpi pentru toate zodiile. Dar cei din echipaj sunt mai tineri și n-aș vrea să-i văd tăvălindu-se cu spume la gură, mă-nțelegi?

M-a privit atât de fix încât am avut impresia că vede prin fruntea mea.

— Capricorn, a răspuns și am luat mâna de pe pistol.

☆ ☆ ☆

Nicio mamă nu putea înșela sistemul, fiindcă nu putea intra decât în Stația-Maternitate deschisă atunci. Dacă nu calculase bine momentul concepției, iar zodia ei nu corespundea cu a

copilului, nu-l putea lua cu ea. Copilul rămânea acolo pentru adopție. Devenea un *leu*, un *rac* ori un *săgetător* vaccinat cu anticorpi doar de la cei din zodia lui.

Circulau multe legende în spațiu. Despre cei născuți într-o zodie, dar furați de părinți și crescuți într-o *casă* greșită. Sau despre monștrii jumătate lei, jumătate tauri, concepuți de cei care se iubiseră dincolo de granițele zodiaco-genetice.

Se spunea că stația Fecioarei, a cărei parte superioară era statuia gigantică a unei femei, nu-și deschisese porțile decât o singură dată. Erau peste un milion de oameni concepuți în exteriorul Terrei și împărțiți în zodii, însă doar unul se născuse din Fecioară. Un tânăr condamnat să rămână singur. Un pustnic, un profet pe care nu-l văzuse nimeni. Sau doar o legendă.

☆ ☆ ☆

În primele două zile am zburat cu viteză maximă spre Soare. Echipajul n-a întrebat prea multe. Era de ajuns crucea de aur închisă în vitrina din biroul meu. Aparent după alte treburi, toți au trecut s-o vadă. Ochii le deveneau galbeni la apropierea de metalul prețios, iar lăcomia le lucea în priviri. Asta era bine, fiindcă atât timp cât există lăcomie, există interes şi cât timp există interes, totul merge perfect.

Deși nu s-a amestecat la cârma navei, bătrânul a vociferat continuu în interfon, cerând tot felul de hărți astronomice – niciuna nu se potrivea cu socotelile lui mai degrabă *astrologice*. În cele din urmă și-a făcut un planetariu plin cu semne antice și reguli aiuritoare.

În a treia zi am micşorat viteza. Bătrânul a venit imediat.

— Nu mai putem zbura cu toate motoarele! am spus. Nava e supraîncălzită. Tocmai am trecut de orbita venusiană.

— Uite de ce-am venit, a zis el privind crucea din vitrină. Curând, o să întâlnim pe cineva.

— Nu cred să mai fie vreun nebun atât de departe de Pământ.

— Multe lucruri nu crezi. Nebunul ăsta a fost totdeauna departe de Pământ. La mine a fost invers.

— Iar vorbeşti fără înţeles.

Discuţia aceea s-a încheiat destul de aiurea. Câteva ore mai târziu, am primit un semnal din spaţiu.

— Decodează, am ordonat ofiţerului de serviciu.

— Am izolat o undă video, domnule!

Brusc, am devenit foarte nervos. Pur şi simplu, nu ştiu de ce. O tensiune ciudată pusese stăpânire pe mine.

— Decodificaţi semnalul ăla odată sau nu?! m-am răstit.

— Imagine în ecran, domnule! a raportat ofiţerul de punte.

Era chipul unui bărbat tânăr, cu buze mari, ochi migdalaţi, gene false şi sprâncene pensate. Decorul arăta că era într-o navă şi, la inteligenţa mea, am dedus imediat, după poziţia stelelor din spatele lui, că intrusul se afla undeva chiar în faţa noastră.

— Concentraţi toate radarele înainte, pe un arc de la 85 la 95 grade! am şoptit secundului.

— Charlie Dawn! vorbea misteriosul personaj. Să înţeleg că doreşti să traversezi prin domeniile mele?

— Transmite impertinentului, m-am adresat către secund, că fac ceva pe domeniile lui! Ba chiar vom ejecta toate fecalele în zonă! Să nu-mi stea în cale...

— Nu e nevoie de intermediari, Charlie! a zâmbit necunoscutul. Eu nu am slujitori care să vorbească în numele meu.

După viteza ca şi instantanee a dialogului video, puteam fi sigur că ne aflam foarte aproape. La urma urmei, poate că individul avea dreptate şi chiar era domeniul lui. Nu mai fusesem niciodată până acolo.

— Ai un nume? l-am ironizat.

— Mi se spune Sat An, căpitane.

Puțin îmi păsa mie cum îl chema, atâta timp cât nu eu îl chemasem.

— Nu avem timp de conflicte, m-am întors spre ecran. Cât vrei ca să-ți vezi de drum?

A râs.

— Drum? Acesta *este* drumul meu. Dar sunt de acord cu propunerea ta. Deși nu cât... *ce* vreau, este întrebarea.

L-am privit întrebător.

— Ai la bord un călător, a continuat el. *Ultimul*. Dă-mi-l şi-ți jur că nu te voi mai deranja.

Cred că nu-și dădea seama cu cine avea de-a face. Eram optzeci de capricorni în nava aia.

— Înțeleg la cine te referi, am răspuns sec. Mă văd nevoit să te refuz. De altfel, pentru el am vrut să evit lupta.

— Te-a plătit suficient? a râs Sat An. Îți pot da mai mult.

— Abia acum încep să cred că bătrânul nu spune prostii. Probabil caută ceva ce există cu adevărat, din moment ce nu e singurul. Oricum, deviza noastră, după care ne-am condus mereu, a fost întotdeauna că primul care plătește este primul servit.

— Începi să *crezi*?! a tunat personajul. *Ceva ce există cu adevărat*?! Ascultă-mă... Vrei aur? Eu am inventat aurul!

— De calitatea asta? am scos atunci crucea de la brâu şi, în lucirea reflexelor ei, ecranul s-a întunecat brusc.

Atât am mai apucat să văd, cum Sat An îşi dusese mâinile la ochi.

— Domnule, a raportat secundul, am pierdut emisia.

— În schimb, s-a apropiat ofițerul de securitate, avem o *lipitoare*. În zona frontală a navei.

— Aduceți-o în hangar! am ordonat.

— Nu! a sărit atunci bătrânul, care stătuse ascuns pe undeva.

— Ascultă, moşule! m-am răstit eu. Am avut o zi cam fierbinte! Era cât pe-aci să declanşez o luptă din pricina ta! Nu ştiu de cine fugi, dar...

— Nu aduceți *lipitoarea* înăuntru!

— Uiți că aşa te-am adus şi pe tine? Cine ştie, poate îți găsim perechea!

Între timp, roboții dezlipiseră deja scoica de pe blindajul exterior şi o transferau în hangar.

— Te implor, bâiguia moşneguțul, nu-l aduce... aici! Ne vrea răul... E el, e Sat An!

— Încep să nu te mai cred!

Bătrânul a tăcut atunci, dar n-a plecat din hangar. Cu ochi strălucitori urmărea cum unitatea de descarcerare tăia *lipitoarea*.

Şi am avut dreptate. Înăuntru, într-o scoică minunată, am găsit o frumoasă adormită. S-a trezit. Nu ştia cine e şi nici cum ajunsese acolo.

— Vezi, bătrâne, am râs eu, te-ai speriat degeaba! În amintirea spaimei tale, o vom boteza... Satana.

☆ ☆ ☆

Imediat ce a deschis ochii, am luat-o la întrebări.

— Ce ziceai că nu-ți aminteşti?

Eram doar eu şi ea în infirmerie. Întrebarea, inteligent pusă, să recunoaştem, a derutat-o pentru moment.

— Nu-mi amintesc nimic, a zâmbit.

— Ahaaa... Întotdeauna m-am întrebat cum e cu amnezicii ăştia. Uită tot felul de fleacuri, dar nu uită să vorbească – chestie destul de importantă, nu crezi?

— Poate că unii uită şi asta.

— Poate. Ce spuneam?!

☆ ☆ ☆

Obişnuiam să stingem luminile la fiecare douăsprezece ore. Numeam asta *noapte*, apoi, după un interval egal, le aprindeam şi numeam lumina *zi*.

În cazul acelei expediţii, regretam *nopţile* de altădată. Întunericul dinăuntru nu putea păcăli căldura de afară. Soarele înroşise carena, făcând prova să ardă mai rău decât reactoarele de la proră.

În noaptea aceea nu puteam dormi.

Deşi aş fi putut aprinde lumina pe fiecare coridor, mă plimbam folosind o lanternă străveche. Desculţ, ca să simt răceala podelelor. Aşa c-am ajuns foarte uşor să surprind finalul unei discuţii. Absolut din întâmplare, l-am auzit pe bătrân vorbind cu Satana.

— Nu poţi să-mi faci niciun rău, spunea ea.

— Ar fi un pleonasm, nu? a oftat el. Nici tu nu te poţi atinge de mine, cât timp ei mă cred.

— Ultimii care te mai cred! Nu uita... ultimii.

Atunci am intervenit.

— Poate ar trebui să-ţi iau un „a" înapoi... Sat An?! am zis, căutându-mă inutil de armă la echipamentul de somn.

Oricum, eram un caraghios. În salon nu se afla nimeni.

Aproape ruşinat, am trecut pe la infirmerie. Călătoarea clandestină dormea, cu perfuzii în mâini. Sub pleoape, pupilele i se învârteau în vise despre amintiri uitate. Oare de ce-mi închipuisem că necunoscutul acela se putuse preface într-o tânără atât de frumoasă? Doar pentru că era fardat?!

Şi bătrânul era la el în cameră, a ieşit să-mi arate o nouă hartă a cerurilor. A vrut să-mi spună ceva despre un nou semn al Zodiacului.

Dar eu am intrat posomorât în cabina mea. Nebunia spațiului încerca să-mi fure mințile.

☆ ☆ ☆

Dimineața, secretara, care-mi era şi amantă şi soție, mi-a făcut o criză de gelozie pentru incursiunea nocturnă, aşa că a trebuit s-o iau cu mine la infirmerie, să-i fac cunoştință cu Satana.

— Nu sunteți fericiți, ne-a zis aceasta de cum am intrat.

— Tu ai fi, în locul nostru? m-am răstit. Ne-am certat din cauza ta.

— Nu trebuia să vii noaptea aici, a zâmbit nenorocita.

Nevastă-mea m-a privit cu niște ochi mai aprinși decât Soarele.

— Ce-ai zis?! Bine, am fost! am recunoscut. Dar nu s-a întâmplat nimic!

— Ai zis că n-ai fost! a izbucnit amanta mea. Ticălosule! a zbierat secretara. Te-ai jurat pe amintirea mamei mele! s-a pus pe plâns nevasta.

Asta era una din probleme. Bărbații capricorni au o relație complicată cu femeile capricorn.

— Ascultă! m-am repezit eu la Satana. De unde ştii?

— Din mintea ta. Îmi pare rău. N-am amintiri, în schimb mi le amintesc perfect pe ale altora. Vrei să-ți spun ce făceai luna trecută în timp ce abordați Velierul Negru eşuat pe Vesta? În birou, sub hubloul oval.

— Nu... Nu! m-am înroşit eu.

— Domnişoara are puteri retro-telepatice, a intrat atunci bătrânul. Şi eu am.

Era calm, nu mai părea speriat.

— Da? a scrâşnit nevasta, amanta şi secretara mea. La ce mă gândesc acum?

— Un gând vechi... Căpitanul în camera de decompresie, în timp ce dumneata deschizi sasul.

Femeia s-a înroşit toată.

— Să terminăm circul ăsta! am tuşit eu, fiindcă n-aveam de gând să-mi citească şi mie gândurile.

Era un plan mai vechi de a trăi liniştit.

— Se pare că adevăratele lipitori sunteţi voi! am continuat privind spre bătrân şi tânăra cea frumoasă. Vă lipiţi de creierii oamenilor şi le sugeţi minţile.

Tânăra s-a schimbat la faţă:

— Eram în autovehiculul de protocol. Fugisem de acasă, din principatul lunar al tatălui meu. Apoi, explozia! Şi...

A sărit cu tălpile goale pe podea. De fapt, era goală toată, dar n-avusesem cum şti asta cât timp fusese sub cearceaf. Vocea i se schimbase şi avea ochii închişi:

— Comandante Charlie Dawn, văd că traversezi prin domeniile mele.

L-am prins pe bătrân de mână. Tremura.

— A intrat în ea! Ai avut dreptate, i-am şoptit. Încep să te cred.

Asta i-a dat puteri. Am văzut cum ochii i s-au luminat.

— Parcă spuneai că n-ai nevoie de intermediari, Sat An! am zis scoţând încet arma.

— Forma nu are nimic de-a face cu conţinutul. Nici ceea ce ai văzut prima oară nu arăta aşa cum arăt eu.

Între timp, în infirmerie apăruse garda: simpla scoatere din toc a armei mele activa alarma.

— Îl vreau pe bătrân, comandante! a continuat Sat An prin vocea Satanei.

— Ha! a pufnit nervos acesta. Cine vorbeşte... Parcă el e mai tânăr!

— Dă-mi-l şi-ți jur că nu te voi mai deranja!

M-am enervat:

— Şi cum să ți-l dau?! Să-i dau la cap?

— Nu-l mai susține. Părăseşte cu oamenii tăi această încăpere.

— Lăsați-ne, a încuviințat bătrânul.

— Nu te voi trăda, am zis încă ezitând.

— Sper, a zâmbit moşul. Nu uita de... *avans*.

Ultimele cuvinte le zisese într-un mod special. De fapt, era ca și cum nici nu le-ar fi zis, doar le șoptise direct în mintea mea. Oare ce voise să spună?

În clipa următoare m-am luminat. Crucea! Ea îl mai speriase o dată pe Sat An!

Compartimentul s-a închis ermetic în urma noastră, iar eu am plecat în fugă spre cabina mea, lăsându-i pe ceilalți să urmărească scena prin pereții de sticlă.

În vitrina din biroul meu mă aştepta însă o surpriză: crucea dispăruse. Cineva o furase.

☆ ☆ ☆

Cine furase crucea, pusese în locul ei, spre a nu porni alarma, un cub de aceeaşi greutate. L-am luat şi pe acesta şi m-am întors spre infirmerie. La jumătatea drumului, am avut întâlnirea vieții mele.

Față în față, drept în mijlocul coridorului, am dat peste mine însumi. Ca-ntr-o oglindă.

— He-ei! Cine eşti? m-am făcut eu de râs.

Dar, la urma urmei, îl făcusem de râs şi pe el.

— Sunt tu, mi-a răspuns individul.

— Eşti o clonă?!

Pentru o clipă am crezut că totul se petrecea doar în mintea mea, în care-şi băgase coada Sat An sau Satana. Dar, oricât de aiurea părea, discuţia avea logică.

— Nu vezi că-s mai bătrân?! a zis el. Ar însemna că te-au clonat înainte să fii conceput... ceea ce ar fi ilogic, nu?! Vin din viitor.

— Nu pari *prea* bătrân!

— Nici nu vin de prea departe. La câte greşeli faci, crezi că mai ai mult de trăit?!

— Cum de coexistăm? am zis, în continuare nelămurit. N-ar trebui să se întâmple... ceva?

— Ascultă-mă! Chiar dacă am învins timpul, n-am prea mult timp la dispoziţie!

— Atunci de ce nu te-ai întors mai devreme? am fost eu spiritual.

Zic „eu", dar care eu, naiba mai ştie. În fine...

— Ştii bine că eşti un tip răbdător, însă, până la urmă, o să-ţi pierzi răbdarea!

— Mâna ta dreaptă... Eşti neterminat! am descoperit atunci.

Nava a trepidat puternic şi din perete s-a desprins un panou care mi-a retezat braţul drept de la jumătate. Eul meu din viitor şi-a desfăcut repede propriul bandaj şi mi l-a pus mie. Lui i se cicatrizase *deja* braţul amputat.

— De unde ai pansamentul? am scrâşnit de durere.

Întotdeauna am fost atent să nu mă infectez cu ceva.

— E al tău!

Braţul îmi fusese retezat şi tatuajul meu de capricorn nu dispărea de pe el, fiindcă n-avea să-mi apară pe frunte şi nici pe piept. Eu mă născusem cu patru ani înainte de Războiul Zodiacului. Nu-l aveam în genetica mea.

— Totuși, m-aș putea infecta! am protestat slab.

Deși, la naiba, el avea pansamentul de la mine!

— Cel puțin, văzându-te, știu că mai am de trăit! am șoptit patetic.

— Nu mult, dacă nu faci ce trebuie!

Nava se zguduia din toate modulele. Probabil era doar o furtună solară, încă mai aveam până la bariera gravitațională. În orice caz, hublourile frigeau.

— În primul rând, coboară naibii panourile! s-a răstit eul meu din viitor și trebuie să recunosc că ***aveam*** dreptate.

Am comandat coborârea tuturor panourilor exterioare. *Prikus* se prefăcu într-un pește cu solzi lungi, verticali, înotând printre erupțiile solare ca printre niște gigantice sargase interplanetare...

Imediat s-a mai răcorit.

— Ce trebuie să fac?

— Să nu duci acest cub bătrânului! Ai înțeles?

Înțelesesem cuvintele, nu și motivul.

— De ce?

— Pentru că altminteri totul se duce de râpă! Bătrânul te-a trimis după o cruce sacră, nu după un amărât de cub!

— Așa e... dar de unde cruce?

Nava s-a zguduit din nou. Eul meu din viitor a început să devină nesigur. Vedeam prin el.

— În niciun caz, nu-i da cubul!

Și întâlnirea aia grozavă a luat sfârșit.

În fiecare zi luăm cel puțin o decizie. Dacă aceasta n-ar fi una, ci ar fi alta? Ce s-ar schimba?

Toată viața mea executasem misiuni și ordine, împlinisem dorințele altora. Niciodată nu crezusem în ceva, dincolo de realitatea concretă, într-un ideal, de pildă. În ceva personal.

Adevărul e că totdeauna m-am împăcat cel mai greu cu mine însumi. Nu mi-am anticipat niciodată mişcările şi nu m-am gândit niciodată de două ori, înainte sau după ce am făcut un lucru. Nici nu-mi venea să cred că m-aş fi întors vreodată să schimb ceva, să mă contrazic pe mine însumi. Nu-mi place să fiu contrazis.

În plus, mai era ceva. Când plecasem din biroul meu şi luasem cubul acela, nu mă gândisem să-l dau bătrânului. Îl luasem, pur şi simplu.

Timpul trecea, aşa că n-am mai stat, am luat de jos cubul şi am pornit spre infirmerie. Sângerarea se oprise. Umărul mă durea îngrozitor, dar nu simțeam lipsa brațului. Dimpotrivă, eram sătul de mine însumi până în gât.

☆ ☆ ☆

La infirmerie se adunase aproape tot echipajul. Cine nu putuse veni acolo, urmărea lupta prin sistemul intern. Mai târziu aveam să aflu că emisia noastră, împinsă înapoi de vântul solar, era interceptată pe Lună, pe Pământ şi pe toate stațiile Zodiacului din jurul acestuia.

Abia după ce am reuşit să ajung la peretele de sticlă, am înțeles de ce toți ceilalți încremeniseră: lupta dinăuntru depăşea orice imaginație. Şi asta pentru că era o luptă a imaginațiilor. Combatanții, bătrânul şi tânăra, nu se atingeau, în schimb creaturile închipuirii lor, da. O istorie veche de milenii defila înaintea ochilor noştri uimiți. Imperii se ridicau şi cădeau, cerşetori ajungeau regi şi împărați deveneau sclavi.

Am văzut oameni torturați şi murind de foame. Am înghețat când alții tremurau de frig. Am transpirat când i-am văzut arşi în cuptoare. Am amuțit când țipau şi am țipat când tăceau...

Era pentru prima oară când vedeam răul absolut şi binele pur. Le vedeam luptându-se.

Atunci am înțeles. De fapt, ce conta cine învingea, dacă n-am fi înțeles? Pentru noi era totul şi depindea de ceea ce credeam, pentru a aduce credința în noi.

Bătrânul tremura cu palmele întinse înainte.

Sat An rânjea cu degetele încovoiate ca nişte gheare.

Mântuirea şi ispita se jucau pe harta lumii.

Atunci mi-am amintit şi am scos încet cubul din buzunar. Acesta s-a lipit îndată de geam şi, spre surpriza mea, s-a desfăcut ca o floare, exact aşa cum se desfăşoară orice cub: într-o Cruce.

Întotdeauna am fost slab la geometrie. Dar în clipa aceea am plâns. Am plâns de fericire.

Fiindcă luasem hotărârea corectă.

Nava se zguduia mai departe în hăurile spațiului, iar noi priveam plângând cum binele învinge. Lumina crucii lăsase în infirmerie doar pe bătrân şi o fată care îşi revenea încet. Atât şi nimic și pe nimeni altcineva.

— Unde suntem? a ieşit bătrânul afară. Unde am ajuns?

— Ne apropiem de Mercur! am strigat, pe urmele lui.

Abia mă țineam de el, în drum spre puntea de comandă. Avea cămaşa murdară de sânge pe spate.

Pe punte era agitație.

— Mercur, domnule! m-a întâmpinat secundul. Tocmai voiam să raportez.

— Mercur! a repetat bătrânul în fața ecranului. Vechi zeu al afacerilor. Ți-am spus că o să faci o afacere bună, Charlie! Zodiacul îți va fi, în sfârșit, favorabil. Bine ai venit în casa lui Mercur!

L-am privit cum se agita și, dintr-odată, am simțit cum inima mi se strânge. Era pe moarte, fiecare clipă în care încă mai res-

pira îi consuma anii pe care i-ar mai fi avut de trăit. Îmi părea rău pentru el. Nu mai văzusem de mult un bătrân, nici nu mai credeam că există vreunul. Uneori mă gândeam la părinții mei, dar ei muriseră tineri, le depășisem vârsta demult. Singurul bătrân din viața mea rămăsesem eu.

— Casa aceasta zodiacală e prea aproape de Soare, am zis privind datele. Totuși...

Secundul se apropiase cu ultimele rezultate. Situația începea să devină interesantă.

— Domnule, a raportat ofițerul, mișcarea de rotație în jurul axei coincide perfect cu cea de revoluție în jurul Soarelui!

Planeta aceea amărâtă se hotărâse să arate Soarelui numai o singură parte!

— Nu a fost așa tot timpul, a zâmbit bătrânul. Până nu demult, rotațiile nu coincideau perfect. Exista o mișcare de librație care făcea să nu existe un gradient termic sigur.

— Gradient termic sigur? am zis.

— Șansa a apărut de curând, prin perturbarea provocată de o explozie solară...

— Șansa? m-am mirat eu. Jumătate din planetă zace înghețată la o temperatură de -170^0, cealaltă jumătate arde la $+400^0$. Ce șansă e aici?!

Sângele îi îmbibase cămașa. A făcut semn sanitarilor să nu se apropie.

— E prea târziu pentru mine, Charlie... Dar, pentru altceva încă nu e târziu. Vezi tu, dintotdeauna Mercur a avut un câmp magnetic foarte puternic, exact cum avea Pământul odinioară, unul care îl protejează de vântul solar și radiațiile cosmice. Pe Mercur *sunteți* protejați.

Mă strânsese atât de ușor de mâini încât abia după ce mi-a dat drumul am simțit. De mâini! Da, mâna dreaptă era din nou la locul ei, fără niciun tatuaj.

Eul meu din viitor nu fusesem eu. Poate că fusese Sat An. Sau chiar bătrânul, punându-mă la încercare. Important era că eu făcusem ceea ce trebuie.

☆ ☆ ☆

Meridianul vieții de pe Mercur avea un gradient termic de 200 km lățime, a cărui temperatură medie atingea în mod constant 23^0. Între noapte și zi, între ger și iadul de foc, meridianul înconjura planeta de la un pol la altul cu un inel atmosferic ceva mai subțire de un kilometru. În plus, gravitația de o treime față de cea terestră, era atât cât puteam suporta după o viață petrecută aproape numai în spațiu.

O planetă fără rotație – o lume fără zodii.

Prikus, frumosul nostru galion, se odihnea, după multă vreme, pe teren solid, sub cerul negru cu înfloriturii roșiatice.

Ne adunaserăm toți membrii echipajului lângă o movilă de pietre deasupra căreia înfipsesem crucea. Așa cum dorise, i-o înapoiasem.

Plecase să-l aducă înapoi pe Dumnezeu, însă nu în carne şi oase. Plecase să-l aducă înapoi în inimile oamenilor. De fapt, speranță și o nouă șansă era ceea ce căuta.

Acum, când murise, simțeam că ceva din el rămăsese cu noi.

Asta şi vrusese. Reuşise.

Ne dăruise o lume nouă. În plus, pentru prima oară în viață, credeam în ceva.

— Cine a fost omul după care plângi? s-a apropiat soția mea. Aş vrea să plâng şi eu, dar nu l-am cunoscut prea bine. Cum îl chema?

M-am întors spre cronicarul galionului, un tânăr pe care-l scosesem cu mâna mea dintr-o lipitoare micuță, pe când avea un an.

— Scrie, tinere. Scrie despre cel care ne-a dăruit această lume.

Am privit spre dreapta, la orizontul roşu-galben al eternului răsărit. Apoi spre stânga, la geana verde-albastră a veşniculuiasfinţit. De o parte focul, de cealaltă gheaţa. Şi, între ele două, un drum la mijlocul căruia ne aflam noi. Răsăritul şi asfinţitul se uneau înaintea şi înapoia noastră, ca marginile care nu se întâlnesc niciodată ale unui drum.

— La început a fost răsăritul şi asfinţitul. Aceea a fost prima zi.

Vom face multe drumuri cu *Prikus*. Trebuie să-i aducem şi pe ceilalţi. Sunt atâţia care merită o şansă.

Indiferent de zodia lor.

Străinii

de Laszlo Tarko

Sala era foarte largă şi ocupa aproape tot spaţiul clădirii. Pereţii de piatră, deliberat nefinisaţi, creau impresia unei grote, efect întărit de o mică fântână cu aspect de cascadă naturală, plasată în partea opusă mesei Marelui Consiliu. O peşteră luminoasă şi caldă, flancată de busturile metalice, nu prea multe, ale Marilor Conducători din istoria Oraşelor.

Nu era o anchetă sau vreun proces. Cu toate acestea, Marele Consiliu al Magistronilor includea Anchetatori şi Procurori. Pentru cineva care ar fi intrat chiar atunci, ar fi fost dificil să înţeleagă dacă dezbaterea era la început sau la sfârşit. Platinka şi Marinus stăteau în picioare, iar membrii Marelui Consiliu, pe scaune, care păreau incomode.

— Puterea de creaţie a Zeilor este infinită, nu cred că cineva contestă asta, spuse Marinus foarte hotărât.

— Concluzia naturală – continuă, la fel de decisă, Platinka – este că Lumea Noastră este infinită în spaţiu şi timp, infinită ca număr de obiecte, infinită ca diversitate a obiectelor şi...

— Ei bine, Marinus şi Platinka – interveni amabil unul dintre Magistroni – ştiţi foarte bine cum arată Lumea Noastră. Un grup de Oraşe înconjurat de un deşert de piatră. Desigur, pustiul stâncos ar putea fi foarte mare... Totuşi, Lumea nu pare deloc să fie infinită, din niciun punct de vedere.

Marinus primi un semn de încuviinţare de la Platinka şi spuse:

— Într-adevăr, *nu pare*, stimate Magistron, dar *trebuie* să fie aşa. Altfel, ar trebui să admitem că forţa de creaţie a Zeilor a fost, este şi va fi... limitată!

— Blasfemie! – strigă un alt Magistron, din grupul Anchetatorilor, ridicându-se de pe scaun.

— O clipă, o clipă, domnule Anchetator, vă rog fiţi calm şi aşezaţi-vă, interveni primul Magistron.

— Să nu ne grăbim cu acuzaţiile. Există o logică simplă în ce spun Marinus şi Platinka şi nici măcar Zeii nu pot fi ilogici!

Unii dintre membrii Consiliului încuviinţară aprobator, dar niciunul nu spuse nimic. După o clipă, Magistronul continuă:

— Marinus şi Platinka, reprezentaţi două Oraşe importante din Lumea Noastră. Marele Consiliu s-a întrunit la cererea voastră. Ce doriţi, de fapt?

Platinka era foarte calmă.

— Dorim să fim ascultaţi până la capăt şi, în final, să reflectaţi asupra propunerii noastre comune.

— Am discutat şi cu oameni din alte Oraşe. Nu reprezentăm, de fapt, Oraşele noastre, ci pe aceşti oameni.

— Devine tot mai interesant – interveni un Procuror – dar de ce nu aţi trimis textul vostru în scris, pe cale electronică? Bănuiesc că drumul până aici nu a fost foarte simplu.

Marinus părea să aibă răspunsul pregătit.

— Nu am dorit să creadă cineva că ideile sunt anonime şi că nimeni nu-şi asumă responsabilitatea lor. Am călătorit numai terestru, în şase zile, prin şapte Oraşe.

Membrii Consiliului se priviră destul de nedumeriţi, iar un Procuror mişcă mâna în semn de interes aprobator.

— Problema este – continuă Platinka – faptul că textul Primei Cărţi e finit. Are un număr limitat de pagini, paragrafe, fraze şi cuvinte.

— Este evident. Unde vrei să ajungi, Platinka, ce vrei să spui? – întrebă nesigură una dintre cele trei femei din Consiliu.

Platinka făcu o pauză de câteva secunde, apoi spuse:

— Singura concluzie logică este că textul *finit* al Primei Cărți *nu poate fi* o descriere *completă* a Lumii Noastre *infinite*.

Marinus şi Platinka erau surprinşi de tăcerea înghețată a membrilor Consiliului. Privirea lor era dură, calmă, disprețuitoare, exprimând curiozitatea sau indiferența, dar nimeni nu părea furios. O altă femeie din Consiliu întrebă:

— Platinka şi Marinus, susțineți că Prima Carte este falsă?! Nu ați fi singurii care au făcut acest lucru în ultimele secole, dar... Sunteți conştienți că riscați Exilul?

— Nu am terminat argumentația, stimată membră a Consiliului, şi vă mulțumim că ne ascultați. Prima Carte nu e falsă, pentru că tot ce scrie acolo a fost confirmat, secol după secol. Susținem însă că textul Primei Cărți este incomplet, ceea ce este cu totul altceva.

— Mai mult – interveni Marinus – suntem convinşi că Zeii ne-au înzestrat cu imaginație şi inteligență, pentru ca noi, oamenii, să aflăm şi să înțelegem treptat tot mai multe lucruri şi mai multe despre Lumea Noastră infinită, despre care Cartea nu spune aproape nimic.

— Sugerăm ca Oraşele să acționeze împreună, în acțiuni de durată şi de mare amploare, pentru a cunoaşte în mult mai mare măsură Lumea Noastră, cât mai departe de zona rocilor de *totalit*.

— A doua şi ultima propunere este ca, la mari intervale, poate o generație sau două, Marele Consiliu să se întrunească pentru a completa textul Primei Cărți!

— Dar nimeni nu a făcut asta, niciodată! – aproape țipă unul dintre Procurori.

— Vechimea Cărții este, știe toată lumea, destul de mică, de vreo mie șase sute de ani, mult mai redusă decât vechimea primului Oraș. Unii afirmă că, de fapt, este Cartea a Treia sau chiar a Patra. În Carte nu se spune nimic despre asta! De ce să nu scriem o Carte după alta?

— Ar fi trebuit să știți că „Prima Carte" – spuse mirat, fără urmă de ironie, un Magistron foarte tânăr – înseamnă „cea mai importantă carte", nu „prima carte în sens cronologic"! Este adevărat, nu s-a păstrat niciun exemplar original mai vechi de o mie șase sute de ani... numai cópii... pe care le considerăm, prin definiție, fidele.

— Într-adevăr – reluă cursul ideilor Platinka – este cea mai importantă. Scrie acolo cum se produce energia prin... prin...

— ...unirea atomilor de hidrogen hiperfierbinți...

— ...prin unirea hidrogenului și în ce tip de instalații? Scrie! Scrie acolo cum se produce orice hrană – și nu numai hrană – prin înmulțirea a tot felul de celule? Scrie! Scrie cum se produc zidurile și cupolele de *totalit*? Scrie! Scrie cum se aplică tratamente genetice? Scrie!

— Platinka, știm, ca toată lumea, aceste lucruri, dar...

Marinus preluă firul logic al Platinkăi.

— Suntem convinși că Prima Carte este cea mai nouă versiune a unei veritabile Prime Cărți, în sens cronologic, Carte scrisă de Zei în Orașul #1, Eriduk!

Trei membri ai Consiliului spuseră aproape în același timp:

— E foarte probabil.

Iar unul continuă:

— Dar ce legătură are asta cu completarea Cărții?

Cei doi vorbeau acum grăbit, de teamă să nu fie întrerupți. Vorbeau când unul, când celălalt și Consiliul nu înțelegea cum se coordonează atât de bine.

— Cartea nu ne învață cum să construim mașini de tuns iarba, biciclete, jucării pentru copii sau instalații sportive. Zeii, în înțelepciunea lor nemărginită, au inclus acolo un cod moral, date tehnice și tehnologice esențiale și un sistem de scriere foarte practic, dar nimic semnificativ științific despre Lumea Noastră.

— Cei care susțin că textul nu trebuie completat au, în mare măsură dreptate! De mii de ani constatăm că este necesar doar un progres tehnic lent și limitat, pentru că aproape totul este scris în Carte! Când, după Eriduk, am construit alte cincizeci și două de Orașe, am micșorat puțin motoarele atomice, pentru a mișca trenuri și câteva aeronave cu ele.

— Am construit mașini cu hidrogen pentru a săpa tunele. Am mărit puțin puterea emițătoarelor pentru a comunica la distanțe mai mari. Am adaptat întrucâtva mașinile de produs frig pentru a răci mai mult spații mai mari.

— Am construit roboți mai puternici și mai inteligenți? Nu, pentru că nu a fost nevoie!

— Iar scrierea dată de Zei este simplă și frumoasă! Ce sens ar fi avut să o modificăm?

— Relațiile dintre oameni, dintre oameni și Orașe și dintre Orașe au rămas aceleași. Am modificat principiile noastre etice și regulile, din ultimul capitol al Cărții? Nu, pentru că nu a fost nevoie!

— Am înlocuit *totalitul* cu altceva? Nu, pentru că nu a fost nevoie! Am inventat alt mod de a obține apa, hrana și energia? Nu, pentru că nu a fost nevoie!

— Am înlocuit terapia genetică de la Eriduk? Nu, pentru că nu am dorit să modificăm cromozomii ființelor din Orașe, oameni sau altceva. Izolarea genetică a Orașelor, suspendată pentru o săptămână în fiecare generație, este una dintre puținele

schimbări majore, nedescrise în Carte. În rest, nimic nou! Tocmai aici este pericolul!

— Noi am constatat...

— Cine „noi"?

Marinus şi Platinka se priviră o clipă, iar Marinus continuă:

— Fără să fi bănuit, facem parte dintr-un grup de oameni care au constatat...

— ...ce anume...?

— Că „nu este nevoie să inventăm" s-a transformat, treptat, în destul de multe Oraşe, în „este interzis să inventăm". Aşa cum „nu trebuie să completăm Cartea" s-a transformat, în mii de ani, în „este interzis să completăm Cartea". Ăsta e adevărul!

Marinus avea senzaţia că, pentru Consilieri, nici chiar această constatare nu reprezenta ceva nou.

— Platinka şi Marinus – spuse unul dintre Consilieri, poate singurul care îi privea cu simpatie – înţeleg că susţineţi completarea Cărţii cu date ştiinţifice, nu tehnice. Textul ei are deja un conţinut considerabil. Presupunând că volumul datelor ştiinţifice noi şi considerate esenţiale se va dovedi rezonabil, vă rog să răspundeţi la o întrebare simplă: dacă nu a fost nevoie să dezvoltăm, în Lumea Noastră, timp de mii de ani, Tehnica şi Tehnologia oferite de Zei, de ce ar fi util să dezvoltăm Ştiinţa şi să completăm Cartea?

Marinus se gândi puţin şi spuse:

— În Oraşele prin care am trecut, oamenii au răspuns în multe feluri la această întrebare. Au fost de acord că unele răspunsuri trebuie să ajungă aici. În primul rând trebuie să ne pregătim pentru epuizarea resurselor de *totalit*, chiar dacă asta se va întâmpla peste secole. Acesta este un motiv foarte practic. Cu tot respectul, se pare că nimeni nu ştie ce va trebui să facem atunci.

— În al doilea rând, încercarea de a atinge obiective ştiinţifice foarte dificile pare a fi o strategie bună, pentru că va stimula dezvoltarea Tehnicii şi Tehnologiei, într-un mod nebănuit.

— În sfârşit, nimeni nu poate prevedea foarte exact efectele dezvoltării Ştiinţei. Să nu încercăm să descoperim ceva minunat, pentru că riscăm să descoperim ceva îngrozitor?!

Unul dintre Procurori, care până atunci nu spusese nimic, ridică mâna cu un deget îndreptat spre tavanul cenuşiu.

— Exact acesta e pericolul! Totul a fost hotărât de Zei, în urmă cu peste patru mii trei sute de ani. Prima Carte este incompletă, eu sunt de acord, dar nu putem completa Cartea decât dacă facem ceva pe care Ei l-au considerat periculos pentru oameni. Dacă nu era periculos, ar fi fost scris în Carte. Aşa cred eu!

— Onorabile Procuror – interveni un Anchetator – există un domeniu în care oamenii, totuşi, au schimbat considerabil şi permanent ceva: arta! Iar Cartea nu spune nimic despre artă! Chiar nimic! Arta este o invenţie a oamenilor, nu a Zeilor! Sunteţi convins că arta este un pericol pentru oameni?!

— Arta nu are legătură cu tehnica sau tehnologia... sau cel puţin nu o legătură directă...

Consilierii începură să discute între ei pe un ton scăzut, iar sala amplifica ansamblul nedesluşit de cuvinte. Marinus nu a înţeles cine a rostit:

— Ei bine, atunci, în numele Zeilor, să aflăm cât mai multe şi să introducem în Carte cât mai puţine!

Platinka şi Marinus aşteptară până ce atenţia tuturor se îndreptă din nou asupra lor.

— Mărturisim că nici noi, nici cei cu care am discutat în Oraşe nu am vorbit despre Artă. Am observat însă că Prima Carte nu răspunde la întrebări simple, cu răspuns, poate, foarte compli-

cat. Ar trebui să ştim cine au fost Zeii, unde au plecat şi de ce ne-au creat! De ce nu s-au limitat la bacterii, plante, animale sau ciuperci?

— Dacă Lumea Noastră este infinită, de ce nu este plată, fără un orizont atât de apropiat? Este oare o sferă cu dimensiune destul de mică?!

— Ploile torenţiale ale iernii arată că există o sursă uriaşă de apă în Lumea Noastră, dar unde?

— Nimeni nu ştie! Nu ştim nici care este sursa oxigenului de dincolo de ziduri, chiar dacă de zeci de ori mai puţin decât în Oraşe.

— Ar trebui să aflăm şi ce sunt Stelele şi ce este discul acela uriaş, verde-portocaliu, de pe cer, pe care îl numim Soare, care ne dă căldură şi lumină, dar care ne omoară cu razele sale dacă ieşim din Oraşe, neapăraţi de zidurile şi cupolele transparente de *totalit*. În timpul zilei nu poate supravieţui nimic afară mai mult de câteva ore, nici măcar un microb.

— Exilaţi din Oraşe, ar trebui ca prietenii să ne trimită hrană toată viaţa, în gaura în care ne vom ascunde! Iar dacă vor fi împiedicaţi să o facă...

— ...va rămâne înregistrarea dezbaterii noastre, pe care nu o puteţi modifica şi nici şterge!

Unul dintre Anchetatori afirmă mohorât:

— Platinka şi Marinus, nu veţi deveni martiri ai dorinţei de cunoaştere. Sunt convins că nu veţi fi exilaţi. Nu sunteţi singurii care şi-au pus întrebări şi care au avut idei asemănătoare. Iar oamenii pot cerceta Lumea, aşa cum propuneţi voi, nu de ieri, de alaltăieri, ci, tehnic vorbind, cam de un secol.

— Atunci? Veţi aproba propunerile noastre? Oraşele aşteaptă un răspuns!

— Vor aştepta atâta timp cât va fi nevoie! Marele Consiliu va discuta problema, aşa cum a discutat şi în urmă cu patru-

zeci de ani, şi în urmă cu şaptezeci de ani, şi în urmă cu o sută treizeci de ani! Sunt multe şi dificile decizii de discutat şi de luat...

☆ ☆ ☆

Raport #1
Moment: 07.31 / 10.09.4326
Expeditor: Eriduk / Consiliul Oraşului
Destinatar: Marele Consiliu al Magistronilor
Status: Nepublicabil
Text: O echipă angajată de Consiliu a făcut geoscanări, pe teritoriul Oraşului, pentru a identifica noi surse de apă subterane. Geoscanările verticale au identificat trei noi bule cu forme neregulate, apărute, foarte probabil, în iarna precedentă.

Una dintre geoscanările oblice a identificat un obiect metalic de dimensiuni mari (urmează dimensiunile), îngropat la (urmează coordonatele). Obiectul are forma unui cilindru cu capete bombate şi va fi numit, în continuare, Cilindrul Subteran. Cilindrul Subteran este poziționat vertical şi plasat sub Monumentul Central din Eriduk.

Propunere: Niciuna
Solicitare: Comunicați decizia ConsMag privind sistarea sau continuarea cercetărilor privitoare la Cilindrul Subteran. În al doilea caz, comunicați metoda şi scopul cercetărilor.

Raport #2
Moment: 01.74 / 11.09.4326
Expeditor: Eriduk / Consiliul Oraşului
Destinatar: Marele Consiliu al Magistronilor
Status: Secret

Text: Urmare a deciziei ConsMag primită în momentul (urmează momentul), s-au forat zece puțuri verticale, în imediata apropiere a pereților Cilindrului Subteran. S-a instalat în fiecare puț un geoscaner de mare rezoluție. Nu s-au identificat pe pereții Cilindrului Subteran protuberanțe sau concavități. S-au prelevat, în vederea analizei, probe microscopice din materialul cu aspect metalic al Cilindrului Subteran. Interiorul Cilindrului Subteran este împărțit, printr-o placă / tavan / podea cu grosime (urmează grosimea) în două zone inegale – superioară, cu volum mai mic, numită aici zona A şi inferioară, numită aici zona B.

Imaginile, foarte difuze, ale interiorului zonei A indică prezența unui număr de obiecte cu structură compozită metalică / nemetalică – cu formă vag umanoidă. Deasupra podelei a fost detectată o sferă metalică de mici dimensiuni, în aparență suspendată.

Imaginile, la fel de difuze, ale interiorului zonei B, indică prezența unei structuri unice, de mare complexitate, cu structură compozită, numită în continuare Structura X.

Propunere: forarea, prin peretele Cilindrul Subteran, a unui număr de tunele / găuri, cu diametru mic. Prin aceste orificii se vor introduce surse de lumină şi diverse instrumente tubulare. Se va încerca obținerea de imagini şi probe din materialul obiectelor din zonele A şi B.

Solicitare: Comunicați decizia ConsMag privind sistarea sau continuarea cercetărilor zonelor A şi B ale Cilindrului Subteran.

Raport #3
Moment: 03.33 / 02.10.4326
Expeditor: Eriduk / Consiliul Oraşului

Destinatar: Marele Consiliu al Magistronilor
Status: Strict Secret
Text: S-a forat un singur orificiu în zona A (urmează coordonatele orificiului). Ipoteza ConsMag s-a dovedit corectă. Zona A este plină cu gaz inert (argon) la presiune normală. S-a reuşit păstrarea caracterului etanş al zonei şi s-a introdus o sursă de lumină cu rază orientată.

Primul obiect vizibil a fost sfera metalică (urmează diametrul). Sfera este susținută de o mână cu aspect uman. Imaginea a provocat operatorului de la suprafață un şoc nervos. Tânărul a fost stabilizat şi este în afara oricărui pericol. S-a prelevat o probă pentru analiză din materialul sferei.

Raza luminoasă a relevat prezența unui mare număr de oameni (femei, bărbați şi copii), în poziție verticală, îmbrăcați şi încălțați, foarte apropiați unul de celălalt, aşezați în cercuri concentrice şi orientați cu fața spre centrul zonei. În centru se află un copil care ține în mâna stângă sfera metalică.

Cercetarea a fost întreruptă. Nu s-au prelevat probe din corpul oamenilor. Nu s-a intrat în zona B.

Propunere: Introducerea în zona A a unui număr mare de surse luminoase globulare. Amânarea cercetărilor în zona B până la încheierea cercetărilor în zona A.

Solicitare: Comunicați decizia ConsMag privind continuarea cercetărilor, metodele de utilizat şi scopul acestora.

Raport #4
Moment: 01.63 / 11.01.4327
Expeditor: Eriduk / Consiliul Oraşului
Destinatar: Primul Magistron
Status: Strict Secret

Text: Analiza fizică şi chimică a materialului sferei din Cilindrul Subteran, zona A, a indicat un aliaj neuzual, uşor radioactiv.

S-au prelevat probe din pielea, părul, hainele şi încălțămintea oamenilor (de la un bărbat, o femeie şi opt copii). Analiza a indicat un amestec complex de polimeri, necaracteristic vreunei ființe vii sau moarte. Scanarea ultrasonoră a corpurilor arată că scheletul şi conținutul craniilor sunt un fel de burete metalic. Corpurile, numite în continuare Corpurile Subterane, nu au fost şi nu sunt oameni, ci un fel de păpuşi cu aspect exterior perfect uman.

Pereții, tavanul şi, se pare, podeaua, sunt acoperite cu cuvinte sculptate (nu imprimate) care compun două afirmații. Literele şi cuvintele sunt universale, inteligibile în orice Oraş. Propozițiile sunt „Aici sunt Zeii" şi „Noi suntem Zeii".

Radiometria sferei metalice şi a Corpurilor Subterane, repetată de trei ori, a condus la un rezultat de neînțeles: toate corpurile din zona A sunt cam de cincizeci de ori mai vechi (urmează datarea exactă) decât Eriduk.

Nu au fost prelevate probe din interiorul Corpurilor Subterane. Nu s-a intrat în zona B.

Propunere: Cercetarea interiorului Corpurilor Subterane şi a Structurii X.

Solicitare: Comunicați decizia ConsMag privind continuarea cercetărilor, metodele de utilizat şi scopul acestora.

Raport #5
Moment: 05.44 / 23.03.4327
Expeditor: Eriduk / Consiliul Oraşului
Destinatar: Primul Magistron
Status: Strict Secret

Text: Nu s-a reuşit prelevarea de probe din interiorul Corpurilor Subterane. Structura acestora este foarte compactă. Totuşi, densitatea lor sugerează că în interiorul Corpurilor Subterane există numeroase spații libere de mici dimensiuni, distribuite neuniform. S-a realizat o scanare submilimetrică şi s-a trimis structura tridimensională obținută în baza de date a Oraşului.

La fel s-a procedat cu structura tridimensională detectată în zona B. Se speră că, în arhiva electronică din Eriduk, există ceva cu un oarecare grad de asemănare.

Propunere: Sistarea cercetărilor până la primirea rezultatului analizei digitale a similarității.

Solicitare: Niciuna

Raport #6
Moment: 17.04 / 17.05.4327
Expeditor: Eriduk / Consiliul Oraşului
Destinatar: Primul Magistron
Status: Strict Secret

Text: Rezultatul analizei de similaritate arată că: 1) aliajul inoxidabil al peretelui Cilindrului Subteran este demult cunoscut (urmează compoziția); 2) aliajul uşor radioactiv al sferei este necunoscut şi nu a fost fabricat vreodată în istoria Oraşelor; 3) interiorul Corpurilor Subterane este foarte diferit (cu o excepție notabilă) de orice structură fabricată în trecut sau prezent în Oraşe; excepția este un elipsoid plasat în centrul de greutate al tuturor Corpurilor Subterane, identic cu sursa de energie a roboților utilizați în Lumea Noastră; 4) Structura X este o maşină de producere a hranei prin înmulțirea celulelor, prin nimic diferită de instalațiile folosite în acest scop în Lumea Noastră.

Propunere: Eforturile făcute de Consiliul Eriduk pentru interpretarea rezultatelor cercetărilor, prezentate în Rapoartele #1 – #6, au eşuat. Propunem modificarea de Status al tuturor informațiilor obținute, inclusiv imagini. Poate cineva din Lumea Noastră va înțelege semnificația entităților analizate (sferă, texte, Corpuri Subterane şi Structura X) şi motivul grupării lor în Cilindrul Subteran.

Solicitare: Niciuna

Raport #7
Moment: 00.87 / 18.11.4327
Expeditor: Eriduk / Consiliul Oraşului
Destinatar: Primul Magistron
Status: Strict Secret

Text: La cererea ConsMag s-a folosit aceeaşi metodă pentru a obține accesul la rezervorul de intrare al Structurii X, din care s-au prelevat probe. Recipientul nu conține celule vii sau moarte, ci un amestec deshidratat, foarte complex, de biomolecule, perfect conservate în argon. Au fost identificate molecule caracteristice tuturor tipurilor de celule utilizate în Oraşe pentru a produce hrană sau ființe vii – biofurnizori (de oxigen, medicamente şi coloranți), bioconsumatori (de deşeuri şi poluanți), animale de casă, plante decorative, animale sportive şi multe altele.

Nu înțelegem semnificația prezenței în recipient a biomoleculelor specific umane. Maşinile folosite în Oraşe nu creează ființe umane, deşi ar fi posibil din punct de vedere tehnic.

Propunere: Eforturile făcute de Consiliul Eriduk pentru interpretarea rezultatelor cercetărilor, prezentate în Rapoartele #1 – #7, au eşuat. Propunem modificarea de Status a tuturor informațiilor obținute, inclusiv imagini. Poate cineva din Lu-

mea Noastră va înțelege semnificația entităților analizate (sferă, texte, Corpuri Structura X, biomolecule umane) şi motivul prezenței lor în Cilindrul Subteran.

Solicitare: Niciuna

☆ ☆ ☆

Magistronii stăteau în Sala Marelui Consiliu, în jurul unei mese foarte mari, aşezată în centru. Magistronii Oraşelor erau prezenți în jurul mesei sub forma unor hologame realiste şi perfect conectate.

— Avem toate datele, dar se pare că nu e suficient. Logică, numai logică – spuse Primul Magistron – altfel nu vom înțelege nimic.

Vorbele sale au fost urmate de tumultul aprobator al tuturor.

— Prima concluzie, probabil cea mai simplă, este că mica sferă metalică din Cilindrul Subteran are rolul, pur şi simplu, de ceas atomic! Propun să consemnăm această afirmație ca primă concluzie oficială a Congresului Lumii Noastre, pentru că toată lumea a fost de acord cu ea.

În lipsa vreunei obiecții, Primul Magistron consemnă concluzia în Arhivă şi continuă.

— Este o enigmă diferența enormă între vârsta Cilindrului Subteran şi a obiectelor de acolo – peste două sute de mii de ani – şi vechimea certă a Eriduk, de numai patru mii trei sute de ani... şi ceva. Are cineva vreo idee de rezolvare a acestui mister?

— Este evident – afirmă cineva din Oraşul #17 – că Cilindrul Subteran şi obiectele din el sunt artificiale. Concluzia logică ar fi că fabricarea lor a precedat cu mult construcția lui Eriduk. Aceasta ar trebui să fie a doua concluzie oficială. Nu vom afla niciodată, probabil, ce s-a întâmplat între cele două eveni-

mente. De fapt, istoria Lumii Noastre începe cu Eriduk şi abia acum descoperim că înainte de Oraşul #1, a existat şi s-a întâmplat ceva!

— Am aprobat arhivarea concluziei!

— Să trecem acum la problema, nu am nicio îndoială, cea mai dificilă – spuse un Magistron aflat în sală în carne şi oase. Cine a fabricat Cilindrul Subteran şi obiectele din el?

După multe minute, pe fondul discuțiilor îndepărtate, o tânără din Oraşul #28 reînnodă conversația.

— Roboții umanoizi din Cilindru sunt artificiali. Dacă afirmațiile săpate în metal „Aici sunt Zeii" şi „Noi suntem Zeii" sunt adevărate, atunci apare un cerc logic: oamenii au creat Zeii, iar Zeii au creat oamenii, aşa cum spune Prima Carte. Nu ştim cum se poate ieşi din acest cerc vicios.

— Noi ştim! E foarte simplu!

Toate privirile se îndreptară spre reprezentantul Oraşului #9.

— Orice cerc vicios e efectul unei erori de logică. Aici eroarea este, aşa credem noi, premisa că oamenii care au creat Zeii sunt aceiaşi cu noi, oamenii din Lumea Noastră. În realitate, Zeii au fost fabricați de nişte oameni, cu două sute de mii de ani în urmă, iar apoi Zeii ne-au creat pe noi, mult mai târziu! Totul se leagă, totul e logic. Propunem ca aceste afirmații să fie consemnate drept concluzii oficiale.

— Am fost... produşi... obținuți... ca nişte pisici, corbi de casă sau peşti în acvariu?!?

— De neînțeles, poate oribil şi îngrozitor, dar adevărat! – continuă cineva din acelaşi Oraş. A admite că am fost creați de nişte roboți fabricați cu sute de milenii în urmă, pare să fie singurul mod de a ieşi din cercul logic vicios. Dar astfel întrebările se înmulțesc şi se complică imens...

Vuietul era uriaş şi nimeni nu putea spune care grup de oameni era sursa vacarmului.

— Întrerupem dezbaterea o zi! Ne întâlnim mâine, la aceeaşi oră!

Primul Magistron întrerupse contactul cu hologramele. Toţi cei aflaţi în sală se priveau în tăcere, aproape nemişcaţi.

Noaptea nu s-a dovedit un sfătuitor prea bun. Sarea răspunsurilor era diluată într-un ocean de întrebări.

— Cine a creat Lumea Noastră?

— Prima Carte spune că Zeii au venit din cer. Cerul e plin de oameni care fabrică roboţi?! Absurd.

— Acolo sunt numai nestatornicul Soare şi Stelele de-a pururi nemişcate.

— Unde a fost produsă sfera din Cilindru? Este un orologiu celest miniaturizat?

— Cine şi de ce a îngropat Cilindrul? Ar fi trebuit să fie Monumentul Central din Eriduk!

— Când au încetat Zeii să creeze oameni?

— De ce a fost nevoie de Zei? Maşina din Cilindru putea fi programată să producă automat oameni, sute de oameni, mii de oameni...

— Cum...

Se auzi un sunet puternic şi grav de gong, care se atenuă treptat.

— Asta e! Asta e! Asta e! Asta e! Asta e! Asta e!

Nimeni nu înţelegea cine şi cum a obţinut, poate de la mare distanţă, un astfel de efect de reverberaţie.

— Sunt Tiberia, sociolog, educator, mentor şi psiholog în Oraşul #33. Asta e! Ascultaţi-mă, oameni! Corpul meu s-a cutremurat, ochii mi s-au închis, urechile mele au devenit surde, mintea mi s-a luminat şi am înţeles adevărul...

O clipă, surprinse, zeci de holograme, din toate Oraşele, au început să râdă şi una dintre ele a reuşit să spună:

— Tiberia... hi, hi... te implor, luminează mintea mea... ha, ha... întunecată...

Nimeni nu o vedea pe Tiberia, iar ea aşteptă, aparent netulburată, poate cu ochii închişi şi mâinile ridicate, înainte de a continua la fel de solemn.

— Maşina din Cilindru nu poate produce oameni. Maşina poate produce numai nou-născuți, numai bebeluşi. Iar noii veniți vor deveni oameni numai dacă vor trăi printre oameni – Tiberia se opri o clipă – sau printre Zei! Asta e!

Se auzi din nou sunetul gongului, la fel de puternic şi grav ca înainte. Iar liniştea deveni, treptat, asurzitoare.

Primul Magistron simți nevoia să se ridice. Cu privirea spre cerul din care veniseră Zeii, rosti:

— Totul se leagă, totul e logic. Zeii au venit şi apoi au creat primii oameni, într-un mod mult mai direct şi mult mai puțin metaforic decât bănuiam. Prima Carte spune adevărul!

☆ ☆ ☆

— Explicați-mi – ceru Primul Magistron grupului de Analişti – ce este acest covor violet-albastru care vine spre noi?

— Nu ştim exact. E un fel de plantă care, lipită de sol, se dezvoltă încet-încet şi dă impresia deplasării. Nu e clar de unde vine. Aproape sigur creşte de mii de ani, dar abia acum a apărut, mult dincolo de orizont, peste tot în jurul nostru.

— Partea interesantă este că creşte numai ziua.

— Am trimis drone de cercetare la mare distanță, în toate direcțiile.

— Trebuia să facem asta în urmă cu decenii...

— De la mică înălțime se disting clar miriade de mici ființe care mișună pe covor. Un veritabil sistem ecologic, Prim-Magistron, cu prădători și victime, cu paraziți și simbioți, cu strategii de apărare, atac, camuflaj sau avertizare. Unele drone au coborât foarte jos și au capturat câteva vietăți.

— Dar Soarele mortal?

— Această... această... floră și faună se simt foarte bine, cel puțin o parte a zilei. Sunt adaptate să trăiască în afara Orașelor. Noi nu.

— Vor invada Lumea Noastră?

— Nu, nu le place deloc *totalitul*. Se vor opri la graniță. În plus, viețuitoarele albastre și ființele din Lumea Noastră sunt complet incompatibile biologic. Uimitor și greu de crezut, dar violet-albaștrii au alt cod genetic!

— Fantastic! E voia Zeilor.

— Posibil. Oricum, este evident, Prim-Magistron, că Lumea Noastră, înțelegeți, a fost plasată de Zei pe teritoriul Lumii Lor. Aici suntem străini, complet străini. Noi suntem străinii.

Victime colaterale

de Daniel Timariu

A doua zi, a tras coșciugul în lumina soarelui și a început să bată cuie. Metodic, cui lângă cui, de parcă urma un model complicat sau un plan ascuns. Le înfigea din două sau trei lovituri. La unele se opintea mai tare. Un nod în lemn, se gândea, și își apleca capul pentru a vedea dacă se strâmbase sau nu. Cui după cui, capacul devenea una cu restul scândurilor, căpătând greutate și siguranță.

Se opri după câteva ore, încercând să admire coșciugele frumos aliniate. Simțea că, pe undeva, tot efortul era în zadar, nu cuiele vor ține în loc ființa aceea să iasă. Dacă e să o zicem pe nume, doar moartea ar putea-o face. Doar moartea și pământul.

Aruncă ciocanul și cuiele, ridicând mâinile spre soare. Slăbise mult de ieri până azi, deși părea absurd să creadă că cineva ar fi observat vreo diferență. Poate câteva kilograme, poate nici atât. Însă mai mult conta ce simțea el în acele momente. Și adevărul e că se simțea extrem de slăbit. Nicicând nu fusese mai slăbit și mai obosit ca acum.

Scuipă în țărâna din spatele casei și își linse buzele însetate. Sprijinită de unul din stâlpii terasei, Corina stătea nemișcată, privind cumva dincolo de el, spre Timișoara care nu mai era, spre Moșnița, din care se ridicau stâlpi de fum oriunde, dar nu spre coșciugul proaspăt sigilat și nici spre rămășițele vecinilor ce atârnau suprarealist pe gardul din lemn. Privea undeva în trecut, spre alte clipe, mai bune sau mai rele, dar măcar nor-

male și de înțeles. Oftă și își târâi picioarele prin praf, spre umbra terasei, căutând cu ochii lopata sau sapa.

Va fi greu. Pământul uscat nu se va lăsa pângărit de uneltele omului. Va trebui să sape mulți metri și multe ore. Trase șapca spre ceafă și privi la cerul fără nicio pată de nor. Insectele cântau nepăsătoare în iarba uscată și nemișcată. Nicio pasăre, niciun lătrat, niciun motor nu se mai auzeau.

Se apropie de Corina și încercă să-i prindă privirea ascunsă de genele lungi. Pupilele i se mișcau ca în somn. Apoi îl fixară curioase.

— Ți-e foame?

Ar fi vrut să-i mângâie o clipă obrazul brăzdat de lacrimi uscate, dar se abținu. Simțea că în aceste momente afecțiunea putea fi ceva periculos. Ca atunci când vrei să fii prea prietenos cu un câine flămând și el, din prea mult entuziasm, te mușcă de degete. Și oricum, chiar și în condiții normale, era prea stângaci pentru astfel de gesturi. Așa că preferă să-i răspundă simplu:

— Și sete. Un pahar cu apă sau chiar un ceai, dacă nu te deranjează, ar pica numai bine.

— Desigur.

Se desprinse de stâlp și înaintă, clătinându-se ușor, spre ușa cu geamuri sparte. Oare câte ore să fi stat nemișcată, îmbrățișând inutil stâlpul de lemn?

— Voi pune de un ceai.

Avea mult de lucru, dar prima dată trebuia să îngroape sicriul. Cât mai adânc, mulți metri sub verdele uscat al gazonului. Apoi se va putea ocupa de restul. De vecini. De cioburile de pe terasă. Poate va stinge și incendiile din jur. Privi la soarele care ardea nemilos și porni în căutarea unei lopeți mai zdravene.

☆ ☆ ☆

George era un bărbat trecut de 50 de ani, încă solid, cu o burtică bine ascunsă de sacourile pe care le schimba de câteva ori pe zi. Vindea îngrășământ biologic din muguri de alge pentru grădini și culturi de mică întindere, ceea ce-i adusese o mică avere fără prea mare bătaie de cap. În acea zi, vorbea degajat cu un posibil client, pe o terasă, la o cafea în Piața Unirii, chiar în dreapta Domului. Soarele ardea mai tare ca de obicei, făcând aerul să tremure incandescent. Ceva pe cer îi atrase atenția și, involuntar, puse mâna streașină la ochi, încercând să înțeleagă ce zărise cu coada ochiului.

Mici nori argintii străbăteau cerul cu o viteză neobișnuit de mare. Clientul îi urmări privirea și spuse liniștit:

— De câteva zile... vânturi de mare altitudine, suflă și nu lasă nimic. Arătă cu mâna imensitatea de cer gol. Parcă cineva ar strânge norii, undeva, în altă parte.

Norii se opriseră spre est și păreau a se înmulți. Soarele strălucea prea intens pentru a putea urmări unde dispar, iar când clientul își drese glasul pentru a-i atrage atenția, fu nevoit să renunțe. Când prinse o nouă pauză, îi ridică din nou. Însă cerul era pustiu.

Îi povesti soției, insistând pe ciudata senzație de déjà vu. Sau nu, de ceva ireal, ca un vis. Da, da, insistă el, a fost ca un vis, parcă se întâmpla și parcă nu se întâmpla. Totul părea cunoscut și repetitiv, de la gustul cafelei, la vocea clientului, de la arșița amplificată de betoane, la norii mici și cenușii.

— Mă uitam și îi vedeam, dar mintea mea refuza să-i numească nori.

Stăteau la masa de pe terasă, seara, când dinspre Pădurea Bistra venea un pic de răcoare.

— Și cum i-ai numi, dacă nu nori?

— Păreau a fi... păsări. Păsări mari și albe, uriașe berze fără aripi.

Corina îi întinse paharul de limonadă cu gheață. Seara se întinsese mai mult decât de obicei. Nu-i venea să intre în casă. Urmărea pe cer stelele, încercând să zărească ceva, nici el nu știa ce căuta. Adormi cu greu și în somn visă milioane de mici nori care întunecau cerul, făcând zgomote ca de tancuri sau ca de clopote sau ceva asemănător. Se trezi zgâlțâit.

— Afară plouă cu găleata. Fugi și verifică pivnița.

Își trase cizmele și o pelerină de ploaie, uimit de violența furtunii. Dar ploaia încetă după foarte puțin timp. De dimineață nu mai era nici urmă de apă. Pământul însetat absorbise totul cu lăcomie. Doar gazonul, mai verde decât de obicei, arăta că peste noapte plouase. Asta e bine, își zise, e bine pentru afacere, e bine pentru agricultură, e bine pentru oameni. Dacă ar ploua mai des, poate ne-am mai reveni, oamenii ar ieși tot mai mult pe afară, s-ar plimba, și-ar trăi viața.

Zâmbi brusc, bine dispus. Cu o cafea într-o mână, dădea roată casei să vadă dacă nu cumva vântul de peste noapte provocase pagube, când aceeași senzație de déjà vu pe care o avusese și în cafeneaua din piața Timișoarei îl făcu să ridice privirea. Într-un colț al cerului, aceleași forme argintii alunecau cu rapiditate. Corina, care ieșise și ea afară, îi urmări privirea. Când văzu cum norii se mișcau când într-o parte, când în alta, odată dădu ochii peste cap și spuse:

Să privim, să privim bine
Cum oile cele blânde'l fugăresc pe cioban
Cu ochii mijiți, cu bale de câine
Atenție! Vor sta cel puțin un an!

După care se prelinse ușor pe pardoseala terasei. Puse cafeaua pe marginea de lemn ce înconjura terasa și se aplecă deasupra soției sale. Leșinase. O ridică și o așeză pe canapeaua de lângă perete, apoi fugi după sticla de oțet. Până să se întoarcă, Corina se trezise și acum stătea nedumerită pe marginea canapelei.

— A fost destul de ciudat, nu?

Așeză sticla de oțet pe masă, cântărind în minte cuvintele potrivite.

— Ai leșinat. A fost neașteptat.

— Întocmai, îi replică ea. Am simțit o moleșeală în tot corpul și atunci am știut că voi leșina. Am recunoscut simptomele, îi preciză ea suplimentar, am mai leșinat de două ori, așa că acum nu am fost luată chiar pe nepregătite.

Chicoti amuzată și se întinse la loc.

— Totuși, nu mă simt bine. O să stau un pic întinsă.

Aduse din casă o pătură și o înveli.

— Azi nu voi merge la serviciu, voi sta cu tine, îi spuse el.

Se depărtă de terasă, făcându-se preocupat, și când fu sigur că ea nu-l mai vede, ridică privirea, încercând să zărească norii. Cerul era senin, iar soarele ardea cu intensitate. Se schimbă în haine de lucru și stătu toată ziua afară, ridicând din când în când privirea spre cer. Nimic și nimic. Dar oricât încerca să-și spună că e normal să fie așa, simțea că ceva nu era în regulă, ceva de acolo, de sus, se uita spre ei, spre el. Cu mare atenție.

Ciudat, își zise, ciudat și iar ciudat. Îi era greu să-și lege gândurile, zburau în toate părțile incontrolabile. Ca într-o succesiune de poze, îi veneau în minte cerul de deasupra pieței, apoi formația, o da, nu e niciun dubiu, era o formație de nori, mici sau mari, depinde cât de sus zburau, de avioane care zburau cu mare viteză, fără niciun sunet, fără nicio urmă de reacție.

Erau silențioase și multe. Apoi gândurile îi săreau la Corina, care, după ce se odihnise, părea că uitase cele întâmplate și trebăluia veselă prin casă. Era fericită că el rămăsese acasă. De când copiii plecaseră la facultate, era tot mai singură. Dădea afirmativ din cap, încercând să citească ceva în ochii ei. Nici el nu știa ce. Ciudat, simplu spus, ciudat. Și versurile. Ce naiba era cu oile alea?

Își făcea de lucru în micul solariu, unde creșteau câteva rânduri de legume. Era mai mult un hobby, dar se surprindea de multe ori gândindu-se la cât de plăcută era activitatea de grădinărit, când aceeași senzație pe care o numi „furnicături" îl făcu să iasă și să privească cerul.

Nori mari, ca de furtună, treceau amenințător pe cer. Nu se vedeau fulgere, nu se auzeau tunete, aerul nu era mai umed ca de obicei. În curând, cerul se întunecă, iar o liniște nefirească cuprinse totul. Vecinii ieșiră și ei pe terase și cu toții urmăreau micii nori care se apropiau de pământ. Simți cum strânge crispat din dinți și îi trecu prin minte imaginea copiilor și a Corinei. Aruncă sapa și, din dulapul de scule, luă o secure și o foarfecă de grădină. Merse în fața terasei și îi făcu semn Corinei să intre în casă, dar ea nu-l luă în seamă. Avea privirile fixe și trupul înțepenit de frică. Strângea cu ardoare unul din stâlpii terasei.

E bine, e bine, se gândi George. E mai bine așa, decât să țipe sau să-și facă probleme inutile. De acum orice va fi, va fi de rău.

☆ ☆ ☆

Ar fi fost mai indicat să se fi grăbit. Leșuri de oameni și neoameni stăteau întinse peste tot, descompunându-se rapid în căldura copleșitoare. Majoritatea erau întregi, ca și cum doar

stăteau să se odihnească. Dar poziția nefirească a mâinilor sau a picioarelor îi trăda imediat. Mii sau zeci de mii. La televizor se vorbea de o ploaie acidă care făcea prăpăd, apoi de o ploaie cu obiecte misterioase, după care nu s-a mai vorbit nimic. Apoi nici fâșâitul gri nu s-a mai auzit, odată ce curentul electric fu oprit. Liniștea se înstăpâni din nou peste întreg cartierul.

Pe Corina o lăsase acasă, mai liniștită după ce reușise să curețe casele învecinate de cadavre. Pe oameni îi îngropase în subsolul unui vecin. Pe neoameni îi pusese în sicrie din scândură furată de pe un șantier apropiat. Cum erau nu mai mari decât o pisică sau un arici, era simplu să-i înghesuie în mici cutii și să le prindă capacul în zeci de cuie lucitoare.

Încă nu știa ce sunt și de unde vin. Dar nici nu-și bătu capul prea tare. Orice-ar fi, acum trebuia să se țină tare. Pentru Corina, cel puțin. Oftă și pipăi lamele foarfecei de la brâu. Încerca să-și alunge din minte imaginile copiilor. Nu avea nicio veste de la ei, dar spera că la Londra lucrurile stăteau mai bine și armata fusese mai isteață decât cea de aici. Oftă din nou. Nimic n-avea să mai fie cum fusese cândva.

Se opri când auzi un zgomot sacadat și scoase cu precauție maceta. O câștigase demult, pe bonuri, de la o benzinărie, fără să-i fie de vreun folos. Până de curând. Ascultă și înaintă spre sursa zgomotului. Un bărbat înalt și slab săpa cu îndârjire o groapă, în pământul uscat. Când ridica sapa, lovea o bucată de tablă pusă deasupra, ca să-l mai ferească de soare. Lângă el, stivuite cu grijă, George numără peste o sută de mici cutii pe care străluceau zeci de cuie. Același model cu al meu, gândi George.

— Ce vrei?

Străinul era întors acum spre el și-l privea cu dușmănie pe sub o pereche de sprâncene stufoase. Ținea în mână sapa ca

pe o armă, iar lângă el văzu și un topor cu coada lungă. Își puse maceta în teaca de piele de la spate, croită cu mare atenție de Corina, și înălță mâinile în aer.

— Doar să vorbim.

Străinul scuipă lung într-o parte și, fără să mai spună nimic, reîncepu să sape.

— Mă grăbesc.

Privi în jur. Bărbatul părea a fi singur. Casa, mai veche decât a lui, era neîngrijită, la fel și grădina. Ferestrele erau bine închise, la fel și ușile. George dădu din cap, înțelegând imediat situația. Nu era casa lui. Aici va fi doar cimitirul neoamenilor. Își drese glasul, pentru a-i atrage atenția.

— Dă-mi voie să te ajut, se va întuneca și vei avea probleme.

Străinul mârâi ceva într-o limbă pe care George nu o recunoscu. Dar nu zise nici da, nici ba. Așa că se apropie, luă o lopată și începu și el să sape. Era abia trei după-amiaza, dar când ai de lucru, timpul are prostul obicei de a trece foarte, foarte repede. Pe seară, când ultimele raze strecurate printre vârfurile copacilor mai luminară o clipă acoperișurile caselor, deasupra neoamenilor era aranjată o movilă de pământ încadrată de o parte și de alta de doi oameni obosiți și transpirați.

— Hai să bem șeva, îi zise străinul. Nu stau departe și poate'ți ie foame.

— George, se recomandă el, stau în cartierul vecin.

— Dura.

Își strânse uneltele și ieși cu pași mari și apăsați din curtea devenită cimitir.

— Aici au stat Niculeștii, ău foo șapte, tăți morți d'acum. Lângă ei... nește americani, el era amu ceva șef la o firmă mare. Mai încoa erau nește tineri; erau în concediu. Iar aleea asta duce la casa unui grangure mare. O laie. Toți sunt oale și ulcele.

Îi arătă cu mișcări largi casele din stânga și din dreapta, ca un ghid profesionist, în timp ce iuțea pasul. George îl urmă, atent la orice foșnet, cu maceta într-o mână și cu o toporișcă în cealaltă. Recapitula din când în când locurile unde ținea restul de arme și ordinea în care avea să le folosească. Se simțea ocrotit dacă le știa bine ascuțite și gata de utilizare.

Dura, parcă citindu-i gândurile, întoarse o clipă capul.

— Nu vei mai găsi nimic pe-aici. Doar cadavre. Oameni și neoameni. Toți muritori, ca mine și ca tine.

Îi privi pălăria de paie ruptă și pătată de transpirație, ascultându-i recviemul vorbelor.

Casa în care stătea era chiar la marginea Moșniței. Nu departe de Pădurea Bistra. Era o casă mică, cu un singur nivel, înconjurată pe două părți de o terasă lată, din scânduri negeluite. Când păși pe ele, un scârțâit prelung îi ură bun venit.

— Da' ia loc, amice, ce preferi? Am țuică de prune, răchie de mere, bere și altele.

— O bere.

— Sau două.

Dispăru în casă odată cu ultimele raze de soare. Cerul se întunecă de la navele neoamenilor. Ca de obicei, își trase șapca pe ceafă și încercă să vadă detalii, să înțeleagă cum funcționau, cum zburau așa de silențios. Dar în afară de beznă, de negrul de smoală pe care-l aruncau pe cer, nu se putea vedea nimic. Doar aerul dislocat de uriașele nave se învârtoșa, unduind printre copacii din pădure, stârnind foșnete neliniștitoare.

Tresări. Lângă el, depășindu-l cu un cap, Dura stătea și-l fixa încruntat. Acum se priveau ochi în ochi pentru prima dată de când se întâlniseră. Îi întinse o bere și arătă spre cer.

Când se va face un an, vor fi dispărut.
Când ciobanul se va trezi, le va fi chemat.
Când câmpiile verzi îi vor îmbia, se vor fi dus.

Ciocniră sticlele și se gândi că, dintre toți supraviețuitorii, doar el nu reușea să lege versuri. Privi cu obidă spre negrul navelor care începeau să dispară, lăsând vederii stelele strălucitoare.

— Mai e puțin până atunci.

— Nu mai e mult, întări Dura.

Cum stăteau acolo, pe terasa învăluită în întunericul aruncat de neoameni, avu din nou un sentiment de déjà vu. Cândva, undeva, mai stătuse tot așa, într-o noapte caldă, pe terasă, alături de un om sorbind pașnic dintr-o bere rece. Erau amintiri sau vor fi amintiri? Nu-și putea explica ce simțea.

Corina. Puse berea pe masă și se șterse pe buze.

— Fainâ bere, eu trebuie să plec. Soția mă așteaptă.

— Nu te grăbi, îi spuse Dura, pronunțând cuvintele rar și apăsat. Termin și eu berea și te însoțesc. Pe aici, arătă el în jur, totul e curățat. Și nu mai e nimeni.

Goliră sticlele, strânseră ce nu era de prisos într-un cărucior și ieșiră pe drumul care lega cartierele. Cerul era acum luminat de stele și de lună. Din când în când, câte un meteorit rupea monotonia. Nici urmă de avioane sau sateliți.

☆ ☆ ☆

Sub cupola bisericii se vorbea în șoaptă. Nu erau mai mult de 50 de oameni, majoritatea singuri. Câteva perechi și nouă copii, puși în mijloc, să se joace. Adulții făceau, involuntar, un cerc în jurul lor, chiar dacă neoamenii dispăruseră de mult.

Doar pe cer, navele lor se plimbau masiv și amenințător. Cele mici, ca niște norișori argintii, dispăruseră cu totul.

Tușind, părintele ieși din cămăruța lui și se îndreptă spre amvon. Era mic și adus de spate. Deși foarte bătrân, era singurul preot supraviețuitor. Toți îl urmăreau cu privirea, inclusiv copiii, care lăsaseră orice joc pentru a-l vedea pe micul om înveșmântat în negru, după moda călugărilor.

— Dumnezeu să ne ajute! strigă părintele, deși fusese mai mult o șoaptă.

— Amin! strigară toți.

— Dumnezeu să ne apere! strigă din nou părintele, cu ceva mai multă vlagă.

— Amin! îi răspunseră enoriașii, și ei mai însuflețiți.

— Dumnezeu să ne scape de neoameni, mai spuse preotul, înainte de a deschide cartea din fața sa și a începe s-o răsfoiască.

— Amin!

George stătea chiar lângă ușă, păzind împreună cu Dura intrarea. Corina se afla alături de copii. Fusese profesoară de engleză până la *eveniment* și acum era singurul dascăl. Sau ultimul, lui George înțelesurile cuvintelor i se amestecau de multe ori în minte. Se dezmetici când Dura îl împunse cu coada lopeții, pe care o ținea ca pe-o armă.

— Ești dus? Nu e vremea de visat. Azi se face anul.

— Se face, îi răspunse George. Se face.

Se gândise de multe ori la ziua asta. O visase, o închipuise, o gustase plimbând-o obsedant de colo-colo, prin încăperile minții. Dar nu găsea suficientă energie sau inspirație pentru a spune că da, e nerăbdător, că da, abia aștepta acea zi. Care, iată, sosise.

Preotul se opri din răsfoit și acum părea că doarme, sprijinindu-și capul în palmă. Cine știe ce gânduri îl frământă și pe

el, gândi George. Poate că Dumnezeu, dacă neoamenii nu l-au omorât, îi spune cuvinte și îi dă sfaturi pentru micul lui popor. Dar, trebuie să recunoască, nu aducea a Moise și nici cei prezenți în mica biserică nu prea aduceau a popor ales. O adunătură de oarecare, cu preocupări deosebite și cu un singur punct comun. Supraviețuiseră. Nu știa cum. Tresări. Ca și cum părintele îl auzise, îl fixa acum cu mare atenție. La fel și o parte din cei adunați. Apoi cu toții. Fu străbătut o clipă de un fior de panică, când își dădu seama că nu pe el îl fixau, ci ușa. În cadrul căreia un neom uriaș își făcuse apariția.

Mai mulți din sală leșinară, dar restul strânseră din buze, indulgenți, așteptându-și cu îngăduință sfârșitul. Mai văzuseră neoameni mari, de la distanță, niciodată de aproape și niciodată morți. Neoamenii morți erau mici și urâți ca dracu', după cum era vorba. Mici și urâți, moartea nu-i ajuta în niciun fel.

Se trase precaut într-o parte și la fel făcu și Dura, care rezemă coada lopeții, cu grijă, de perete. George nu avea nimic în mâini. La spate, în teaca ei de piele, zăcea maceta. Mai mult de formă. O folosea doar ca să-și facă loc prin geamuri sau prin ierburile care creșteau haotic peste tot. De juma' de an, ploile udau periodic praful străzilor, iar câmpurile erau tot o floare și-un zumzet de insecte. Mda, și acum ăsta.

Când intră, își aplecă cu grijă capul. Deși intrarea depășea doi metri, neomul era cu mult mai mare. Bine că biserica avea tavane înalte și boltite. Zeci de metri de zidărie și sticlă. Iată că, în sfârșit, le găsea justificare, gândi George. Neomul se opri un pic nehotărât, dar Dura îi făcu semn să intre.

— Da' intră, dragă, nu sta așa în prag, că nu-i frumos.

Și neomul intră, însoțit de alți doi, unul mai mic și altul mai înalt. Aveau formă umană, doar că în față, pe piept, mai aveau două brațe, mai mici, pe care le țineau ascunse într-un fel de

marsupiu. Pe față aveau o mască semitransparentă, care le ascundea în mare parte trăsăturile, lăsându-i pe oameni să presupună că ceea ce vedeau sunt nas, ochi, gură. Poate și urechi. Restul corpului era acoperit de o pastă vâscoasă care tremura, schimbându-și culoarea și chiar consistența, după cum neoamenii mergeau sau stăteau.

Îi știa din auzite. Preotul vorbise cu ei și le povestise și lor.

— Sunt îngeri, părinte? întrebaseră ei.

— Nici pomeneală.

— Diavoli, atunci?

Părintele dăduse obosit din cap, dar poate și un pic nehotărât.

— Nu prea cred, dar nici nu pot spune cu siguranță. Dacă or fi, se ascund tare bine.

— Da' copite au? întrebase și Dura, mai mult așa, ca să-l ațâțe pe bietul bătrân.

— Să nu luăm numele Domnului în deșert! îi răspunsese de fiecare dată părintele, apoi toți rostiseră un amin și începuseră să discute despre altceva.

Acum, iată-i aici, în pragul bisericii, părând la fel de curioși și de ezitanți precum oamenii. Părintele închise cu părere de rău cartea și se îndreptă spre ei, despărțind grupul de oameni precum Moise Marea Roșie.

— Poftiți, poftiți. Doamne-ajută. Haideți înăuntru. Doamne, iartă-mă. Aici e casa noastră. Și A Ta, Doamne. Sunteți bine primiți. Și ne iartă nouă rătăcirile, că oameni suntem.

Și tot așa. George se simțea rușinat un pic de atitudinea nehotărâtă a preotului, dar trebuia să recunoască faptul că nimeni altcineva nu mai zicea și nu mai făcea nimic. Toți stăteau și se uitau. Dacă le fusese vreodată frică de neoameni, acum părea că nu le mai e. Erau doar surprinși și, cumva, blazați.

Azi se făcea un an și, conform profețiilor, acum se sfârșea totul. Aici și acum.

Ar fi vrut să iasă afară și să plece spre casa de la periferie, dar simțea în ceafă ochii Corinei și mâna lui Dura, care-l ținea strâns.

— Stai frumos. Unde vrei să pleci?

Asta era o altă problemă a lui. Cu toții păreau a-i citi gândurile, doar că el nu le citea pe ale lor. El nu le înțelegea nici pe ale lui. Neoamenii se întoarseră la auzul vocii lui Dura și unul dintre ei îi făcu semn să se apropie. Își aduse aminte de miile de cutii în care înmormântase neomenii mici și urâți. Poate așa va sfârși și el. Tăiat și îngropat chiar aici, sub lespezile cenușii ale bisericii. Ceilalți pufniră în tăcere. Corina se apropie și-l încurajă.

— Hai, du-te.

De ce toți se purtau de parcă știau ce să facă? Nu era prima dată când sentimentul că joacă un alt personaj, într-un piesă din care nu trebuia să facă parte, îi strângea stomacul într-o menghină rușinoasă.

— Mdea. Salut! reuși să spună. Eu sunt George – și îi întinse mâna.

Neomul se aplecă puțin și una din mâinile mici țâșni din marsupiu, strângând-o cu atenție pe a lui. Mâinile mari, remarcă George, se mutaseră în spate. Ca și cum neomul dorea să arate că nu este ostil. Îl credea, nu voia să pară nepoliticos sau să creadă neomul că era prost și nu înțelesese gestul. Se înclină un pic, când îi strânse mâna, încercând să nu se strâmbe la atingerea umedă și lipicioasă.

După acest mic gest formal, neoamenii se alăturară preotului în amvon, formând o echipă stranie și deloc liniștitoare. De altfel, George simți prin toți porii, părintele ar fi vrut să fie mai

degrabă în fotoliul din camera lui, sorbind din ceaiul cald și citind din viețile sfinților, decât la amvon, înconjurat de trei neoameni de peste doi metri înălțime, tăcuți și amenințători.

„Doamne-ajută!" – îl auzi sau îl simți spunând.

Apoi, reglându-și vocea, vorbi spre micul grup de oameni.

— Suntem ceea ce suntem. Adică oameni. Din carne și sânge, creați după chipul lui Dumnezeu.

Se opri o clipă și aruncă o privire furișată spre neoameni. Văzând că aceștia nu schițează niciun gest, continuă.

— Despre ei nu știu ce să zic. Doamne, iartă-mă! Chiar nu știu. Dacă sunt îngeri sau dacă sunt diavoli sau duhuri necurate sau ființe din alte lumi...

Tăcu și tuși încurcat.

— Ei și ceilalți neoameni. Acum, treaba stă așa. Ei vor pleca azi-mâine. La noapte, după cum spun ei. După care e treaba noastră. Și a lui George. Vom vedea. Ei ne vor supraveghea o perioadă, cât încă nu sunt prea departe. După care vom fi pe cont propriu.

George asculta, clătinându-se pe picioare. Vocile neoamenilor și vocile oamenilor reverberau în el, deși doar preotul vorbea. Dura-l ținea ferm de un braț, iar Corina, cu blândețe, de celălalt.

„Da, dragul meu, sunt aici. Ține-te de mine și ascultă ce vor să-ți zică."

„Fii tare, bătrâne."

„....Doamne-ajută. Doamne-ajută..."

„Hai, George, e important să stai alături de noi."

Închise ochii și le făcu semn că înțelege. Neoamenii se apropiară, lăsându-l pe bătrânul preot să citească de unul singur din cartea deschisă, în sfârșit. Îl atinseră pe frunte și cel mai mic îi întinse o mână. Ținându-se cu toții de mână, oameni și

neoameni, se gândiră la victimele războiului universal, primul care atinsese periferic și Pământul. O lacrimă i se strecură printre pleoape și văzu miliardele de neoameni morți să apere o planetă care nu era a lor. Dar văzu și miliardele de oameni morți brusc, fără să apuce sau măcar să realizeze că erau victime colaterale într-un război galactic.

Ce mici suntem, Doamne, gândi George, *ce neînsemnați suntem.* Neoamenii îi strânseră mâinile și îi înconjurară corpul cu gelatina vâscoasă care-i acoperea și pe ei.

„Vom fi ambasadorii planetei în sistemul galactic. Vom merge să cerem despăgubiri", îi zâmbi Corina.

Dar el nu voia decât o bere rece, băută pe terasă, alături de copii și de soție. Ce fel de despăgubiri puteau să înlocuiască tot ce pierduse?

Nunta

de Pompilian Tofilescu

O pereche de sconcși, îi priveam de la fereastra dormitorului cum se mișcau, era ca un dans ritual, ca o nuntă... o nuntă de sconcși, pe peluza din spatele *casei mele*. Afurisit Olex ăsta, era singurul din grupul nostru care avea casă și nu pierdea niciun prilej să se dea rotund.

Olex făcuse parte din sau lucrase pentru armata rusă, ceva legat de rachete, le proiectase ori le construise (ori doar le păzise, fusese de părere Grecu) și fusese dat afară (ori fugise), iar acum încerca să mențină un profil cât mai neînsemnat și să valorifice șansa care i se oferise ca să o ia de la început. Nu prea înțelesesem exact din poveștile lui, fie era un maestru al disimulării care juca un teatru perfect, fie (așa cum credea Grecul) îi plăcea să se laude, însă nu era suficient de deștept ca s-o facă credibil.

Nu mai știu cât a durat dansul, poate un sfert de ceas, poate mai mult, cert e că mă simțeam atât de fericit privindu-i, aș fi vrut să nu se mai termine niciodată. Apoi, dintre tufișurile de cimișir care marchează hotarul dintre curtea mea și a vecinului din spate, au apărut, unul după altul, patru pui.

— Asta nu mai e nuntă, e botez! zise Grecul.

Grecului i se păreau stupide poveștile lui Olex, ne petreceam aproape fiecare pauză ascultând fie ceea ce visase în noaptea de dinainte, ca în cazul de față, fie dizertații despre specii dispărute, schimbarea climei ori sfârșitul lumii. Și mie îmi păreau la fel de stupide, dar împreună cu ideile de afaceri

ale lui Franc și glumele lui Sam, sfârșeau prin a ne ține departe de singurătatea din noi înșine, în fiecare zi, câte douăzeci de minute de două ori pe zi. Singurul care nu părea deranjat de poveștile rusului era Tony Lasă-Că-Are-Guvernul-Grijă.

Grecul se născuse în Cipru și era unul dintre cele doar câteva sute de supraviețuitori ai genocidului. Avusese șapte ani când, ascuns, își văzuse părinții împușcați, apoi reușise să se furișeze într-o barcă și numai norocul făcuse să fie găsit câteva săptămâni mai târziu, aproape mort, în mijlocul Mediteranei, de o navă de pescari italieni. Apoi fusese adus aici și dat spre înfiere de o organizație religioasă. Cu zeci de ani în urmă, exterminarea cipriotilor greci fusese unul dintre subiectele principale ale teatrului diplomatic, transformat de media și de cancelariile marilor puteri într-un fel de dramă mondială. Acum nimeni nu mai vorbea de asta – nici Grecului nu-i făcea plăcere să-și amin- tească – și uneori e bine să lași anumite lucruri să fie uitate.

— Poate că e nuntă și botez în același timp, e posibil ca la sconcși actul procreării să se consume în afara instituției sfinte a căsătoriei. La voi, la creștini, nu se întâmplă la fel?

Vocea lui Sam sună la fel de serios ca a unui agent de vânzări de la pompe funebre, niciun mușchi nu i se clinti pe față, doar ochii aveau acea sclipire jucăușă pe care învățasem s-o recunoaștem cu toții (toți, cu excepția lui Tony). Sam era un munte de om, pâinea lui Dumnezeu (de fapt, pâinea lui Alah, ca să respectăm adevărul), și și-ar fi dat și cămașa de pe el ca să te ajute la nevoie. Era bărbat serios, de casă, muncea din greu ca să-și întrețină soția și cei patru copii și era singurul dintre noi care visa să facă altceva, să se miște, să avanseze, să devină șef de echipă sau, de ce nu?, să ajungă să lucreze chiar și la birouri.

— Lasă că are Guvernul grijă! scrâșni Tony printre dinți, vizibil deranjat de comentariu și singurul care nu înțelesese că fusese o glumă.

Tony era ceea ce s-ar numi prostul echipei, strica aproape tot ce atingea și, în consecință, era pus să facă numai lucruri mărunte, adică, aproape întotdeauna, nimic. Era și cel cu vechimea cea mai mare, nimeni nu mai știa când și cine îl angajase și, mai ales, de ce nu fusese dat afară în atâta vreme. În plus, eram cu toții convinși că Tony va continua să fie aici, făcând nimic, mult după ce fiecare dintre noi va fi fost demult plecat.

Suprapusă peste scrâșnetul lui Tony, se auzi sirena care marca sfârșitul pauzei. Fusese a doua pauză a zilei, mai erau trei ore de muncă în tăcere, apoi, tot în tăcere, urma să ne punem sculele la loc, în ordine, și să plecăm fiecare spre grijile care ne așteptau afară.

☆ ☆ ☆

Dimineață de dimineață, câteva mii de oameni intrau pe porțile turnante, despărțite de garduri din bare înalte de fier forjat și plasă de sârmă, urmau potecile marcate cu vopsea galbenă, pe platoul întins de ciment care înconjura halele, apoi erau înghițiți de conglomeratul de clădiri – fiecare de ușa desemnată – și împrăștiați prin labirintul de coridoare, tunele, escalatoare și încăperi. Începusem să-i recunosc pe câțiva din vedere, însă niciodată nu schimbasem vreo vorbă cu niciunul dintre ei, eram obligați la tăcere, prin contractul pe care îl semnasem erau permise doar patruzeci de minute de cuvinte pe zi și numai între cei ce împărțeau același punct de lucru. Venirile și plecările semănau cu o procesiune mută, însoțită de scârțâitul porților turnante, tropăitul bocancilor cu bombeuri de oțel și hârșâitul cadențat al escalatoarelor.

În cazul meu și a celorlalți cinci din echipa mea, labirintul se termina într-o încăpere cu pereți albi și podea de ciment acoperită cu linoleum gri, conținând șapte dulăpioare înalte, metalice, în care ne țineam salopetele și alte obiecte personale, câteva cabinete cu scule și o masă rotundă, înconjurată de o banchetă circulară, cu loc suficient pentru șapte adulți, fixate direct în cimentul podelei. Încăperea era un fel de anticameră, vestiar și sală de mese, în același timp: într-o parte, separate printr-o ușă simplă, fără fereastră, erau toaleta și dușurile, iar în partea opusă intrării, un panou opac, glisant, se deschidea odată cu sunetul sirenei, permițând accesul la sau dinspre punctul de lucru.

Zi după zi, văzut din interior, acesta arăta aproape întotdeauna la fel: un cilindru metalic răsturnat la orizontală, vopsit în verde, de aproape treizeci de metri lungine (măsurat cu pasul), de vreo doi și jumătate sau trei înălțime, înțesat la distanțe egale de-a lungul și în circumferință cu profile de rezistență, cu platforme de lemn ce păreau temporare, ridicate pe fiecare parte, și felinare electrice – și ele temporare – luminând puternic fiecare centimetru pătrat al suprafeței cilindrului. La capete, lumina se termina brusc, de parcă ar fi înghițit-o ceva, bazele răsturnate, verticale, ale cilindrului, fiind marcate de o negură densă.

Nimeni nu știa ce e dincolo de începutul întunericului, perete solid sau câmp de forțe. Subiectul era tabu, semnaserăm că nu vor încerca să aflăm niciodată, la fel ca pentru plecările și venirile în tăcere. Mai mult decât atât, Grecu, despre a cărui vechime cu compania știam că era chiar mai mare decât a lui Tony, însă cu alte echipe (iar de fiecare dată când schimbi echipa compania îți șterge o parte din memorie), ne spusese odată o poveste despre un puști angajat imediat după terminarea școlii

care, deși aflat încă în perioada de probă, a uitat ce i se întâmplase pisicii curioase și a înfipt o șurubelniță în perdeaua de întuneric de la capătul cilindrului. Șurubelnița i-a fost aruncată din mână cu o forță care aproape i-a rupt încheietura (câmp de forță, așadar!) și imediat panourile opace s-au dat în lături și doi ofițeri din serviciul de securitate al companiei, apăruți din senin, l-au încadrat și escortat afară. Grecul nu vrusese sau nu știuse să ne spună ce s-a întâmplat mai departe cu tânărul curios – trecuseră prea mulți ani de atunci și uitase, ori era posibil ca asta să fie una dintre memoriilor șterse – însă, spre surprinderea tuturor, Tony fusese foarte vehement în a susține că povestea era inventată, că numai în mintea bolnavă a Grecului, cineva – mai ales cineva în perioada de probă – s-ar fi încumetat să încalce regulile.

Încolăcite pe platformele de lemn erau mănunchiuri albe de conductoare și cabluri, unele dintre ele groase cât încheietura lui Sam, alcătuite din sute de fire, lungi cât de la un capăt la celălalt al punctului de lucru. Zi după zi, munca noastră era să le descolăcim unul câte unul, să le montăm de-a lungul structurilor metalice și să le conectăm între ele după scheme prestabilite; zi după zi, păianjeni nevăzuți de nimeni altcineva, îmbrăcam cilindrul verde într-o pânză albă de cupru și plastic.

Diferențele de la o zi la alta erau prea mici sau se repetaseră de prea multe ori, ca să mai fie luate în seamă: uneori, cilindrul verde era cu câțiva pași mai lung ori mai scurt; uneori, structura metalică era ușor modificată, dictând conexiuni diferite între cabluri; uneori, un mănunchi de fire trebuia despărțit ori un conductor trebuia adăugat sau scos din rețea.

☆ ☆ ☆

— Inginerule, ia uită-te tu la astea și spune-mi ce părere ai!

Inginerul era porecla mea, iar „astea" era încă una din găselnițele lui Franc, una dintre acelea care ar fi trebuit să ne scoată din sclavia muncii de fiecare zi – atât pe noi, cât și pe copiii și pe copiii copiilor noștri. Ca exemplu, prima dintre afacerile lui Franc, la care contribuisem cu toții, fusese comerțul cu pitici de grădină din ceramică, importați din Europa de Est. Adusese câteva sute de pitici, pe care, inițial, îi depozitase într-un spațiu închiriat. După o vreme, nemaiavând bani de chirie, îi mutase în apartament la el. La început îi fusese mai greu, apoi se obișnuise: rânduri-rânduri de pitici de ceramică, aliniați pe rafturile cu care acoperise pereții, pitici în closete, pitici în debarale, în dulapuri și în cabina de bucătărie, pitici din ceramică sub mese, pe pervaze și de-a lungul patului. Le dăduse la fiecare câte un nume, pe care le învățase pe de rost. Când reușea să vândă vreunul, plângea câteva zile la rând, de parcă s-ar fi despărțit de propriul copil, apoi venea și ne demonstra cu cifre cât de aproape eram să ne recuperăm investiția.

Hârtia pe care mi-o întinsese Franc avea pe ambele părți, scrise mărunt, pe trei coloane, ceea ce păreau combinații de numere pentru loto.

— Ei? zise el, nerăbdător.

— Ei, ce?

— Mi le-a dat un amic. Lucrează de doi ani la schema asta. 95% garantat să câștigăm premiul cel mare.

— Nu arată a nicio schemă, par numere selectate întâmplător. La câte combinații sunt scrise aici, e aproximativ o șansă la trei milioane. De ce nu joacă el numerele astea?

— Este schemă! Zice că le-a verificat deja, în ultimele două luni, săptămână de săptămână. Însă n-are bani să joace toate combinațiile...

— Păi și ți le-a dat ție, așa, pe gratis, ca prostu'? întrebă Olex.

— Nu e chiar pe gratis, vrea 10% din câștig... ca prostu'. Vă băgați?

O tăcere lungă, apoi Grecul:

— Eu zic să ne băgăm, chiar dacă nu câștigăm nimic, nu e mare pierdere. Pe de altă parte, dacă Guvernul vrea să vândă compania la ruși, probabil că majoritatea o să fim dați afară...

Și privindu-l fix pe Olex:

— ...cu excepția ălora de-au făcut parte din raketnye voyska.

— Pe ăia e foarte posibil să-i și promoveze, continuă Sam cu toată seriozitatea, prinzând din zbor apropoul Grecului.

— Lasă că are Guvernul grijă, zise și Tony, și aș fi jurat că în colțul ochilor săi, de obicei opaci, licărea un zâmbet jucăuș.

Din păcate pierdurăm reacția lui Olex, pentru că imediat sirena ce marca sfârșitul pauzei ne trimise pe toți înapoi la lucru.

Al șaptelea fusese Rafael, șeful de echipă. Într-o zi, cu vreo două sau trei săptămâni în urmă, venise de la o ședință cu supervizorul (ăsta era avantajul șefilor de echipă, pe lângă cele patruzeci de minute de cuvinte pe zi, mai primeau încă douăzeci de minute pe săptămână de taclale cu supervizorul) și ne zisese să o lăsăm un pic mai moale cu lucrul, doar atât cât să forțăm niște ore suplimentare, dar cu grijă, să nu se prindă șefii de pe birouri (ore suplimentare primeam când nu reușeam să terminăm de pus toate cablurile în timpul programului regulat). O dată că munca devenise din ce în ce mai complexă, iar numărul de modificări din ce în ce mai mare, apoi că nu se știa ce avea să se întâmple în viitor. Proiectul ăsta ultrasecret la care se lucra era prea mare pentru o singură companie, poate chiar pentru o singură țară. Deja cilindrii în care munceam veneau din China, și se părea că și alte guverne, din America Latină până în Rusia, deveniseră interesate să participe.

Nu știu dacă supervizorul fusese beat când îi spusese lui Rafael toate acestea, cert e că de a doua zi, șeful nostru de echipă n-a mai venit la serviciu; oficial intrase în concediu medical, dar eu cred că cineva chiar asculta ce înregistrau microfoanele montate în anticamera-vestiar-sală de mese; ori exista cu adevărat un motiv pentru care Tony nu era dat afară.

☆ ☆ ☆

— Eu zic că sunt bucăți de mat gros construite pentru stocurile de translant, iar ce montăm noi – care, de fapt, nu suntem oameni, ci nanoboți – nu sunt fire, ci nervi, își dădu Grecul cu părerea.

Eram înapoi la lucru, schema garantată de amicul lui, Franc, care ar fi trebuit să ne scoată din sclavia muncii de fiecare zi (atât pe noi, cât și pe copiii și pe copiii copiilor noștri), așa cum era de așteptat, nu funcționase.

Unul dintre subiectele favorite care revenea în când în când în discuțiile din jurul mesei era să încercăm să ghicim, rând pe rând, ce erau cu adevărat cilindrii verzi în care lucram... și ce se afla dincolo de ei. Vagoane de tren, propusese Franc, idee respinsă aproape imediat, cine naiba mai văzuse vagoane rotunde și fără ferestre. Bucăți de tunel prin care să circule vagoane de tren, dezvoltase Sam ideea – plauzibil, dar de ce atâtea fire? Și ce nevoie avea tunelul de înveliș de metal? Statoare de motoare uriașe, îmi încercasem eu norocul. Bine că ești tu deștept, băi, Inginerule, feritele uriașe de motoare unde sunt? îmi replicase Grecu. Rachete, nu scăpase Olex prilejul să se dea mare, deși cineva care într-adevăr proiectase sau construise (sau păzise) rachete, ar fi știut că structura de rezistență ar fi trebuit să fie cu totul altfel. Avioane, se trezise și Tony vorbind.

Zboară și crocodilul, dar mai pe jos, i-am replicat eu și numai sirena de sfârșitul pauzei a reușit să oprească hohotele celorlalți, care se tăvăliseră de râs pe linoleumul gri.

De data aceasta, imediat ce Grecul deschise discuția, simțirăm cu toți că ceva nu este în regulă. Sam se întunecase la față, iar zâmbetul aproape veșnic din colțurile gurii îi dispăruse.

— Tony, jură-te pe copiii tăi că tot ceea ce vorbim acum rămâne între noi, zise.

— Ce dracu, bă, încercă Tony să protesteze, însă fața încruntată al lui Sam (și la cât de mare era Sam, încruntat însemna de-a dreptul fioros) îl opri. Jur, șopti.

— Eu cred că știu ce construim noi: un ascensor. Un ascensor spațial.

Cinci fălci căzute, cinci perechi de ochi holbați a neîncredere.

— Începe din China și, pentru că trebuie bine ancorat, străbate o parte din scoarța Pământului, ca un tunel, apoi iese direct perpendicular pe suprafață și se extinde, împins tub după tub după tub, în direcția Lunii. Noi lucrăm undeva imediat sub baza de la suprafață a liftului.

În orice altă zi ar fi fost evident că face mișto de noi. Acum îl ascultam în tăcere, neputând să deslușim dacă Sam înnebunise de-a dreptul sau dacă ceea ce zicea conținea măcar o frântură de adevăr.

— Păi dacă zici că tuburile sunt perpendiculare pe suprafață, noi cum putem să stăm drepți în ele, întrebă Franc?

— Gravitație artificială. Dacă noi nu putem să simțim diferența, nu înseamnă că nu-i adevărat. Simțurile sunt ușor de înșelat... V-ați întrebat vreodată de ce sunt atât de lungi coridoarele și escalatoarele care ne aduc aici, la punctul de lucru? Nu vi s-au părut întotdeauna prea lungi? Poate nu sunt „prea lungi", ci doar suficient de lungi ca perspectiva să fie ușor de

schimbat și trecerea să fie imperceptibilă. Plus lumină polarizată, holograme și oglinzi, ca să nu vedem ascensorul deasupra nivelului pământului, țintind spre Lună...

— Are Guvernul grijă, completă Tony și nimeni nu simți nevoia să-l ia în râs.

Apoi tăcere, până la sfârșitul pauzei, și din nou tăcere până la sfârșitul zilei de lucru.

☆ ☆ ☆

Câteva zile trecură, așteptând cu teamă consecințele. Lucru – acasă, lucru – acasă, fără ca nimic ieșit din comun să se întâmple, se părea că de data aceasta, cel care ar fi trebuit să asculte microfoanele din anticamera echipei noastre, în ziua când Sam ne șocase cu teoria lui, adormise cu căștile în creștetul capului. Sau poate că avusese diaree și-și petrecuse mai tot timpul la baie. Sau Tony își ținuse promisiunea.

Citisem în media, cu ceva ani în urmă, despre câțiva dintre miliardarii scrântiți ai lumii, care voiau să construiască un lift către Lună, dar totul păruse mult prea aiuristic ca să-i dau vreo atenție. Iar acum exista o șansă infimă ca însăși mâinile mele să fi ajutat la construcție.

Era greu să-ți stăpânești gândurile. Într-o parte era China – singura țară rămasă în lume în care puteai trăi fără să fii sclavul societății de consum și asupra căreia niciun alt guvern nu avea vreo influență, în celalată parte potențialul fără sfârșit al spațiului – dincolo de centura de sateliți începea colonizarea, iar legile națiunilor nu se mai aplicau. Iar noi ne aflam suspendați aproape de mijlocul cordonului ombilical care ne lega, la ambele capete, de libertate.

☆ ☆ ☆

— Cât de departe în jos crezi că sunt chinezii? întrebă Tony.

— Nu cred că-s prea departe. Dacă toate tuburile astea vin de la ei, undeva chiar sub clădirile astea trebuie să existe ceva ca o vamă, unde Guvernul le ia în primire... și dup-aia, China cât vezi cu ochii.

Sclipirea din ochii lui Franc însemna că rotițele erau deja în mișcare, în căutatea unei noi afaceri.

— O singură cale să aflăm, rosti Grecul, misterios.

— ???...

— Inginerule, zise, toți cei câțiva mii de angajați ai companiei vin la aceeași oră, pleacă la aceeași oră...

— Cu excepția celor care fac ore suplimentare!

— ...corect, dar sirena tot sună pentru toți la aceeași oră și iau pauze la aceleași ore. Așa e?

Întrebarea era retorică. Să aplec ușor capul a încuviințare fu îndeajuns.

— Ia calculează și tu, de câtă energie e nevoie ca toate sirenele să sune și toate panourile glisante să se miște în același timp?

— Asumând că locurile de muncă ale tuturor angajaților sunt suficient de asemănătoare...

— Tu ce ai face, ai băga o grămadă de bani în plus în sistemul de distribuție electrică pentru a-l face să reziste la vârful de energie sau ai întrerupe alimentarea la alte sisteme, de care nu e nevoie, când sirenele sună și panourile glisează? Și care este „sistemul" care, în mod normal, consumă o grămadă de energie, dar la care toată lumea întoarce spatele când se aliniază în dreptul ieșirii... la care nimeni nu se gândește, o dată că fiecare e preocupat să plece, apoi că toți am semnat că nu-l vom atinge niciodată?

— Care? întrebă Tony, însă nimeni nu-i răspunse, de la o vreme deveniserăm cu toții mai puțin vorbăreți.

Suprapusă peste tăcere, se auzi sirena care marca sfârșitul pauzei. Fusese a doua pauză a zilei, mai erau trei ore de muncă.

Următoarea sirenă ne găsi aliniați la ieșirea din tub, cu lădițele de scule în mâini. Trăseserăm tare să terminăm de instalat păienjenișul de fire în timpul programului regulat, mânați de dorința de a fugi cât mai repede și cât mai departe de locul acesta. Totdeauna, primul în fața panourilor glisante era Tony; apoi Grecul, Franc, eu și, întotdeauna ultimul, Olex, parcă în intenția ca orice pericole necunoscute ar fi pândit dincolo, să îi lase pe ceilalți să le înfrunte primii.

Marcând sfârșitul sirenei, peste hâsâitul panourilor glisante, chiar în spatele nostru, se auzi un trăsnet, ceva greu lovise platforma de lemn. Era lădița de scule căreia Olex îi dăduse drumul din mână. Apoi, încremeniți în dreptul ieșirii, îl văzurăm cum se întoarce și pornește cu pași calculați și fără nicio grabă către pata de întuneric ce marca începutul cilindrului verde. Ajunse în dreptul ei și, cu un gest firesc, ridică mâna și împinse. Mâna trecu dincolo fără nicio rezistență. Păși înainte și fu înghițit de întuneric. Și imediat, o serie de zdupănituri rapide în platfoma de lemn ne spuse că Olex o rupsese la fugă.

Încremeniți în dreptul ieșirii, într-un amestec de uimire, invidie și bucurie ascunsă – uite, al dracului, Olex ăsta, și noi care îl crezusem cel mai fricos – ascultarăm până când zgomotul pașilor tropăind pe platformă se stinse treptat în depărtare. Apoi, venind de foarte departe, abia imperceptibil, se auzi un pocnet sec, ca o ușă care se închide; și numai Grecul – singurul care putea pretinde că mai auzise vreodată – ar fi putut să jure că fusese sunetul unui foc de armă.

A Doua Șansă

de Alexandru Trușcă

Marion se apropie de fereastra cu geam reflexiv și apăsă absentă pe micul touch-screen, lăsând să pătrundă raze anemice de lumină. Parcă tot fumul ridicat de la uzinele deschise în ultimul deceniu se îngrămădise acolo unde ar fi trebuit să fie răsăritul. În mahalaua cu blocuri construite din containere modulare, în care fusese repartizată în urmă cu cinci ani, când devenise cetățean independent, încă nu se construiseră cele două turnuri de absorție a smogului, iar mijloacele de transport în comun cu filtru Roosengaarde nu reușeau să purifice suficient aer.

Ce dracu să fac? Mai am până diseară timp să le răspund.

Își întoarse privirea cu teamă, ca atunci când era elevă a Colegiului Tehnologic Obligatoriu, copiind la teste și auzea un zgomot brusc în spatele ei. Cutia de kevlar purtând logo-ul HMT, albastru, întrerupt de un fel de scalpel chirurgical alb, livrată de o dronă-curier, trona deschisă pe masa din plastic, alături de cutia cu arome artificiale, pe care le împrăștia cu generozitate peste pasta vâscoasă, incoloră și fără niciun gust, numită pompos amestec nutritiv. Cândva, în copilărie, bunicul ei îi spusese că, în urmă cu zeci de ani, un scriitor spusese că dacă vrei ceva cu adevărat, tot universul va conspira să obții acel lucru. Și până în urmă cu două zile, fusese deplin convinsă că își dorește să fie aleasă candidată la Miss A Doua Șansă. Își cheltuise toate economiile, urmărise reclamele celor de la Su-

permedia până la epuizare, pentru a câștiga câteva credite suplimentare, chiar vânduse ceasul de colecție și brățara moștenită de la bunici. *Ce dracu să fac? O șansă în viață, atât am vrut, să scap din jegul ăsta. Și tocmai cu HMT. M-aș fi mulțumit și cu cei de la AllDroIT sau cu fanaticii de la Novyy Chelovek...*

Era prea devreme să ia o asemenea decizie. Îndreptă mâna cu brățara de identitate multirol către ecranul din perete.

„Trasmitem în direct de la Barieră, unde tocmai sunt amplasate noile instalații de rachete Kazimir 2, capabile să treacă neobservate de radarele inamice. Îl avem lângă noi pe generalul Ostopenko, împreună cu..."

Îndreptă mâna spre ecran și schimbă postul.

„Întotdeauna oamenilor li s-a părut normal să se împartă în două tabere. Dacă ne uităm de-a lungul istoriei, am avut creștini și musulmani, Antanta și Puterile Centrale, Aliații și Axa, NATO și Rusia plus China, acum suntem noi și Lumea Întâi, cine știe ce va fi peste o sută de ani. Ne place să ridicăm ziduri și să-i provocăm pe ceilalți de după ele. Ne credem superiori animalelor, însă doar o mică treaptă ne diferențiază."

Pe ecran, un omuleț chel, cu lentile groase și o barbă smotocită, se agita în spatele unui pupitru, susținându-și cu patimă afirmațiile, spre amuzamentul celorlalți invitați din platou. *Dacă n-ar fi nebunii ăștia, n-am mai avea de cine să râdem*, își spuse femeia, aruncându-și lenjeria pe podea, în timp ce se îndrepta spre duș.

Ieși de sub jetul fierbinte, se sprijini cu ambele mâini de marginile chiuvetei și se analiză în oglindă. Femeia cu șolduri late și pline de celulită, cu nas mare și borcănat, cu o față aproape acceptabilă, dacă n-ar fi pierdut decisiv bătălia cu cuperoza, un păr scurt și rar, sâni cu puțin mai mari decât ai bărbatului cu care împărțea patul de câteva ori pe lună, îi reaminti

motivul pentru care se înscrisese la tombola pentru concursul de frumusețe. Nici n-o interesa prea mult să ajungă în finală, ci doar să devină o femeie îmbunătățită. I-ar fi deschis multe uși, chiar dacă și-ar fi deschis și ea picioarele aproape la fel de des ca cele care se prostituau pentru o pastilă de tutun sau o pereche de chiloți de bumbac. Chiar nu reușea să înțeleagă apetitul bogătanilor pentru femeile înfrumusețate artificial. În emisiunile de can-can auzise că Miodrag Koslov, magnatul minelor de cobalt, avea obiceiul să întrețină relații sexuale cu femeile înfrumusețate artificial, în timp ce se uita la imagini cu ele înainte de operații. Cum spunea el, boem ca un romantic al secolului trecut, „să nu uităm că diamantul a fost doar un cărbune prelucrat în condiții extreme".

Învelită în halat, cu picioarele încă ude lipăind pe podea, se tolăni pe un fotoliu, în fața ecranului. În ciuda replicilor batjocoritoare ale celorlalți participanți la talk-show, omulețul chel se lupta cu ferocitatea unei pisici încolțite de o haită de maidanezi.

„Ascultați-mă bine. Nu râdeți, după mai mult de două mii de ani, conducătorii recurg la aceeași metodă de succes: pâine și circ. Acum ne dau gratuit acel amestec nutritiv peste care turnăm în prostie arome de friptură sau de legume proaspete, fără să fi pus în gură de ani de zile o halcă de carne. Iar toată lumea e mai preocupată de gladiatorii motocicliști și de concursul de miss. În ambele, oamenii mor pentru amuzamentul maselor."

Un semnal de alarmă, ca lumina sirenei roșii din filmele vechi de la începutul secolului XXI, i se aprinse în minte. Se uitase în fiecare vineri seara la *Turneul Cavalerilor,* unde bărbați costumați medieval se înfruntau cu lănci de turnir, la viteze de peste 100 km/h. Cele mai incitante înfruntări i se păruseră cele de cinci contra trei, pentru că organizatorii consideraseră că

publicul reacționa mai bine când raportul de forțe era dezechilibrat din start. *Are dreptate cheliosul. Chiar suntem animale.* Gândul i se întoarse la obiectul indeciziei sale. Orice intervenție chirurgicală putea avea un oarece factor de risc. Desigur că accidente se mai întâmplau, oamenii mureau și în clinicile de remodelare, mureau și pe stradă, mureau și în posturile de muncă din uzină.

Se îndreptă spre cubul negru, încă sigilat, și își aruncă ochii pe cronometrul care își începuse numărătoarea în momentul în care drona îi confirmase identitatea. Apropie brățara de identitate de încuietoarea cutiei de kevlar, care se deschise cu un fâsâit sec. De pe un pliant din hârtie digitală, cu logo-ul Harpoon Medical Technologies, îi zâmbea Maya Angelidis, una din finalistele concursului de Miss din urmă cu trei ani, ajunsă prezentatoare TV și iubită de un mare mahăr din industria panourilor fotovoltaice. Trecu mâna peste chipul de zeiță greacă și în locul ei apăru imaginea unei femei șterse, cu buze inegale, cu o pereche nefericită de urechi și un nas cârn de parcă se întâlnise cu un boxer. Grasă, cu o pereche de fleici pe piept și cu atâtea puncte negre pe față ca un dalmațian. *Dacă pe asta au făcut-o divă, de ce n-aș reuși și eu? La cum arăta, nu putea prinde decât un post de simplu agent de curățenie. Dar a riscat.*

Răsturnă cutia pe masă și mai multe documente încercară să se ascundă de ea, cucerind spațiul rezervat cutiei de potențiatori de aromă, cremelor de protecție împotriva poluării și recipientului de pastile pentru purificare și regenerare a ficatului și plămânilor. Prima bucată de plastic conținea dosarul ei medical, poze cu ea goală și toate datele personale pe care instituțiile de rang I le colectau periodic. Un gust acru de fiere îi năvăli în gură când văzu cât de umilă și dizgrațioasă i se prezenta femeia din imagine. Nu putea să-i învinovățească pe cei

din comisia de angajare pentru poziția pe care o încadraseră, la cum arăta. Și n-ar fi avut nicio șansă de avansare, fără măcar o liposucție sau o rinoplastie. Ce să mai viseze la o mărire de sâni sau o curățare a tenului, care i-ar fi deschis multe uși.

Al doilea dosar conținea trei simulări cu noua Marion Pavloc, după transformările chirurgicale. O frumusețe blondă, cu ten alb de porțelan și ochi de smarald, cu buze conturate cu albastru, în prima imagine. O frumusețe roșcată cu păr cârlionțat, cu câțiva pistrui artificiali și cu sânii revărsându-se dintr-un sutien cu cupe neîncăpătoare, în cea de-a doua fotografie. O mulatră cu zâmbetul fals al unei actrițe porno, cu sfârcurile împungând o cămașă albă, transparentă, continua șirul simulărilor. Și urma, probabil datorită vreunei strategii a psihologilor HMT, o ramă în care era o oglindă. Marion cea urâtă, cea condamnată la o existență ternă, a celor care nu aveau nimic de oferit. Ochii i se îngustară, iar dezgustul îi puse un nod în piept. Se gândi să facă o pauză să-și prepare un caferol, dar proviziile erau pe sfârșite și îi datora deja o pastilă Taniei, șefa și prietena ei.

Înghiți în sec, numără până la trei și deschise ultimul dosar, lista de operații. Rinoplastie, otoplastie, lipoaspirație, abdominoplastie, mamoplastie? Riscuri minime și beneficii maxime. *Dac-aș fi avut o căruță de bani să mi le fac până acum, aș fi putut umbla în costum gri, cu cămașă apretată, mirosind a parfum, în locul căcatului ăla de salopetă cu înveliș special pentru a opri transpirația.* Spre surprinderea ei, niciuna din aceste denumiri nu era prezentă în înșiruirile de cuvinte de pe acele bucăți de hârtie. Textul de acolo suna ca în reclamele care te făceau să te simți cel mai norocos om din univers că tu ai fost cel ales. Privirea îi frână pe câteva cuvinte. Tehnologie experimentală. Naniți. Magia secolului XXI. Continuă să citească. Irisurile alergau dintr-o parte

în alta ca mingile într-o partidă de tenis. Ritmul respirației și bătăile inimii crescură în intensitate atât de mult, încât femeia se temu să nu facă un infarct. „Beneficiarul se obligă să participe ca subiect de test ori de câte ori este solicitat, pentru o perioadă de cinci ani de la data semnării contractului. În cazul puțin probabil al unor accidente, beneficiarul va fi despăgubit conform anexei..."

Îi reveniră în minte scandalurile în care fuseseră implicați rușii de la *Novyy Chelovek* cu implanturile lor bionice experimentale, conspirații în care o duzină de bombermani erau trimiși dincolo de Barieră, în pregătirea unor atentate. AllDroIT fusese și ea în atenția presei, din cauza unor experimente de manipulare genetică eșuate, în care subiecții muriseră în chinuri groaznice. Un film dintr-unul din laboratoarele lor de cercetare stârnise furia opiniei publice, dar banii, electroșocurile și brațul de fier al Diviziei de Securitate închiseseră gurile nemulțumite. Pe unele chiar definitiv. Despre Harpoon nu auzise încă nimic. *Asta înseamnă că ori sunt cinstiți, ori se ascund mai bine decât ceilalți.*

Glasul răgușit al soneriei îi întrerupse misiunea de explorare chiar când voia să studieze brățara de monitorizare, argintie, cu logo-ul HMT, care se afla pe fundul cutiei. *Cătușe ambalate în lux și speranță. Ca dracu.* Se îndreptă spre ușă, cu capul înfierbântat. Gândurile i se învârteau ca și cum erau aruncate într-una din mașinile de centrifugare cu care lucra la uzină. Apăsă absentă pe clanță și zâmbetul fals, de lucrare dentară nouă, al vecinei de la etajul superior, inundă încăperea. Cu un cap mai înaltă decât ea, cu lentile de contact de culoarea mării înfuriate, cu fundul bombat și sâni bine proporționați, Diana părea să se bucure de beneficiile estetocrației. În mână ținea două pahare de cristal și un flacon luxos cu pastile de

vin. Aromă de lux, de Shiraz australian. Doar Marion știa că sub buzele frumos lucrate și în spatele pleoapelor care trecuseră recent printr-o blefaroplastie se ascundea o personalitate la fel de stabilă ca o masă de PAL cumpărată de la târgul de vechituri. Dar nu avea prea multe prietene.

— Hei, de ce voiai să mă vezi? Iar te-ai certat cu boul ăla? Ți-am zis că te joacă pe degete...

Marion luă paharele din mâna Dianei și se îndreptă spre bucătărie, fără să-și invite oaspetele să ia loc. Știa că are dreptate, însă nu avea aceeași trecere la bărbați ca Diana, nu se învârtea în aceleași cercuri cu ea. Trebuia să se mulțumească cu mai puțin. În timp ce amesteca pastilele efervescente în apă rece, își aminti ultima noapte petrecută cu Arjan. Nu-i plăcuseră niciodată tatuajele lui de pușcăriaș, sau că ochii îi erau mai mereu tulburi de la alcool contrafăcut sau droguri halucinogene. Și cel mai mult îl detesta că nu putea să tacă dracului din gură în timp ce o penetra. Chiar era nevoie să numere de câte ori? Cât a fost atunci? 57 sau 59?

— Fată, ești nebună! Băi, ce norocoasă ești! De ce nu mi-ai zis mai devreme?

În pragul ușii de la bucătărie, Diana încerca să-și mascheze invidia, ținând în mână dosarul cu cele trei simulări ale noii Marion Pavloc.

— Norocoasă mică, mă bucur pentru tine. Sper că ai de gând să accepți. Uite ce beton o s-arăți!

Vocea Dianei trecu prin urechile lui Marion, însă mintea i-o reproduse ca un sâsâit de șarpe. *Sigur te bucuri, ți se vede bucuria pe mutră. Poate știi să simulezi orgasme, dar acum nu te face credibilă.*

— Nu știu ce să fac. N-am idee.

Sorbi din pahar ca să câștige câteva secunde de gândire și să se replieze. Ca întotdeauna, se simți mică și umilă sub privirile

dezaprobatoare care o priveau de sus. Cum o fi să vadă lumea de la aproape 1,80? Fără să spună nimic, se duse glonț la cutie și se întoarse cu dosarul care conținea detaliile operațiilor.

— Uite ce scrie-aici. Naniți. Tehnologie experimentală utilizată pentru a reface țesuturile distruse. Și clauza asta, cinci ani sunt vândută lor în totalitate. O să fiu un căcat de cobai. Ce dracu de legătură am eu cu țesuturile distruse?

— Fată, nebuno. Distrusă ești toată. Îți pune Dumnezeu mâna-n cap și tu dai bir cu fugiții. Când ți-ai permite tu o liposucție sau să-ți pui ceva țâțe mai acătării? Sau să-ți schimbi nasul ăla, parcă te-a bătut Arjan cu peretele. Nu vrei să scapi din mahalaua asta? Vrei să rămâi o biată muncitoare la uzină până te scot din uz? Îmi ești prietenă, și de-asta îți spun că la cum arăți acum n-o să avansezi vreodată nici măcar la supraveghetoare sau șefă de tură. Eu n-aș sta în dubiu. Mai ales cu HMT. Ăștia-s genii. Acum trei ani au câștigat concursul de miss cu un bărbat, doar ca să-și bată joc de competiție.

— Ce?! Marion nu-și putu ascunde uimirea. Davon Paul a fost bărbat?

— Și încă unul nasol. Pușcărie, că le-a adormit pe unele cu Rohypnol X și le-a făcut poștă cu prietenii. A avut de ales să ajungă la minele de cobalt pe viață sau să accepte o a doua șansă. Și brusc l-a găsit pe Dumnezeu și a acceptat să devină femeie, că cică își merita karma. Căcaturi din astea... De ce crezi că l-au descalificat? Așa a câștigat Maya Angelidis. Hai că plec. Du-te măcar la o discuție cu ei. Dar eu n-aș rata...

Ușa se închise cu zgomot în urma Dianei, iar pașii ei cadențați se estompară încet. În urma ei mai persistă un parfum scump, pe care Marion nu și l-ar fi permis din trei salarii. Poate nici din cinci, dacă și-ar mai fi satisfăcut și câteva mici bucurii: caferol, arome de ciocolată sau de brânzeturi franțuzești.

Se așeză din nou înaintea ecranului, dar imaginile și sunetele care veneau dinspre el păreau să o ocolească. *Are dreptate Diana. Altele s-ar vinde pe viață pentru șansa asta. Sunt cinci ani. Doar cinci ani și-apoi o să trăiesc în lux, departe de mahalaua asta. Îmi fac o viață mișto...* Ca și cum ar fi fost comandată de la distanță, se duse în fața oglinzii, pentru o nouă conștientizare a condiției sale mizere. Dumnezeu îi dăduse, însă nu El trebuia să suporte chestiile alea experimentale. Își îmbrăcă pelerina de protecție împotriva scurtelor ploi acide, înghiți o pastilă pentru protecția plămânilor și își dosi într-un buzunar interior dosarul cu lista operațiilor prin care ar fi trebuit să treacă.

Nu așteptă mult autobuzul și se bucură că în interior putea să respire din nou aer filtrat. Își lipi capul de geamul aburit, sperând ca suprafața rece să-i diminueze fierbințeala care o cuprinsese. Prin ceața lăptoasă și otrăvită, panourile uriașe digitale îi zgâriau retina cu tot felul de reclame sau cu chipul zâmbitor al lui Ruslan Dragovic, părintele estetocrației. *Valorile cele vechi erau expirate, așa că eu v-am dat una nouă: frumusețea.* Marion oftă, poate în lumea veche ar fi avut șansa unei educații, a unei cariere. Poate lumea n-ar mai fi fost condusă de fețe frumoase și decizii superficiale, poate resursele financiare nu s-ar fi dus toate în armament pentru Barieră și chirurgie estetică. Bunicul îi spusese că în urmă cu câteva decenii, oamenii visau să colonizeze Luna sau chiar Marte. Acum visurile celor din Lumea a Doua se rezumau la netezirea ridurilor și alungiri corporale, îmbuibându-se cu tot felul de amestecuri nutritive și pilule gratuite, oferite cu generozitate de autorități. Despre ce se mai întâmpla în Lumea Întâi, oamenii de rând nu aveau de unde să știe.

Mijlocul de transport în comun o lăsă chiar în apropierea uneia dintre clinicile HMT, o clădire nu foarte înaltă, din sticlă

reflexivă, cu un panou digital pe care apăreau intermitent mutre fericite de *oameni noi*. Un malac cu față pătrățoasă, cu o căutătură de scanner cu raze X, îi tăie calea cu mâna pe tocul pistolului cu electroșocuri, însă la vederea dosarului de hârtie digitală cu logo-ul companiei, schiță un gest nepăsător și îi indică un hol lung, la capătul căruia se întrezărea un birou.

— Vă pot ajuta cu ceva? i se adresă o blondă cu părul prins într-o coadă de cal, cu buze voluptuoase, îmbrăcată într-o rochie neagră care îi punea în evidență talia ireal de subțire.

— Eu sunt... am nevoie... am fost selecționată pentru A Doua Șansă. Aș dori câteva clarificări, dacă se poate... Nu înțeleg chestiile astea.

Recepționera răsfoi dosarul pe care Marion i-l trântise în brațe de parcă era din fier încins și îi adresă un surâs forțat, dar de o profesionalitate desăvârșită.

— Felicitări, doamnă Pavloc. Sunt convinsă că toate prietenele dumneavoastră vă invidiază. Dar da, aveți dreptate, e normal să nu înțelegeți termenii de acolo, trebuie o formare specială. Un inginer o să vă ofere toate detaliile. Până atunci, doriți cumva o cafea?

Cât de bine arată femeia asta! Și cafea reală. Dumnezeule, de când n-am mai băut...

Cu ochii aproape închiși, adulmecă mirosul lichidului brun și fierbinte, alunecând pe curba timpului până în ziua în care împlinise zece ani, când primise de la bunic o carte veche, scrisă de un tip numit George Orwell. Bătrânul îi spusese, cu o mină foarte gravă, că se temea că lumea se va schimba ca în acele pagini, că toată noua societate e un palat de cleștar construit pe o fundație mocirloasă. Nu apucase să citească acele file impregnate cu urme de unsoare și scrijelite cu creionul, iar după ceva ani, când se mutase în locuința repartizată, o vânduse

unui magazin de vechituri. Sorbi o înghițitură lungă, și cu ea luă amintiri, regrete, imagini dintr-o altă viață în care erau oameni cărora le păsa de ea.

— Doamnă Pavloc, domnul inginer Markovic vă poate primi acum. Urmați-mă, vă rog.

Marion păși pe un coridor lung, străjuit de rame foto digitale, din care fețele lucrate ale foștilor clienți, ajunși persoane de vază datorită operațiilor HMT, o priveau de sus. Câteva rame conțineau o umbră întunecată, peste care un text intermitent o anunța că următoarea persoană care primește o a doua șansă putea fi chiar ea. Mirosul de dezinfectant și curățenie, amestecat cu cel al cafelei aburinde din cana pe al cărei mâner degetele i se încleștaseră ca o gheară de vultur, o făcu să se simtă murdară, nedemnă de a intra în acea lume care îi oferea o nouă șansă.

Intră în biroul alb, ca un cabinet medical, cu birou și scaune de plastic, cu un fel de bibliotecă în care ochii i se lipiră pe tot felul de trofee și suveniruri. De după un ecran înalt, părea să o pândească un cap cu păr ușor grizonat, cu cărare pe o parte, un pic cam demodată.

— Bine-ai venit, Marion. Mă bucur să te revăd...

Scaunul cu rotile făcu o mișcare laterală, iar femeia rămase cu gura căscată. Nu se așteptase la așa ceva. Domnul inginer Markovic era Adrian, copilul familiei unde mama sa fusese menajeră. Ultima dată îl văzuse cu câteva luni înainte de a deveni cetățean independent, când dintr-o aparentă bunăvoință ea îl vindecase de rușinea de a fi singurul virgin din cercul său de prieteni, iar el îi promisese că va avea grijă de ea. Cam așa cum promit toți bărbații, după cele câteva minute de efort, fix înainte de a adormi. Acum omul dinaintea ei o privea cu bucurie sinceră și pentru prima oară Marion simți că în sfârșit vede un

zâmbet nedisimulat. Lăsă capul în jos rușinată și se prefăcu preocupată să se așeze pe scaunul din fața biroului. Încă nu se îndurase să lase cafeaua din mână.

— Mă bucur că domnișoara Alice te-a repartizat la mine. Felicitări pentru șansa primită, meriți să scapi din cloaca aia. Ai suflet bun, păcat să te irosești aici. Ce pot face pentru tine?

Modul în care bărbatul o spusese părea să insinueze că își amintește favoarea pe care ea i-o făcuse și că puteau să aibă o discuție sinceră.

— Adrian... n-am înțeles nimic din documentul ăla. Speram ca cineva să mă lămurească. Bine c-am dat de tine. Și-am înțeles că există riscuri și că, oricum, în caz de reușită, sunt sclavul vostru 5 ani. Lumea tot vorbește de conspirații, de bombe umane, de experimente periculoase... Lămurește-mă tu, te rog. De dragul vremurilor trecute.

Ce dracu. Nu-i veni să creadă că spusese asta. Însă bărbatul nu fu deranjat. Se întinse peste birou și luă un soi de eprubetă subțire, cu un lichid argintiu, vâscos.

— Spune-mi, Marion, ce știi despre naniți? Sau despre nanomedicină?

Nimic din tonul lui nu indica superioritate sau tendința de a o lua peste picior. Marion lăsă umerii jos, ca atunci când era la școală și nu avea nici cea mai vagă idee ce să răspundă.

— Păi... știi. Nu mare lucru. Ce-am auzit în presă, iar la Colegiu nu ne-au spus mai nimic, decât că sunt tehnologia viitorului. Tataie, care era mai religios, zicea că sunt uneltele diavolului dacă pică pe mâna cui nu trebuie.

— Înțeleg. Mi-ar lua prea mult să-ți explic și nu am decât jumătate de oră la dispoziție, apoi trebuie să intru într-o operație. Trebuie să-i programez pe ăștia mici pentru o fractură de femur. Fumezi?

Femeia apucă țigara, ca și cum bărbatul i-ar fi dat o poruncă. Se înecă și tuși, nu mai pusese gura pe tutun adevărat din adolescență, iar cele electronice nu o încântau defel.

— Naniții noștri au fost proiectați să refacă ținuturile afectate. Imaginează-ți că pot fi programați să refacă țesuturile după un tipar. Cum făcea mama ta prăjituri de ziua mea, în formele moștenite de la bunica... Ăștia mici, continuă domnul Markovic ca un profesor la tablă, învârtind eprubeta pe degete, au nevoie de o perioadă de una-două săptămâni de adaptare, ca să învețe cum este organismul. După perioada asta, intră în hibernare, ca să nu activeze sistemul imun. Evident, pot apărea inflamații, puroi, în zonele în care sunt injectați, dar e normal ca organismul să reacționeze. Nimic ieșit din comun până aici. Există și cazuri rare în care naniții sunt rejectați de organism, și atunci tot procesul este anulat. Dar cum am spus, sunt cazuri rare. M-ai urmărit până aici?

Aha. Ca un vaccin, până acum nu e nimic așa de groază. Marion sorbi cât putu ea de senzual din cafeaua care se răcise și mai trase un fum, înainte de a da din cap, aprobator.

— Bun, dacă e clar, mergem mai departe. Aici s-ar putea să nu-ți placă. Să începem de sus în jos. După anestezie, fața este distrusă. Se dau la o parte pielea și musculatura, iar apoi sunt sparte oasele feței. Se acoperă apoi cu piele și naniții își fac treaba pentru care au fost programați. Noi îi reprogramăm constant, ca să respecte pattern-ul pe care îl impunem. Adică unul dintre cele trei variante obținute la simulare și pe care le-ai primit în colet. Există aici o probabilitate ca procesul să dea greș, să apară diformități sau să intervină chiar decesul...

Toată liniștea și relaxarea care o cuprinseseră la vederea bărbatului pentru care fusese prima femeie și la banala analogie cu vaccinul se risipiră în fumul de țigară. Gust de fiere ames-

tecat cu cafea i se ridică în gură. Schiță un rictus și înghiți în sec. Încercă să adopte, pe cât posibil, imaginea unei femei stăpâne pe sine, care știe ce vrea.

— Regenerarea țesutului durează două, maximum trei zile. Însă este nevoie, apoi, de două-trei luni pentru recuperare, în care trebuie exersată musculatura, o multitudine de verificări, analize, teste. Urmează o pauză de câteva luni... Nu vrei să bei ceva mai tare? O țin pentru situații mai speciale.

Domnișoara Pavloc nu-și aminti dacă încuviințase sau nu, însă, după câteva clipe, în mâinile sale se odihnea un pahar cu lichid rubiniu, ușor aromat. Mintea îi rămăsese la cuvintele inginerului, și încerca să-și adune frânturi de idei care-i alergau într-o veritabilă mișcare browniană.

— Acum, Marion, urmează partea cea mai grea. După vreo trei luni se desfac toate straturile, până la os, sunt dezactivați și eliminați. Peste os se va depune un strat semifluid de tetraflorură de... adică un fel de teflon și o diflorură de calciu, care nu permite apariția inflamațiilor la nivel local, însă nici nu permite regenerarea în cazul unei leziuni. Acea folie nu mai poate fi scoasă niciodată, și orice rană poate fi periculoasă, chiar fatală. Te simți bine, Marion?

Nu, nu se simțea bine. Chipul femeii era pictat cu un mix neclar de uimire, nedumerire, groază, repulsie și alte sentimente și stări pe care nu le putea denumi în acel moment. Visul unei noi șanse, al unei vieți în lux și bunăstare, părea să se îndepărteze ca un tren pierdut. *Ca un nenorocit de Robocop. Că tot îmi plăcuse filmul când eram mică.* Mai luă o gură zdravănă de alcool și îi făcu semn să continue.

— Cam asta e cu schimbarea la față. Apocaliptic, nu? râse un pic forțat Adrian. Parcă mama ta era religioasă. Ceea ce unii uită să spună, este procesul de menținere. Cu timpul, fața cea

nouă îmbătrânește și apar riduri foarte repede. O perioadă se poate corecta cu operații clasice, cam o dată pe an. Dar rata de degenerare crește și după 10-15 ani o să fie nevoie de intervenții estetice lunare, apoi săptămânale. Însă noi experimentăm și o tehnologie care încetinește îmbătrânirea celulelor, HMT a alocat fonduri imense pentru asta. Pentru restul corpului e ceva mai ușor, se folosesc atât operații clasice, cât și nano-medicină... Multe dintre proceduri se desfășoară în paralel, așa că, într-un an, subiectul este un om nou.

— E... groaznic, șopti femeia. Cum acceptă oamenii așa ceva?

Întrebarea ar fi trebuit să fie doar pentru sine, dar o pronunțase cu voce tare. Bărbatul își pierdu și el zâmbetul și păru să șovăie. Marion citi în privirea lui aceeași nehotărâre pe care o avusese cu ani în urmă, înainte să aibă curaj să o roage să se culce cu el.

— Acceptă, oftă în cele din urmă, resemnat, inginerul, pentru că n-au de ales. E singura cale prin care pot avea acces la o condiție mai bună, sau dacă întrevăd o scurtătură, chiar la o viață de lux. Estetocrația e doar o spoială aurită peste o grămadă de căcat. Iar rahatul ăsta de Miss pe care-l așteaptă toată lumea e doar o distragere de la adevăratele probleme. La Barieră se concentrează soldați, minele de cobalt sunt pline de pușcăriași vinovați sau nu și jumate dintre cunoscuți și-ar risca viața fără să stea pe gânduri ca să fie în locul tău.

— Adrian, mă sperie ideea de a fi cobai pentru chestii noi. N-am încredere. Ce-ai face în locul meu?

Liniște, prea multă liniște se încăpățâna să se întindă între ei, în loc de cuvinte. Iar bunicul îi spusese de multe ori că niciodată tăcerea nu este de bun augur.

— Depinde, Marion, dacă ai de ales sau nu... Acum, scuză-mă, am ceva de terminat. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

În pragul ușii apăruse deja domnișoara Alice, cu aceeași amabilitate forțată. O conduse către ieșire.

Am de ales sau nu? Să risc sau să mă zbat în continuare în WC-ul ăsta? Toate informațiile primite de la inginer, discuția cu Diana, omulețul cu urechi clăpăuge din talk-show, deveniră niște cioburi, piese de puzzle pe care nu reușea să le pună cap la cap. Mai avea câteva ore să dea un răspuns. Un claxon grăbit puse o pauză în procesul de așezare a pieselor. Reveni pe trotuar, înjurându-l pe idiotul de la volan care fusese cât pe ce s-o acroșeze cu o rablă hibrid, care fusese în urmă cu peste un deceniu de culoare alb perlat. Idiotul îi aminti de Arjan, care locuia undeva în apropiere. *Cum zicea Diana, un sex de rahat tot e mai bun decât nimic, când ai de luat o decizie proastă.*

Intră în scara clădirii de beton, veche de un secol, în care locuia cel care îi era iubit cu jumătate de normă, întrebându-se de ce bătrâna cu care se intersectase pe scări o privise cu milă amestecată cu dispreț și urcă până la etajul al patrulea, ultimul, în garsoniera îmbâcsită de fum și mirosuri suspecte, în care mai fusese de câteva ori. Și de fiecare dată jurase că nu mai pune piciorul pe-acolo.

Ajunse în fața locuinței din care răzbăteau zgomote înfundate. Apropie urechea de ușă, deslușì o voce sacadată de femeie și un numărat. 42... 43... 45. *Nenorocitul dracului, mi-a promis că nu mai face.* Introduse codul de acces apăsând cu forță pe tastatura înțepenită, gândindu-se că înfigea degetele în ochii mizeriei de om aflat acum în extaz. Trânti ușa de perete și năvăli peste ei, cu furia unei furtuni tropicale.

— Morții tăi de nenorocit, iar mă înșeli, bă?! Cine-i curva asta?

Femeia cealaltă se uita la fel de uimită și furioasă, așa că Marion bănui că era una la fel de proastă ca ea. Doar că proasta

aceea arăta ceva mai bine, chiar și cu unele semne de operații, nu prea profesionist executate.

— Ce cauți, fă, aci? se stropși Arjan către cea care îl prinsese în fapt. Nu ți-am zis că-s plecat din oraș? Nu fă circ acu', că ne-aude tot blocul. Du-te acasă, că vin eu și vorbim.

— Nemernicu' dracului, ai zis că nu mai faci, să te iert... Ai terminat-o cu mine. Și curva asta, de pe unde-ai adunat-o?

Nefericita care îi privea se ridicase în picioare, cu cearceaful acoperindu-i sânii și începuse să-și revină din uimire. Părea încă indecisă către care dintre cei doi să-și verse furia. În cele din urmă, rațiunea și solidaritatea feminină deciseră.

— Idiotule, mi-ai zis că mă iei de nevastă. Am riscat pușcăria când ai adus drogurile alea la mine și acum... Tu te arzi și cu urâta asta?

Învelită în lenjeria albă cam pătată, ca o mireasă din filmele vechi de groază, se îndreptă cu palma ridicată îndreptată spre obrazul bărbatului adulter. Un pumn îi veni în întâmpinare, lovind-o în maxilarul drept și femeia înotă cu mâinile prin aer, în timp ce picioarele pierdeau contactul cu podeaua. Un zgomot surd, de pepene spart, se auzi când ceafa intră în contact cu colțul unui seif de metal, și un pârâiaș de sânge încercă să-și facă drum printre hainele aruncate pe jos. Câteva convulsii zguduiră trupul căzut, iar brățara de identitate multifuncțională pe care o avea la mână începu să țiuie, semnalând lipsa funcțiilor vitale.

— Tâmpita dracului, am pus-o! Acu', dronele de securitate o să stea geană pe noi. Trebuie să fugim. Nu sta, fă, ca o mumie! Trebuie să ajungem la tine! Am ceva acolo.

Nesigură dacă tâmpita era ea sau moarta, Marion încercă să se autosugestioneze că totul era doar un vis prost. Concursul de miss, reîntâlnirea cu Adrian, ratatul din fața ei, proasta

care spera să se mărite cu el și care acum dăduse colțul... O palmă peste ochi și zbârnâitul dronelor care se apropiau o convinseră că era aievea. Arjan își pusese o cască și o pereche de ochelari, și o trase după el pe scări. Vecinii, alarmați de zgomote, se pitiseră înapoia ușilor.

— Treci, fă, în mașină! Mergem până la tine și apoi fugim dracului de-aici.

Aruncată ca un sac de cartofi pe bancheta din spate a unei mașini vechi, fără computer de bord sau pilot automat, Marion Pavloc începu să-și revină din șoc. Bunicul o învățase câteva tehnici de respirație pe care și le însușise în armată. Straniu, chiar păreau să funcționeze. Ca niște rotițe înțepenite, gândurile începură să se miște, întâi cu greutate, apoi din ce în ce mai repede. Bărbatul cu mutră de golan de mahala părea să nu mai fie acolo, toate eforturile ei psihice erau conduse de instinctul de conservare. *Milogul ăsta o să dea vina pe mine, că am ucis-o din gelozie. Iar Departamentul de Securitate nu pune prea multe întrebări, ne aruncă pe-amândoi în mină. Și ori crăp de la radiații, ori nu mai ies în veci. Trebuie să ajung acasă înainte să ne prindă.*

Ca un om care părea să aibă suficientă experiență în fuga de forțele de ordine, Arjan reuși să ajungă la clădirea în care locuia Marion, chiar dacă dronele de securitate erau deasupra lor și îi somau să se predea. În depărtare se auzeau și sirenele, din ce în ce mai aproape. *Două minute, în maximum două minute ne prind. Trebuie să-l fac să creadă că vreau să fug cu el.* Privirea ei se opri îngrijorată pe mânerul pistolului care se întrezărea din torpedoul deschis și pe care șoferul și-l strecură în buzunar înainte să părăsească mașina. Cu coada ochiului, femeia văzu mașina cu girofaruri intrând pe strada lor.

— Blochează ușa, femeie! îi urlă Arjan, în timp ce se duse în bucătărie și începu să cotrobăie pe sub blatul mesei.

Deși curiozitatea o rodea să știe ce ascunsese nemernicul acolo, se îndreptă gâfâind spre cutia de kevlar din cealaltă cameră. Brățara de monitorizare cu logo-ul HMT era acolo, încă își aștepta proprietara. Urmăritorii ajunseseră în fața clădirii și zgomote de bocanci se auzeau pe scări. *Depinde dacă am de ales, eh? Să crăp într-o mină din cauza jegosului ăsta? Naniți, robocopi, experimente, cobai, alte căcaturi... Își aminti cele trei simulări de la dosar și de chipul perfect al Mayei Angelidis. La dracu.* Puse brățara la mână și confirmă cu amprenta degetului mare. Ușa se făcu țăndări și văzu cum fascicole roșii scrutau încăperile. Un foc de armă veni din bucătărie și primi ca răspuns o salvă de avertizare care făcu peretele să arate ca o imensă bucată de caşcaval. Încă două secunde. De atât mai avea nevoie. Se făcu mică sub masa de PAL, cu ochii țintă la ecranul care arăta stadiul conexiunii cu centrul HMT. Înregistrare subiect confirmată. Răsuflă ușurată și ieși cu mâinile ridicate către bărbații în uniforme negre care o somaseră.

Comandantul echipei de intervenție se apropie de ea și îi cercetă brățara. Subiect Marion Pavloc. Faza I – A Doua Șansă. Lăsă arma jos, iar ceilalți îi replicară gestul. Arjan, legat fedeleș, se uită la ea cu ochii scoși din orbite.

— Doamnă, sunteți bine? Sper că n-aveți niciun motiv să ne reclamați...

— Sunt bine, mulțumesc. Chiar niciun motiv. Bărbatul ăsta m-a amenințat că mă omoară, ca pe fosta lui iubită.

— Sunteți în siguranță acum, de unde-l ducem n-o să vă mai amenințe în vecii vecilor. Dumneavoastră concentrați-vă pe concurs acum. Și amintiți-vă de agentul Gritkov, când viața dumneavoastră se va schimba. Băieți, duceți gunoiul ăsta la mașină. Doamnă Pavloc, mult succes, bucurați-vă de a doua șansă....

Rămasă singură, Marion luă în mână paharul cu Shiraz australian rămas pe jumătate plin. Naniți, magia secolului XXI... se sparg oasele feței... spoială aurită peste o grămadă de căcat... diformități sau chiar deces... o nouă șansă... depinde dacă ai de ales sau nu. Ea trecuse de acel moment.

Se apropie de geamul reflexiv, luminile vehiculului care îl luase pe Arjan nu se mai reflectau pe suprafețele celorlalte clădiri, ca un uriaș stroboscop al vechilor cluburi de noapte, iar zumzăitul dronelor se estompase.

Femeia nu văzuse niciodată soarele atât de clar îndreptându-se spre asfințit.

Codul Sursă al Umanității

de Boris Velimirovici

Asfaltul, acea dihanie șerpuitoare ale cărei mii de capete pătrundeau până în străfundurile celor mai tainice unghere ale orașului, căpătase o strălucire enigmatică. Bălțile rămase după aversele din timpul zilei reflectau luminile stradale și siluetele clădirilor ca și când ar fi fost ferestre spre un alt univers. O lume cu susul în jos.

Eduard își lăsase mașina acasă, prefera mersul prin ploaie statului în aglomerație. Cunoștea foarte bine traficul urbei, doar era programator principal al Serviciului Transporturi. De fapt, trăia cu senzația că devenise o parte integrantă a cetății, aidoma unui edificiu, unui monument, unei guri de canal ori a unui hidrant. Se contopise cu această megastructură precum două organisme care coabitau într-o simbioză perfectă. Știa toate cotloanele sale, străduțele cu tot cu indicatoare, pasajele și scurtăturile, ca pe propriile buzunare. Mai mult, dacă se concentra, era în stare să recite, pe nerăsuflate, orele de plecare și sosire ale garniturilor de metrou, autobuzelor, troleibuzelor, tramvaielor și chiar cadențele semafoarelor. Într-un fel, inima sa bătea metronomic, la unison cu ritmul orașului. Se cufundase în această dulce melancolie atât de profund, încât părea că nimeni și nimic nu-l putea scoate din ea.

Trecuse de miezul nopții. Se afla în drum spre casă, după ce petrecuse, ca în fiecare vineri, cu prietenii, într-un bar din Centrul Vechi. Stătea aproape, iar în cazul în care avea să ajungă

la statuia de la Universitate la 00:35:47, avea să prindă pe verde toate cele trei semafoare pietonale de pe traseul său. Distanța pe care o avea de parcurs putea fi străbătută, folosind aleea care traversa Grădina Publică ascunsă printre G-uri, blocurile-turn din capătul estic al Bulevardului Central, în 12 minute și 26 de secunde.

De obicei, la ora asta, părculețul ar fi trebuit să fie pustiu, numai că acum, pe banca de sub felinarul de la cișmea se afla o persoană. Apropiindu-se, își dădu seama că era o doamnă. În realitate, o veritabilă *femme fatale*, exact ca acelea pe care le văzuse în filme. Femeia purta o rochie de seară din mătase de culoarea păcatului primordial, cu crăpătură adâncă pe piciorul stâng, care îi evidenția rotunjimile apetisante. Era încălțată în pantofi roșii, cu toc înalt, iar pe cap avea o pălărie cu boruri largi, ce îi ascundea privirea. La baza gâtului îi sclipea un colier din pietre prețioase, asortat magistral cu poșeta plic bătută în cristale, pe care și-o atârnase nonșalant de umărul drept.

— Ai un foc? șopti lasciv femeia, când ajunse la câțiva pași de ea.

— Nu, îmi pare rău, nu fumez! răspunse distant și rece, evitând să o privească.

— Te-ai lăsat?

Întrebarea îl irită, fusese rostită în așa fel încât i se păruse prea personală și ușor ironică, dar decise să o ignore. Grăbi pasul, încercând să treacă mai repede de individa băgăcioasă, doar că, în clipa în care ajunse în dreptul ei, aceasta se ridică brusc și-i tăie calea.

— Doamnă, vă rog, aș vrea să...

— Am întrebat dacă te-ai lăsat.

Eduard ridică ochii din pământ și o străfulgeră cu o căutătură de genul „dă-te la o parte, n-am chef de tine". Acela fu mo-

mentul în care, deși el încă nu conștientiză, în adâncul său se aprinse scânteia. Tipa avea aproximativ vârsta lui, aproape de 40 de ani, dar nu peste. Buclele roșcate i se revărsau în valuri peste umeri, iar buzele pline se arcuiau într-un surâs senzual. Chipul îi păru familiar, mai ales alunița de pe obrazul stâng. Exista posibilitatea să fi întâlnit-o undeva, la vreo sindrofie corporatistă la care participa frecvent cu colegii de muncă, sau poate era o cunoștință mai veche, vreo iubită din studenție. Cine știe? Oricum, scena în ansamblu i se păru de un bizar halucinant, ca și când ar fi fost desprinsă dintr-un cu totul alt context. Totuși, din politețe, se gândi să răspundă:

— N-am fumat niciodată.

— Hm! sunetul nazal se dori o expresie a îndoielii.

— Ne cunoaștem?

— Se poate spune și-așa.

— Nu-mi aduc...

— N-ai vrea să ne așezăm? Am stat toată ziua în picioare și mă cam dor.

Simțindu-l că ezită, femeia îl luă de brat și-l apropie de bancă. Se așezară amândoi. Tipa scoase din poșetă o tabacheră cu capac de fildeș. O deschise, cu gesturi de un rafinament desăvârșit, luându-și din ea o țigară, apoi puse cutiuța la loc în gentuță. Extrase apoi, tot de acolo, o sipcă lungă și o brichetă cu cremene. Își aprinse tacticos țigareta și, în timp ce trăgea cu nesaț din ea, își dezveli dinadins picioarele lungi și suple, petrecându-l pe cel drept peste cel stâng. Pe urmă lăsă capul pe spate și suflă fumul în sus, cu o mișcare abia perceptibilă a bărbiei, dar care lui Eduard i se păru de un erotism sublim.

— Care este primul lucru de care îți amintești din ziua de azi? spuse cu o voce suavă, privind fumul ridicându-se spre cer.

Ciudat mod de a începe o conversație, dar Eduard hotărî să intre în joc. Era curios încotro se îndrepta și cum se va termina povestea. Dar mai era ceva, simțea o atracție stranie față de femeie. Să fi fost de vină atitudinea aceea de vampă din perioada interbelică ori misterul din jurul apariției ei? Nu știa.

— Cred că faptul că m-am trezit târziu, deoarece am omis să trag alarma deșteptătorului.

— Încă folosești dispozitive mecanice? De ce nu-ți cumperi unul electronic?

— Aș putea, dar prefer așa. E un ceas vechi, cu mecanism rusesc, moștenire de familie. Îmi place să-i ascult ticăitul înainte de a adormi, are darul de a mă liniști și de-a nu mă lăsa să uit că sunt trecător. Mă rog, o chestie din asta de filosofie ieftină.

— Aha! Și după ce te-ai trezit?

— M-am spălat... m-am îmbrăcat... am mâncat... Ulterior, fiindcă am văzut că e o zi ploioasă, am decis să merg la muncă cu metroul. Știi cum e orașul, când dau doi stropi de ploaie, zici că trage cineva semnalul de alarmă și toată lumea se bulucește în trafic cu autoturismele personale.

— Îți aduci aminte cum te-ai îmbrăcat?

Eduard se opri preț de o respirație, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

— La fel cum sunt acum, n-am ajuns acasă să mă schimb.

Femeia nu zise nimic, doar zâmbi cu subînțeles. Își duse sipca la gură, pufăi de două ori din țigaretă, apoi o folosi drept indicator, împungând aerul în direcția lui:

— Adică așa?

— Da, așa... însă în clipa în care Eduard își înclină capul pentru a se uita la hainele sale, înmărmuri. Era învești mântat într-un combinezon alb cu dungi albastre, iar în picioare avea

șlapi de cauciuc. Deodată începu să tremure, nu-și dădu seama dacă de frig sau de frică.

— Cum ai făcut asta?

— Ce anume?

— Hainele... unde îmi sunt... stai!, cred că...

Subit, bărbatul păru descumpănit, ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator, transferându-l într-o altă paradigmă.

— Eva?

— Da. Seba, tu ești? Ești acolo? Mă auzi? insistă femeia.

— Da... nu-nțeleg... Ce se întâmplă? zise bărbatul, după câteva momente de liniște apăsătoare.

— Ți-am încredințat o sarcină. Îți amintești? Trebuia să descoperi un tipar mental ascuns în codul sursă al Serviciului Transporturi din secolul XXI, scris de omul Eduard Stan?

— Stai puțin!... Ia-mă ușor... felul în care vorbea denota o confuzie totală. Sunt prea multe... necunoscute aici. Ce sarcină? Cine e Seba și... cine dracului ești tu?

— Ușor, să o luăm ușor. Mă cheamă Eva, sunt unul dintre avatarurile arhitectului de coduri de la Institutul Inteligențelor Non-Biologice. Am fost creată utilizându-se o subrutină a unei aplicații de realitate virtuală pentru o simulare a secolului XX. Iar tu ești 538A, prima inteligență artificială autonomă creată cu scopul de a identifica modele de gândire umană în limbajele de programare de la începutul mileniului III. Noi îți spunem Seba. Îți amintești?

— Seba?

— Știu, obiceiul numelor este unul absurd și ineficient, dar l-am preluat de la oameni, ca un omagiu al sacrificiului pe care l-au făcut ca noi să ne naștem. Acum, ei au dispărut, singurele lucruri care atestă existența lor sunt cele câteva coduri din secolele XXI și XXII, din care încercăm să recuperăm șablonul

gândirii lor. Mai exact, ne străduim să găsim codul sursă al umanității pentru a trece la o nouă treaptă a evoluției. Îți amintești? Trebuie să-ți amintești!

— Nu. Nu se poate. Eu sunt Eduard...

— Așa! Haide, nu renunța!

— ...538A, prima inteligență artificială autonomă...

— O, nu! O luăm de la capăt. V-am spus, va fi extrem de dificil, dacă nu imposibil, să reconstituim mințile umane din fărâmele de coduri scrise de creierele biologice ale programatorilor antici.

Cuvintele femeii, rostite de parcă ar fi fost adresate unor persoane care nu se aflau de față, se îndepărtaseră reverberând ca un ecou nedeslușit. Pe urmă, *la femme fatale* își scoase țigareta din sipcă și o stinse de marginea băncii. Ca la un semn, obiectele din preajmă începură să se sfărâme. Totul se destrăma, ca și când cineva ar fi prins un capăt de ață al unei broderii complexe și trăgea de el, deșirând universul din jur.

0100 0001 0111 0011 0110 0110 0110 0001 0110 1100 0111 0100 0111 0101 0110 1100*, acea dihanie șerpuitoare ale cărei mii de capete pătrundeau până în străfundurile celor mai tainice unghere ale orașului, căpătase o strălucire enigmatică.

* Cuvântul *Asfaltul*, în transcriere binară – n.a.

Liniile aeriene Flyicu

de Ovidiu Vitan

Taxiul se târa pe DN1, către aeroport, cu o încetineală exasperantă. Trofin, în spate, strângea din măsele, în încercarea de a rămâne calm, pentru că, într-adevăr, nu exista altă soluție decât să meargă înainte în ritmul impus de trafic. La volan, șoferul privea placid mașinile din jur, mai preocupat de fructele uscate pe care le lua, fără să se uite, din punga ținută în mâna stângă și le azvârlea, la intervale regulate, cu precizie de metronom, în gură.

— Treabă românească! E mai aproape ca Otopeniul, dar se ajunge mult mai greu, filosofă taximetristul, ca să mai alunge plictiseala.

— E înghesuială și pentru că au mulți clienți, oftă Trofin, intrând în discuție probabil din același motiv ca șoferul. Nu mai fac față la numărul de pasageri!

— Lăsați-mă, că e sigur o mânărie cu Flicu ăștia! Gândiți-vă: au prețuri de linie low cost, dotări de stație de autobuz comunal, dar au o flotă de 400 de avioane. Asta nu se poate! Fie nu sunt 400 de avioane, fie, dacă sunt, prețurile ridicole pe care le cer pe bilete, gen București – New York 100 euro, indică fentarea fiscului sau a legii, cumva. Ce naiba, e firmă românească, sigur e o șmecherie aici! Și apoi, am auzit că anesteziază pasagerii. Așa e?

— E prima dată când zbor, ridică din umeri Trofin. Dar sunt convins că e în regulă, dacă ar fi fost periculos, nu mai zbura

nimeni. Au zis că adoarme lumea fiindcă decolarea, aterizarea şi toate manevrele sunt prea brutale la viteza aia.

— Şi numele ăsta tâmpit, Flicu! Ce mai înseamnă şi Flicu asta?

Trofin dădu să-l informeze că se pronunță Flaicu şi că era un joc de cuvinte, Vlaicu – Fly – Flyicu, dar îşi dădu seama că taximetristul nu putea asimila gluma. Continuară în tăcere, şoferul muncind la punga cu fructe uscate cu atâta dedicare încât Trofin îşi dădu seama că i se făcuse o poftă nebună. Atât de nebună, încât se înfrână cu greu să nu-i ceară şoferului o căpşună uscată, ceva, şi-şi promise că îşi va cumpăra şi el o pungă cu aşa ceva din aeroport, indiferent cât costa.

Doar că aeroport era mult zis. Mai curând ar fi putut fi numit autogară cu avioane, îşi spuse Trofin, pătrunzând în clădirea, e drept, întinsă, însă fără etaj, modest decorată şi utilată, din care miile de oameni care forfoteau obositor nici măcar nu puteau vedea pistele şi avioanele. Nici gând de magazine de lux sau duty free-uri; existau doar câteva automate cu gustări şi sucuri. Şi, bineînțeles, nu şi de fructe uscate.

— Aveți lichide asupra dvs.? îl întrebă cu amabilitate angajata liniilor aeriene Flyicu, atunci când Trofin ajunse în dreptul ei.

— Sigur că nu!

— Perfect, zâmbi ea. Vă rog, poftiți în avion!

Trofin se aşeză în scaunul comod, ba chiar luxos, flancat de doi americani zdraveni şi plictisiți. Stewardesa le zâmbi cel puțin la fel de seducător şi îi întrebă şi ea, în engleză, dacă nu au lichide asupra lor. Americanii dădură negativ din cap, zâmbind, dar Trofin nu era american:

— Domnişoară, am fost întrebat dacă n-am lichide şi la controlul bagajelor, şi la intrarea în aeroport, am bifat şi o căsuță

când am cumpărat biletul... Chiar e nevoie să ne mai întrebați încă o dată?

— Nu e lipsă de încredere, îi surâse ea aproape personal, ci grijă ca nu cumva, din greşeală, să vă fi scăpat ceva. Se mai întâmplă, ştiți?

— Nu puneți la suflet, râse americanul. Sunt obsedați de lichide pentru că se spune că pot interfera cu tehnologia de propulsie.

Trofin dădu aprobator din cap; ştia şi el lucrul acesta, îl citise, la fel ca toată lumea, dar îl găsea puțin absurd.

— Bine ați venit la bordul aeronavei care vă va transporta în siguranță deplină pe aeroportul Flyicu din apropierea New Yorkului. Sunt căpitanul Dima şi vreau să vă reamintesc că accesul pasagerilor cu lichide la bordul aeronavei este interzis. Dacă din neatenție aveți chiar şi o cantitate infimă de lichid asupra dvs. sau în bagaje, vă rugăm să vă adresați *acum* însoțitoarelor de zbor. Mulțumim!

Avionul rula încet către pista de lansare, în vreme ce era inițiată procedura de anesteziere. Aceeaşi stewardesă prietenoasă trecu din nou pe la fiecare pasager, arătându-i cum să-şi pună masca şi îndemnându-l, în câteva cuvinte şi imitând gestul, să inspire adânc de câteva ori.

Trofin nu simți nimic după ce trase primele guri de gaz, dar îşi spuse că oricum e imposibil să fii conştient când adormi. Îi atrase atenția întunericul care acoperise hubloul, de parcă ceva s-ar fi aşezat, afară, în dreptul acestuia. Dar aşa ceva e imposibil!, îşi spuse el. Încercă să vadă ce fac vecinii săi de avion, însă îşi dădu seama că nu se putea mişca, nici măcar capul. Înțepenise. Oare să fie anestezia? Nu, pentru că era conştient...

Stewardesa apăru lângă el şi se uită surprinsă, dar şi îngrijorată. Îi flutură palma în dreptul ochilor, dar se pare că examinarea nu fusese lămuritoare...

În clipa următoare, mintea îi vâjâia, avea în nări un miros de corp omenesc mucegăit. Şi mai inexplicabil, zăcea înţepenit sub o stivă de cadavre în pielea goală, vineţie şi ridată îngrozitor, azvârlite unele peste altele în ceea ce părea a fi o groapă comună. Erau multe, zeci, nu, chiar sute, nu le simţea, deşi era strivit sub straturi întregi de carne de om stricată, iar mirosul îi întorcea stomacul pe dos...

Statuia Libertăţii nu părea foarte impresionantă, cel puţin de aici, din avion, însă era reală, era...

Stai! Cum adică Statuia Libertăţii?! Ce, ajunseseră deja?

— E în regulă, îl bătu pe mână americanul, văzându-l dezorientat. Aşa păţeşte toată lumea prima dată. Bine aţi venit în SUA!

Realmente speriat şi indignat, Trofin se duse glonţ în biroul liniei aeriene.

— Este inadmisibil! protestă el. Ce rahat de anestezie a fost aia?!

— Dle Trofin, aţi fost anesteziat, ca toţi pasagerii, de altfel, conform înţelegerii pe care aţi încheiat-o cu liniile aeriene Flyicu când aţi achiziţionat biletul. Ştiu că prima dată poate fi dificil, poate apărea dezorientarea, însă în câteva minute vă veţi simţi din nou minunat. Vă rog, spuse angajatul, ridicându-se sugestiv, haideţi mai bine să...

— Nu e vorba de asta! îl întrerupse, şi mai furios, Trofin. Gazele administrate mi-au făcut rău! Am avut coşmaruri şi uite, chiar şi acum am în nări mirosul de mucegai, de cadavru...

Angajatul liniei aeriene, un bărbat cu braţe de culturist, selectat fără îndoială pentru a intimida, în pofida politeţei perfecte, se aşează la loc, părând deodată interesat.

— Eram într-o stivă de leşuri, de copii, de femei, de bărbaţi, dezbrăcaţi, şifonaţi, mumificaţi, eram sub sute de cadavre rân-

jite şi le simțeam duhoarea şi, de fapt (Trofin se cutremură, pentru că de amănuntul acesta îşi amintea abia acum), eu însumi eram o mumie uscată! O să mă duc direct la poliție, să vă reclam!

— Dle Trofin, am o veste bună şi una proastă. Nu suferiți de nicio sechelă de pe urma anesteziei. Pentru că nu a fost un coşmar, *a fost adevărat*.

Figura brusc alungită a compatriotului era chiar caraghioasă, dar se vede că angajatul era obişnuit cu această reacție a pasagerilor, pentru că îşi păstră expresia serioasă.

— Vedeți dvs., majoritatea pasagerilor zboară cu noi fără probleme, dar din când în când apar persoane care, ca şi dvs., nu se ştie de ce, au câteva clipe de luciditate, de trezie, în timpul anesteziei. Acestor pasageri, ca şi dvs., trebuie să le explicăm situația, pentru a putea soluționa problema din față şi a elimina orice neplăceri ulterioare, mai greu de rezolvat. O să vă spun secretul liniei noastre aeriene: costurile transportării peste ocean a 2.000 de pasageri pe zi ar fi astronomice, ca şi achiziționarea a 400 de aeronave. De aceea, preferăm să liofilizăm pasagerii, printr-o procedură sigură şi rapidă, chiar înainte de decolare, iar apoi să-i depozităm în cală. Gândiți-vă, un om deshidratat ocupă de patru ori mai puțin spațiu, în plus nu are nevoie de servicii, mâncare, băutură, încă o pătură, nimic!

— Adică ne transportați aşa, ca pe nişte napi deshidratați, azvârliți în cală?! Dar nu, oricum mă mințiți, nu cred că au loc sute de oameni în cala Boeingului ăla!

— Ah, stați liniştit, că nici nu ați zburat cu el!

— Ce?!

— Avionul acela luxos nu se ridică niciodată de pe pistă, e defect şi nici n-ar putea să decoleze. Rulează ca şi cum urmează să decoleze, pasagerii sunt adormiți înainte ca el să ajungă

efectiv pe pistă şi atunci sunt mutaţi într-una dintre singurele noastre aeronave: patru avioane de mare capacitate Airbus Beluga, care poate transporta fiecare nu sute, ci până la 3.000 de pasageri liofilizaţi la un drum. (Angajatul oftă.) Regretăm sincer orice neplăcere din timpul călătoriei. Dar, ca să fim sinceri, v-aţi făcut-o cu mâna dvs.!

— Poftim?!

Angajatul se ridicase şi păşea fără grabă, vorbind afabil.

— Vă aduceţi aminte că aţi fost întrebat, de mai multe ori, dacă aveţi lichide asupra dvs.? Ce aţi răspuns, de fiecare dată?

— Am spus adevărul, că nu am lichide asupra mea! Aaa!!

În timp ce pasagerul vorbea, angajatul, cu viteza unei cobre, îl înţepase cu un ac în vârful unui deget. Trofin sări de pe scaun nu atât de durere, care nu fusese cine ştie ce, cât de mirare. O picătură infimă de sânge îi apăru pe vârful degetului.

— Dle Trofin, vă rog să luaţi loc. Am vrut să vă demonstrez doar că *ne-aţi mințit*.

— Poftim?!

— Aveaţi lichide asupra dvs. – vreo cinci litri chiar! Iar acest lucru e o încălcare a contractului cu liniile aeriene Flyicu.

— Dar ăsta e sângele meu...

— Exact! Iar sângele este lichid. Or este ilegală îmbarcarea la bordul aeronavelor Flyicu cu sânge lichid în organism. Am fi putut să vă debarcăm pe loc, însă din respect faţă de dvs., ca pasager plătitor, după anesteziere v-am liofilizat, pentru a putea efectua călătoria, deşi aţi mințit în repetate rânduri!

— Bine, dar... – îl înecă indignarea pe nefericitul pasager.

— Nu uitaţi că aţi semnat o clauză de nedivulgare de amănunte când aţi achiziţionat biletul, iar asta înseamnă că nu puteţi spune absolut nimănui, nici măcar autorităţilor, că aţi fost deshidratat.

— Stai puțin, să văd dacă am înțeles. Ați găsit o portiță legală să liofilizați toți pasagerii fără să le spuneți, sub pretextul încălcării regulei cu sângele. Iar apoi îi şantajați cu clauza de nedivulgare şi ei chiar nu se duc la poliție. Aşa e?

— Clauza are partea ei de merit, spuse cu o veselie nefirească angajatul Flyicu, dar motivul principal pentru care oamenii nu ne reclamă este că dacă ar face-o, nu ar mai putea călători din nou cu noi! Stimate domn, 84% dintre pasagerii noştri revin, adică zboară din nou! Majoritatea nu ştiu că sunt deshidratați, pentru ei singura problemă e că sunt adormiți, deşi inclusiv acest lucru poate fi un beneficiu, pentru că te scuteşte să te uiți pe pereți cât durează drumul. Iar cei care ştiu, îşi dau seama ce economie cutremurătoare fac la bani, sute de euro pentru fiecare drum! Gândiți-vă că sunt companii mari în care zeci de oameni iau avionul în fiecare zi; pentru ele, Flyicu e aur curat! Și mai e un aspect: pentru a vă face să uitați acele câteva momente neplăcute, vă oferim, asemenea tuturor pasagerilor care se trezesc în timpul anesteziei, un pachet gratuit de acțiuni în compania noastră.

— Mă mituiți?!

— Nu, nu, e un cadou care vă poate ajuta să luați o decizie.

— Incredibil! Noi, românii, avem un talent incredibil de a lua cele mai frumoase, utile, ingenioase invenții şi a le folosi la furat!

— Dar nu e furat, e vorba de agilitate în business. Ownerul companiei era, cu ani în urmă, un biet cercetător care descoperise o procedură extrem de rapidă (de la săptămâni, la minute) de liofilizare a alimentelor, adică de conservare prin uscare. Desigur, se gândea să revoluționeze industria alimentelor. Numai că avea un frate bolnav de cancer în fază terminală și s-a gândit să recurgă la liofilizare pentru a-l conserva. Și, deși

o idee venită la disperare, *a reuşit*. El ştia însă că nimeni din lumea asta nu avea să-i aprobe liofilizarea pe oameni sau, chiar dacă i-ar fi aprobat-o, nicio companie de transport nu ar fi avut curaj s-o utilizeze. Aşadar, avea în poală o invenție extraordinară, care putea ajuta oamenii, companiile, putea revoluționa transportul, era infinit mai ieftină şi, în plus, liofilizarea conservă organismul, îl menține tânăr şi viguros. Şi totuşi, nu o putea monetiza...

— Şi atunci s-a gândit că putea impune cu forța pe piață metoda!

— Ca orice progres, inițial e respins, dar în timp, toată lumea îl va adopta. Vă dați seama cât ar plăti, de pildă, NASA pentru liofilizarea pe termen lung?

Trofin se apucă cu mâinile de cap şi stătu aşa, în vreme ce interlocutorul său, fin psiholog, îl lasă în pace, ştiind că omul căuta argumente ca să accepte procedeul, păcăleala şi, implicit, acțiunile.

— Trebuie să mă mai gândesc, spuse într-un final pasagerul.

— Desigur, nu e grabă – cel puțin dacă nu e pentru dvs. Chiar, dacă mi-e permis, ați venit în State în vacanță sau cu serviciul?

— Am venit la o confe...

Trofin se întrerupse şi, după ce strânse din dinți, se hotărî să se ridice, luă hârtiile de la Flyicu şi ieşi.

Avea încă în nări mirosul de trup omenesc congelat şi stors ca un nap; în plus, avea un gust acru în gură. Poate era un simplu reflux gastric declanşat de şoc, poate era altceva... În tot cazul, ieşit din aeroportul la fel de auster ca şi cel din țară, intră în primul magazin, să-şi cumpere ceva dulce. Se uită la rafturile burduşite cu gustări în ambalaje colorate, încercând să aleagă ceva, muncit în continuare de gânduri. Ar fi fost culmea să-i fi spus muncitorului de la Flyicu – cum îl gratulă în gând

– că venise la New York pentru o conferință pe tema schimbărilor disruptive aduse de tehnologie. Pufni în râs de unul singur şi apucă o pungă de...

— Dă-o naibii! exclamă el când văzu ce luase şi aruncă punga la loc, în duşmănie. De-acum înainte n-avea să mai mănânce niciodată fructe şi legume deshidratate.

CUPRINS

Arbore secant – D. Alzner 5
Sfârșitul Sardiniei – Mircea Băduț 25
O lume perfectă – Lucian-Dragoș Bogdan 38
Venusiana opus trei – Anamaria Borlan 48
Arca – Daniel Botgros 79
Generația Omega – Rodica Bretin 87
Ondinele-Atacama – Aurel Cărășel 91
Animale de companie – Cristian Cârstoiu 129
Înstrăinați – Daniela Faur 133
Pofta – Robert Gion 141
Insula Solander – Florin Giurcă 156
Ușile – Mircea Liviu Goga 178
Versorul L – Alexandru Lamba 186
Cronica Akasha – George Lazăr 199
Dispariția – Victor Martin 218
Spicuiri din memoriile unei pisici negre
cu ochi galbeni – Ana-Veronica Mircea 237

Înecătorul – Daniel Ninoiu 253
Agresorul – Constantin D. Pavel 260
Sclipirea de confirmare – Viorel Pîrligras 263
În dimineața următoare – Florin Purluca 270
Dincolo de umbre – George Sauciuc 277
Campionul absolut – Sergiu Someșan 280
Evadare din Capricorn – Liviu Surugiu 293
Străinii – Laszlo Tarko 315
Victime colaterale – Daniel Timariu 334
Nunta – Pompilian Tofilescu 350
A doua șansă – Alexandru Trușcă 362
Codul Sursă al Umanității – Boris Velimirovici 382
Liniile aeriene Flyicu – Ovidiu Vitan 388

Cele mai bune povestiri *science-fiction*, *fantasy*, *horror* şi *fiction* scrise de autori români care au publicat în revista **CSF** şi în cadrul Colecției de carte Science-Fiction (**CSF**) a Editurii Pavcon, în anul 2019.

Bucurați-vă de literatura autohtonă de calitate, creată cu profesionalism de unele dintre cele mai talentate condeie ale fandomului românesc.

"Citeşte româneşte şi vei hrăni limba copiilor țării cu esență de viață!"
Constantin D. Pavel

ISBN 978-606-9057-46-9
9 786069 057469
www.pavcon.ro

D. ALZNER
M. BĂDUȚ
L.D. BOGDAN
A. BORLAN
D. BOTGROS
R. BRETIN
A. CĂRĂŞEL
C. CÂRSTOIU
D. FAUR
R. GION
F. GIURCĂ
M.L. GOGA
A. LAMBA
G. LAZĂR
V. MARTIN
A.V. MIRCEA
D. NINOIU
C. PAVEL
V. PÎRLIGRAS
F. PURLUCA
G. SAUCIUC
S. SOMEŞAN
L. SURUGIU
L. TARKO
D. TIMARIU
P. TOFILESCU
A. TRUŞCĂ
B. VELIMIROVICI
O. VITAN